

USA TODAY BESTSELLER

ELOISA JAMES

NỮ CÔNG TƯỚC

Hậu xử

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Nữ công tước xấu xí

Eloisa James

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

PHẦN MỘT:

XUẢ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

PHẦN HAI:

NAY

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Một đoạn kết khá dài

Làm sao cô có thể dám tưởng tượng rằng anh yêu cô... Khi tất cả Luân Đôn đều gọi cô là
“NỮ CÔNG TƯỚNG XẤU XÍ”

Theodora Saxby là người phụ nữ cuối cùng mà chẳng mấy ai hy vọng có thể lọt vào mắt xanh của anh chàng James Ryburn vô cùng đẹp trai – người sẽ thừa kế tước vị Công tước Ashbrook. Thế nhưng, cuộc sống mấy ai có ngờ... điều tưởng như không thể lại trở thành có thể - Theodora nhận được lời cầu hôn đậm chất lãng mạn của chàng hoàng tử bạch mã James Ryburn, để rồi tự thuyết phục bản thân rằng sẽ sớm trở thành niềm đam mê của vị công tước tương lai.

Và rồi... ảo mộng tiêu tan khi Theodora phát hiện ra rằng James chẳng hề khao khát trái tim cô, càng không phải “nhan sắc” của cô, mà là... món hồi môn bố mẹ cô trai tặng. Xã hội đã bị sốc bởi đám cưới của họ; lại chướng tai gai mắt bởi cuộc hôn nhân mới chớm đã tàn.

Cuộc sống của James sẽ thay đổi ra sao khi sự thật bị phanh phui? Và sau tất cả mọi chuyện, nàng vịt con xấu xí liệu có vượt qua cú sốc tinh thần lớn lao này để gầy dựng cho mình một chỗ đứng trong xã hội cũng như tìm được tình yêu lý tưởng cho bản thân?

Phụ nữ sẽ làm gì sau khi bị lừa dối và phản bội bởi người đàn ông mình hết lòng yêu thương? Theodora sẽ cho bạn một câu trả lời thú vị mà tôi nghĩ hẳn không làm bạn thất vọng.

ELOISA JAMES

LỜI GIỚI THIỆU

Eloisa James là tác giả có sách bán chạy nhất *New York Times* và là nhà viết tiểu thuyết lãng mạn lịch sử cho nhà xuất bản HarperCollins. Những tiểu thuyết đã được xuất bản của bà nhận được rất nhiều lời ca ngợi. Một nhà phê bình của tờ *USA Today* đã viết về cuốn sách đầu tiên của Eloisa rằng cô “thấy mình ngấu ngiến cuốn sách như một người ăn kiêng với một thanh Hershey”; Tạp chí *People Magazine* ca ngợi rằng “tác phẩm văn học lãng mạn không thể đạt đến độ hay hơn thế này.” Tiểu thuyết của bà đã nhiều lần nhận được nhiều ngôi sao đánh giá từ *Publishers’s Weekly* và *Library Journal* cũng như xuất hiện trong các danh mục sách bán chạy nhất.

Sau khi tốt nghiệp đại học Harvard, Eloisa nhận bằng Thạc sĩ từ Đại học Oxford, bằng Tiến sĩ từ Yale và xuất bản một cuốn sách học thuật với nhà xuất bản Oxford University Press, Hiện tại, bà là phó giáo sư và người đứng đầu Chương trình viết sáng tạo tại Đại học Fordham, thành phố New York. “Cuộc sống hay mặt” của bà là một nguồn đam mê với các phương tiện truyền thông và độc giả của mình. Bà đã viết chuyên đề “Mặt sau trang xã luận” trên tờ *New York Times* nhằm bảo vệ sự lãng mạn, bài báo được xuất bản ở khắp mọi nơi từ các tạp chí của giới nhà văn như *Romance Writer’s Report*.

Eloisa tự sự về cuộc sống đôi của mình như sau:

“Khi tôi không viết tiểu thuyết, tôi là một giáo sư chuyên giảng dạy về Shakespeare. Giống như có hai cuộc sống vậy. Một ngày khác, tôi đã mua một bộ cánh hồng ngọt ngào để ghi lại một đoạn trên truyền hình với chủ đề lãng mạn’ Tôi sẽ không bao giờ mặt bộ đồ đó để dạy học hay thậm chí là để trình một bài nghiên cứu của mình tới Hiệp hội Shakespeare của Hội nghị Mỹ.

Khi tôi trút bỏ bộ quần áo quyền năng của mình, cho dù là học thuật hay lãng mạn đi nữa thì ẩn dưới nó là sự mệt mỏi với áo sô-cô-la nhuộm màu của một người mẹ... Tôi là một nhà văn, một giáo sư, một người mẹ và một người vợ. Chồng tôi – Alessandro – là người Ý, sinh ra tại Florence. Chúng tôi dành những tháng mùa hè lười biếng với mẹ và em gái của mình ở Italy...

Một điều nữa... Tôi là một người bạn. Tôi có những cô bạn là các nhà văn. Và tôi có những cô bạn là độc giả của văn học lãng mạn...”

BachvietBooks

Chương 1

Ngày 18 tháng 3 năm 1809,

Số 45 Quảng trường Berkeley,

Tại dinh thự Luân Đôn của Công tước Ashbrook

~*~

“Anh sẽ phải cưới con bé. Ta không quan tâm việc anh xem cô ta như em gái. Từ giờ trở đi, cô bé là con cừu vàng^[1] đối với anh.”

[1. Trong thần thoại Hy Lạp, cừu vàng được xem là biểu tượng của quyền lực.]

James Ryburn – Bá tước Islay – người sẽ thừa kế tước hiệu Công tước Ashbrook toan mở miệng định nói điều gì đó nhưng cảm giác giận dữ pha lẫn khó tin khiến anh nghẹn họng.

Cha anh quay người và bước về phía bên kia thư viện, ra bộ mình vừa nói một điều hết sức bình thường. “Chúng ta cần tài sản của nó để sửa lại điền trang Staffordshire và trả vài món nợ, không thì chúng ta sẽ mất sạch, kể cả ngôi nhà này.”

“Cha đã làm gì?” James phun ra từng từ. Cảm giác hải hùng ghê tởm đang lan truyền tứ chi anh.

Ngài Ashbrook xoay người. “Sao anh dám nói với ta bằng cái giọng đó?”

James hít sâu trước khi trả lời. Anh quyết tâm kiềm chế tính khí của mình trước khi bước sang tuổi hai mươi... và ngày sinh nhật đó chỉ còn cách ba tuần ngắn ngủi nữa thôi. “Xin lỗi cha.” Anh nói. “Chính xác là vì sao điền trang lại lâm vào tình thế hiểm nghèo đó? Hy vọng cha không phiền khi con hỏi.”

“Ta thấy phiền.” Công tước trừng mắt nhìn con trai, chiếc mũi dài và khoằm của ông rung lên vì tức giận. Tính khí nóng nảy của James được di truyền trực tiếp từ người cha nóng tính và khinh suất.

“Vậy thì con xin chúc cha một ngày tốt lành,” James nói, giữ giọng bình tĩnh.

“Không được, trừ phi anh xuống gác và để liếc mắt đưa tình với đứa con gái đó. Tuần này ta vừa từ chối lời cầu hôn của Briscott dành cho nó, hẳn ngu dần đến mức ta không thấy nhất thiết phải kể lại cho mẹ con bé nghe. Nhưng anh biết thừa là cha con bé sẽ trao cho mẹ nó quyền quyết định con rể tương lai...”

“Con không biết gì về di chúc của ông Saxby,” James phát biểu. “Và con không hiểu vì sao điều khoản đó lại khiến cha bức bối như thế.”

“Bởi vì chúng ta cần gia sản chết tiệt của nó,” ngài Ashbrook quát, đi tới lò sưởi và đá vào khúc gỗ chưa châm lửa. “Anh phải thuyết phục Theodora rằng anh yêu nó, không thì mẹ nó sẽ không bao giờ tán thành cuộc hôn nhân này. Mới tuần trước, bà Saxby còn hỏi han về khoản đầu tư của ta bằng một thái độ mà ta không đánh giá cao cho lắm. Bà ta không biết vị trí của phụ nữ là ở đâu.”

“Con sẽ không làm việc đó.”

“Anh sẽ làm như ta đã bảo.”

“Cha đang bảo con tán tỉnh một quý cô trẻ tuổi mà con được dạy phải đối xử như *em gái*.”

“Vớ vẩn! Hai đứa có thể chơi với nhau vài lần khi còn bé, nhưng điều đó không thể ngăn anh ngủ với con bé.”

“Con không thể.”

Lần đầu tiên công tước trông có chút thông cảm. “Theodora không xinh đẹp. Nhưng tất cả phụ nữ đều giống nhau ở...”

“Đừng nói ra,” James quát. “Con đủ kinh hãi rồi, không muốn phải thấy ghê tởm nữa.”

Mắt cha anh nheo lại và hai má đỏ phừng phừng – dấu hiệu của sự giận dữ. Không sai, ngài Ashbrook gầm lên, “Ta chẳng quan tâm đến việc con nhóc đó xấu ma chê quỷ hờn, anh vẫn phải cưới nó. Và anh sẽ làm nó yêu anh. Không thì anh sẽ không có điền trang thừa kế đâu. Không gì hết!”

“*Cha đã làm gì?*” James lặp lại câu hỏi qua hàm răng nghiến chặt.

“Làm mất nó,” cha anh thét lên đáp trả, mắt hơi lờn ra. “Mất nó, và đó là tất cả những gì anh cần biết!”

“Con sẽ không làm việc cha bảo,” James đứng dậy.

Một món đồ trang trí bằng sứ bay vụt qua vai anh rồi va vào tường và vỡ tan. James chẳng hề nao núng. Giờ anh đã quen với những cơn nóng giận bạo lực kiểu như vậy rồi; từ bé đến lớn anh đã phải né tránh đủ loại đồ vật, từ quyển sách đến tượng đá hoa cương.

“Anh phải làm, không thì ta sẽ truất quyền thừa kế của anh và chỉ định Pinkler-Ryburn làm người thừa kế của ta!”

James buông tay xuống và quay người, cảm thấy sắp mất kiểm chế đến nơi. Dù anh chưa

tùng có ham muốn quăng đồ vật vào tường hay vào người thân... nhưng khả năng bình luận chua cay của anh cũng đáng sợ tương đương. Anh hít sâu. “Dù không muốn hướng dẫn cha về luật pháp, *thưa cha*, nhưng con đảm bảo với cha rằng không thể truất quyền thừa kế của đứa con trai hợp pháp.”

“Ta sẽ bảo với Nghị viện rằng anh không phải con ta,” công tước rống lên. Gân xanh nổi cộm trên trán còn má ông đã chuyển từ đỏ sang tím. “Ta sẽ bảo họ rằng mẹ anh là một ả lăng loàn và ta đã phát hiện ra anh chẳng qua chỉ là một đứa con hoang.”

Trước việc mẹ mình bị sỉ nhục, sự kiềm chế mong manh của James vỡ tan tành. “Cha có thể là một kẻ bài bạc ngu ngốc, hèn nhát, nhưng không được phép bôi xấu mẹ con với những cái có vớ vẩn để che đậy sự dằn dặt của cha!”

“Sao anh dám?” công tước hét lên. Giờ cả mặt ông như màu mào gà.

“Con chỉ nói những gì mà tất cả mọi người trong vương quốc này đều biết,” James tuôn ra một tràng. “Cha là một gã ngốc. Con thừa biết chuyện gì đã xảy ra với điền trang và chỉ muốn xem xem liệu cha có đủ dũng khí thừa nhận hay không thôi. Nhưng chẳng ngạc nhiên gì khi cha không làm như vậy. Cha đã đem thế chấp tất cả những mảnh đất chẳng còn ràng buộc gì đến tước vị của mình, ít nhất là không đem bán công khai... rồi mất sạch tiền vào đầu tư. Cha liên tục rót tiền vào những dự án lỗ bịch. Xây một kênh đào mới cách kênh đào cũ chưa đầy một dặm? Cha đang nghĩ gì thế?”

“Ta không hề biết điều đó cho tới khi quá muộn! Các đối tác đã lừa gạt ta. Người ở địa vị công tước không ra ngoài đánh giá vị trí nơi một kênh đào được xây. Các công tước phải tin tưởng vào người khác, nhưng ta luôn đen đủi.”

“Ít nhất thì con sẽ tới chỗ kênh đào được đề xuất trước khi tổng hàng nghìn bảng vào một con kênh không ai chịu đi qua.”

“Thằng nhóc hỗn xược! Sao mày dám?” Tay công tước nắm chặt đế nện bằng bạc đặt trên lò sưởi.

“Nếu cha ném nó thì con sẽ bỏ cha lại một mình trong căn phòng này, đắm chìm trong sợ hãi. Cha muốn con cưới một cô gái xem con như anh trai để cướp gia tài của cô ấy... để cha... cha... tiếp tục làm mất nó à? Cha có biết sau lưng họ gọi cha là gì không? Chấn chấn cha đã nghe rồi. ‘Công tước của con đập ngu ngốc!’”

Cả hai thở hỗn hển, nhưng cha anh thở dốc như bò đực, hai má tím tái thấy rõ trên nền cổ áo trắng.

Tay công tước lại nắm chặt chân nệm.

“Cha ném nó thì con sẽ quăng cha sang đầu phòng bên kia,” James nói, rồi để thêm, “ngài công tước.”

Tay công tước buông xuống và ông xoay người, nhìn chằm chằm vào bức tường phía xa. “Thế nếu ta đã mất nhà rồi thì sao?” Ông nói nhỏ, câu thú nhận đầy mùi thù hận. “Thực tế là ta đã đánh mất rồi. Ta đã mất tất cả. Kênh đào là một chuyện, nhưng ta cứ nghĩ vườn nho rất bảo đảm. Làm sao ta đoán được rằng nước Anh sinh ra bệnh thối quả chứ?”

“Cha thật ngu xuẩn!” James bật ra và quay gót bỏ đi.

“Điền trang Staffordshire đã thuộc về gia đình ta sáu thế hệ rồi. Anh phải cứu nó. Mẹ anh sẽ buồn lắm khi thấy điền trang bị bán. Còn mộ bà ấy nữa... anh đã nghĩ tới điều đó chưa? Nghĩa trang tiếp giáp nhà nguyện, anh biết đấy.”

Tim James đập hoang đại trong lồng ngực. Anh phải mất một lúc mới đưa ra một câu trả lời mà không bóp cổ cha mình. “Quá thấp kém, kể cả với cha,” cuối cùng anh nói.

Công tước chẳng thêm quan tâm. “Anh sẽ để thi hài của mẹ mình bị bán à?”

“Con sẽ cân nhắc tán tỉnh vài nữ thừa kế,” James kết luận. “Nhưng con sẽ không cưới Daisy,” riêng đối với James, Theodora Saxby là Daisy – người bạn thân thiết nhất, người đồng hành từ thuở ấu thơ của anh. “Cô ấy xứng đáng với người tốt hơn con, hơn bất kỳ ai trong cái gia đình u ám này.”

Sau lưng anh im lặng. Sự im lặng méo mó, kinh khủng khiến... James phải quay lại. “Không thể. Đến cha cũng... *không thể*.”

“Ta tưởng mình có thể trả lại trong vài tuần,” cha anh nói, khuôn mặt trắng bệch đến mức kiệt quệ.

Chân James yếu tới nỗi anh phải dựa vào cửa. “Tài sản của cô ấy có mất nhiều không?”

“Nhiều.” Ngài Ashbrook cụp mắt xuống, cuối cùng cũng tỏ ra vẻ xấu hổ. “Nếu con bé cưới người khác, ta sẽ... phải ra tòa. Ta không biết liệu người ta có thể xét xử các công tước hay không. Chắc chỉ bị đưa ra Nghị viện. Nhưng sẽ không đẹp mặt đâu.”

“À, người ta có thể xét xử công tước chứ,” James nặng nề nói. “Cha đã biến thủ tiền hôn môn về một cô bé được giao phó cho cha từ khi cô ấy vẫn còn là trẻ sơ sinh. Mẹ cô ấy kết hôn với người bạn thân nhất của cha. *Lúc hấp hối*, ông Saxby đã nhờ cha chăm sóc cô con gái của mình.”

“Ta đã hoàn thành nghĩa vụ,” cha anh đáp mà thiếu vẻ khoác lác thường thấy. “Nuôi nó như con ruột.”

“Cha nuôi cô ấy như em gái con,” James nói thẳng thừng. Anh ép mình phải băng qua phòng và ngồi xuống. “Suốt thời gian đó, cha đã ăn trộm tiền của cô ấy.”

“Không phải suốt thời gian đó,” cha anh phản đối. “Mới năm ngoài thôi. Tầm đấy. Phần lớn tài sản của nó nằm trong quỹ đầu tư, và ta không chạm tay vào được. Ta chỉ... mượn từ... à,

chỉ mượn một ít. Ta cực kỳ đen đủi, thực tế là thế. Ta cứ nghĩ chắc chắn mọi chuyện sẽ không đến nước này.”

“Đen đủi à?” James lặp lại, giọng đầy mỉa mai.

“Giờ thì con bé đã được một hai người cầu hôn, ta không có thời gian che đậy. Anh phải cưới nó. Không chỉ bởi điền trang và căn nhà này bị mất, sau vụ tai tiếng, tên tuổi của chúng ta cũng sẽ trở nên vô giá trị. Mà dù ta trả tiền vay con bé bằng cách bán điền trang đi chẳng nữa, thì tổng tất cả cũng không trả hết được nợ cho ta.”

James không đáp. Những từ duy nhất đi qua đầu anh cực kỳ bàng bỗ.

“Lúc mẹ anh còn sống thì mọi thứ dễ dàng hơn,” công tước nói sau một, hai phút. “Anh biết đấy, bà rất hữu ích vì bà ấy có đầu óc sáng suốt.”

James cũng không trả lời câu đó. Mẹ anh đã mất từ chín năm trước, tức là chưa đầy một thập kỷ, cha anh đã vất kiệt số đất đai trải dài từ Scotland qua Staffordshire tới tận Luân Đôn. Và ông còn biến thủ tài sản của Daisy.

“Anh hãy làm con bé yêu anh,” cha anh nói một cách khuyến khích rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế trước mặt James. “Nó lúc nào cũng ngưỡng mộ anh. Đến giờ, chúng ta vẫn còn may vì Theodora tội nghiệp xấu như que củi. Những kẻ cầu hôn nó đều là những tên hám lợi thấy rõ nên mẹ con bé không thêm để ý. Nhưng điều đó sẽ thay đổi khi mùa vũ hội diễn ra. Con bé sẽ rất duyên dáng một khi anh làm thân.”

James nghiêng rằng. “Cô ấy sẽ không bao giờ yêu con kiêu đấy. Cô ấy xem con là anh trai, là bạn hữu. Và cô ấy không giống như *que củi*.”

“Đừng ngốc thế! Anh có vẻ ngoài giống ta,” lời ông đầy kiêu căng. “Mẹ anh luôn nói ta là người đàn ông đẹp trai nhất thế hệ của mình.”

James kìm chế một lời bình luận vô ích trong tình thế này. Anh cảm thấy buồn nôn ghê gớm. “Chúng ta có thể cho Daisy biết chuyện gì đã xảy ra. Việc cha đã làm. Cô ấy sẽ hiểu.”

Cha anh khịt mũi. “Anh nghĩ mẹ nó có hiểu không? Anh bạn già Saxby của ta không biết mình dấy vào cái gì khi cưới người phụ nữ đó. Bà ta thật lắm điều và hung hăng.”

Trong mười bảy năm từ khi bà Saxby và con gái bé bỏng bước vào gia đình công tước, bà và ngài Ashbrook đã duy trì một mối quan hệ thân mật vừa đủ... chủ yếu vì đức ngài chưa từng ném đồ vào người bà quả phụ. Nhưng James biết rõ là cha anh nói đúng. Chỉ cần mẹ của Daisy loáng thoáng biết rằng người bảo trợ của con gái đã lấy tiền thừa kế của cô thì sẽ có cả một đội luật sư gõ cửa nhà trước khi trời tối. Mật như muốn trào lên hòng James trước suy nghĩ ấy.

Ngược lại, cha anh đang vui lên. Đầu óc ông luôn nhảy từ chủ đề này sang chủ đề khác, mỗi cơn giận dữ của ông đều ghê gớm nhưng cũng nhanh nguội. “Vài bó hoa, một bài thơ, thế là Theodora sẽ rơi vào lòng bàn tay anh ngọt như trái chín. Rốt cuộc con bé đó cũng không có

nhiều điểm đáng khen. Khen nó xinh là nó sẽ ngã gục dưới chân.”

“Con không thể làm thế,” James tuyên bố mà chẳng thêm tưởng tượng ra cảnh đó. Không phải vì anh không muốn làm những điều sáo rỗng đó với Daisy, anh ghét những tình huống mà mình phải lấp bấp tìm lời nói và loạng choạng khiêu vũ. Mùa vũ hội đã diễn ra ba tuần nhưng anh chưa từng tham dự một buổi khiêu vũ nào cả.

Cha anh hiểu nhầm. “Tất nhiên, anh sẽ phải nói dối, nhưng các quý ông chẳng trách được những lời nói dối như thế. Con bé có thể không phải là cô gái xinh xắn nhất mùa này... và chắc chắn không ngon lành như vũ công opera mà ta đã thấy ở cùng anh tối hôm nọ... nhưng chỉ ra sự thật đó chẳng giúp ích gì cho anh đâu.” Ông thậm chí còn khẽ cười trước suy nghĩ đó.

James chỉ loáng thoáng nghe ông nói, cố không nôn ọe khi cân nhắc tình thế tiến thoái lưỡng nan trước mặt.

Công tước vẫn tiếp tục, tự thích thú với việc chỉ ra sự khác biệt giữa tình nhân và vợ. “Bù vào đó, anh có thể nuôi một tình nhân xinh gấp hai lần vợ mình. Nó sẽ tạo ra sự đối lập thú vị.”

James nhận ra đây không phải là lần đầu tiên anh ghê tởm cha mình hơn bất cứ người nào trên thế giới. “Nếu cưới Daisy, con sẽ không bao giờ nuôi tình nhân,” anh nói, trong đầu vẫn điên cuồng suy nghĩ, cố tìm ra giải pháp. “Con sẽ không bao giờ làm vậy với cô ấy.”

“À, ta nghĩ anh sẽ đổi ý sau vài năm kết hôn, nhưng tùy anh,” giọng công tước vẫn mạnh mẽ và vui vẻ như thường lệ. “Sao? Không còn gì phải nghĩ đúng không? Do vận đen và mấy quả thối, nhưng ta thấy rằng cả hai ta đều không có nhiều lựa chọn. Mừng là đàn ông luôn làm việc được trong phòng ngủ, dù không muốn.”

Điều duy nhất James muốn vào thời khắc này là rời phòng, tránh xa ông bố ghê tởm của mình. Nhưng anh đã thua trận, và anh ép mình đưa ra luật lệ trước khi đầu hàng. “Con chỉ làm theo ý cha với một điều kiện,” giọng nói này nghe lạ lẫm với chính anh, như thể người lạ đang lên tiếng.

“Gì cũng được, con trai, gì cũng được! Ta biết ta đang bắt anh hy sinh. Như đã nói, chúng ta có thể thừa nhận với nhau rằng Theodora bé bỏng không phải sắc nước hương trời.”

“Vào ngày con kết hôn với cô ấy, cha sẽ chuyển giao toàn bộ đất đai cho con – dinh thự Staffordshire và đất đai quanh nó, điền trang này, hòn đảo ở Scotland.”

Miệng ngài công tước há hốc. “*Gì cơ?*”

“Toàn bộ đất đai,” James nhắc lại. “Con sẽ trả cho cha một khoản trợ cấp, và ngoài luật sư thì không ai cần biết. Nhưng con sẽ không chịu trách nhiệm cho những hành động dại dột của cha nữa. Con sẽ không bao giờ gánh hậu quả về bất kỳ khoản nợ nần hay trộm cắp nào của cha. Nếu còn tái phạm, cha sẽ vào tù.”

“Lố bịch,” cha anh phun phì phì. “Ta không thể... anh không thể... không!”

“VẬY HÃY TỪ GIÃ STAFFORDSHIRE ĐI,” James nói. “CÓ THỂ CHA MUỐN ĐẶC BIỆT VIẾNG THĂM MỘ MẸ CON, NẾU CHA ĐÃ CHẮC CHẴN ĐẾN THẾ VỀ VIỆC BÀ SẼ BUỒN KHI NHÀ BỊ BÁN, CHƯA NÓI ĐẾN NGHĨA TRANG CỦA NHÀ THỜ.”

Cha anh mở miệng nhưng James giơ một tay lên.

“NẾU CON ĐỂ CHA GIỮ ĐẤT ĐAI, CHA SẼ LẠI TIÊU SẠCH CỦA HỒI MÔN CỦA DAISY. CHƯA ĐỀU HAI NĂM LÀ MỌI THỨ SẼ MẤT SẠCH, VÀ CON LẠI ĐI PHẢN BỘI NGƯỜI BẠN THÂN THIẾT NHẤT CỦA MÌNH CHẴNG VÌ LÝ DO GÌ HẾT.”

“NGƯỜI BẠN THÂN NHẤT CỦA ANH HỦ?” Cha anh ngay lập tức chuyển hướng suy nghĩ. “TA CHƯA TỪNG CÓ BẠN NỮ, NHƯNG THEODORA TRÔNG GIỐNG ĐÀN ÔNG, TẤT NHIÊN, VÀ...”

“CHA!”

Công tước hấn giọng. “KHÔNG THỂ NÓI TA THÍCH CÁI TRÒ NGẮT LỜI CỦA ANH. TA NGHĨ NẾU MÌNH ĐỒNG Ý VỚI KẾ HOẠCH LỖ BỊCH ĐÓ THÌ NGÀY NÀO TA CŨNG BỊ SỈ NHỤC MẤT.”

Ông đang ngẫm nhượng bộ.

“ANH THẤY CHƯA,” cha anh nói, miệng cười rạng rỡ khi cuộc trò chuyện kết thúc, “MỌI THỨ RỒI SẼ ÊM THẨM CẢ. MẸ ANH LUÔN NÓI THẾ, ANH BIẾT ĐẤY. MỌI THỨ SẼ KẾT THÚC ÊM THẨM.”

James không thể ngăn mình hỏi thêm một câu nữa, dù Chúa biết là anh đã biết rõ câu trả lời. “CHA KHÔNG QUAN TÂM CHÚT NÀO ĐẾN VIỆC CHA GÂY RA VỚI CON... VÀ VỚI DAISY SAO?”

Má cha anh lại hơi ửng đỏ. “CON BÉ ĐÓ CÒN CƯỚI AI TỐT HƠN ANH ĐƯỢC NỮA CHỨ!”

“DAISY SẼ CƯỚI CON MÀ VẮN TIN LÀ CON YÊU CÔ ẤY, TRONG KHI KHÔNG PHẢI VẬY. CÔ ẤY XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC TÁN TỈNH VÀ CHÂN THÀNH NGƯỠNG MỘ BỞI CHỒNG MÌNH.”

“TÌNH YÊU VÀ HÔN NHÂN KHÔNG NÊN ĐƯỢC NHẮC ĐẾN CÙNG LÚC,” cha anh nói một cách thoải mái. Nhưng mắt ông lảng tránh mắt James.

“VÀ CON CŨNG BỊ NHƯ VẬY. TÌNH YÊU VÀ HÔN NHÂN CÓ THỂ KHÔNG THƯỜNG XUYÊN ĐI ĐÔI VỚI NHAU, NHƯNG CON KHÔNG CÓ CƠ HỘI NÀO. HƠN NỮA, CON SẼ BẮT ĐẦU CUỘC HÔN NHÂN BẰNG MỘT LỜI NÓI DỐI SẼ PHÁ HOẠI CUỘC HÔN NHÂN ẤY NẾU DAISY PHÁT HIỆN RA. CHA CÓ NHẬN RA ĐIỀU ĐÓ KHÔNG? NẾU CÔ ẤY BIẾT MÌNH BỊ CON PHẢN BỘI MỘT CÁCH NHẪN TÂM NHƯ VẬY... KHÔNG CHỈ CUỘC HÔN NHÂN CỦA CON, MÀ TÌNH BẠN CỦA CHÚNG CON CŨNG SẼ CHẤM DỨT.”

“NẾU ANH THỰC SỰ NGHĨ CON BÉ SẼ NỔI GIẬN THÌ NÊN CHO NÓ MANG THAI NGAY MẤY THÁNG ĐẦU,” cha anh nói bằng giọng khuyên nhủ. “PHỤ NỮ CHỈ TỎ RA KHINH KHỈNH THÔI. NẾU CÔ TA QUÁ BẤT MÃN THÌ CÓ KHI SẼ BỎ ĐI VỚI NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC. NẾU ANH CÓ NGƯỜI THỪA KẾ... VÀ NẾU CÓ THỂ HÃY SINH THÊM MỘT ĐỨA DỰ PHÒNG... THÌ ANH CÓ THỂ MẶC CHO CON BÉ ĐI.”

“Vợ con sẽ không bao giờ bỏ đi với một người đàn ông khác,” tiếng rống vang lên khỏi ngực James đến từ một chỗ nào đó mà anh cũng chẳng biết.

Cha anh rời khỏi ghế. “Anh gần như đã bảo ta là thằng ngốc, ta cũng sẽ bảo anh như vậy. Chẳng có thằng đàn ông tỉnh táo nào lại nghĩ hôn nhân là ôm ấp thủ thỉ hết. Mẹ anh và ta đã kết hôn vì những lý do chính đáng, liên quan tới nghĩa vụ gia đình và thỏa thuận tài chính. Chúng ta làm những việc cần thiết để có anh và dừng lại ở đó. Mẹ anh không chịu nổi việc sinh thêm đứa nữa, nhưng chúng ta cũng không khóc than làm gì. Anh luôn khỏe mạnh.” Rồi ông nói thêm. “Tất nhiên, trừ cái lần anh suýt bị mù. Chúng ta chắc sẽ cố thêm đứa nữa, nếu điều tồi tệ nhất diễn ra.”

James đứng dậy, loáng thoáng nghe thấy giọng cha giữa những dòng suy nghĩ hằn học mà anh không muốn nói ra.

“Cả hai ta đều không dạy anh mang cái suy nghĩ lảng mạn lơ lửng đó,” công tước nói nốt khi rời phòng.

Đã qua tuổi mười chín, James cứ ngỡ mình hiểu địa vị của bản thân. Anh đã học những điều quan trọng nhất – cách cưỡi ngựa, uống rượu và bảo vệ bản thân trong một cuộc thách đấu.

Chưa ai dạy anh... và anh chưa bao giờ thấy cần phải học... cách phản bội một người mà anh thật sự quan tâm trong đời người. Người duy nhất thật sự yêu anh. Cách làm tan vỡ trái tim người đó, dù là ngày mai, năm năm, hay mười năm sau.

Bởi vì một ngày nào đó Daisy sẽ biết sự thật. Anh chắc chắn đến tận xương tủy rằng bằng cách nào đó, cô sẽ phát hiện ra anh chỉ giả vờ yêu cô để cô chịu cưới anh... và sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh.

Chương 2

Theodora Saxby – Daisy với riêng James, nhưng là Theo với bản thân cô, đang cố sức để không nghĩ về vũ hội của Phu nhân Corning vừa diễn ra hôm qua. Nhưng, như hầu hết những lúc con người ta trốn tránh một chủ đề, thứ duy nhất tâm trí cô tái hiện lại là cảnh tượng trong vũ hội nói trên.

Chẳng phải quá xấu tính nếu bọn con gái bàn tán về việc cô giống con trai. Vì rốt cuộc thì họ không nói thẳng vào mặt cô. Và cô đã chẳng để tâm tới lời họ đến thế nếu không có ấn tượng rằng cánh đàn ông ở vũ hội đồng quan điểm với họ.

Nhưng cô có thể thể làm gì đây? Cô chán chường nhìn xuống cổ. Mẹ cô sợ những lời đánh giá này dù bà nhất quyết không chịu thừa nhận... điều này dẫn đến việc tóc Theo bị làm xoắn tít với các dụng cụ uốn tóc. Bộ váy hôm qua, giống như mọi món đồ khác trong tủ quần áo của cô đều có màu trắng, diêm dúa và hết sức nữ tính. Nó được tô điểm bằng ngọc trai và vài sắc hồng, một sự kết hợp mà theo ý riêng của cô, chỉ thêm nhấn mạnh vẻ ngoài *thiếu* nữ tính của cô.

Cô căm ghét dáng vẻ của chính mình cũng như bộ trang phục này. Nếu cô không phải lo bị nhầm với con trai... thật sự mọi người cũng không đến nỗi nhầm nhưng họ liên tục bình luận về việc cô giống con trai tới mức nào, nếu như không phải lo về điều đó thì cô sẽ chẳng bao giờ mặc đồ màu hồng nữa. Cả ngọc trai cũng vậy. Cái cách ngọc trai sáng lung linh có vẻ gì đó tầm thường đến phát chán.

Trong giây lát, cô làm mình phân tâm bằng cách xé toạc bộ váy trong đầu, xé rách đồng diêm xếp ly cùng ngọc trai và ống tay áo nhỏ xíu. Nếu được lựa chọn, cô sẽ mặc đồ bằng lụa gân màu mận chín và túm gọn tóc lại mà không có lấy một lọn xoắn. Đồ trang trí tóc duy nhất là một cái lông khổng lồ màu đen rủ xuống vai. Nếu tay áo lỗ thì cô sẽ viền lông đen. Hoặc lông tơ thiên nga, viền cả ở cổ nữa. Hoặc cô sẽ làm cổ viền lông màu trắng, nó sẽ hết sức nổi bật trên nền nhung màu mận.

Điều đó dẫn tới ý tưởng làm cổ áo xếp nếp và viền lông tơ thiên nga. Càng tuyệt hơn nếu ống tay áo không mờ mà gần như trong suốt, như loại lụa Ấn Độ mới mà Lucinda bạn cô đã mặc đêm qua, và cô sẽ may chúng thật rộng để chúng phồng lên rồi túm lại ở khuỷu tay. Hoặc túm lại ở cổ tay, như thế sẽ càng gây chú ý hơn...

Cô có thể tưởng tượng ra cảnh mình đi vào một phòng khiêu vũ trong bộ đồ đó. Sẽ không ai bàn tán cô trông giống đàn ông hay phụ nữ. Cô sẽ dừng lại trên bậc thang trên cùng trong giây lát, thu hút mọi người, rồi xòe quạt... Không, quạt hơi kệch cỡm. Cô phải nghĩ ra thứ gì đó mới.

Người đàn ông đầu tiên mời cô nhảy, gọi cô là quý cô Saxby, sẽ được cô tặng một nụ cười hơi rầu rĩ nhưng vẫn thích thú. “Hãy gọi tôi là Theo,” cô sẽ nói vậy, và toàn bộ nhóm phụ nhân sẽ sốc đến nỗi chẳng ríu rít về chuyện gì khác suốt đêm dài.

Theo là chìa khóa – cái tên đánh động tới tình cảm mà cánh đàn ông dành cho nhau, họ gần gũi với bạn bè hơn hẳn với vợ. Cô đã thấy nó ở James. Năm mười ba tuổi, anh đã hết sức tôn thờ đội trưởng đội cricket ở Eton. Có nghĩa là nếu cô buộc tóc gọn, mặc một bộ đồ hơi giống đồng phục cricket, thì tất cả những người đàn ông từng tôn thờ đội trưởng của họ sẽ quỳ gối dưới chân cô.

Cô chìm trong cảnh tượng mình mặc một chiếc áo là phẳng phiu như đồng phục buổi sáng của học sinh trường Eton đến mức không nghe thấy tiếng gõ cửa. Nhưng tiếng gọi “*Daisy!*” dồn dập cuối cùng cũng vô tình chấm dứt trạng thái ngẩn ngơ của cô, và cô rời khỏi ghế dài, ra mở cửa phòng ngủ.

“Ồ, xin chào, James,” cô nói, không mấy nhiệt tình khi thấy anh. Trong tâm trạng u buồn, người cuối cùng cô muốn gặp là người bạn nhất quyết không chịu tham dự vũ hội dù biết thừa cả ba tuần trong mùa vũ hội đầu tiên của cô thật sự kinh khủng. Anh chẳng hiểu được cảm giác đó. Sao anh có thể hiểu được chứ? Anh đẹp trai một cách ấn tượng, tương đối quyến rũ khi không đáng ghét, hơn nữa còn là công tước tương lai. Có đầy đủ mọi thứ, thật không công bằng. “Em không nhận ra là anh.”

“Sao em có thể không nhận ra anh?” James hỏi, mở cửa và ép cô lùi lại, biết cô đang tỏ ra đứng đắn. “Anh là người duy nhất trên thế giới này gọi em là Daisy. Cho anh vào được chứ?”

Theo thở dài và lùi lại. “Anh có thể cố gọi em là Theo không? Chắc em phải đề nghị anh đến lần thứ một trăm rồi đấy. Em không muốn bị gọi là Theodora, Dora, hay Daisy.”

James ngồi phịch xuống ghế và cào tay vào tóc. Có vẻ cả sáng tâm trạng anh khá buồn bực, vì nửa mái tóc anh đang dựng đứng. Nó là một mái tóc đẹp, dày và nặng. Thỉnh thoảng có màu đen, nhưng khi nắng chiếu vào thì vài sợi có màu gỗ gụ. Thêm lý do để ghét James. Tóc cô chẳng có màu huyền ảo gì hết. Nó cũng dày, nhưng có màu vàng nâu hỗn hợp chẳng hề hợp thời trang.

“Không,” anh nói thẳng. “Em là Daisy đối với anh, và Daisy hợp với em.”

“Nó không hợp với em,” cô trả miếng. “Hoa cúc^[1] xinh đẹp mơn mớn, còn em thì không.”

[1. Daisy (tiếng Anh): Hoa cúc.]

“Em xinh mà,” anh nói một cách máy móc, thậm chí còn chẳng thèm nhìn cô.

Cô đảo tròn mắt, nhưng thật sự thì đeo đuổi vấn đề này chẳng có ý nghĩa gì. James không bao giờ nhìn kỹ cô để nhận thấy cô có trở nên xinh đẹp hay không... sao anh phải làm vậy? Chỉ cách nhau hai tuổi, họ gần như đã ở chung phòng trẻ từ khi sinh ra, điều đó có nghĩa là anh nhớ rõ cảnh cô chạy loạn trong tã lót, bị bảo mẫu Wiggan đánh đòn vì hỗn xược.

“Tối qua thế nào?” Anh đột nhiên hỏi.

“Khủng khiếp.”

“Trevelyan không xuất hiện à?”

“Geoffrey có tham dự,” Theo nói một cách ảm đạm. “Chỉ là anh ta không bao giờ nhìn em. Anh ta đã khiêu vũ... hai lần... với cô nàng Claribel mắt trố. Em không chịu đựng nổi cô ta, và em tin anh cũng không, điều đó có nghĩa là anh ta chỉ đang tìm kiếm một cô vợ giàu. Nhưng nếu thế thật thì vì sao anh ta không khiêu vũ với em? Khoản hồi môn của em phải lớn gấp đôi cô ta. Anh nghĩ anh ta không biết không? Và nếu vậy thật,” cô nói mà không ngừng lấy hơi, “anh có nghĩ ra cách nào để gọi chủ đề đó mà không quá lộ liễu không?”

“Có chứ,” James nói. “Anh đang tưởng tượng ra cuộc đối thoại đó đây. 'Này, Trevelyan, anh bạn chân bết dần dần, anh có biết của hồi môn của Theodora lên đến hàng nghìn bảng một năm không? Tiện thể, mấy con ngựa xám của anh vừa mua là thế nào đấy?'.”

“Anh có thể nghĩ ra một cách tế nhị hơn để nói,” Theo nói, dù chính bản thân cô cũng không nghĩ được. “Chân Geoffrey bết. Anh ấy duyên dáng như một chiếc lá vậy. Anh nên nhìn cảnh anh ấy khiêu vũ với Claribel ngu ngốc.”

James cau mày. “Cô ta có phải người lớn lên ở Ấn Độ không?”

“Phải. Em không hiểu sao không có con hổ nào ăn thịt cô ra đi. Những đường cong nảy nở đó... cô ta sẽ là bữa ăn ngon lành cho ngày chủ nhật.”

“Xì, xì,” James nói, lần đầu tiên mắt lấp lánh cười. “Các quý cô đang tìm chồng phải ngoan ngoãn và ngọt ngào. Em thì liên tục đưa ra những lời bình luận hằn học đáng sợ như thế. Nếu không biết cư xử thì tất cả các quý bà sẽ tuyên bố em không đoan trang, rồi em sẽ bị ngâm giấm.”

“Em nghĩ đó cũng là một phần rắc rối của em.”

“Phần còn lại là gì?”

“Em không nữ tính hoặc xinh xắn, cũng chẳng nảy nở một cách ngọt ngào. Có vẻ như chẳng ai chú ý đến em hết.”

“Và em ghét điều đó,” James cười toét miệng.

“Phải,” cô nói. “Em không ngại thừa nhận điều đó. Em nghĩ mình có thể thu hút rất nhiều đàn ông nếu được là chính mình. Nhưng diềm xếp ly màu hồng và ngọc trai khiến em trông càng nam tính hơn bao giờ hết. Và em cảm thấy xấu xí, điều đó là tệ hại nhất.”

“Anh không nghĩ trông em giống đàn ông,” James nói, cuối cùng cũng đánh giá cô từ đầu

tới chân.

“Anh biết cô vũ công opera mà anh đang nịnh đầm chứ?”

“Sao em biết về Bella hả?”

“Sao không? Mẹ và em đang ở trên đường Oxford thì thấy anh đi trong một cỗ xe không mui, nên mẹ đã giải thích tất cả cho em. Mẹ em còn biết tình nhân của anh là một vũ công opera. Em phải nói, James, em nghĩ thật kinh ngạc khi anh kiếm được cho mình một tình nhân mà ai cũng biết, kể cả những người như mẹ em.”

“Anh không thể tin là bác Saxby kể cho em chuyện vớ vẩn đó.”

“Gì? Cô ta không phải là vũ công opera à?”

Anh cau mày. “Em giả vờ như những người phụ nữ đó không tồn tại.”

“Đừng có cứng nhắc thế James. Phụ nữ biết tuốt về các nhân tình. Mà anh đã kết hôn đâu. Nếu anh tiếp tục như thế khi đã kết hôn thì em sẽ cực kỳ khó chịu với anh. Em nhất định sẽ kể với vợ anh. Nên hãy coi chừng. Em không tán thành đâu.”

“Không tán thành Bella hay hôn nhân?”

“Những người đàn ông điếu quanh Luân Đôn với những người phụ nữ nầy nở có mái tóc màu xanh và đạo đức hôi tanh.” Cô tạm dừng, nhưng James chỉ đảo tròn mắt. “Ứng khẩu cho có vắn không dễ, anh biết mà,” cô bảo anh. Rõ ràng là anh không quan tâm, nên cô quay về chủ đề cũ. “Giờ thì không sao hết, nhưng anh sẽ phải bỏ Bella khi kết hôn. Hoặc bất kỳ người phụ nữ nào thế chỗ cô ta.”

“Anh không muốn kết hôn,” James nói. Giọng anh rít lên cách căng thẳng khiến Theo nhìn anh kỹ hơn.

“Anh vừa cãi nhau với cha phải không?”

Anh gật đầu.

“Trong thư viện?”

Anh gật tiếp.

“Ông ấy có cố đánh anh bằng cái chân nện bạc không?” Cô hỏi, “Ông Cramble đã bảo em là ông ấy định cất nó đi nhưng hôm qua em thấy nó vẫn còn nằm đấy.”

“Ông ấy đã phá hủy một cô gái chăn cừu bằng sù.”

“À, thế thì không sao. Ông Cramble đã mua cả một bộ đầy ở Haymarket và đặt chúng rải rác ở những chỗ dễ thấy trong nhà, hi vọng cha anh sẽ chộp lấy chúng thay vì những món đồ có

giá trị khác. Ông ấy sẽ khá hài lòng khi thấy kế hoạch của mình hiệu quả. Thế hai người cãi nhau vì cái gì?”

“Ông ấy muốn anh kết hôn.”

“Thật à?” Theo cảm thấy ngạc nhiên một cách không mấy dễ chịu. Tất nhiên một ngày nào đó... James phải kết hôn. Nhưng tại thời điểm này cô thích anh như chính anh hiện giờ - là của cô. À, của cô và Bella. “Anh quá trẻ,” cô bao biện.

“Em *mới* mười bảy tuổi thế mà đang tìm chồng rồi đấy.”

“Nhưng đó là tuổi thích hợp để kết hôn. Mẹ đã không cho em ra mắt trước năm nay chính vì điều đó. Đàn ông không nên cưới khi mới mười chín. Em nghĩ tầm ba mươi, ba mốt là đẹp. Còn nữa, anh lại trẻ con so với tuổi của mình.” Cô nói thêm.

James nheo mắt. “Không phải.”

“Đúng đấy,” cô nói một cách tự mãn. “Em đã thấy cái cách anh đi lại khi ở cùng Bella, khoe cô ta như khoe áo mới. Chắc anh đã cho cô ta một ngôi nhà nhỏ để thương bọc satin hồng.”

Anh cau có một cách dữ tợn, nhưng điều đó không làm cô hốt hoảng mà chỉ giúp cô xác nhận.

“Ít nhất thì cô ta nên chọn màu xanh dương. Phụ nữ tóc vàng luôn nghĩ màu hồng tôn da họ. Trong khi màu xanh dương, ví dụ như màu bầu trời hoặc thậm chí là màu violet sẽ đẹp hơn nhiều.”

“Anh sẽ cho cô ta biết điều đó. Nhưng Daisy, em có nhận ra mình không nên nhắc tới những phụ nữ như Bella khi gặp khách, chứ đừng nói đến việc khuyên họ cách trang trí tổ ấm không?”

“Khi nào thì anh trở thành *khách* vậy? Mà *đừng* có gọi em là Daisy,” Theo trả miếng. “Anh định cưới ai?” Cô không thích câu hỏi đó. Cô có cảm giác sở hữu đối với James.

“Anh chưa có ai trong tâm trí cả.” Nhưng khóe môi anh giãn giãn.

“Anh đang nói dối!” cô kêu lên, dồn sự chú ý vào nó. “Anh có người trong lòng rồi! Cô ấy là ai?”

Anh thở dài. “Không có ai hết”

“Vì anh chưa tham dự một vũ hội nào trong năm nay, em không biết anh có thể để mắt đến ai nữa. Năm ngoái, khi em còn bị nhốt trong phòng học, anh có tham dự buổi vũ hội nào không? Tất nhiên, em nên đóng một vai trò quan trọng trong việc chọn vị hôn thê của anh,” Theo nói một cách phấn khích. “Em biết rõ anh hơn bất kì ai. Xem xét đến giọng hát hay tuyệt

của anh thì cô ấy phải có khiếu âm nhạc mới được.”

“Anh không có hứng thú với bất kỳ ai biết hát,” mắt James nhìn cô theo một cách khiến Theo thầm thích. Phần lớn thời gian anh chỉ là ‘ông anh trai’ hài hước, châm biếm mà cô đã có cả đời, nhưng thỉnh thoảng anh sẽ nổi giận và cô nhìn anh dưới một ánh sáng hoàn toàn khác. Nhìn anh như một người đàn ông, cô nghĩ vậy. Một suy nghĩ kì quặc.

Cô vẫy tay. “Vì Chúa, bình tĩnh lại đi James. Em hẳn đã hiểu nhầm dấu hiệu nói dối không lẫn đi đâu được của anh,” cô toét miệng cười với anh. “Anh nghĩ em sẽ trêu chọc anh vì lựa chọn đó à? Chính em là người vừa bày tỏ lòng ngưỡng mộ với Geoffrey? Ít nhất thì anh không phải lo sẽ bị người mình thầm yêu hoàn toàn lừa gạt. Anh trông khá đẹp trai; con gái không biết rõ anh đến mức có thể đoán định khuyết điểm của anh; anh hát như thiên thần khi người ta có thể dỗ anh hát, và một ngày nào đó anh sẽ có tước vị. Tối qua chắc mọi cô gái sẽ ước được khiêu vũ với anh và em có thể nhìn cảnh đó từ rìa phòng.”

“Anh ghét vũ hội,” James nói, nhưng anh không thật sự để tâm vào chủ đề. Anh đang cố lý giải một điều gì đó, cô nhận ra nét mặt của anh.

“Cô ấy chưa có *chồng* phải không?” Theo hỏi.

“Có chồng? Ai có chồng?”

“Người phụ nữ đã thu hút sự chú ý của anh!”

“Không có ai hết.” Khóe miệng anh không cong lên nên chắc anh đang nói sự thật.

“Petra Abbot-Sheffield có giọng ca đáng yêu,” Theo trầm ngâm nói.

“Anh ghét ca hát.”

Theo biết điều đó, nhưng cứ nghĩ chắc chắn anh sẽ quên cảm giác đó đi. Khi James hát “Vị vua oai hùng của chúng ta hãy sống lại!” ở nhà thờ, cô đã run rẩy cả người trước vẻ đẹp thuần khiết đó, giọng anh ngân vút lên rồi ca vang “Cái chết giờ đang reo rất nơi đâu?” Cô luôn nghĩ đến lá cây xanh rì cuối xuân mỗi khi anh hát. “Thật thú vị khi em nghĩ bằng màu sắc,” cô hỏi, “còn anh nghĩ bằng âm nhạc nhỉ?”

“Không hề, bởi vì anh không nghĩ về âm nhạc.”

“Anh *nên* nghĩ bằng âm nhạc,” Theo khuyên, “Cân nhắc đến giọng anh.” Nhưng rõ ràng là anh đang giận dữ nghiêm trọng, và cô đã học được rằng tốt nhất không nên dây vào. “Em ước mình có lợi thế của anh.” Cô ngồi xuống giường và ôm đầu gối. “Nếu em là anh thì Geoffrey sẽ quỳ xuống chân em ngay.”

“Anh không nghĩ vậy đâu. Anh ta không muốn có cô vợ phải cạo râu hai lần một ngày đâu.”

“Anh hiểu ý em mà. Em chỉ cần mọi người bắt đầu chú ý đến mình,” Theo nói, hơi lắc lư người. “Chỉ cần có một nhóm nhỏ thánh giả thôi là em có thể tỏ ra hài hước. Anh biết em có thể mà, James. Em có thể nói chuyện khôi hài về Clairibel. Em chỉ cần một người theo đuổi đứng đắn, không phải tay thợ săn tiền. Một người...” Một kế hoạch hoàn hảo và hay ho nảy ra trong đầu cô.

“James!”

“Gì?” Anh ngẩng đầu lên.

Trong khoảnh khắc, nhìn anh, cô gần như đã định vứt bỏ ý tưởng đó. Mắt anh tỏ vẻ hết sức đau khổ, má hõm sâu, như thể dạo này anh không ăn uống đủ. Trong anh rất thiếu sức sống. “Anh ổn chứ? Tối qua anh đã làm gì vậy? Trông anh như một con sâu rượu ngủ trong ngõ hẻm ấy.”

“Anh ổn.”

Chắc ai cũng sẽ đoán anh đã đắm chìm trong men rượu cả tối qua. Mẹ cô nghĩ rằng các quý ông sẽ chè chén đến tận tuổi ba mươi. “Em có ý tưởng này,” cô nói, quay lại chủ đề. “Nhưng nó sẽ bắt anh trì hoãn kế hoạch cưới xin trong thời điểm hiện tại.”

“Anh không có cưới xin gì hết. Anh không muốn cưới, dù cha anh có nói gì đi nữa,” James có thể xưng sủa một cách điên tiết khi muốn. Nó đỡ hơn từ năm anh mười lăm, dù cũng không đỡ nhiều lắm. “Em có biết anh ghét gì nhất thế giới này không?”

“Em chắc chắn anh sẽ nói là cha mình, nhưng anh không thật sự nghĩ vậy mà.”

“Ngoài cha anh ra. Anh ghét cảm giác tội lỗi.”

“Ai khiến anh cảm thấy tội lỗi? Anh là quý ông hoàn hảo nhất trong gia đình Ashbrook.”

Anh lại cào lên tóc. “Đó đúng là những gì mọi người nghĩ. Thỉnh thoảng anh muốn trốn đi xa, nơi người ta không biết gì về các bá tước hay phong thái của giới quý tộc, tất cả những điều đó. Nơi đàn ông được đánh giá dựa vào bản thân anh ta chứ không phải tước hiệu và mấy trò ngớ ngẩn.”

Theo cau mày nhìn anh. “Em không hiểu cảm giác tội lỗi đến từ đâu.”

“Anh sẽ chẳng bao giờ đủ tốt.” Anh đứng dậy, đi sang bên kia phòng để nhìn ra cửa sổ.

“Anh lỗ bịch vừa thôi! Mọi người đều yêu anh, kể cả em, và nếu điều đó không có ý nghĩa gì thì em chẳng biết cái gì mới ý nghĩa nữa. Em biết rõ anh hơn bất kỳ ai trên thế gian này, và nếu em nói anh đủ tốt thì tức là đúng như vậy.”

Anh quay lại, cô nhẹ nhõm khi thấy anh đang cười nhếch mép. “Daisy, em có nghĩ một ngày nào đó mình sẽ điều hành Nghị viện không?”

“Thế thì quá may cho họ!” cô đáp trả, “Nhưng nói nghiêm túc, James, ít nhất thì hãy nghe kế hoạch của em được chứ?”

“Chinh phục thế giới à?”

“Chinh phục Geoffrey, điều đó quan trọng hơn nhiều. Việc anh giả vờ tán tỉnh em, chỉ trong một thời gian ngắn để em được chú ý, hết sức có ý nghĩa với em. Anh chẳng bao giờ tham dự vũ hội nên nếu anh bắt đầu tháp tùng em thì mọi người sẽ tò mò vì sao, chẳng mấy chốc, Geoffrey sẽ nói chuyện với em về một điều gì đó... Sau đó, em có thể quyến rũ anh ấy để anh ấy quên đi vẻ ngoài của em, rồi thuộc về em.” Cô ngả lưng ra sau, đắc thắng. “Không phải là một kế hoạch tuyệt vời sao?”

Mắt James nheo lại, “Nó có vài ưu điểm.”

“Ví dụ?”

“Cha anh sẽ nghĩ anh đang tán tỉnh em và tạm thời để anh yên.”

Theo vỗ tay. “Hoàn hảo! Em tuyệt đối chắc chắn rằng Geoffrey sẽ nói chuyện với anh. Anh ấy là học sinh nổi bật vào năm cuối anh học ở Eton phải không?”

“Phải, và vì điều đó mà anh có thể nói thẳng cho em biết rằng Trevelyan sẽ là một người chồng khó ưa. Anh ta quá thông minh. Và anh ta hay đùa cợt về mọi người một cách khiếm nhã.”

“Đó là điểm em thích ở anh ta đấy.”

“Chưa kể đến sự thật là anh ta xấu như ma,” James nói thêm.

“Không phải! Anh ta hết sức cao ráo và mắt màu nâu đồng. Chúng làm em nghĩ tới...”

“Đừng nói với anh,” James nói với biểu cảm chán ghét, “Anh không muốn biết.”

“So-co-la buổi sáng,” Theo nói, lờ anh đi, “Hoặc mắt của Tib khi còn bé.”

“Tib là chó,” James nói, thể hiện tài năng nói thẳng nói thật. “Em nghĩ tình yêu đời mình trông như một con chó ục ịch mười tuổi à?” Anh mang về trầm ngâm bốn cợt, “Em nói đúng! Trevelyan trông giống chó! Sao anh không nhận ra điều đó chứ?”

Thể hiện rằng mình không phí hoài mười bảy năm ở nhà Công tước Ashbrook, Theo ném thẳng một chiếc dép vào đầu James. Nó sượt qua tai anh, dẫn đến một cảnh tượng hết sức vô lối (và khá trẻ con), anh đuổi theo cô quanh phòng ngủ. Khi bắt được cô, anh ôm eo cô, chúi cô xuống và cọ nắm đấm lên sọ cô trong khi cô la hét phản đối.

Đó là một cảnh tượng đã diễn ra vô số lần trong phòng ngủ của Theo và nhiều căn phòng

trong các điền trang của Công tước Ashbrook.

Nhưng khi Theo la hét và đá vào mắt cá chân anh, James đột ngột nhận ra rằng anh đang ôm một cơ thể phụ nữ thơm ngát. Tay anh đang tì vào *ngực* con gái. Bộ móng tròn lẳn của Daisy ép chặt vào anh và mang lại cảm giác...

Tay anh buông ra trong vô thức, và cô ngã bịch xuống đất. Giọng cô thật sự bức khi cô đứng dậy, xoa đầu gối.

“Anh làm sao thế?” cô cau có, “Trước đây anh chưa bao giờ để em ngã.”

“Chúng ta không nên chơi những trò đó. Chúng ta là... rốt cuộc chẳng bao lâu nữa là em sẽ trở thành phụ nữ có chồng.”

Theo nheo mắt.

“Với cả anh bị đau tay,” James nhanh chóng nói thêm, cảm thấy má mình nóng lên. Anh ghét nói dối. Và đặc biệt ghét nói dối Daisy.

“Theo như em thấy thì trông anh vẫn ổn,” cô nói, quét mắt nhìn cả người anh. “Em chẳng thấy có vết thương nào nghiêm trọng khiến anh phải thả em xuống sàn nhà như cốc trà thế.”

Sau khi James gần như chạy ra khỏi phòng thì Theo mới ngồi xuống giường và ngẫm nghĩ về những gì mình *vừa* thấy.

Trước đây cô đã từng thấy quần đàn ông gồ lên như vậy. Nhưng thật sốc khi thấy điều đó trên người James. Cô không nghĩ về anh như thế.

Nhưng rồi, đột nhiên, cô có nghĩ.

Chương 3

Tám tiếng sau...

“Theodora, con yêu, con đã sẵn sàng chưa?” Bà Saxby lao vào phòng Theo. Theo thường nghĩ mẹ mình giống đà điểu vì cả cổ và chân đều dài, chúng luôn trong tình trạng hoạt động.

Vào khoảnh khắc ấy, phần cổ nói trên hiện ra rất rõ ràng vì đeo cả đồng kim cương lấp la lấp lánh.

“Mẹ trông thế nào,” mẹ cô hỏi.

“Giống nhà thờ St.Paul đêm Giáng sinh,” Theo nói, hôn bà. “Lấp lánh và xinh đẹp, như thể mẹ đang đeo vòng cổ làm từ các vì sao.”

Mẹ cô hơi đỏ mặt. “Mẹ đeo hơi nhiều kim cương phải không? Nhưng vũ hội của nữ bá tước chỉ tổ chức mỗi năm một lần. Rõ ràng là người ta nên thể hiện những gì tốt đẹp nhất của mình.”

“Hay những viên kim cương đẹp nhất, như trong trường hợp này,” Theo đồng ý.

“Để mẹ nhìn con nào, con yêu,” mẹ cô nói, cúi lại, “Bộ váy đó khá xinh.”

“Con căm ghét những thứ xinh xắn,” Theo nói, biết rằng ý kiến của mình không có trọng lượng. “‘Những thứ xinh xắn’ con mặc lên trong đều kinh khủng mẹ ạ.”

“Mẹ nghĩ trông con tuyệt đối đáng yêu,” mẹ cô đáp, cả khuôn mặt bà sáng bừng với vẻ chân thành, “Cô gái xinh xắn, ngọt ngào nhất Luân Đôn.”

“Mẹ không nghĩ mình có hơi bị tình mẫu tử làm mù quáng à?” Theo hỏi khi được ôm trong vòng tay thơm ngát của bà.

“Không hề.”

“Tối qua con đã nghe thấy hai cô gái bàn luận rằng con giống con trai,” Theo nói, chọc vào ký ức đó như một chiếc răng đau. “Đừng nghĩ đến việc con *ngọt ngào* nữa, mẹ ạ.”

Mẹ cau cau màu. “Vớ vẩn. sao người ta có thể nghĩ như vậy? Chắc họ mù như Genevieve Heppler tội nghiệp. Mẹ cô ta không cho phép cô ta đeo kính, và tối qua cô ta đã va thẳng vào mẹ.”

“Họ nghĩ thế vì con thật sự giống con trai,” Theo đáp lại. Nhưng cô không nghĩ mẹ mình

sẽ đồng ý. “Dẫu sao đi nữa,” cô nói, “James và con đã dàn dựng một kịch bản giúp cho con nhận được sự chú ý từ Geoffrey ngọt ngào.”

Vì một lý do nào đó, bà Saxby không nghĩ rằng quý ngài Geoffrey Trevelyan trẻ tuổi hoàn hảo như trong suy nghĩ của Theo. Nhưng rồi, bà không dành ba tuần vừa qua để nghiên cứu anh ta kỹ càng như Theo... dù là nghiên cứu từ xa, họ chỉ mới nói với nhau đúng một từ.

“James sẽ giả vờ tán tỉnh con,” Theo giải thích, nhìn vào gương và vỗ lên những lọn tóc xoăn mà cô hầu gái của cô mất đúng một tiếng mới làm xong.

Miệng bà Saxby há hốc một cách không thanh nhã. “Cậu ta sẽ *làm gì?*”

“Giả vờ... rõ ràng chỉ là giả vờ thôi... tán tỉnh con. Cha anh ấy đã quyết định đến lúc anh ấy phải tìm vợ. Nhưng James không muốn. Mẹ biết anh ấy ghét việc xuất hiện ở vũ hội, chứ đừng nói đến trò chuyện lịch sự với một quý cô. Nhưng nếu anh ấy thắp đèn trong phòng khiêu vũ, không chỉ ngài công tước thấy ngượng ngùng, mà tất cả mọi người đều chú ý, vì James không bao giờ tới những sự kiện như vậy. Và điều đó có ý nghĩa là họ sẽ chú ý tới *con*.”

“Đúng là họ sẽ chú ý,” mẹ cô nói.

“Khi họ đã thật sự để ý tới con, con sẽ thu hút sự chú ý của Geoffrey,” Theo nói. Kịch bản đó nghe tương đối ngớ ngẩn khi cô kể ra. Một người đàn ông như Geoffrey Trevelyan hẳn không thèm quan tâm đến việc một cô gái mặt ngựa như cô trao đổi những nhận xét không ngoan với anh.

Nhưng mẹ cô thuận theo một cách đáng ngạc nhiên. Rồi bà khẽ chau mày và hỏi, sắc bén, “Ý kiến này là của ai?”

“Của con,” Theo thú nhận. “Con không nghĩ James muốn, nhưng con không cho anh ấy cơ hội từ chối. Bên cạnh đó, nó là giải pháp hoàn hảo đối với yêu cầu anh ấy phải kết hôn từ ngài công tước. Anh ấy quá trẻ, mẹ không nghĩ thế sao? Anh ấy còn chưa tròn hai mươi.”

“Mẹ không biết,” mẹ cô nói. “Về mặt trưởng thành, ít nhất cậu ta đã già hơn ông bố mình chục tuổi. Và theo những gì mẹ nghe được, cậu ta nên cưới một cô gái giàu có để sửa chữa điền trang khi công tước Ashbrook đột quỵ vì giận dữ. Mẹ nghĩ đó là lý do công tước đẩy cậu ta ra thị trường.”

“Mẹ luôn bảo con đừng nhận xét châm biếm cơ mà,” Theo nói, “Nghe mẹ vừa nói gì kia. Con có thật sự phải đeo đôi ngọc trai này không? Con ghét ngọc trai.”

“Các quý cô đeo ngọc trai. Con đang làm gì đấy, con yêu?”

Theo ngẩng mặt ra khỏi bàn. “Con đang bổ sung danh sách. Trong trường hợp một ngày nào đó con được mặc đúng ý mình.”

“Liên quan đến ngọc trai sao?”

“Vâng. Con đã thêm hai nguyên tắc nữa trong một hai ngày qua. *Ngọc trai dành cho những người đáng ghê tởm.*”

“Và những cô gái mới ra mắt,” mẹ cô thêm vào. “Cái còn lại là gì?”

“Mẹ không thích cái này đâu,” Theo nhận xét, “Phong cách Eton được chú ý đặc biệt.”

“Mẹ không ghét nó. Nhưng mẹ nghĩ tước hiệu quan trọng hơn học vị. Bên cạnh đó, còn nhiều trường khác ngoài Eton mà, con yêu.”

“Mẹ, danh sách này không liên quan tới tiêu chuẩn chọn chồng, nó chỉ thể hiện cách ăn mặc của con khi con có cơ hội là chính mình, Cũng tức là khi con đã kết hôn. Áo khoác đồng phục của trường Eton hết sức tuyệt vời. Con không quan tâm chút nào đến người mặc nó, trừ phi đó là con.”

“Mẹ hy vọng mẹ không sống đến lúc thấy con ăn mặc như nam sinh,” mẹ cô nói, rùng mình thấy rõ, “Mẹ thậm chí còn không thích tưởng tượng ra hình ảnh đó.”

“Mẹ không nhớ tình cảm ngưỡng mộ vô vọng mà James dành cho đội trưởng cricket sau kỳ học đầu tiên à? Trong giống như nam sinh sẽ làm con trở nên vô cùng lôi cuốn, nếu con tìm được cách mặc nó. Ít nhất nó cũng ngăn mấy cô gái khác tỏ ra thông cảm đến chết tiệt về ngoại hình của con.”

“Lời khuyên của mẹ đây,” mẹ cô nói, rời mắt khỏi gương, “Mỗi lần con nhận thấy bất kỳ sự thông cảm nào từ mấy cô nhóc đầu đất đó, hãy chạm tay vào ngọc trai của bà con. Con có thể ghét chúng, Theodora, nhưng chúng đáng giá gần bằng của hồi môn của phần lớn các cô gái khác. Nói đến hấp dẫn thì phải nói đến tài sản cá nhân.”

“Nếu con đến gần Geoffrey, chắc chắn con sẽ hướng sự chú ý của anh ta về phía chúng. Có khi con sẽ kéo sợi dây đó qua răng, để đảm bảo anh ta nhìn rõ nó.” Cô đi ra sau lưng mẹ và ôm mẹ. “Con không biết vì sao mình chẳng trở nên xinh đẹp được như mẹ.”

“Con...”

Theo ngắt lời bà, “Suyt. Mũi và cằm con dài, và con trông cực kỳ giống đàn ông. Nhưng con có thể sống với nó, ít nhất là thế nếu con không phải mặc nhiều đồ diềm xếp nếp màu trắng đến mức trông như xô đựng sữa.”

Mẹ cô cười với cô trong gương. “Không có quý cô mười bảy tuổi nào ở Luân Đôn không khao khát được ăn mặc lộng lẫy vào buổi tối. Chả sớm thì muộn.”

“Sau khi con trở thành phu nhân Geoffrey Trevelyan,” Theo cười khúc khích.

Chương 4

Tại dinh thự Devonshire

Vũ hội của Nữ công tước Devonshire

~*~

Khi xe công tước dừng lại trước dinh thự Devonshire, Theo đi ra sau mẹ mình, nổi gót là James ngoan ngoãn, dù có hơi ủ ê. Họ dừng lại trước ngưỡng cửa phòng trong giây lát sau khi được xướng tên, nhưng sự thất vọng của Theo, có vẻ như không ai chú ý tới việc cô được tháp tùng bởi đối tượng hôn nhân khó gặp nhất năm.

Dù rằng cho tới giờ phút này cũng chẳng ai nghĩ có cơ hội tóm được James.

“Một đám đông đáng buồn,” bà Saxby nói một cách chê bai, nhìn khắp phòng, “Rõ ràng là nữ công tước đã không cắt giảm danh sách. Mẹ sẽ lên gác để chơi bài.”

Đây là điều mà Theo đã hy vọng và lên kế hoạch trước. “James sẽ tháp tùng con về nhà,” cô nói ngay lập tức, “Con không nghĩ anh ấy chịu ở lại lâu đâu. Chúng ta phải đưa anh ấy vào xã hội thượng lưu một cách từ tốn.”

Trên thực tế, chưa gì James đã bắt đầu giật cổ áo. “Trong này nóng kinh khủng. Cháu chỉ ở lại nhiều nhất nửa tiếng.”

Mẹ Theo nhìn căn phòng chật ních lần cuối và đi lên phòng khách tầng trên nơi bà có thể chơi bài với bạn bè cả tối.

“Lùi lại,” Theo rút lên với James, ngay khi mẹ cô khuất bóng.

“Gì?”

Theo kéo anh ta ra hành lang. “Mẹ đi rồi, em cần chút thời gian.” Cô lôi anh vào hành lang và rẽ vào căn phòng mở cửa đầu tiên mà cô nhìn thấy, hóa ra là một phòng khách được trang hoàng đồ đạc với... tạ ơn trời... một tấm kính trên mặt lò sưởi. Cô cởi vòng ngọc trai và thả nó vào túi áo của James.

“Nó sẽ phá nếp áo anh,” anh phản đối.

“Làm như anh quan tâm đấy! Mẹ em nói chúng đáng giá hơn cả của hồi môn của vài người, nên làm ơn cố gắng đừng đánh mất chúng.”

Anh nhăn mặt nhưng đầu hàng. Rồi cô giật mạnh diềm xếp ly quanh cổ áo và vì cô đã cố tình nói lỏng chỉ của nó chiều nay, nó ngoan ngoãn rời khỏi váy.

“Em đang làm cái gì đấy?” James hỏi, khá hoảng hốt, “Em không thể mặc bộ váy cổ trễ thế được. Em không có gì để che... người.”

“Sao em lại không thể? Nó không trễ như vài bộ mà một số phụ nữ bên ngoài đang mặc. Và ngực họ như trứng đà điểu so với em. Em không có nhiều thứ để khoe nên tốt nhất là phô bày những gì sẵn có.”

“Chắc chắn là em đang làm vậy,” anh nói, giọng để lộ chút mê đắm.

Theo ngược lên. “Nó chỉ là ngực thôi mà, James.”

Anh cau mày, lùi lại và ho khan.

“Đúng là một bộ ngực rất đẹp,” cô nói, cười hư hỏng. “Rõ ràng là một trong những ưu điểm của em.” Giật một cái, diềm xếp ly màu hồng bị kéo ra khỏi cổ tay trái và cái bên cổ tay phải cũng nhanh chóng nối gót. Rồi cô kéo ghim tóc ra khỏi những loạn tóc xoắn được định hình cẩn thận của mình và để tóc buông xõa vai. Lấy băng đô màu đồng ra khỏi ví, cô vòng nó quanh tóc rồi ghim chặt trên đỉnh đầu bằng ghim để nó không rơi xuống. Búi tóc khá rối nhưng sự tương phản giữa tóc cô và ren màu đồng đỏ cực kỳ thú vị.

“Trông em khác thật,” James nói, nheo mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trên gương.

“Trông em khá hơn,” Theo bảo anh, với sự tự tin của người đã tập lồng ren vào tóc năm lần chiều hôm đó. “Anh nghĩ anh ấy có thích nó không?”

James lại đang nhìn cổ váy của cô. “Ai?”

“Tất nhiên là Geoffrey!” Theo nói, “James này, cố gắng theo kịp câu chuyện đi chứ.”

Cô nhìn mình trong gương. Không có diềm xếp ly màu hồng góm ghiếc, bộ váy của cô khá hợp thời trang. Thêm vào đó, ngực cô trong rất ngon mắt, theo như cô thấy.

“À! Em quên mất.” Cô thò tay vào ví và rút ra một chiếc ghim cài cũng thuộc về bà ngoại cô nhưng quyến rũ hơn ngọc trai nhiều. Nó làm bằng vàng, hình hoa hồng, với mặt dây bằng ngọc hồng lựu lủng lẳng bên dưới.

“Em định làm gì với nó?” James hỏi. “Anh không nghĩ trang sức kiểu đó hợp với bộ váy của em.”

“Như thế nào?”

“Váy của em làm từ chất liệu nhẹ,” anh nói, “Gần như trong suốt.”

“Lụa phủ trên váy Muslin trơn,” Theo bảo anh, “Lụa được thêu hoa văn và cho đến nay cũng là thứ đẹp nhất trên bộ váy đáng ghét này.”

Anh nhìn gần hơn. “Mẹ em có biết em không mặc váy lót không?”

“Tất nhiên là em có mặc váy lót!” Theo phát biểu không trung thực. Cô cài ghim vào sợi ruy băng ở eo, ngay dưới ngực. “Bên cạnh đó, đồ lót của em không phải việc của anh, James.”

“Có nếu anh có thể thấy rõ chân em,” anh nói, cau có, “Mẹ em sẽ không thích đâu.”

“Anh có thích không... và rõ ràng, ở đây em hỏi anh như đại diện của phái nam?”

“Em có nhất định phải nói thế không?” anh phàn nàn. Nhưng anh vẫn nhìn bộ váy của Theo. Cô duỗi chân ra để anh có thể loáng thoáng nhìn thấy chân mình... qua vải lụa và vải lót bên dưới.

“Nó trông tương phản một cách kỳ quặc,” James nói thẳng. “Cả món trang sức mà em đang đeo ngay dưới ngực nữa. Người ta sẽ nghĩ em cố tình thu hút sự chú ý về khu vực đó.”

“Đúng vậy mà,” cô nói một cách hài lòng. Viên ngọc tăng thêm màu sắc đồng thời làm nổi bật ruy băng trên tóc cô. Thêm vào đó, bất kỳ quý ông nào bỏ qua khe ngực của cô trong lần đầu tiên đều sẽ được khuyến khích nhìn lại.

Chưa kể James là người đàn ông đẹp trai nhất vũ hội và một phần sức quyến rũ của anh sẽ được san sẻ cho cô. Cô đan tay mình vào tay anh. “Em đã sẵn sàng vào phòng rồi.”

“Mẹ em sẽ giết em. Hoặc giết anh,” anh nói thêm và tỏ ra rầu rĩ hơn.

“Mới một giây trước anh còn nhìn em hau háu mà.”

“Làm gì có!” Anh giả bộ sững sốt vì bị sỉ nhục khá giỏi.

“Có đấy,” Theo trả miếng, “Và nói thật, James, nếu anh nhìn em hau háu thì những người đàn ông khác cũng sẽ như vậy. Quay lại phòng khiêu vũ nào. Em sẵn sàng đi tìm Geoffrey rồi.”

~*~

“Anh có thấy anh ấy đâu không?” Một lát sau cô rít lên, mỉm cười và gật đầu chào Phu nhân Bower – người có vẻ thích thú rõ rệt khi thấy James ở cạnh Theo. Tất nhiên là thế, bà ta có ba cô con gái đến tuổi kết hôn.

“Ai?” James lơ đãng hỏi. Anh lại đang kéo cổ áo. “Anh nghĩ mình sắp chết ngạt. Anh không nghĩ mình có thể trải qua dù chỉ nửa tiếng ở đây.”

“Geoffrey!” cô thì thầm, véo tay anh. “Nhớ không? Đó là lý do anh ở đây. Anh phải giới thiệu em.”

James cau mày nhìn xuống cô. “Anh tưởng em quen anh ta rồi?”

“Nhưng anh ấy chưa bao giờ để ý tới em,” Theo nói với sự kiên nhẫn mà cô đang chú ý, “Em đã bảo anh thế rồi còn gì.”

James khịt mũi. “Đúng vậy. Anh phải chuyển hướng cuộc trò chuyện về của hồi môn rồi thông báo của hồi môn của em lớn hơn...”

“Suyt!” cô véo mạnh đến mức làm anh nhăn mặt. “Em mong anh đừng có làm hỏng vụ này.”

“Không đâu.”

Mắt anh trông hơi u ám. “Ở trong này đâu có kinh khủng như thế phải không?” Theo hỏi, khá ngạc nhiên trước nét mặt căng thẳng của anh. “Em biết anh không thích vũ hội, James. Nếu anh đưa em tới chỗ Geoffrey, em hứa sẽ về ngay sau đó.”

Họ dừng lại để nhường đường cho một nhóm người đang tới bàn đồ uống. “Anh tin rằng em đang phạm sai lầm,” anh nói.

“Về Geoffrey à?”

James gật đầu, “Anh đã phải sống cùng Trevelyan ở Eton, và anh không muốn hay mong em phải chịu đựng cảm giác đó.”

“Vợ chồng thì khác, ngược ạ!” Theo nói. Cô có thể hình dung cảnh mình và Geoffrey ngồi đối diện nhau ở bàn ăn sáng, đọc báo. Anh thông minh vô cùng, và anh sẽ đánh giá cao tính hài hước của cô hơn bất kỳ ai khác, kể cả James lẫn mẹ cô.

“Hôn nhân thậm chí còn tệ hơn,” James nói, đám đông trước mặt họ tản ra và họ vào sâu trong phòng khiêu vũ. “Ít nhất anh có thể nện anh ta khi anh ta quá cay độc.”

“Hôn nhân của em không khiến anh phải lo. Chỉ cần để mắt tới anh ấy giùm em, được chứ? Em không đủ cao để nhìn qua đầu mọi người.”

“Được rồi, anh thấy Trevelyan rồi,” James nói rồi kéo cô tới khu vực thừa người và chỉ chỗ con mồi của cô. “Anh ta đang ở cạnh Claribel.”

“Như bình thường,” Theo rên rỉ.

“Cô ta thật đẹp.”

“Tán tỉnh cô ta đi!” cô ra lệnh, đột ngột nảy ra ý nghĩ đó, “Anh có thể cưới khối người tệ hơn cô ta, anh biết đấy.”

“Em muốn anh cưới Claribel dần dần à?” James hỏi, thì thầm không nhỏ chút nào.

“Không thì thôi.” Theo vừa thấy bóng Geoffrey, và cô bám chặt tay vào James trong cơn lo lắng đột ngột.

Ngài Geoffrey Trevelyan có mái tóc nâu sáng hay để rối theo phong cách Titus, quần áo của anh ta luôn thanh nhã, dù không chần chu quá đáng. Nhưng chính khuôn mặt anh ta mới hấp dẫn Theo. Nó hẹp và chằm biếm, khóe mắt hơi xếch. Chỉ cần nhìn một cái là biết ngài đã tốt nghiệp Cambridge với hai tấm bằng Triết học và Lịch sử xuất sắc.

Anh ta là mẫu người thích hợp nhất với Theo – không đẹp trai đến mức cô phải luôn ý thức rằng chồng mình ưa nhìn hơn mình, (Cô thật sự cảm thấy hơi thương cảm cho người mà James sẽ cưới; người phụ nữ đó sẽ mãi mãi nằm dưới cái bóng của anh).

Lúc này Geoffrey đang đứng giữa một nhóm các cô nàng xinh xắn. Họ có điểm chung là gò má cao, môi dưới sâu, mũi đẹp. Tệ hơn, tất cả bọn họ đều trông thông minh một cách ghê tởm, tất nhiên, trừ Claribel.

Bụng dạ cồn cào, và trong khoảnh khắc, cô cố níu James lại. Nhưng đúng khoảnh khắc đó, nhóm người ấy nhìn thấy anh, và vẻ mặt họ sáng bừng lên như vợ thương nhân gặp được nữ hoàng.

Thậm chí còn có vài người chào cô.

Geoffrey là một trong số đó. “Cô Saxby,” anh ta nói và cúi người chào.

Tim theo đập dồn dập trên cổ họng vì phấn khích. “Ngài Geoffrey,” cô vừa nói vừa nhún gối chào.

“Ôi, cô Saxby,” Phu nhân Claribel Sennock nói bằng giọng the thé, “Trông cô đáng yêu quá. Hãy đến gặp em họ tôi – Tiểu thư Althea Renwitt.”

“Chúng tôi đã gặp rồi,” Althea nói với vẻ lãnh đạm hoàn hảo, mắt liếc qua người Theo rồi không chút tế nhị, dánh chặt lên người James.

Nhìn cô ta mỉm cười và chìa tay ra để được hôn, Theo quyết định rằng chẳng có ai tham lam hơn một quý cô đứng giữa một nhóm đàn ông độc thân đáng cưới. Althea như con cáo đang rình rập ổ trứng gà.

“Anh ấy là người tháp tùng cô tối nay à?” Claribel thì thào, “Cô thật may mắn khi lớn lên cùng anh ấy.”

Theo thật sự ước rằng Claribel xấu tính hơn, thế thì cô ta sẽ dễ ghét hơn. Thay vào đó, cô ta như sữa ấm trước khi đi ngủ. “James rất gần gũi với tôi,” Theo nói, cố làm ra vẻ lãnh mạn.

Đúng lúc ấy, Geoffrey nói đùa gì đó về vị vua bị truất ngôi của Imeretia – người vừa phải ra tòa án Anh quốc hai tuần qua, và tất cả bật cười. Theo quay lại, quyết tâm tỏ ra hài hước như anh, bất kể chủ đề được nói đến là gì. James thì tất nhiên là đứng ngay trung tâm trong tư thế

hoàn toàn thư thái.

Thật dễ ghét làm sao. Đi đến đâu mọi người cũng đều quý mến James, nếu không muốn nói là yêu anh, dù anh thậm chí còn chẳng thêm tỏ ra hài hước.

“Nói thật,” Geoffrey bày tỏ, “Công chúa hết sức kín đáo, tính tình hòa nhã đáng ngưỡng mộ, và không có lấy một thói xấu.”

“Khi một người có tiếng không có thói hư tật xấu,” Theo nói, trước khi mất can đảm, “Thì thường thường họ sẽ có nhiều thói xấu như tóc trên đầu vậy.”

“Cô nghĩ rằng Công chúa Imeretia có nhiều tật xấu đến vậy sao?” Geoffrey dài giọng hỏi. “Hãy nói thêm cho chúng tôi nghe đi, cô Saxby.”

Theo nhận thấy cả nhóm đang lắng nghe mình, và nhịp tim của cô tăng tốc dù cô cố gắng giữ vẻ mặt bình thản. “Tham lam là một trong bảy trọng tội, và như người ta nói, công chúa tắm trong một bồn tắm bằng bạc,” cô phe phẩy quạt. “Cô ấy có ban nhạc riêng để ru ngủ trong những đêm trần trọc. Và chắc chắn ngài phải biết cô ấy có tình nhân? Nam tước Grebert – người đàn ông có ria mép và tóc rậm. Trong anh ta giống một con sư tử giả vờ làm người huấn luyện thú.”

Claribel cười khúc khích một cách bồn chồn, nhưng lông mày Geoffrey nhướng lên, và anh ta nhìn Theo kỹ hơn, môi khẽ nở nụ cười.

“Thế còn công chúa?” Anh ta hỏi. “Cô sẽ miêu tả người như thế nào?”

“Một con chó săn cáo mặc váy,” Theo nói.

Geoffrey ngả đầu ra sau và cười lớn, tất cả những anh chàng khác cũng bắt chước. Trừ James. Anh cau mày vì không thích những lúc cô cay độc, dù câu châm chọc đó có hài hước đi nữa.

“Tôi nghĩ mình khá sợ cô đấy,” Geoffrey nói. Mắt anh ta ăm ắp và ngưỡng mộ.

“Anh nên thấy sợ,” James phát biểu.

“Ngài Islay, ngài biết rõ cô Saxby hơn ai hết,” Claribel xen vào với tiếng cười khúc khích. “Chắc chắn cô ấy không nguy hiểm rồi!”

Claribel kém thông minh đến mức Theo nghĩ có khả năng là cô ta không hề đùa cợt.

“Theodora có cái lưỡi sắc như gương vỡ,” James nói.

“Gớm. Em cũng có những lúc ngọt ngào mà!” Theo nói. Tán tỉnh Geoffrey qua mép quạt.

“Phải, cũng giống như những lúc Marie Antoniette giả vờ làm cô gái chăn cừu,” James đối

đáp, “Trong này nóng chết người.” Anh lại nói cổ áo, lần này định cởi nó ra.

“Có lẽ anh nên về nghỉ đi, Islay,” Geoffrey làm bầm, “Trông anh lờ mờ thấy rõ, nó làm tôi nhớ lại hồi còn đi học, một cảnh cũng chẳng tốt đẹp gì. Cô Saxby, mặt đây chuyển của cô ấn tượng thật đấy.”

Theo nhìn vào mắt anh ta ngay sau khi anh ta rời mắt khỏi khe ngực của cô – một khoảnh khắc mà cả hai bọn họ đều thích thú. “Quà của bà ngoại tôi,” cô nói nhỏ.

“Chính là người đã cho Theodora một món hồi môn lớn,” James nói với thái độ của một người vừa hoàn thành một nhiệm vụ khó chịu. “Hừm, anh nghĩ đến lúc chúng ta về rồi, *em yêu*.”

Lông mày Geoffrey nhướng lên khi nghe câu đó, và anh ta lùi lại một bước.

“Ồ, nhưng James à,” Theo nói. “Em chưa sẵn sàng ra về.” Cô mỉm cười với Geoffrey, nhưng có thể nhìn thấy James qua khóe mắt. Anh trông như sắp phát nổ đến nơi, và cô vội vã quyết định rằng có lẽ thu hút sự chú ý của Geoffrey thế là đủ cho tối nay rồi.

Cô có cảm giác rằng anh ta sẽ tìm cô vào tối hôm tới, và cả những tối sau nữa.

Cảm thấy cao thượng, Theo nhún gối chào Claribel và Althea cau có, để mặc James kéo mình đi.

James bước xuyên qua căn phòng khiêu vũ đông đúc như một vị thần Hy Lạp đang khó chịu.

Theo lon ton chạy bên cạnh, cảm thấy hạnh phúc đến mức không buồn phản kháng.

Chương 5

“Em nghĩ mọi chuyện đã diễn biến hết sức tốt đẹp,” Theo nói khi họ đang ở trong xe, trên đường về nhà.

“Không hề,” James nói cụt lủn.

“Sao anh có thể nói thế? Geoffrey khá ấn tượng với em đấy!”

“Anh ta chắc thấy ấn tượng với tu ti của em thì có.”

“Tu ti? *Tu ti*? James, anh thật sự không nên nói tiếng lóng với em như thế,” Theo hồ hởi, “Tu ti. Em thích từ đó.”

Anh cúi người về phía trước, và cô giật mình nhận ra là anh đang giận dữ, “Đừng có ‘James’ gì nữa. Em không thể tỏ ra tán tỉnh Trevelyan công khai hơn được nữa đâu.”

“Đúng thế. Em muốn tỏ ra công khai mà.”

“Em muốn biết điều này không? Em không phù hợp với Geoffrey thân yêu của em đâu. Không chút nào.”

“Sao lại không?”

“Miệng lưỡi anh ta còn cay độc hơn em. Anh ta toàn chọc ghẹo anh chỉ để cho vui, và nếu anh để tâm tới anh ta thì anh ta sẽ là một kẻ rất đáng ghét.”

Theo phá ra cười. “Anh khó chịu à?”

“Anh nói, *nếu* anh để tâm tới anh ta. Em không phải là anh, Theo. Em sẽ nghe những gì anh ta nói, và anh ta sẽ xé xác em.”

“Anh ấy sẽ yêu em,” Theo giải thích, “Em thích nhìn anh ấy nghiền nát nhóm bạn đồng lứa, nhưng vì anh ấy yêu em, em sẽ nằm ngoài phạm vi đó.”

“Không ai và không cái gì nằm ngoài phạm vi đối với Trevelyan hết. Anh từng nghe anh ta đùa cợt về mẹ ruột. Hết sức thẳng thắn mà nói, Daisy, anh ta thuộc kiểu người sống đúng với chính mình nhất là khi ăn mặc như phụ nữ.”

“Gì cơ?”

“Như anh vừa nói.” James ngả lưng ra sau và nhìn cô với vẻ tự mãn không sao chịu nổi.

“Anh biết anh ta còn em thì không.”

“Anh đang nói anh ta thích *đàn ông* à?”

“Có điều gì mà em không dám nói ra không?” James kêu lên. “Không, ý anh không phải thế! Anh chỉ nói anh ta kỳ lạ, chỉ có vậy. Hết sức kỳ lạ. Không hợp với em. Anh sẽ không để em cưới anh ta.”

“*Anh* sẽ không để em cưới anh ta? *Anh*?” Theo giận dữ. “Này, để em nhắc cho anh nhớ, anh tuyệt đối không có quyền quyết định em sẽ cưới ai. Không hề có!”

James nheo mắt. “Để xem.”

“Chẳng có gì để xem hết,” cô quát, “Nếu em muốn Geoffrey thì em sẽ cưới anh ấy.”

“Trừ phi em muốn dùng chung quần tất.”

Theo thở dốc. “Anh thô lỗ không tả nổi, và anh nên xin lỗi. Em không biết vì sao anh lại nói như thế về Geoffrey.”

“Bởi vì đó là sự thật. Anh đã sống chung với anh ta. Chỉ khi anh ta mặc váy – điều anh ta vẫn tìm có để làm – anh ta mới hết bồn chồn và ngừng chỉ trích mọi người. Nhưng cứ tiếp tục đi. Anh đoán em nghĩ mình hiểu rõ anh ta nhất.”

“Em *thật sự* hiểu rõ Geoffrey nhất. Có thể hai người đã chơi trò đồ chữ khi đi học. Nhưng giờ anh ấy đã trưởng thành, còn anh thì chưa.”

“Phải rồi. Tất cả là lỗi của anh,”

“Không phải lỗi của anh,” Theo nói, “Nhưng em nghĩ mình hiểu đàn ông hơn anh đôi chút đấy, James. Cuối cùng thì anh vẫn nghĩ Geoffrey còn là trẻ con. Còn em nhìn anh ấy dưới con mắt phụ nữ.”

James cau có nhìn cô. “Con mắt phụ nữ? Thật vớ vẩn!”

“Chỉ cần anh tháp tùng em thêm một lần nữa thôi,” Theo dụ dỗ anh, “chỉ cần đến buổi hòa nhạc hoàng gia vào tối mai thôi, sau đó em chắc chắn mình không cần lôi anh theo để thu hút sự chú ý nữa. Geoffrey đã chú ý tới em rồi, anh biết mà. Thêm một buổi gặp nữa là đủ.”

“Để làm gì? Tình yêu thật sự?”

“Có thể,” Theo nói, nghĩ về nụ cười nửa miệng của Geoffrey, “Có thể lắm.”

“Em chẳng biết đâu là tình yêu thật sự dù có bị nó đập vào đầu đi nữa,” James nói, khoanh tay trước ngực.

“Này, anh chẳng phải chuyên gia đâu nhé. Đừng bảo em rằng anh thật sự yêu Bella, vì em

biết rõ là không phải vậy. Anh chỉ mê mẩn *tu ti* vĩ đại mà cô ta trưng ra cho tất cả mọi người ở phố Oxford mà thôi.”

“Này này,” James nói, trông hơi hoảng hốt, “Em không nên dùng từ đó. Nó không lịch sự.”

“Tu ti!” Theo lặp lại, kịp kiềm chế không thè lưỡi trêu anh. Dầu sao thì cô cũng mười bảy rồi. Cô phải cư xử cho ra dáng quý cô. “Em biết anh thấy gì ở Bella,” cô nói tiếp, “Và đó không phải tình yêu.”

“Phẩm chất của Bella không phải chủ đề trò chuyện của chúng ta,” James đáp.

Theo cười. “Vậy khuôn mặt xinh xắn của cô ta thì sao? Em không nghĩ vậy!”

“Đừng nói nữa!”

“Ai sẽ nói cho em nghe những chuyện này, nếu không phải anh?” cô nói, dựa lưng vào góc xe.

“Không phải anh.”

“Quá muộn rồi. Anh như anh trai em,” Theo nói, cảm thấy hơi buồn ngủ. “Anh có thể đánh thức em dậy khi chúng ta về tới nhà không?”

James ngồi cứng ngắc tại chỗ và trừng mắt nhìn cô. Dù đèn lồng trong xe ngựa chỉ chiếu mờ mịt, anh cũng có thể nhìn thấy đường nét đùi cô. Chưa kể đến *tu ti*, ngực, bất kể nó được gọi là gì.

Rõ ràng Trevelyan đã chú ý đến chúng. James đã phải kiềm chế không giật đầu anh ta ra khỏi bộ váy hở vai của Daisy ở vũ hội.

Cô sẽ không cưới Trevelyan. Dưới bất kỳ hoàn cảnh nào.

Dù cho... dù cho anh phải tự cưới cô để ngăn chặn điều đó.

Chương 6

Tối hôm sau

Tại dinh thự Carlton

Nơi cư ngụ của Hoàng tử xứ Wales

~*~

Theo hết sức bức bối vì James không chỉ không đưa cô đến buổi hòa nhạc tư của Hoàng tử xứ Wales, mà còn không xuất hiện cho tới gần bữa tối.

“Anh đã ở đâu thế? Anh phải ở đây từ một tiếng trước rồi chứ,” cô rít lên với anh, kéo anh rời khỏi đám đông tới rìa phòng khách, ngoài tầm nghe của mọi người. “Claribel đã biến mình thành hồ dán và dính chặt vào Geoffrey, anh ấy chẳng có lấy một giây để thở chứ đừng nói đến việc nhận ra em cũng ở trong phòng.”

“Giờ thì anh đã ở đây rồi còn gì,” James nói.

Theo nhìn anh kỹ hơn. Anh mặc một chiếc áo màu chàm xinh đẹp với ve áo bằng nhung màu lá cây đậm, hoàn toàn thích hợp cho buổi hòa nhạc tư được Hoàng tử xứ Wales chủ trì. Nhưng có gì đó ở khuôn mặt và đôi mắt anh...

“Anh say!” cô hét lên, có chút vui vẻ. “Em chưa thấy anh ngất ngưỡng như thế này bao giờ. Anh sẽ nôn sạch hay chỉ lảo đảo cả tối thôi. Anh trông giống như cây thực quỳ mà người ta quên dỡ bằng cọc.”

“Anh không bao giờ lảo đảo!” anh có vẻ căm phẫn.

“Anh đang lảo đảo đây này. Chúa ơi, nhìn kìa,” cô kêu lên, hất đầu về hướng Claribel, người đang tì hẳn vào Geoffrey. “Anh hẳn sẽ nghĩ họ đã dính hôn. Hoặc cô ta cũng say xỉn như anh. Em đã nghĩ chiều nay chắc anh chưa có cơ hội nhắc đến của hồi môn của em với Geoffrey ở White đầu nhỉ?”

“À, vui thật,” James nói, “Trevelyan không ở câu lạc bộ, hoặc trong xe anh... chờ đã... vì anh ta còn mải mê mẩn nhìn tiểu thư Claribel ở đây. Làm thế quái nào mà em lại nghĩ anh có cơ hội nhắc đến tài sản thừa kế của em khi anh còn không nói chuyện với anh ta? Bên cạnh đó, hôm qua anh đã nhắc đến nó rồi. Thế là đủ.”

“Anh ấy không mải mẩn nhìn cô ta, cô ta mới là người mải mẩn. Mà thế có khi lại tốt hơn, vì anh đang say và có thể làm hỏng chuyện cho xem.”

“Cái gì tốt hơn?” James nói với vẻ gắt gỏng.

Theo nhìn anh và cảm thấy thương yêu. “Em rất ngưỡng mộ anh, James. Anh biết điều đó chứ?”

“Đừng nói như thế anh là anh trai em. Bởi vì anh không phải là anh trai em, và em nên ghi nhớ điều đó trong đầu. Cả hai ta nên ghi nhớ điều đó. Chúng ta không phải họ hàng, dù cho thỉnh thoảng chúng ta cảm thấy như vậy đi nữa.”

“Có lẽ anh nên nắm tay em,” Theo gợi ý. “Ngày mai anh sẽ cảm thấy xấu hổ lắm nếu như bây giờ ngã xuống trước các thành viên hoàng gia như cây bị đổ.”

“Lùi lại chút đi,” James nói, trông chệnh choáng thấy rõ. “Anh sẽ dựa vào tường và giả vờ đang nói chuyện với em. Có thể anh đã uống nhiều cognac hơn... bình thường. Cha anh có ở đây không?”

“Chắc chắn là có,” Theo nói, “Và ông đang cáu điên vì anh không về nhà để tháp tùng bọn em tới đây. Anh may vì ông chưa thấy anh đấy.”

Họ đứng ở rìa phòng nhạc của dinh thự Carlton. Phần lớn mọi người tụ tập trên những chiếc ghế lưng thẳng, say mê lắng nghe buổi biểu diễn tối hôm đó. Có vẻ không ai chú ý đến hai người họ.

“Cách anh chàng kia đang chơi nhạc khiến tất cả mọi người bị đau đầu,” James phàn nàn, quá to, “Anh ta đánh cũng dở như em hồi trước, khi mẹ em còn nghĩ rằng em có năng khiếu âm nhạc trong người.”

“Anh không nên nói thế! Đó là Johann Baptist *Cramer*,” Theo kêu lên. Nhưng cô ngay lập tức nhận ra rằng không nên sốc trước việc James không nhận ra người nghệ sĩ piano nổi tiếng. Anh chẳng bao giờ tự nguyện ngồi nghe hết một buổi biểu diễn âm nhạc.

Nếu cô không làm gì đó thì anh sẽ gây họa mất. Cô nắm tay anh và kéo anh vòng qua một bức bình phong cao chạm trổ hoa sen; ít nhất nếu có người vô tình quay lại thì họ cũng không thấy anh ngã sập xuống thành một đống. Rồi cô dựa lưng vào tường, kéo anh về phía mình.

James lảo đảo đi về phía cô, chống tay vào tường để trụ vững, hai bàn tay đặt hai bên đầu cô, tạo thành một cái hang nhỏ có mùi rượu cognac hảo hạng và mùi thiên nhiên, phảng phất hương xà phòng.

“Cho anh vài phút cho tới khi đầu óc tỉnh lại,” anh thì thầm, “Em đang nghĩ cái gì đấy? Mặt em có vẻ kỳ quái lắm.”

“Em đang ngửi mùi hương của anh,” Theo nói, “Em chưa từng nhận ra anh lại thơm thế này, James.”

“Hừ.” James có vẻ không biết nghĩ sao về điều đó, nhưng ít nhất anh không còn loạng choạng như vài giây trước.

“Có lẽ chúng ta nên tìm cho anh một tách trà.” Cô gợi ý. Vì một lý do nào đó... có phải là cuộc gặp kỳ cục hôm nọ ở trong phòng ngủ của cô không nhỉ? Cô không thể nghĩ về James một cách thoải mái như bình thường. Anh đẹp đến tuyệt vọng. Anh mang đầy đủ vẻ thanh lịch của cha, nhưng cầm mạnh mẽ hơn một cách đáng kể, mắt cũng kiên định hơn... dù anh đang say. Đúng lúc ấy, mặt anh dí sát vào mặt cô.

“Anh sắp ngã đấy à?” cô kêu lên.

Nhưng không phải.

Thay vào đó, anh làm một việc mà cô không bao giờ tưởng tượng ra - anh hôn cô. Môi anh dịch sát lại gần, rồi chạm vào môi cô.

Môi anh rất mềm mại, Theo chờ dẫn nghĩ. Điều đó làm cô ngạc nhiên, dù chẳng vì lý do gì. Rốt cuộc thì đó vẫn là nụ hôn đầu của cô. Vậy nhưng nó rất khác những nụ hôn cô từng tưởng tượng ra.

Cô cứ nghĩ hôn là hai đôi môi chạm nhẹ vào nhau. Nhưng những gì đang xảy ra lúc này không hề giống như vậy. Môi thì vẫn chạm nhau, nhưng anh đã đưa thẳng lưỡi vào miệng cô, điều ấy vừa lạ lùng vừa thân mật. Trên thực tế, nụ hôn chính là như vậy - pha giữa James cô quen và James hoang dã mà cô chưa biết đến. James đàn ông. Tất cả thật kỳ quặc, vậy nhưng đầu gối cô lả đi và tay cô tự động vòng lên cổ anh.

James lùi lại, ôm eo cô và kéo vào ngực mình. “Hôn anh đi,” anh đòi hỏi, giọng trầm và dữ dội.

“Anh say đến thế nào vậy?” Theo hỏi, “Anh đang làm gì đấy?”

“Em là Daisy của anh,” anh nói, nhìn xuống cô, giọng run rẩy, hơi thở nặng nhọc.

Mắt anh tràn ngập một cảm xúc mà cô không nhận ra nhưng nó làm cả cơ thể cô run lên ngay tức khắc. Cô định lên tiếng, nhưng anh lại cúi đầu xuống và lặng lẽ đòi cô hôn lại. Vấn đề là cô không rõ phải hôn như thế nào. Cùng lúc ấy, cô tuyệt vọng muốn làm bất kỳ những gì anh bảo, nên cô chạm lưỡi vào anh. Cô nghĩ sẽ thật ghê tởm, nhưng thay vào đó...

Đờ đẫn, cô biết mình nên phá ra cười, đẩy anh xuống, hoặc gọi người tới giúp. Mẹ cô... chưa kể Hoàng tử xứ Wales, chỉ cách đó vài bước, ở bên kia bình phong.

Thật sự thì cô nên tát anh. Đó là việc một quý cô có giáo dục sẽ làm sau khi bị một quý ông say xỉn hôn ở chỗ công cộng. Hoặc ở chỗ kín đáo, cũng như nhau cả.

Nhưng cô muốn nếm thêm hương vị của James, muốn cảm nhận thêm ngọn lửa dữ dội đang lan khắp cơ thể mình, cảm giác khao khát không thể cưỡng lại khiến cô ngày một ép sát

anh hơn.

“Đúng rồi,” anh nói, giọng mỏng manh như sợi chỉ.

Hơi nóng rùng rục đốt cháy chút lý trí ít ỏi Theo còn sót lại. Cô ôm mặt anh trong tay. Cô có thể hôn theo cách anh muốn. Nó không phải vấn đề ở lưỡi. Mà là *sở hữu* anh. Như cái cách anh đang sở hữu cô.

Khi nhận ra điều đó, hôn anh thật dễ dàng. Lưỡi cô đảo trên lưỡi anh, các ngón tay cô nắm chặt tóc anh, biết rằng ngọn lửa thiêu đốt mình cũng đang nhảy múa trong anh.

James phát ra một tiếng kêu không rõ lời, nghe như tiếng rên, và kéo cô lại gần. Tiếng kêu ấy nóng nảy đến mức Theo run rẩy cả người, phản ứng trực tiếp với vòng tay ôm chặt và động chạm nhục dục của lưỡi anh. Cô chưa từng nghĩ mình đặc biệt nữ tính, không một cô gái trưởng thành cùng những đường nét mạnh mẽ có thể nghĩ vậy, nhưng trong vòng tay James, cô đột nhiên cảm thấy nữ tính, không phải một cách thanh lịch, mà một cách hoang dã, gợi tình.

Nó thật mê say. Nó khiến cô run rẩy vì khao khát, muốn có anh đến mức gần như hoang dại. Cô ép chặt hơn và cảm thấy ngực mình dán chặt vào ngực anh, hòng anh lại phát ra tiếng gầm nhỏ. Và rồi anh *cấn* môi cô.

Cô thở dốc và...

Thấy mình bị kéo ngược ra sau, nhờ một bàn tay kéo cô ra như thể cô là một con chó đang đánh nhau. Cô tụt hẳn tinh thần khi nhận ra đó là mẹ mình. “James Ryburn, anh nghĩ mình đang làm gì thế hả?” bà Saxby hỏi.

Theo đứng im, hốt hển, mắt dán chặt vào James, cảm giác như thể bằng cách nào đó anh đã truyền sự say mê của mình sang cô.

“Còn con, Theodora,” mẹ cô kêu lên, quay sang cô, “Con nghĩ mình đang làm trò gì vậy hả? Mẹ không dạy con điều gì hay sao hả?”

Một giọng nói trầm, gia giáo cất lên khá thích thú, “Họ không vô duyên vô cớ gọi nơi này là chợ hôn nhân, bà Saxby. Có vẻ con gái bà sẽ là người đầu tiên kết hôn trong mùa vũ hội này.”

James kêu lên nghèn nghẹn và Theo quay lại, phát hiện ra nhóm khán giả bao gồm Hoàng tử xứ Wales, ngài Geoffrey Trevelyan, và Claribel khinh miệt – cô ta không còn mê mẩn nhìn Geoffrey nữa mà mặt lộ rõ vẻ ghen tỵ với cô.

Theo nhìn James và thấy vẻ bối rối trên mặt anh cùng lúc nhận ra rằng môi mình sưng mọng và tóc xõa tung quanh vai. Trông cô hẳn như một trong những trinh nữ bị chiếm đoạt trong một vở kịch thống thiết nhạt nhẽo.

Nhưng cô phải nói gì đó. “Tôi... bọn tôi chỉ...”

James xen vào, giọng át lời cô. Anh không còn giọng say xỉn nữa, “Tôi yêu Daisy. Tôi sẽ cưới Daisy.” Miệng Theo há hốc. James đang trừng mắt nhìn mẹ cô, giọng hơi khàn khàn, “Bác muốn gả cô ấy cho một người đàn ông khác, nhưng cô ấy là của cháu, luôn luôn là vậy.” Theo hít sâu, và anh quay ngoắt về phía cô. “Em còn nhớ hồi anh bị sưng mắt, năm anh mười hai còn em mười tuổi không? Và em đã đọc sách cho anh cả mùa hè trong phòng tối vì mắt anh quá yếu?”

Cô gật đầu, mê mụ nhìn anh, biết rằng họ có khán giả vậy nhưng cố lờ những người đó đi.

“Lúc ấy anh không biết nhưng em đã là của anh rồi,” anh nói, nhìn cô chăm chăm như thể anh ghét cô.

“Nhưng em đã ra mắt từ ba tuần trước,” cô nói nhỏ, tiếng nói vang vọng trong phòng khách hết sức im lặng. “Anh chẳng tới một sự kiện nào cho tới đêm qua.”

“Anh cứ nghĩ em chỉ đang khiêu vũ mà thôi,” anh nói, giọng khàn đặc, “Anh không nghĩ về nó một cách nghiêm túc. Nhưng nếu em định hỏi cưới ai đó, Daisy, thì đó sẽ là anh. Anh thậm chí còn không muốn em nghĩ về người đàn ông nào khác.” Anh nhìn Geoffrey một cách hung hãn, làm anh ta phải lùi lại. James quay về phía Theo. Mắt anh có vẻ do dự. “Anh biết em có...”

“Em không biết mình đang nghĩ gì nữa,” Theo nói chậm chạp. Cảm giác *đúng đắn* một cách ghê gớm phủ xuống vai cô như một chiếc khăn choàng ấm áp. Cô nắm lấy tay anh - bàn tay quen thuộc và hết sức thân thương. “Anh nói đúng. Anh là người duy nhất.”

“Này!” mẹ cô nói một cách quả quyết từ nơi nào đó sau lưng cô. “Mẹ chắc chắn chúng ta có thể đồng ý rằng đó là lời cầu hôn lãng mạn *nhất*. Nhưng mẹ nghĩ thế là đủ cho đêm nay rồi.”

Theo không di chuyển. Người bạn thân thiết nhất, gần như là anh trai cô - người đó đã đi rồi. Thế chỗ là người đàn ông mạnh mẽ, đáng khao khát đang nhìn cô. Và ánh mắt anh làm cô nóng bừng đến tận ngón chân.

“Chưa đủ đâu.” James gầm lên, mắt dán chặt lên cô, “Cô ấy chưa đồng ý. Daisy?”

“Vâng,” cô nói, giọng thì thào và run rẩy theo một cách mà cô vẫn ghét khi thấy những cô gái khác làm, “Vâng, em đồng ý.”

“Ta nghĩ thế là xong rồi,” Công tước Ashbrook nói sau lưng James, vẻ tán thành vui vẻ trong giọng ông làm cả hai ngẩng đầu lên. “Tiện thật phải không? Con trai ta cưới người dưới quyền giám hộ của ta. Nói thế nào nhỉ, giữ lại trong nội bộ gia đình. Cho các con biết, việc đó không hề đứng đắn trừ khi hai đứa yêu nhau.”

Bà Saxby nhanh nhẩu, “Chắc chắn là tôi đồng ý với ngài.”

“Nhưng có vẻ như chúng ta không thể nói gì nữa,” công tước tiếp tục.

James nhìn vào mắt cha, tim anh rụng rời. Anh đã mất trí, và hơn thế, mất trí để phục vụ

quỷ dữ.

Anh chưa từng trải qua một nụ hôn như thế, chưa từng nghĩ sẽ có cảm giác đam mê đầy tính sở hữu trong đời. Nhưng anh hôn chỉ vì ông bố khoa trương, biến thủ bắt anh làm.

Anh cảm thấy mình như bụi đất dưới chân. Và cơn đau nhức nhối trong tim anh nói lên một điều còn tệ hại hơn – anh đã làm hỏng điều có thể là... *chính là*... một trong những khoảnh khắc quý giá nhất cuộc đời mình. Anh sẽ vứt bỏ tất cả để có thể khởi đầu nụ hôn ấy với trái tim thuần khiết và lương tâm trong sạch.

Bà Saxby kéo Theo đi, cha anh vỗ lưng anh với một loạt bình luận giả dối không ăn nhập, giả bộ quan tâm cho những người đang há hốc mồm nhìn họ xem. “Tôi không biết rằng thằng bé có ý định đó,” ông nói với hoàng tử. “Tôi nghĩ cha mẹ luôn là người biết được cuối cùng. Nhưng con trai...” câu này được nói bằng giọng chê trách chân thật, “...ta hy vọng mình không giáo dục con cư xử tệ hại như thế, sao lại hôn hít một tiểu thư ở chỗ công cộng chứ. Một quý ông không bày tỏ bằng cách đó.”

“Đúng vậy,” Geoffrey Trevelyan đế vào. Anh ta vung tay bằng thái độ thích thú mà Theo tán thưởng còn James căm ghét. “Không nghĩ anh lại có tính cách đó đấy, Islay. Nhiệt tình như lửa.”

Ý nghĩ Theo từng muốn Geoffrey tràn vào tâm trí James như một con sóng dữ. Anh quay lại nhìn cô, nhưng cô đã đi mất.

Những phút sau đó trôi qua như một cơn ác mộng mơ hồ. James cúi chào hoàng tử - người tỏ ra vui vẻ một cách chân thành về tất cả mọi chuyện. “Đam mê của trái tim thú vị lắm! Người ta nói xã hội thượng lưu không có đam mê, nhưng ta luôn phản đối.” Và hoàng tử nhìn Phu nhân Firzherbert – người đang đứng bên phải mình một cách mê đắm.

James nhú mào, và cúi chào để rời phòng. Tròng chúc mừng dạt dào tình cảm của cha anh tuôn ra ngay khoảnh khắc họ vào xe.

“Ta không biết anh lại chiếm đoạt thẳng thừng như thế cơ đấy!” Ashbrook kêu lên. “Tự hào thật! Ta tự hào về anh! Anh bắt kham hệt như ta vậy, và anh hành động một cách hoàn hảo. Ta sẽ chẳng bao giờ nghĩ được cách đó. Con bé nhìn anh như thể anh là Vua Arthur và Hiệp sĩ Lancelot hợp làm một.”

“Đừng bao giờ nói về vợ tương lai của con bằng giọng điệu đó,” James rít lên.

“Không ngạc nhiên khi anh nóng nảy. Nó hẳn là một cú sốc lớn. Hôm qua anh còn là một anh chàng độc thân tự do, hộ tống vũ công opera trẻ tuổi nảy nở đi khắp thị trấn, vậy mà giờ đã sắp bị trói chân.”

James nghiêng rằng nhưng giữ im lặng.

Cha anh tiếp tục làm bầm, liên tục khen ngợi sáng kiến hủy hoại danh tiếng của Theo

trước mặt hoàng tử.

Khi họ rẽ vào đường nhà mình, James cảm thấy khả năng kiểm soát của mình vỡ vụn. Anh túm cổ cha, nghiền nát mảnh vải lanh thanh lịch dưới chiếc cằm yếu ớt của công tước. “Cha không được nói thêm một từ nào nữa về buổi tối hôm nay với con, không bao giờ. Cha hiểu chưa?”

“Không phải dùng bạo lực,” công tước nói. “Không phải thái độ phù hợp với một đứa con trai, ta có thể chỉ ra điều đó không?”

“Con nghĩ mình đang nói chuyện với một kẻ biến thủ chứ không phải cha mình,” James nói, giọng anh băng giá. Nhưng ngay lúc ấy, anh biết rằng dù cố đổ lỗi cho cha mình bao nhiêu đi nữa thì chính *anh* mới là tên khốn thật sự. *Anh* đã phản bội Daisy.

“Ờ,” Công tước Ashbrook gắt gỏng. “Ta không hiểu vì sao anh lại mô tả vận rủi của ta bằng thái độ cay nghiệt như vậy, nhưng ta đảm bảo với anh rằng ta không nghĩ đến việc nhắc lại chuyện tối nay với anh. Ta chỉ muốn chúc mừng. Sự thật rằng ta biểu lộ ước nguyện xin giúp đỡ, và anh đáp ứng ngay trong ngày, rồi làm chính xác việc ta đã nhờ... hừm, nó bù đắp lại nhiều cay đắng trong ta.”

Và rồi ông tựa vào lưng ghế, cười toét miệng với con trai đồng thời là người thừa kế của mình cho tới khi cửa xe mở ra.

James chờ tới khi cha anh đi xuống rồi mới nôn sạch xuống giày của mình, dù rằng bụng anh cũng chỉ toàn cognac và sự cay đắng.

Chương 7

Ngày 14 tháng 6 năm 1809

~*~

Đám cưới của James Ryburn – Bá tước Islay - Công tước Ashbrook tương lai với một nữ thừa kế ít tiếng tăm - cô Theodora Saxby - khiến người ta ngừng thở vì chú ý, điều thường chỉ dành cho đám cưới hoàng tộc. Tin đồn chủ yếu nói đến đám cưới tình yêu.

Chuyện cô Saxby từng chăm sóc James trong trận ốm thuở bé được kể đi kể lại rồi thêm mắm dặm muối cho tới hai tuần trước đám cưới, phần lớn Luân Đôn tin rằng cô đã đọc truyện cho anh khi anh đang hấp hối, chỉ có giọng cô mới ngăn anh chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Một tuần trước đám cưới, quý cô Saxby đã cứu sống James khi anh đã rơi vào “bóng tối không còn đường quay về” (như được viết trong tờ *Morning Chronicle*).

Và đám cưới hẳn sẽ lộng lẫy như đám cưới công chúa. Không chỉ vì nó đã được lên kế hoạch trong vài tháng mà chi phí cũng không hề bị giới hạn. Công tước Ashbrook đã tuyên bố rằng không có gì đủ tốt cho đám cưới của người được ông giám hộ với con trai ông đồng thời là người thừa kế của ông.

Trong ngày trọng đại ấy, cô Saxby được đưa tới nhà thờ St.Paul trong một cỗ xe không mui mạ vàng lấp lánh trên đường phố đông đúc, phần lớn Luân Đôn đều đổ ra đường với hy vọng được nhìn thấy cô dâu.

Các phóng viên ở Luân Đôn, từ tờ *Time* nghiêm túc tới tờ *Tittle-Tattle* rác rưởi, đều tụ tập cạnh cửa thánh đường. Khi xe tiến lại gần, họ đổ xô tới trước rồi dồn sát vào các rào cản dựng lên để ngăn quần chúng lại.

“Cô dâu,” Timothy Heath, một phóng viên trẻ của tờ *Morning Chronicle*, viết “*thanh lịch như người Pháp, váy cưới như một đám mây bằng lụa và satin. Cô cài hoa trên đầu và cầm một bó hoa trong tay.*” Anh ta tạm dừng. Cô Saxby không phải là một cô gái xinh đẹp, nên việc viết tiếp có hơi khó khăn. “*Nữ công tước tương lai,*” cuối cùng anh ta viết, “*có nét mặt xứng với giới quý tộc. Các đường nét trên mặt đặc trưng cho những người đàn ông và phụ nữ Anh đã từng đứng kề vai sát cánh với hoàng tộc.*”

Phóng viên tờ *Tittle-Tattle* đúc kết đơn giản và tàn nhẫn một cách đáng kể. “*Cô ta là một nữ công tước xấu xí và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu có ngày cô ta biến thành thiên nga.*” Anh ta phát biểu khi quan sát Công tước Ashbrook chìa tay để giúp con dâu tương lai xuống xe.

Dù hẳn là anh tự nói một mình, mọi phóng viên gần đó đều nghe thấy và reo hò. *Tittle-Tattle* phát hành một ấn bản buổi tối đặc biệt có tiêu đề *Nữ công tước xấu xí!* Các biên tập viên khắp Luân Đôn nhìn dòng chữ bắt mắt đó và đổi tiêu đề ấn phẩm buổi sáng của mình sao cho gần giống.

Tất cả những quý cô thờ dài khi say đắm ngắm nhìn bờ vai rộng và khuôn mặt điển trai của James rồi cười khúc khích trong buổi trà sáng. Và tất cả quý ông từng tính khiêu vũ với cô Saxby cảm thấy hài lòng một cách đoan chính vì họ không hạ thấp tiêu chuẩn của mình trước món hời môn của cô.

Sau một đêm, từ một tin đồn được mọi người đồn đoán, việc James yêu cuồng dại “nữ công tước xấu xí” trở thành chuyện thần thoại hoang đường không ai thềm tin. Rõ ràng Bá tước Islay kết hôn vì tiền, không còn lý do nào khác. Và những gì báo chí tuyên bố là sự thật thì cả Anh quốc đều tin.

“Tôi rất ngạc nhiên,” một vũ công opera trẻ tuổi có tên Bella thổ lộ với bạn bè vào buổi sáng sau đám cưới. Vài tháng trước, cô ta nhận được một viên ngọc lục bảo lớn và một lời tạm biệt chính thức. “Tôi chẳng bao giờ nghĩ ngài ấy là loại người quy củ sau khi cưới, đặc biệt là khi cưới một phụ nữ như *thế*.”

Cô ta chỉ vào hình minh họa trong tờ lá cải ưa thích nhất của rạp hát, nó đã phát họa qua loa hình dáng của “nữ công tước xấu xí.” Nó giống tranh biếm họa hơn là một bức chân dung, vài cọng lông rả rác lộ ra dưới mũ cô dâu.

“Ngài ấy sẽ trở lại,” cô bạn Rosie đáp. Roise đa nghi và cũng thông minh hơn. “Hãy cho ngài ấy sáu tháng.”

Bella hất tóc. “Tôi sẽ không đợi anh suốt sáu tháng hết. Có nhiều quý ông xếp hàng chờ *tôi* ở cửa lăm, cho cô biết là thế.”

“Hừm, tôi thấy buồn cho cô ta,” Roise nói. “Cô ta đang bị gọi là xấu xí trên mọi tờ báo Luân Đôn. Nhất định rồi cô ta sẽ biết thông tin đó. Và khi một trong số *họ*,” Roise ám chỉ cả giới thượng lưu, “mang danh đó, thì họ sẽ phải mang theo nó suốt đời.”

Nhìn vào hình ảnh của mình trong gương, Bella chỉnh lại chiếc vòng ngọc và nghĩ rằng màu da hồng kem đáng yêu của cô hẳn tương phản một cách kinh khủng với cô dâu mới của James. “Tôi thấy buồn cho ngài ấy. Tôi nghe nói cô ta chẳng nảy nở chút nào. Ngài ấy rất thích đôi gò bồng đảo của tôi, nếu cô hiểu ý.”

“Đúng là không,” Roise xác nhận. “Tôi đã thấy rõ ràng khi cô ta xuống xe. Cô ta gầy gò như quần áo, người phẳng lì. Cô biết Magis ở phòng bán vé chứ? Anh ấy nghĩ cô ta là đàn ông, tất cả chỉ là một trò bịp lớn.”

Bella lắc đầu. “Viên ngọc này cho biết đó không phải là trò bịp.”

Chính lúc ấy, ở một khu khác của Luân Đôn, Theo tỉnh dậy sau đám cưới, cảm thấy bối rối. Đám cưới toàn những gương mặt tươi cười mơ hồ... đôi mắt âm u của giám mục... khoảnh khắc cô nghe giọng nói mạnh mẽ của James hứa hẹn sẽ thuộc về cô cho tới khi “cái chết chia lìa đôi ta,” khoảnh khắc cô nói “con đồng ý” và nhìn thấy môi anh nở nụ cười.

Sau khi họ trở về nhà, cô hầu Amélie của cô đã cời bộ đồ bông bành toàn ren với lụa đáng ghét mà mẹ cô định nghĩa là bộ váy cổ tích được mười hai thợ may làm việc cả ngày lẫn đêm trong suốt một tháng trời để hoàn thành – và mặc cho cô một bộ váy ngủ màu hồng mỏng. Có diềm xếp ly.

Cha chồng cô đã bỏ không phòng cưới, và cô đã cời đồ trong phòng ngủ thuộc về nữ công tước trước – căn phòng rộng bằng ba phòng ngủ cũ của cô.

Và sau đó, James bước vào từ phòng ngủ kề bên của công tước mà giờ đã thuộc về anh, miệng anh trông khá nhợt nhạt và nghiêm nghị.

Sau đó, buổi tối hôm ấy chỉ là những hình ảnh nhạt nhòa, lo lắng, khao khát, ngượng ngùng. Nó không phải những gì cô đã mong đợi, nhưng cô đã mong đợi cái gì chứ? Khi mọi chuyện kết thúc, James đã hôn phớt lên lông mày cô. Và đó là lần đầu tiên cô nhận ra rằng nếu có những lúc cô cảm thấy hơi choáng váng thì chồng cô lại mang về bình thản đến bất ngờ. Không hề đói khát như ở buổi hòa nhạc, lúc họ chỉ hôn nhau đơn thuần.

Trước khi cô kịp nói điều gì đó, anh đã lặng lẽ đóng cánh cửa thông phòng lại.

Tất nhiên, việc anh rời đi cũng đã được lường trước. Cô biết rằng không ai trừ người nghèo ngủ chung giường bởi nó mất vệ sinh, dẫn đến việc khó ngủ. Không chỉ thế, một trong các nữ gia sư của cô từng bảo rằng đàn ông hôi như dê vào buổi sáng và nếu phụ nữ không chặn nổi kinh hãi đó ngoài cửa thì có thể sẽ bị đè dưới một cơ thể đàn ông hôi thối.

Cả lúc mới nghe lần lúc này cô đều không thấy hình ảnh đó dễ chịu chút nào. Có lẽ việc James ngủ lại trong phòng anh là thích hợp. Nhưng anh có cần phải rời đi vội vã như thế không? Trong khi cô vẫn còn cảm thấy mơ hồ?

Rồi cô chợt nghĩ anh có thể về phòng vì sau khi thỏa mãn, bằng chứng còn đọng lại trên giường cô. Ai lại muốn ngủ trên ga giường bẩn thỉu chứ? Không phải cô. Có lẽ trong tương lai cô sẽ ghé thăm phòng anh rồi trở về chiếc giường sạch sẽ của mình.

Ý nghĩ đó khiến cô bật cười, dù cho cô nhận ra cơ thể mình có vẻ đang đau đớn ở những nơi chưa từng đau đớn bao giờ. May thay, mẹ cô đã giải thích kỹ lưỡng về những gì xảy ra trên chiếc giường cưới.

Nó chỉ gần giống những gì bà đã miêu tả. Ví dụ, mẹ cô nói người chồng chạm vào chỗ đó của người vợ, nhưng James không làm vậy. Và bà cũng ám chỉ, dù không nói thẳng ra, rằng vợ

cũng có thể làm vậy với chồng. Nhưng vì James không...

Họ đã hôn nhau khá lâu, rồi anh xoa ngực cô, sau đó anh chống người dậy (chân cô ngửa ran một cách hạnh phúc trong ký ức ấy), và cuối cùng anh đẩy vào trong, một việc không mấy dễ chịu. Sau đó, mọi thứ kết thúc nhanh chóng.

Cô có thích việc đó, gần như cả quá trình, đặc biệt là lúc anh hôn cô gấp gáp đến mức cả hai rên rỉ, bởi vì nó làm cô cảm thấy mình như tờ giấy sắp cháy.

Dù tất nhiên là chuyện đó không xảy ra.

Và giờ cô là một phụ nữ có chồng trong buổi sáng đầu tiên của đời sống hôn nhân. Điều đó có nghĩa là cô sẽ không bao giờ đeo ngọc trai, mặc đồ có diềm xếp ly hay váy trắng trong đời nữa.

Amélie đã cẩn thận vắt chiếc váy cưới quái dị của Theo xuống ghế. Cô trèo xuống giường và bước ra để nhìn nó. Nó là món đồ cuối cùng mà mẹ cô được chọn cho cô. Chỉ *điều đó* thôi cũng đáng ăn mừng. Cười toét miệng, Theo mở cánh cửa sổ nhìn xuống khu vườn trải dài sau dinh thự của Công tước Ashbrook và cầm váy lên.

Đúng lúc ấy có một tiếng gõ cửa nhẹ, rồi cánh cửa giữa phòng ngủ của cô và James mở ra. Anh đang mặc đồ cưới ngựa, đi giày và cầm roi, còn cô thì đi chân trần, mặc váy ngủ, tóc buông xõa sau lưng.

“Em đang làm cái quái gì thế?” anh hỏi, hất đầu về phía chiếc váy cưới trong tay cô.

“Quả cái thứ khủng khiếp này ra ngoài cửa sổ.”

Anh đến cạnh cô đúng lúc nhìn nó rơi xuống. Lốp trên hơi phồng lên do gió trên đường rơi xuống. “Anh hy vọng nó không đại biểu cho thái độ của em đối với cuộc hôn nhân của chúng ta?”

“Nếu thế thật thì cũng quá muộn rồi,” Theo nói, “Anh quá nặng để em quăng ra ngoài cửa sổ. Nhìn nó xem. Nó trông như một cái bánh trứng đường say xỉn.” Bộ váy hạ cánh hoa mỹ trên hàng rào gỗ hoàng dương bên dưới.

“Anh nghĩ không có lý do gì phải mặc cái váy đó thêm lần nữa,” James bình luận, vẻ hài hước châm biếm quen thuộc vang lên trong giọng anh.

Theo cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu họ có thể trở lại là *chính mình*, thoải mái khi ở bên nhau thay vì thế này... nóng ran và ngượng ngịu, thì kết hôn sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Em định thay đổi cách ăn mặc,” cô nói, cười toe toét với anh. “Em có thể sẽ quăng tất cả những gì mình có ra ngoài cửa sổ.”

“Đúng rồi,” James nói. Giọng anh hoàn toàn thờ ơ.

“Kể cả cái váy em đang mặc,” cô nói chán ghét.

Khi nghe câu đó, vẻ mặt anh hơi sáng lên. “Em có định quăng váy ngủ ngay bây giờ không? Anh có thể giúp em cởi nó ra.”

Theo cười toe toét miệng với anh. “Muốn nhìn cô dâu của mình dưới ánh sáng ban ngày sao?” Nhưng anh khẽ nhúm mày. Theo phải kiềm chế không đưa tay lên xoa trán anh. “Có vấn đề gì vậy?” Thay vào đó cô hỏi.

“Không có gì.” Khóe miệng anh giần giật nên cô chạm một ngón tay vào đó, đủ để anh biết rằng cô hiểu rõ nét mặt anh đến mức nói dối chẳng có tác dụng gì. Rồi cô tựa lưng vào bệ cửa sổ và khoanh tay, chờ đợi.

“Anh tự hỏi liệu em có thể dành vài giờ với anh và ông Reede – quản lý điền trang – trước giờ ăn trưa không.”

“Tất nhiên. Em có thể giúp gì?”

“Cha anh đã chuyển giao đất đai cho anh. Sau khi cưới ngựa, anh sẽ cùng Reede tới cầu cảng, vì chúng ta có một con thuyền ở đó, nhưng bọn anh sẽ quay lại sau khoảng một, hai tiếng.”

“Cha anh đã làm gì cơ?” Theo nhắc lại, không tin vào tai mình.

James gật đầu.

“Làm thế quái nào mà anh dụ ông ấy làm điều đó được vậy?” Cô hỏi.

Một nụ cười rầu rĩ nở trên môi anh. “Anh đã đề nghị mẹ em đòi lập hợp đồng hôn nhân. Bà rất hiểu vì đã nghe tin về những cuộc đầu tư hấp tấp của ông.”

“Nhưng anh chưa nói gì về điều đó với em! Cả mẹ em cũng không!”

“Anh đã bắt cha anh hứa cho anh thừa kế đất đai sau đám cưới chứ không phải chờ đợi tới khi ông mất. Nhưng anh không dám chắc ông ấy sẽ thật sự làm theo nếu không được pháp luật chứng nhận. Mẹ em hoàn toàn đồng ý nên đã tham dự cùng anh.”

Theo gật đầu. “Và bà chỉ định anh phải cho em tham gia thảo luận về đất đai.”

“Không, bà không hề yêu cầu như vậy. Anh đã làm thủ tục để cả anh lẫn em làm người hưởng thụ.”

Lần này miệng Theo há hốc. “Anh đã *làm* gì cơ?”

“Tất nhiên, nó gắn với tước bị. Cả em lẫn anh đều không thể bán nó.”

“Đây là ý kiến của mẹ em à?”

“Không. Thật ra thì bà không hề hào hứng, còn cha anh tức đỏ mặt, nói thế là còn nhẹ. Nhưng anh đã đòi làm vậy.” Vẻ thỏa mãn sáng lên trong mắt anh. “Em biết rõ anh không có tài xử lý số liệu mà, Daisy. Nhưng em không như vậy. Chúng ta có thể cùng nhau nghĩ xem phải làm gì. Chúng ta toàn nảy ra nhiều ý tưởng hay ho, có nhớ không?”

Theo há hốc miệng. Cô chưa từng nghe nói điền trang được quản lý bởi phụ nữ. Ừm, ít nhất là phụ nữ không phải góa phụ.

“Anh giỏi nhất khi làm việc ngoài trời,” James nói tiếp một cách bẽn lẽn, “và nếu em nhờ anh chọn con ngựa giỏi nhất trên trường đua thì anh có thể chọn ra một cách tương đối chính xác. Nếu em nghĩ chúng ta nên tăng số cừu gây giống trong điền trang thì chắc chắn anh làm được. Nhưng ngồi trong thư viện và nghe một loại số liệu ư? Anh sẽ phát điên mất.”

“Em rất vui được đi cùng anh,” Theo nói. Cô cảm thấy như sắp khóc đến nơi. “Em chỉ... em rất vinh dự vì anh muốn em giúp.”

“Không cần phải thế đâu,” James nói, hơi gay gắt. “Em cũng nên biết rằng cha anh gần như đã đẩy điền trang xuống vực thẳm. Khoản thừa kế của em giúp nó đứng vững. Nên việc em tham dự vào cũng công bằng thôi.”

Theo chớp mắt trước tiết lộ đó nhưng tạm thời gạt nó sang bên. “Em không nghĩ có nhiều người đàn ông suy nghĩ được như anh,” cô nói một cách mơ hồ. “Miễn là anh hiểu rõ em không được học cách ghi sổ kép hoặc bất cứ điều gì thật sự hữu dụng từ gia sư hết.”

“Em có thể học. Từ những gì cha anh kể, mẹ anh có thể quản lý điền trang khi còn sống và bà cũng không được đào tạo. Và anh sẽ ở bên em, Daisy. Anh chỉ không muốn làm việc đó mà không có em thôi.”

“Được rồi,” Theo nói. Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc đến mức chẳng nói thêm được gì nữa.

Nhưng ông chồng mới của cô chỉ đứng chờ ra đó, trông khá ngượng ngịu. Sau đó anh nói, “Tôi qua có chấp nhận được không? Em không bị đau chứ?”

“James, anh đang đỏ mặt kìa!” Theo kêu lên.

“Không hề.”

“Anh không nên nói dối nữa,” cô nhận xét. “Lần nào em cũng có thể nhìn thấu anh. Và để trả lời câu hỏi của anh, có, nó dễ chịu một cách ngạc nhiên. Mặc dù em nghĩ có một việc chúng ta nên thay đổi.”

Ngay lập tức anh trở nên cảnh giác. “Cái gì?”

“Em sẽ tới phòng anh thay vì anh sang phòng em.”

“Ồ.”

“Bao lâu thì người ta làm việc này một lần?” Theo hỏi, có chút hiếu kỳ. James trông ngọt ngào đến choáng váng. Thực ra, cô có thể tưởng tượng mình hôn anh ngay lúc này. Nhưng, tất nhiên, người ta không làm việc đó một cách tự phát, và chắc chắn không phải giữa ban ngày ban mặt.

“Muốn bao nhiêu thì là bấy nhiêu,” James đáp. Giờ má anh đỏ không chối đi đâu được.

Cô ngồi xuống ghế. “Em nhận ra mình cũng có một câu hỏi về đêm qua.” Cô vẫy tay về chiếc ghế đối diện, “Mời ngồi.”

Anh ngồi xuống, dù ngập ngừng thấy rõ.

Thật phóng dăng một cách kỳ cục khi ngồi đối diện một người đàn ông – *chồng cô* – mà chỉ mặc chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng. Ánh sáng ban mai chiếu xuống vai và chơi đùa tóc cô, và dù tóc cô có màu sáng kỳ cục, nó trông đẹp nhất dưới ánh sáng tự nhiên, nên cô vuốt nó qua vai.

“Tối qua là lần đầu tiên em làm tình với bất kỳ ai,” cô tuyên bố, không cần thiết lắm nhưng cô vẫn muốn làm rõ.

“Anh biết điều đó.”

“Em muốn biết anh đã làm tình với bao nhiêu phụ nữ.”

James cứng người lên. “Vừa đủ.”

“Bao nhiêu?”

“Sao em lại muốn biết?”

“Vì em muốn biết. Với tư cách là vợ anh, em có quyền được biết.”

“Vớ vẩn. Chẳng ai kể cho vợ mình những chuyện kiểu này hết. Em không nên hỏi. Nó không đứng đắn.”

Theo lại khoanh tay. Cô đã nhận thấy nó đẩy ngực cô lên. “Sao anh lại không kể cho em?”

“Bởi vì nó không đứng đắn,” James lặp lại, định đứng dậy. Mắt anh rực lửa, và Theo cảm thấy phấn khích. Cô thích James mất bình tĩnh dù cô rất ghét khi nhìn thấy cha anh như vậy. Anh cúi xuống, chống hai tay lên ghế của cô. “Vì sao em muốn biết? Đêm qua có điều gì đó làm em cảm thấy kinh nghiệm của anh thiếu thốn à?”

Bị đôi mắt tối sẫm của anh mê hoặc, Theo kìm chế khao khát kéo anh lại gần. Hoặc phá

lên cười. “Làm sao em biết đêm qua thiếu thốn được?” cô nói, nén cười.

Một bàn tay chậm rãi bóp cổ cô một cách chủ ý. “Chắc em sẽ làm anh chết mất.” Ngón tay cái đẩy cằm cô. “Đêm qua em có hài lòng không, Daisy?”

Cô cau mày nhìn anh và lắc đầu, làm tay anh bật ra. “*Theo*.”

“Sao anh có thể không xem em là Daisy khi tóc em bao quanh mặt như những cánh hoa?” Anh quỳ gối trước ghế của cô và cầm một lọn tóc dài. “Nó lấp lánh như ánh nắng.”

“Em thích được gọi là Theo hơn,” cô bảo anh lần nữa. “Đêm qua khá dễ chịu, cảm ơn anh. Em hỏi về những người khác vì em muốn biết điều gì đó về anh mà không ai biết nữa.”

James tập trung nhìn lọn tóc cô như thể anh đang nắm vàng trong tay, nhưng khi nghe câu đó anh nhìn vào mắt cô. “Em biết tất cả về anh.”

“Không phải.”

“Em là người duy nhất biết anh,” anh bình thản nói. “Tất cả những gì quan trọng cần biết, Daisy... Ý anh là, Theo. Anh học số má dở tệ. Anh giỏi xoay xở với động vật. Anh căm ghét cha mình. Anh không thể kiểm soát tính khí, và anh ghét sự thật là anh di truyền tính ấy từ cha mình. Anh có tính sở hữu cao. Anh quá quắt...”

“Anh cũng yêu cha anh,” Theo chỉ ra, “dù anh có giận ông thế nào đi nữa. Và em vẫn muốn biết câu trả lời cho câu hỏi của mình.”

“Nếu anh kể cho em thì anh có thể lấy một lọn tóc không?”

“Chúa ơi, lãng mạn làm sao,” Theo hít thở, cả người run lên. Nhưng một tia lý trí xen vào, “Nếu anh cắt ở sau đầu, chỗ không dễ nhận thấy.” James rút một con dao nhíp và đi ra sau lưng cô. “Đừng nhiều quá,” cô xin anh, giơ tóc lên rồi để nó trùm qua lưng ghế. “Amélie sẽ cáu gắt kinh khủng nếu đầu em bị trọc một chỗ.”

Anh rê tay qua tóc cô rồi nói nhỏ, “Em là người thứ hai, Daisy. Và cũng là người cuối cùng.”

Nụ cười của Theo xuất phát từ tận con tim, nhưng cô nghĩ danh sách ngắn của anh không phải là điều cần chúc mừng, ít nhất trong suy nghĩ của anh là vậy. Nên cô không nói gì hết. Cô ngửa đầu ra sau và thấy anh đã cắt một lọn tóc dài. “Anh sẽ làm gì với nó? Em bị tính ủy mị của anh làm mù mắt rồi đấy, James.” Cô vươn tay về phía James, “Thế một nụ hôn chào buổi sáng tuyệt vời thì sao? Dành cho người hiểu rõ anh nhất mà vẫn dùng cả đời khoan dung tính quá quắt của anh?”

Mắt anh vẫn tối sầm và phiền muộn, nhưng anh cúi xuống và hôn lên môi cô, dịu dàng và ngọt ngào.

“Thật ra thì em thích kiểu khác cơ.” Cô cảm thấy tim bắt đầu dồn dập trong họng.

“Kiểu khác,” James chậm rãi nói. Anh xoắn lọn tóc qua ngón tay, rồi đặt nó lên tủ đầu giường và kéo cô đứng dậy. “Một nụ hôn thôi nhé. Rồi anh phải xuống gác.”

Dù nói vậy, anh vẫn chậm rãi chiếm đoạt miệng cô, như thể họ có cả ngày chỉ để nếm nhau, đến với nhau như lụa với nhung.

Cửa mở ra, và một cô hầu kêu ré lên. Cửa đóng lại, và họ vẫn hôn nhau.

Miệng của James liên tục trượt xuống quai hàm, lông mày, tai cô, rồi quay lại, chiếm đoạt miệng cô. Theo bắt đầu huyền thuyên độc thoại, run rẩy, hỗn hển bình luận một loại điều vô nghĩa, cho tới khi nói, “Em không thể tin là mình không biết cảm xúc của mình... chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không nhận ra kịp thời, James? Nếu em quyến rũ được Geoffrey tới bộ thờ thì sao?”

Anh dứt miệng ra. Lúc này cô đang bám chặt lấy anh, cố nép mọi đường cong của cơ thể mình với cơ thể săn chắc của anh, cố bám lấy anh như con mèo, hơi thở nức nở thoát ra.

Nhưng anh đẩy cô ra, đem ghế chặn giữa họ một khoảng xa. “James,” cô nói, giọng đầy khao khát.

“Đừng,” giọng anh cũng khàn đặc, nhưng mặt anh có vẻ gì đó kỳ lạ, mắt giận dữ và thống khổ.

“Có chuyện gì vậy?” Theo hỏi, đột nhiên nhận ra rằng thật sự có chuyện gì đó, không chỉ là James có tâm trạng quái gở.

“Không có gì,” James nói dối thấy rõ, “Anh phải gặp quản lý điền trang. Anh không muốn ông ta nghĩ rằng cả gia đình này giống hệt cha anh. Thỉnh thoảng cha anh bắt ông Reede đợi mấy ngày liền sau khi đòi gặp mặt.”

“Tất nhiên,” Theo đáp. “Nhưng em hiểu anh, James. Có điều gì đó thật sự bất ổn phải không? Xin hãy cho em biết. Nó là gì?”

Nhưng anh quay người và bỏ chạy, và cô nói chuyện với cánh cửa.

Chương 8

Tiếng kêu hãi hùng của Amélie khi phát hiện ra váy cưới đã trở thành chỗ đậu cho vài chú chim sẻ Luân Đôn sánh đôi cùng sự tuyệt vọng khi Theo ném hết chiếc váy này đến chiếc váy khác lên giường.

Đến cuối, Theo gần như không có gì để mặc, nhưng cảm giác phấn khích của cô thì ngày một tăng lên.

Khi mặc xong một trong những chiếc váy hiếm hoi còn lại, cô xuống nhà ăn sáng. James chưa đi thăm cầu tàu về và không còn ai ở nhà hết. “Ngài công tước đâu?” cô hỏi ông Cramble, cho phép một người hầu nam mức trứng bác vào đĩa của mình.

“Đức ngài đi xem đua ngựa ở Newmarket và đến mai mới về nhà.”

“Còn mẹ tôi?”

“Sáng sớm nay bà Saxby đã khởi hành tới Scotland. Bà ấy đi thăm chị gái.”

“Tất nhiên! Tôi đã quên hẳn chuyện đó,” Theo nói, “Được, tôi muốn hai miếng thịt nguội, cảm ơn. Cramble, ông có thể bảo một người hầu tới chỗ Madame Le Courbier và thông báo rằng chiều nay tôi sẽ ghé qua đó không? Và vì chỉ có một mình, tôi muốn đọc báo.”

“Chỉ có tờ *Morning Chroincle* được đưa tới, thưa phu nhân Islay. Tôi sẽ mang nó lên ngay lập tức.”

Theo gần như không nghe thấy câu trả lời của ông ta, mãi đắm chìm trong cảm giác sung sướng bất ngờ khi được gọi bằng tước hiệu của James. Cô chưa từng nghĩ về James là Bá tước Islay, nhưng tất nhiên đó là tước vị của anh. Rồi câu trả lời của quản gia mới đến trong đầu cô. “Không còn tờ báo nào khác? Thật kỳ lạ. Ông không thể cho người ra ngoài mua chúng sao. Cramble?”

“Tôi rất tiếc thưa phu nhân,” ông ta nói, “Tôi sợ rằng mình không thể tìm được người rồi vào thời điểm này.”

“Có lẽ để chiều vậy,” Theo nói. “Chắc hẳn tờ *Town Topics* sẽ được đưa đến chứ?”

“Tôi sẽ tìm hiểu,” Cramble đáp lại, nghe mà nản lòng.

Theo bắt đầu nghĩ về điền trang, một câu đố khó hiểu. Cô không thấy khó tin với việc cha chồng mới của mình đã mất rất nhiều gia tài. Ông ta là một gã ngốc nóng nảy, thích cò bạc, và dù cô không tự đưa ra được kết luận đó thì cũng có mẹ cô nói thế một cách mạnh mẽ, ít nhất

một lần một ngày.

Tuy vậy, cô vẫn khá ngạc nhiên vì Công tước Ashbrook đồng ý chuyển giao quyền lực cho James. Ông hẳn đã bị dồn vào chân tường, điều đó có nghĩa là điền trang lâm vào tình trạng xấu thật sự.

Khi James và quản lý điền trang trở về, cô vào thư viện cùng họ thì phát hiện ra buổi họp khá căng thẳng. Rõ ràng là James đã cào tóc, vì mái tóc kiểu Brutus của anh trông bù xù chứ không thanh lịch. Quản lý điền trang, ông Reede, trông vừa buồn phiền vừa phòng thủ.

“Các quý ông,” Theo nói, đi vào phòng, “Ông Reede, rất vui khi ông đến đây.”

“Đó là việc của ông ta,” James quát, “và nếu ông ta đã làm việc miễn cán hơn thì chúng ta đã không lâm vào tình cảnh này.”

“Xin ngài thứ lỗi,” ông Reede nói, “nhưng tôi phải nhắc ngài nhớ rằng tôi không có quyền ngăn bất kỳ quyết định nào của công tước mà ngài vừa chê bai.”

“Phải rồi,” Theo nói, ngồi xuống cạnh James và cố không chìm vào suy nghĩ mình thích cảm giác vai anh chạm vào vai cô như thế nào. “Tệ đến đâu?”

“Nó là địa ngục,” James phát biểu, “Cha anh đã gần như làm cả điền trang phá sản. Ông ấy đã bán tất cả những thứ mà ông ấy có thể đặt tay tới và chỉ chế độ thừa kế tước vị mới cứu những nơi còn lại khỏi biến mất trong túi ông ấy.”

Theo đặt tay lên tay anh. “Vậy thì việc anh nắm quyền kiểm soát là một ý tưởng tuyệt vời, James. Có nhớ những ý tưởng chúng ta đưa ra để điền trang Staffordshire tự cung tự cấp không? Chúng ta có cơ hội đưa chúng vào thực tế.”

Anh nhìn cô, nửa tuyệt vọng nửa bức bối. “Chúng ta chỉ là *trẻ con*, Daisy. Chúng ta có những ý tưởng ngu xuẩn, viển vông hết như những kế hoạch chết tiệt của cha anh.”

Cô thấy rõ là James sắp bùng nổ đến nơi. “Ông Reede, ông có thể tóm tắt cho tôi biết điền trang còn lại những gì, và chịu những khoản nợ nào không?” Theo hỏi.

Ông Reede chớp mắt nhìn cô, giật mình thấy rõ.

“Tôi đã bảo ông rồi,” James cười trống rỗng.

Ông Reede tìm lại lưới, “Điền trang Staffordshire gắn với tước vị, tất nhiên, cũng như dinh thự này và hòn đảo ở Scotland.”

“Hòn đảo?”

“Islay,” James xen vào, “Nhiều năm rồi chưa có ai đến đấy, anh nghĩ nó chỉ còn là một đồng đá.”

“Tôi sợ rằng điền trang gánh các khoản nợ tổng cộng ba mươi hai nghìn bảng,” ông Reede nói.

“Thế còn thu nhập từ nông trại cừu và những chỗ khác?”

“Thu nhập đó gần bằng khoản tiền trợ cấp hằng năm cho công tước. Còn có các khoản nợ khác dưới danh nghĩa dinh thự này, tổng cộng năm nghìn bảng.”

“Còn hòn đảo?” Theo hỏi.

“Không có ai cho ông ấy vay tiền dưới danh nghĩa hòn đảo đó đâu,” James nói, “Nó chỉ có cỏ và lều.”

“Ngài công tước còn sở hữu một con tàu từng thành công tới Đông Ấn mua gia vị. Ngài Islay và tôi đã dành buổi sáng ở *Percival*, nó đang bị kéo lên bờ vì không trả thuế.”

“Tôi tưởng tàu hay được đặt tên theo tên phụ nữ.” Theo nói.

“Công tước đã đặt tên con tàu theo tên ngài ấy. Chịu phạt,” ông Reede khôn khéo nói tiếp, “trách nhiệm gắn liền với tàu *Percival* lên tới tám nghìn bảng. Chúng tôi đã trả tiền và con tàu không còn bị chặn nữa. Đức ngài vẫn tiếp tục trả lương thủy thủ, nhưng thuyền trưởng đã tìm một vị trí tốt hơn.” Ông Reede lật một trang trong sổ cái.

“Chúng ta nợ tổng cộng bốn trăm nghìn bảng,” Theo nói, “Con số đó thật sự là khá nhiều.”

“Có một công ty nhỏ ở Cheapside,” ông Reede nói, “Công ty dệt Ryburn có lợi nhuận đều đặn vào khoảng ba nghìn bảng một năm.”

“Sao công tước không bán nó?”

“Tôi tin rằng đức ngài đã quên sự tồn tại của nó,” ông Reede nói thêm một cách do dự, “Tôi đã dùng thu nhập ở đó để trả lương nhân viên ở các dinh thự, cũng như đoàn thủy thủ của *Percival*.”

“Vậy nên ông không nhắc nhở đức ngài về sự tồn tại của công ty dệt,” Theo nói một cách ngưỡng mộ, “Hết sức linh hoạt. Cảm ơn ông, ông Reede.”

Cô chọc khuỷu tay vào người James và anh lăm bầm gì đó. Nhưng anh đứng dậy như không thể ngồi thêm được nữa, bắt đầu đi lại trong phòng, cào tay lên tóc.

Theo lờ anh đi và quay lại với ông Reede. “Tôi muốn trả nợ bằng của hồi môn của mình, rồi hướng tới mục tiêu để điền trang tự chu cấp. Theo ước đoán của ông thì điều đó có khả thi không?”

“Tôi thường nghĩ rằng,” Reede nói, “nếu chúng ra đầu tư hợp lý vào trang trại cừu thì có

thể nâng thu nhập lên hai mươi phần trăm trong một khoảng thời gian ngắn, tầm hai đến ba năm.”

“Tôi sẽ thoải mái hơn nếu chúng ta tăng thu nhập từ nhiều nguồn khác nhau. Bá tước Islay và tôi từng thảo luận đến việc đầu tư vào nhà máy gốm sứ. Wedgwood thành công đáng kể khi dùng đất sét của Staffordshire, và dường như nửa điền trang của chúng ta là đất sét. Tôi thấy họa tiết của Wedgwood nhạt nhẽo không chịu nổi. Tôi chắc chắn chúng ta có thể làm tốt hơn.”

“Cần một khoảng kinh phí đáng kể để thiết lập một doanh nghiệp sinh lời. Tôi đoán phu nhân sẽ phải dụ dỗ vài người từ chỗ Wedgwood.” Ông Reede lo lắng nhìn James, anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, vai căng thẳng.

“Tôi sẽ giải thích các kế hoạch của chúng ta với chồng tôi sau,” Theo nói.

“Cứ làm bất kỳ việc gì em muốn,” James nói, không quay về phía họ, “Anh vô dụng ở giai đoạn này.” Anh chưa bao giờ thấy vui vẻ với số liệu, nhưng khi họ đi lại trong điền trang, anh hẳn sẽ có một trăm ý tưởng để nâng sản lượng lúa mì.

Và khi họ bắt đầu đưa công ty sản xuất gốm sứ vào hoạt động. Theo không nghi ngờ việc anh có thể ứng phó với mọi sự kiện bất ngờ. Anh có tài nói chuyện với công nhân thiên bẩm, hẳn là vì anh ghen tị với họ.

“Ông nghĩ sao về ý tưởng thành lập ngành công nghiệp gốm sứ ở điền trang này, ông Reede?”

Quản lý điền trang lại liếc qua vai. James đang chống một tay lên cửa sổ, trán tì vào cửa, bức chân dung của sự tuyệt vọng. “Kết hợp với việc đầu tư vào trại cừu, tôi nghĩ nó sẽ hết sức thành công, thưa phu nhân.”

Chương 9

Đến khi buổi họp đã sắp kết thúc, James cảm thấy muốn nhảy ra khỏi cửa sổ thư viện và chạy xuống đường, gào thét. Anh là một tên ngốc không bao giờ có khả năng quản lý điền trang vì không thể suy nghĩ hay bàn luận về số má. Khi Reede tiếp tục trao đổi, cả cơ thể anh căng lên với ước muốn thoát khỏi thư viện.

Vậy nên chính Daisy - Daisy, người anh đã phản bội - dành hai tiếng đồng hồ để xem xét các số liệu, nảy ra hết ý tưởng này đến ý tưởng khác để khắc phục tình hình tài chính của họ. Sau đó anh cũng đã ngồi lại xuống bàn, nhưng những con số cứ trôi tuột đi như khi anh đi lại trong phòng.

Không phải anh không thể tính toán hay làm kế toán, anh đã học cả hai môn đó ở trường. Nhưng sự tập trung của anh luôn bị xao nhãng khi đối diện với những phép tính ấy, và anh không nghĩ đến việc bán ngựa lấy tiền mà nghĩ xem định sửa chuồng ngựa như thế nào. Daisy và ông Reede trò chuyện về số cỏ khô ở cánh đồng phía nam so với phía tây, số lượng chênh lệch có liên quan tới dòng chảy của suối, còn anh chỉ đóng góp được mỗi một bình luận là cắt đồng cỏ phía tây rất khó vì nó nằm trên dốc.

Anh biết *điều đó* chỉ vì đã làm việc cùng công nhân điền trang vào mùa hè năm ngoái, mê mẩn việc tiếp thu kiến thức một cách đơn giản, cúi xuống để cắt cỏ, dành một ngày lao động thể chất, hay đến cơ bắp đau đớn khi ngủ cũng làm anh vui sướng.

Sự thật là anh chỉ là một thằng ngốc chỉ giỏi cắt cỏ, bởi vì nếu anh không được ra ngoài trời và làm lụng mỗi ngày thì anh không thể kiểm soát tính khí chết tiệt của mình. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu có ngày gây hại cho người nhà bằng những bức tượng sứ biết bay.

Kể cả vậy, anh vẫn có thể sống với sự kém cỏi của mình. Sau rốt thì, Daisy - Theo - đã trêu chọc anh về điều đó nhiều năm rồi, và vẻ thích thú hồ hởi của cô luôn làm dịu đi sự thật rằng anh thà treo cổ còn hơn dự một buổi opera.

Lần duy nhất anh ngồi im để nghe đọc sách (chưa nói đến việc tự mình đọc sách) là lần anh bị viêm mắt, khi bác sĩ nhốt anh trong phòng tối, dọa anh sẽ bị mù. Khi ấy, anh ngờ rằng mình vẫn sẽ chạy nhảy và kệt xác thị lực của bản thân nếu Daisy không chọc anh cười, dỗ dành anh, và cho anh ăn. Khi Daisy đọc Shakespeare cho anh, anh mê mẩn. Khi anh cố tự đọc nó, từ ngữ cứ nhảy múa loạn trên trang giấy và tâm trí anh lang thang tới những chủ đề khác.

Cuối cùng thì việc ghi sổ, bàn luận, và lên kế hoạch cũng xong và Daisy chào tạm biệt ông Reede với phong thái xinh đẹp nhất có thể, James u ám đứng cạnh cô ở cửa. Rồi cô kéo anh vào thư viện.

“Sao?” anh hỏi thẳng thừng, “Anh phải cưới ngựa, Daisy. Lúc trước anh chưa có thời gian và đầu anh đau như búa bổ.” Anh vẫn chưa thể tin mình đã có vợ. Chưa nói đến người vợ đó là Daisy. Daisy của anh. Anh lướt một ngón tay lên mặt cô. “Em có khung xương đẹp nhất trong những người phụ nữ mà anh từng nhìn thấy. Như một công chúa Nga, anh nghĩ vậy.”

Cô thích điều đó, anh có thể đọc được cảm xúc ấy trong mắt cô. “Hôn em đi!” cô nói, “Nụ hôn kiểu đó.”

Anh hôn cô.

Điều chết tiệt là James đã phát hiện ra tất cả những gì anh đã nói trước Hoàng tử xứ Wales buổi tối tháng ba ấy thật sự là những gì anh nghĩ. Daisy là của *anh*, anh muốn sở hữu cô, anh muốn cô hơn bất kỳ điều gì hay bất kỳ ai trên thế giới này.

Nhưng giờ giữa họ sẽ chẳng bao giờ thuần khiết hay chân thành được nữa. Vậy nên anh hôn cô bằng cả sự khao khát lẫn tuyệt vọng. Rồi cảm giác có thể ném sự đau khổ của chính mình khiến anh lùi ra và nói gì đó về chứng đau đầu.

Sau khi cưới ngựa quá nhanh... chứng đau đầu biến mất, chỉ còn lại đau tim... Anh đã ăn trưa trong câu lạc bộ rồi mới về nhà. Nhưng thay vì đi vào thư viện, anh nằm phịch xuống giường, nhìn lên màn trướng, chẳng thể suy nghĩ được gì, di chuyển, hay ngủ.

Người hầu riêng của anh - Bairley - xuất hiện vài tiếng sau và hỏi về bữa tối. Rõ ràng là phu nhân đã tới chỗ người may đồ và chưa trở lại.

“Để sau,” James nói chán nản. Anh đang bị giằng xé bởi cảm giác tội lỗi và tuyệt vọng, nó giết chết mọi cảm giác. Hơn tất cả, anh muốn nện cha anh vào tường và tổng một cú vào quai hàm của ông vì đã hủy hoại cuộc hôn nhân của anh, hủy hoại tình yêu anh dành cho Daisy, tương lai của anh. Cả cơ thể anh rung lên với cảm giác căm ghét người đàn ông đã sống ích kỷ và hủy hoại đời họ một cách bất cần.

Một lúc sau, người hầu của anh khẽ gõ cửa và vào lại phòng.

James ngồi dậy. “Đến lúc mặc đồ để ăn tối rồi nhỉ.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi đã chuẩn bị bồn tắm cho ngài. Nhưng ông Cramble nghĩ ngài nên biết...” Bairley dợm nói rồi dường như bị mất giọng.

“Có vấn đề gì vậy?” James hỏi, “Cha ta từ đường đưa về nhà rồi à?”

“Không, thưa ngài. Là các tờ báo.”

“Chúng làm sao.”

“Buổi sáng ông Cramble đã bảo phu nhân rằng đa số báo chưa được chuyển đến, dù ông ấy đã mang nó vào thư viện cho ngài đọc.”

“Phải rồi. Ta chưa sờ tới chúng. Vì sao Cramble lại nói thế với vợ ta chứ?”

“Bởi vì chúng viết về đám cưới của ngài, hay phải nói là về Phu nhân Islay. Ông ấy định cho ngài xem chúng ngay khi có cơ hội.”

James lắc đầu. “Báo chí viết gì về vợ ta chứ? Sao họ lại quan tâm đến đám cưới của chúng ta?”

“Nó là đám cưới lớn nhất mùa vũ hội này,” Bairley nói một cách trách móc. “Việc trang hoàng tiệc cưới rất đáng tán dương. Cỗ xe phủ vàng và người hầu mặc đồ vàng được ngưỡng mộ rộng rãi.”

“Ta cảm thấy như đang nhổ rằng vậy, Bairley,” James nói, cởi áo gi lê ra. “Anh đã chọn được gì cho ta mặc vào buổi tối chưa?”

“Ông Cramble nghĩ sẽ đưa thức ăn lên phòng phu nhân,” Bairley nói, hơi lắp bắp. “Và ngài có thể ăn với phu nhân ở đó, kiểu riêng tư. Khi ngài muốn ăn.”

Tiếng Anh của người hầu của James nói chung là tốt hơn James, nên cách nói thông tục “kiểu riêng tư” là dấu hiệu cho thấy có chuyện gì đó thật sự không ổn. Cảm giác giận dữ do sợ hãi tràn khắp người James. “Anh đang định nói cái quái gì nào, Bairley?” anh hỏi gay gắt.

“Các tờ báo đều gọi phu nhân là ‘Nữ công tước xấu xí’,” anh ta đáp một cách khốn khổ.

“Gì cơ?”

“‘Nữ công tước xấu xí’, cách chơi chữ từ truyện cổ tích ‘Vịt con xấu xí’. Thưa ngài, xin hạ giọng xuống. Phu nhân ở ngay phòng bên cạnh. Người đã về phòng ngay sau khi từ tiệm may về.”

“Khi anh nói ‘báo chí’ thì chính xác anh nói đến tờ báo nào?” James cởi áo và quăng nó lên giường. Daisy chắc đau khổ lắm. Anh sẽ tự tay giết chết phóng viên. Tất cả là những lời nói dối đáng nguyên rủa. Anh sẽ đóng cửa tờ báo đó ngay sáng mai. Anh thấy các ngón tay mình run lên vì phẫn nộ.

“Tất cả các tờ báo hàng ngày,” Bairley đáp, “Tất cả trừ tờ *Morning Chronicle*, nó nói phu nhân có nét mặt của nhà vua.”

“Thế thì được,” James nói, quyết định tha cho tờ *Morning Chronicle*. Anh cởi quần và một chiếc khuy bay xuống sàn.

Bairley vội vã đuổi theo nó.

“Ta muốn tất cả các tờ báo đó rút lại lời nói và xin lỗi vào sáng mai,” James nói qua quai hàm nghiến chặt, “hoặc ta sẽ tự mình đốt trụ toà nhà của họ. Công tước có quyền lực nhất

định và ta sẽ dùng tất cả để hủy diệt họ.”

“Vâng, thưa ngài,” người hầu của anh nói, đã tìm được khay quần. Anh ta lấy quần áo buổi tối ra khỏi tủ và cẩn thận đặt nó lên giường. “Không may là cô hầu của phu nhân báo lại rằng phu nhân đã thấy các tờ báo khi tới tiệm may hôm nay. Không chỉ có các tờ báo mà trên cửa sổ tiệm văn phòng phẩm cũng in điều đó. Họ đã làm việc đó qua đêm do ai cũng phấn khích về đám cưới.”

“Ồ, vì...” James ngừng nói. “Phu nhân Islay đã ra ngoài và thấy chúng, và giờ cô ấy ở... đâu?”

“Phòng bên cạnh,” Bairley đáp, “Phu nhân đã về thẳng phòng, mặt trắng bệch, đó là những gì ông Cramble nói.”

“Mẹ cô ấy đâu?”

“Bà Saxby đã đến Scotland sáng sớm nay, trước khi báo được chuyển đến.”

James quăng quần lên giường. “Ta sẽ tắm nhanh rồi tới thăm vợ mình. Bảo Cramble rằng ta không muốn bất kỳ ai xen ngang cho tới khi ta rung chuông. Kể cả cô hầu của phu nhân cũng không,” anh nói với Bairley qua vai. Năm phút sau anh mặc áo ngủ vào và hướng tới cửa phòng Daisy.

Chương 10

Theo chìm đắm trong cảm giác phiền muộn lớn đến nỗi nó nuốt chửng mọi giọt nước mắt muốn chảy ra. Trên đường tới tiệm may ở Piccadilly, cô đã thấy một nhóm người vây quanh một tấm biển mới trên cửa sổ của cửa hàng văn phòng phẩm Hatchards, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng tấm biển đó liên quan tới mình.

Cho tới khi về nhà và xe ngựa dừng lại trước một cửa hàng văn phòng phẩm khác, cô mới thấy tấm biển. Nhưng cô cũng chỉ biết được mức độ của bài báo sau khi cho người hầu vào cửa hàng mua những tờ báo mà quản gia thề là không được chuyển đến.

Cô chẳng bao giờ hình dung rằng lại có người tàn nhẫn đến thế. Chưa kể phải có đến mười hoặc hai mươi người như vậy, những người đã viết các bài báo, biên tập rồi phê duyệt chúng. Chưa kể những người thức đêm vẽ lại hình ảnh cô mặc bộ váy kinh khủng đó. Nhưng tất nhiên bộ váy không quan trọng.

Cô chỉ cần quay đầu là thấy được mặt mình trên kính. Nó góc cạnh, với đôi gò má cao mà James rất thích. Nhưng cô cũng có chiếc mũi thẳng, cằm mạnh mẽ, và có một vẻ gì đó khó định nghĩa, tất cả tạo thành... một nữ công tước xấu xí, chính là thế.

Khi cửa thông phòng mở ra, Theo không thềm ngẩng lên nhìn. “Em muốn anh để mặc em trong thời điểm này hơn,” cô nói, nuốt cục nghẹn ở cổ họng xuống mặc dù không khóc, “Em rất ổn. Em chưa nhỏ một giọt nước mắt nào trước những bài báo ngớ ngẩn đó. Tất cả thật là vớ vẩn.”

Tất nhiên, James không nghe lời cô. Qua khước mắt, Theo nhìn thấy một bóng người mơ hồ rồi đột nhiên cô được ép vào ngực anh và anh ngồi xuống. “Em quá lớn để ngồi trong lòng anh,” cô thở dốc, nhận ra rằng áo ngủ của anh bị tách ra khiến phần ngực ở đó khá trần trụi, “Và anh không ăn mặc đúng đắn.”

James lờ câu nói đó đi. “Họ là những tên khốn láo xược và sáng mai anh sẽ băm nhỏ máy in của họ,” giọng anh rung lên vì giận dữ, một cảm xúc mà anh rất giỏi.

“Phá hủy các tờ báo chẳng giúp gì được nữa,” Theo nói. Nhưng cô vẫn tựa đầu vào lồng ngực trần của anh và để anh giận dữ. Nó hết sức dễ chịu. Giống như mẹ cô, James thật sự không nhìn cô như cách nhìn của cả thế giới.

Anh thật sự xem cô là *hoa cúc*, vì Chúa. Một bông hoa cúc. Theo không thềm nghĩ nhiều về nét mặt của mình, nhưng từ lâu cô đã kết luận rằng tính từ hợp với nó nhất là *khắc khổ*.

Chẳng có bông hoa cúc nào khắc khổ hết.

“Anh có nghĩ em có thể đang mang thai không?” cô hỏi khi anh ngừng lại để thở.

James phát ra một âm thanh kỳ cục, nghe vừa giống tiếng nuốt nước bọt vừa giống tiếng ho. “Điều đó có liên quan không? Anh hy vọng là không. Anh chưa sẵn sàng làm cha. Nhìn xem cha anh là một ông bố khủng khiếp như thế nào. Có thể anh sẽ chẳng bao giờ sẵn sàng cả.”

“Em biết chúng ta còn trẻ,” Theo nói, “Nhưng nếu em có thai, cơ thể em sẽ thay đổi. Ngực em có thể đầy đặn hơn. Có lẽ tối nay chúng ta nên thử lại.”

James cau mày nhìn cô. “Ý em là em muốn mang vẻ nặng nề như vài phụ nữ khác à? *Vú bò?*” Vẻ rùng mình của anh rõ ràng là thật tâm và làm cô thỏa mãn cao độ. “Kích cỡ này là hoàn hảo,” anh nói thêm, đặt trọn tay lên ngực cô. “Vừa đẹp với tay đàn ông. Tay anh.”

Theo đang mặc một chiếc váy đi bộ gần như ép phẳng những gì ít ỏi cô có trước ngực, nhưng kể cả vậy, tay James vẫn ôm lấy ngực cô một cách đẹp đẽ. Cô cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút, rồi tắt cả lại ủa về trong đầu cô. “Em không nghĩ mình có thể rời khỏi căn nhà này nữa. Dù đi đâu thì người ta cũng sẽ gọi em là nữ công tước *xấu xí*, anh biết đấy. Dù không nói thẳng vào mặt em thì họ cũng sẽ nghĩ vậy. Em không thể chịu được. Em không có can đảm.”

Tay anh siết lấy ngực cô trong giây lát rồi anh lại ôm lấy cô. “Tất cả bọn họ là lũ ngốc,” anh nói vào tóc cô, “Em rất đẹp.”

“Không phải,” Theo nói một cách đau khổ, “Nhưng anh thật tốt bụng khi nói thế.”

“Anh không chỉ nói cho có!” Anh gần như gào lên.

“Có nhớ anh quyết tâm kiểm soát tính khí khi sắp bước sang tuổi hai mươi huy hoàng không?”

“Bất kỳ người đàn ông nào còn sống cũng sẽ giận dữ khi vợ mình bị sỉ nhục như vậy. Ngày mai anh sẽ tới văn phòng của mấy tờ lá cải tự xem mình là báo chí này, và anh sẽ bóp cổ gã chủ sở hữu, và rồi...”

Theo đặt tay lên miệng anh. “Không có cách nào ngăn chuyện này lại đâu, James. Hình minh họa có ở khắp nơi. Em đã thấy mọi người tụ tập quanh Hatchards, dòm vào cửa sổ. Và trên đường về nhà, em nhận ra có một bức chân dung em mặc bộ váy góm ghiếc đó trước mọi cửa hàng. Em sẽ bị dính chặt lấy cái biệt hiệu đó. *Cả đời.*”

“Vớ vẩn,” James nói, nhỏ hơn, “Rất nhiều người phải rước những biệt hiệu khó chịu, nhưng chúng sẽ sớm rơi vào quên lãng. Có thời Richard Gray bị gọi là Cu Nhỏ. Và Perry Dabbes - giờ là ngài Fentwick - từng là Perry Ốc Mút. Rồi tất cả mọi người đều quên nó đi.”

“Rõ ràng là họ không quên,” Theo chỉ ra. “Anh vẫn nhớ cả hai cái tên đó mà không cần nghĩ ngợi. Hơn thế, em cá có rất nhiều người đàn ông nghĩ đến Perry Ốc Mút mỗi lần nhìn thấy ngài Fentwick,” cô ngập ngừng. “Nó ám chỉ kích cỡ của anh ta à?”

“Anh sợ là vậy.”

“Em nghĩ nhỏ mới có lợi. Em chắc chắn phần lớn phụ nữ thích thế hơn. Họ nên khoác lác về biệt hiệu đó mới đúng.”

Một tiếng cười nhỏ thoát ra khỏi miệng anh. “Có phải ý em là em vẫn còn đau sau tối qua?”

“Phải,” Theo thú nhận. “Em ước gì anh là ốc mút.”

“Anh mừng là mình không như vậy, dù anh rất tiếc vì làm đau em, Daisy.”

“Em muốn nói bất kể đàn ông có kích cỡ chỗ đó như thế nào, ít nhất họ không xấu xí. Đó là điều tệ hại nhất mà anh có thể nói về một người phụ nữ.”

Tay James siết chặt lại. “Em không xấu xí, Daisy. Em có nghĩ anh xấu xí không?”

Cô liếc mắt nhìn anh. “Anh đẹp trai đến ghê tởm, và anh biết điều đó. Chỉ nhìn anh thôi cũng khiến em khó chịu.”

“Có thể anh biết điều đó thật, nhưng anh cóc quan tâm,” anh nói. “Tuy vậy, đàn ông vẫn nên có lòng kiêu hãnh. Sao em lại nghĩ *anh* sẽ cưới một phụ nữ xấu xí chứ?”

Theo nghĩ xem có nên nói *Bởi vì anh vừa cưới một người như thế*, nhưng cô nuốt chúng lại. Cô không thật sự muốn thuyết phục anh rằng mình xấu xí. Anh và mẹ cô là những người duy nhất trên thế giới lý tưởng hóa về cô. Thật an ủi khi có vài người mù mắt trước hiện thực.

“Anh sẽ không bao giờ cưới một phụ nữ xấu xí,” James tiếp tục với vẻ tự tin tuyệt đối đến từ một người không chỉ đẹp trai bẩm sinh mà còn được kế thừa tước vị công tước. “Anh cũng có lòng kiêu hãnh chứ. Anh cưới em vì em thú vị, em xinh đẹp, và cũng vì em không giống tất cả những cô gái khác.”

Theo khịt mũi. Cô không khóc khi đọc mấy tờ báo đáng ghét, nhưng giờ James làm cô cảm thấy muốn khóc. “Ý anh là gì khi nói trông em không giống những cô gái khác.”

Anh cau mày, “Hồng và diêm dúa.”

“Nhưng Bella trông như thế còn gì,” Theo phản đối, rồi cứng người lại. “Bella đã là quá khứ của anh rồi, phải không?”

“Anh đã chia tay Bella ngay buổi sáng sau khi cầu hôn em. Anh đã tặng cô ta một viên ngọc lục bảo, dù anh hẳn đã không làm thế nếu biết cha anh tiêu hao tiền bạc của điền trang như thế nào.” Anh vuốt tóc cô như cách người ta xoa dịu một con mèo giận dữ.

“Ồ, không sao,” Theo nói, cảm thấy mình thật hào phóng. “Em chắc chắn cô ấy không có

một cuộc sống dễ dàng. Nhưng em phải nói rằng cô ấy không giống em chút xíu nào, James ạ.”

“Tình nhân là một chuyện,” James nói một cách bướng bỉnh, “Vợ lại là chuyện khác. Anh không chịu nổi cảnh bị màu hồng bao vây cả ngày. Bên cạnh đó...” Tay anh trượt từ vai xuống ngực cô. “Nói thật, anh không quan tâm đến ngực cô ta. Người ta có thể bị ngạt thở nếu không cẩn thận.”

Theo cười phá lên. “Anh có cần làm thế không?” một lát sau cô hỏi khi anh tiếp tục vuốt ve ngực cô. “Nó làm em cảm thấy hơi kỳ quặc đấy.”

“Vì sao em không cởi đồ và chúng ta có thể làm nhau cảm thấy kỳ quặc nhỉ?” anh gợi ý.

“James! Người ta không làm chuyện đó vào giờ này.”

“Gần tối rồi mà,” anh nói, liếc ra ngoài. “Và anh chắc chắn người ta sẽ làm chuyện đó cả ngày nếu họ đủ may mắn để không phải sống với cả một đội quân người hầu.”

“Anh muốn mình không có người hầu à?”

Anh xoa ngón tay cái trên nhũ hoa của cô, dù qua lớp vải thì cảm xúc của cô cũng mãnh liệt đến mức làm cô nhảy dựng lên. “Em thích à?”

“Chắc có,” cô nói một cách do dự.

“Anh ước mình sinh ra là dân lao động,” đột nhiên James nói một cách hung dữ. “Anh sẽ có thể làm gì mình muốn, cưới người anh muốn, làm việc ngoài trời và *không bao giờ* phải ở cùng những người như Reede. Chưa kể bị ông ta nhìn như một thằng ngốc đúng nghĩa. Dù anh ngốc thật.”

“Không hề,” Theo kêu lên, “Anh biết rõ là mình có thể có bằng xuất sắc ở Oxford nếu anh chịu ở lại quá một năm.”

“Có điều anh sẽ nhảy vào hồ với đá trong túi trước.”

“Không liên quan. Em muốn nói anh từng là một trong những học sinh giỏi nhất lớp ở Eton, khi anh để tâm vào việc học.”

“Tạ ơn Chúa vì nó đã kết thúc.”

Tay anh lại bắt đầu di chuyển, một việc mà Theo phải thừa nhận là mình khá thích. Trên thực tế, cô đang cân nhắc đến việc cởi váy ra, dù sẽ hết sức tai tiếng. “Vậy là anh thật sự thích làm người lao động?”

“Phải.”

“Anh đã tự chọn vợ còn gì,” Theo nói dịu dàng, “Anh đã làm tất cả mọi người sốc với

tuyên bố của mình.”

Tay anh siết lại. “Phải. Anh nghĩ mình không cảm thấy sẵn sàng kết hôn. Nếu có ngày kết hôn, anh không muốn cưới ai khác ngoài em.”

“Ừm, em ghét làm vợ người lao động, nên em mừng vì anh được sinh ra là một công tước. Chắc sẽ mệt mỏi lắm nếu phải nấu ăn, dọn dẹp và nhóm lửa cả ngày, rồi tỉnh dậy, lặp lại chính xác những việc đó vào ngày hôm sau. Thà em lên kế hoạch mở một nhà máy gốm sứ còn hơn. Thế anh nghĩ sao về ý tưởng cho nhà máy dệt Ryburn tập trung tái tạo lại loại vải họa tiết mà họ từng dệt thời Nữ hoàng Elizabeth?”

“Anh nghĩ nó hết sức khôn ngoan. Anh nghĩ điều mình mong muốn nhất là được ở ngoài trời chứ không phải bị nhồi nhét trong đồng quần áo cao cổ. Anh ghét quần áo hồ.”

“Chúng ta khác nhau quá,” Theo cảm thán. Dù đó là điều mà cô gần như đã biết cả đời, nó vẫn làm cô sửng sốt. “Em thích nghĩ về quần áo, và dùng hồ một cách khôn ngoan có thể mang lại hiệu quả lộng lẫy. Bà Le Courbier - thợ may của em - và em đã đưa ra một kế hoạch tuyệt vời để dùng hồ xanh làm cứng các nếp gấp. Bà ấy sẽ hồ vào cổ tay và cổ áo của một chiếc váy đi bộ màu anh đào dệt từ tơ mịn, trang trí dây thừng, làm nó trông giống đồng phục của đoàn kỵ binh hoàng gia.”

“Anh không nhớ áo họ có nếp gấp,” James dài dòng nói. Anh đã đẩy Theo về phía trước, xa người mình, và giờ cô nhận ra anh đang khéo léo cởi khuy váy sau lưng cô.

“James, chúng ta không thể làm việc này,” cô nói, xoay lại để nhìn anh qua vai.

“Chúng ta đang làm gì? Anh thích ngồi với vợ trong khi cả hai vợ chồng đều không mặc đồ. Em biết đấy, có những tôn giáo mà tín đồ làm vậy cả ngày. ‘Gia đình tình yêu’, anh nghĩ một trong số họ có tên như vậy. Hôm nọ anh họ anh đã kể cho anh về nó trong câu lạc bộ.”

“Không phải anh họ Pink đấy chứ,” Theo nói, cho phép anh tiếp tục cởi khuy, bởi vì dù giọng cô có bình tĩnh đến đâu, tim cô tăng tốc trước ý nghĩ ngồi khoả thân trong lòng James.

“Anh ấy thích được gọi là Pinkler-Ryburn hơn,” anh đáp, cởi khuy cuối cùng và đẩy váy của cô xuống hai tay.

Theo kéo váy xuống nữa để hai cánh tay được giải phóng. “Em thật sự không thể chịu nổi anh ta.”

“Anh không hiểu vì sao. Cuối cùng thì anh ấy cũng có hứng thú với thời trang như em mà.”

“Không hề. Anh ta chỉ biết bắt chước ý tưởng của người khác một cách mù mờ. Anh ta trông thật lố bịch. Ở đám cưới, cổ áo của anh ta cao đến mức anh ta không quay đầu nổi. Và anh có thấy chiếc áo khoác ngớ ngẩn anh ta đã mặc không? Nó được lót satin hồng, và anh ta liên tục nghịch nó để bảo đảm mọi người nhìn vào bên trong.”

“Anh ấy thích chung diện, nhưng không phải là một người bạn tồi khi em hiểu anh ấy,” James nói. “Sao em không mặc mấy chiếc áo nịt?”

“Em không cần mặc,” Theo nói với vẻ tự hào, “Chúng được dùng để nịt phẳng mỡ bụng, nhưng em không có mỡ bụng.”

“Có đấy,” James nói, kéo cô dựa vào người mình. Anh trượt tay qua áo lót của cô, từ cổ xuống ngực. “Ngay đây.” Tay anh trượt sâu hơn chút nữa. “Như con đường mòn dẫn thẳng tới nơi người đàn ông muốn đến nhất.”

Theo cong người, nửa muốn tay anh trượt xuống thấp hơn, nửa muốn nhảy khỏi lòng anh. “Em có một ý tưởng,” cô nói hớn hển.

“Gì?” Tay anh trượt xuống sâu hơn chút nữa.

“Vịt con xấu xí đã biến thành thiên nga, không phải sao?”

James dừng động tác. Nhưng rồi anh bế cô lên và kéo tuột váy của cô xuống sàn. “Cái váy lót này cởi ra kiểu gì?”

“Có mỗi hai cái khuy thôi,” cô nói, nhấc tóc lên cho anh nhìn.

“Nói cho anh nghe về thiên nga đi,” anh nói, kéo cô ngồi xuống lòng mình.

“Em không thể tin là chúng ta đang làm việc này,” Theo lầm bầm. Cô đổi chủ đề. “Em đã nghĩ về ý tưởng này nhiều tháng rồi, thật ra là từ khi em ra mắt và mẹ bắt em mặc đồng đồ diêm xếp ly trắng đó.”

“Như bộ váy mà em đã ném ra khỏi cửa sổ.” Những ngón tay nhanh nhẹn gạt tóc cô sang bên, để lại những tia lửa ấm áp nơi chúng chạm vào da cô.

“Phải, váy cưới của em,” Theo nói, cúi đầu xuống. “Anh đang cởi váy lót của em thật đấy à?” Nó là một câu hỏi ngu ngốc, cô có thể cảm nhận bàn tay của anh ngay trên cổ mình.

“Ừ.”

“Nhưng Amélie có thể vào bất cứ lúc nào,” cô nói, hơi hoảng hốt. “Chắc đến giờ mặc đồ ăn tối rồi đấy.”

“Anh đã bảo người hầu của anh giữ họ tránh xa phòng cho tới khi chúng ta rung chuông. Chúng ta sẽ ăn trên này.”

“Ồ.” Ý tưởng ăn với James trong khung cảnh thân mật thế này... dù chắc chắn lúc đó họ đã mặc lại đồ khiến cho hơi thở của cô gấp gáp hơn. “Em định đưa ra luật lệ thời trang của riêng mình,” cô nói, đổi chủ đề. “Ngược lại với anh họ Pink của anh. Anh ta chỉ bắt chước những gã

công tử bột khác.”

“Luật lệ nghe có vẻ hay đấy,” James tán đồng. Anh đã cởi được quai váy của cô và bắt đầu kéo nó xuống khỏi vai.

Theo hơi hốt hoảng, rồi mặc anh. Anh bế cô lên rồi tuột váy lót ra. Không nói một lời anh áp lưng cô vào ngực mình, cô gần như khoả thân trừ quần lót nhỏ bằng lụa.

“Em đã tự thiết kế nó đấy,” Theo nói. “Nó làm từ lụa thắt nút. Còn đó là ren hai đầu.”

“Luật lệ của em là gì?” anh hỏi bên tai cô đồng thời đặt một tay lên đầu gối trần của cô.

Có vẻ anh không nhìn ren, nhưng Theo không thể nghĩ ngợi tỉnh táo. Cô quá mê mẩn với sự đối lập giữa bàn tay rám nắng của James với đầu gối trắng ngần của mình. Trong khoảnh khắc đó, cô thật sự cảm thấy nó khá hồng hào, ít nhất khi so sánh với làn da nâu của anh. “Thứ nhất, *tham khảo người Hy Lạp*.”

“Đừng,” James nói. “Họ có nhiều râu trên mặt một cách khủng khiếp, Daisy. Thêm nữa, giờ em cưới anh rồi. Em không nên nhìn một người đàn ông nào khác.”

Giọng anh mang vẻ sở hữu nóng bỏng đến mức khiến cô cảm thấy vui vẻ một cách lố bịch. “Không phải về *đàn ông*,” cô cười khúc khích. “Em đang nghĩ đến váy Hy Lạp.” Cô cảm thấy thêm trần trụi vì James vẫn mặc áo ngủ. Mặc dù cô có thể cảm nhận được thứ gì đó bên dưới mình. “Anh không phải ốc mút,” cô nhận xét.

James cười, “Đúng vậy.” Đột nhiên anh hết sức vui vẻ, không còn vẻ đau khổ phản phát vẫn nằm lì trong mắt anh từ lễ cưới.

Cô bật dậy khỏi lòng anh, quay người lại với hai tay chống hông, “Có lẽ đến lúc anh cởi áo ngủ rồi đấy.”

Thật phấn khởi khi thấy mạch đập mạnh mẽ ở cổ họng anh, và mắt anh dường như đang ngấu ngiến cô. Có lẽ cô *có thể* sống trong một thế giới nghĩ cô xấu xí, miễn là có James đang đợi.

Cô tiến lại gần và cúi xuống để cởi dây buộc áo ngủ của anh. Mắt anh nóng rực và háo hức một cách đau đớn. “Vây, đây là ốc đại, chứ không phải *ốc mút*?” cô hỏi một cách tinh quái, khẽ chạm vào vật vừa bật lên khi kéo vải sang một bên.

Anh cười khàn giọng. “Em thích gọi thế nào thì tùy, chỉ cần em tiếp tục...” giọng anh lạc đi. Cô rê ngón tay lên vật cứng rắn mượt mà của anh, quỳ gối xuống để nhìn rõ hơn.

“Nó lớn hơn hẳn so với em nghĩ tối qua,” cuối cùng cô nói, giọng khá yếu ớt. Chỉ nhìn nó cũng làm cô cảm thấy hơi đau nhói giữa chân. Đúng là ốc đại. Chữ đại viết hoa.

“Nhưng chúng ta vừa vạy,” James nói. Hơi thở không đều. “Em nghĩ mình có thể cởi đồ

lót ra không, cả hai ta đều đang cởi đồ mà, Daisy?”

Cô rụt rè muốn con ốc đó dừng đến gần mình nữa. Nhưng James đang van xin nên cô gạt đầu và đứng dậy. Cô vặn người để cởi chiếc móc nhỏ xíu trên đồ lót, James phát ra một tiếng kêu khàn khàn, nghe như tiếng thở dốc nhỏ. Qua hàng mi, cô thấy cơ thể anh căng lên. *Anh không nghĩ cô xấu xí.*

Thay vì cởi đồ lót ngay lập tức, cô bắt đầu rút kim ra khỏi tóc, rũ tóc để nó đổ xuống ngực, những lọn tóc xoắn màu mật ong, cognac, và hổ phách. Da cô gai gai khi tóc chạm vào, như thể các lọn tóc là những ngón tay đang vuốt ve cô.

“Daisy,” James hỗn hển.

“Đồ lót của em có móc nhỏ xíu,” cô nói, giấu nụ cười, “Em phải cởi chúng ra một cách cẩn thận không thì sẽ làm rách ren.” Cô chậm rãi, chậm rãi cởi móc ra để miếng vải ren hơi tuột xuống hông. Thêm một chiếc móc nữa, nhìn James qua hàng mi. Anh đẹp và đáng sợ. Với móc thứ ba, lùa bắt đầu tuột dọc hông cô, nhưng cô túm nó lại.

“Để nó rơi xuống đi,” James khàn giọng ra lệnh. Anh đang run rẩy vì mất kiên nhẫn.

Cô toét miệng cười với anh, cảm thấy quyền lực, “Nói *xin em* đi.”

Thay vào đó anh vươn tay ra, nhanh như chớp, và đồ lót của cô tuột qua những lọn xoắn màu hổ phách giữa hai chân cô rồi rơi xuống mắt cá chân.

“Em không cần mặc thứ đó,” anh nói, mắt nghiêng ngấu cô.

“Em mặc nó vì nó khác biệt,” cô bảo anh. “Trừ đồ lót, mẹ em chẳng bao giờ cho phép em sao chép phong cách Pháp. Dù tất nhiên, giờ mọi chuyện đã khác. Em không còn cần tuân thủ các giới hạn mà mẹ đặt ra nữa. Em có thể mặc bất cứ thứ gì mình muốn.”

“Anh thích nghĩ em không mặc gì dưới váy hết. Không áo nịt, quần lót... chỉ có cơ thể em, để anh có thể chạm vào em dưới váy bất kỳ lúc nào anh muốn. Xin em đừng mặc những thứ đó nữa.”

Mắt Theo mở to. “Không phải chứ!” cô nói như hét.

“Sao em không ngồi lên lòng anh tiếp nhỉ?” James cởi áo ngủ ra rồi tựa lưng vào ghế, không chút xấu hổ về sự thật là anh hoàn toàn trần trụi và vật đàn ông của anh đang trong tình trạng hết sức ngượng ngùng.

Thực tế thì mắt anh khiến Theo cảm thấy ấm áp và tự tin chứ không phải đang đứng khoả thân dưới những tia nắng cuối chiều u ám.

“Sao anh không đến bắt em?” cô hỏi. “Anh có thể tập làm bất kỳ việc gì anh định làm nếu dễ được em bỏ hằn đồ lót. Nhưng còn lâu mới có chuyện đó.” Không thèm nhìn anh, cô lao

sang bên kia giường.

James không chạy, anh chỉ nhòm người dậy và khoan thai đi về phía cô, vẻ mặt đói khát như một con hổ có lòng tự trọng. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Theo là cơ thể anh. Nó có đường nét sáng tối rõ ràng như tượng cẩm thạch, nhưng sự giống nhau chỉ đến thế; cô biết cơ thể ấy hùng hực đầy sức sống. Và bộ phận đàn ông của anh... chỉ nhìn nó thôi cũng làm cô cảm thấy sống dậy một cách choáng váng, nóng bừng lên khao khát.

Một tiếng cười khúc khích lo lắng thoát ra khỏi miệng cô khi anh đi lại gần. “Lần này khác xa đêm qua quá!”

“Vì sao?” James hỏi. “Giờ thì đứng im đi, Daisy. Đứng im.”

Cô lách sang bên vào phút chót và chạy vòng sang đầu kia. “Vì chúng ta đang nhìn nhau.”

“Anh luôn nhìn em,” anh nói, giọng trầm khàn. “Anh đã nhìn em kể từ khi em có ngực. Chỉ là anh chưa bao giờ để mình chấp nhận cảm giác của bản thân khi nhìn em. Nhưng năm em lên mười sáu và đột nhiên bắt đầu mặc váy trễ ngực vào buổi tối thì đúng là địa ngục.”

Theo nhón chân đi ngược ra sau. “Anh hẳn đang đùa!”

Miệng anh nở nụ cười sồi. “Anh đã cứng lên dưới khăn ăn nhiều tháng liền. *Tháng* đấy nhé.”

“Em không hề biết,” Theo nói, sự ngạc nhiên làm cô dừng lại mất một giây. Thế là đủ để anh chớp lấy cô.

Ngỡ như đây là lần đầu tiên họ chạm vào nhau. Đêm qua, họ đã hoàn thành nghi thức kết hôn, trong bóng tối, hai người hầu như chẳng nói gì với nhau. Theo quá xấu hổ, mê mẩn lẫn sợ hãi cùng một lúc nên không thể nghĩ ra một bình luận khôn ngoan nào.

Ngực anh chạm vào ngực cô và cơ thể cô run lên. Cô vòng tay quanh cổ anh. “Anh thật sự đã khao khát *em* à?” Theo lấy làm lạ. “Ngày đó trước mắt tất cả mọi người. Thật sao?”

“Sao anh có thể không?” Tay anh trượt xuống bờ hông mảnh dẻ của cô và kéo cô áp sát vào người. “Chúa ơi, Theo, em ngồi đó ở mọi bữa ăn, ngực em sẽ lộ ra khỏi cổ váy, như van xin được chạm vào. Có lần em còn làm đổ cả cốc nước xuống váy... em còn nhớ không?”

Cô lắc đầu. Hơi thở rời rạc, cô không thể nghĩ ngợi rõ ràng. Mỗi lần được anh hôn hoặc chạm vào, cảm giác khoái lạc xâm chiếm cơ thể cô.

“Nhũ hoa của em biến thành hai quả đậu nhỏ nhô lên dưới váy,” anh nói, tay ôm lấy ngực cô để cả hai nhìn xuống bàn tay rám nắng của anh. “Tất cả những gì anh nghĩ được là chúng muốn *điều này*.”

Anh kéo cô đi ngược về giường, cô ngã trên người anh và anh lăn người lại. Một giây sau,

miệng anh đã đặt trên ngực cô. Những vòng xoay khoái lạc quét qua chân Theo.

Đầu cô ngả ra sau và cô ép vào anh, cảm nhận ngực mình như đang nhìn nó bằng mắt anh, nếm nó bằng lưỡi anh, sờ nó bằng tay anh. Cô biết tuyệt đối chắc chắn rằng trong mắt anh và dưới tay anh, ngực cô có kích cỡ và hình dạng hoàn hảo. Môi anh phát ra một tiếng rên rỉ và anh chuyển sang ngực bên kia, thờ phụng nó hết như vậy, tận tụy gần như điên cuồng.

“Ôi,” Theo nghe giọng mình kêu khóc hết lần này đến lần khác, “Ôi, James, ôi, James....”

Tiếng kêu của cô không rõ nhưng ngọt ngào. Chúng như lộc thánh, sự tha thứ đối với James. Cô yêu anh. Cô sẽ tha thứ cho anh. Cô đang tìm thấy khoái lạc. Lần đầu tiên kể từ khi họ đính hôn, tim anh nhẹ nhõm vì sung sướng.

“Em muốn gì, Daisy?” anh hỏi. “Nói cho anh điều em muốn đi.”

“Em không biết,” cô nói nức nở. “Nhưng, James...”

“Ừ?” Anh đẩy hông vào giữa hai chân cô. Hơi thở của anh nghẹn lại trong họng và anh lặp lại, chậm rãi và trêu chọc, các ngón tay không ngừng chơi đùa với hai bên ngực cô.

Cô run rẩy, đôi mắt thông minh đờ đẫn vì khao khát, tay chân mảnh khảnh run lên. Anh cá rằng những cô nàng mong nước mà cô ghen tị sẽ chẳng bao giờ trông ngon lành được như cô lúc này. Họ không thể.

“Em đẹp quá,” anh nói, sự chân thành biểu hiện trong giọng nói khàn khàn. “Nhìn em xem, Daisy. Da thịt mịn màng như satin, tay chân dài, bộ ngực lộng lẫy trông như trái táo mà Eve mời Adam.”

Mắt cô mở to. “Eve không mời Adam *ngực* của mình, ngốc ạ.”

James nhóm dậy, quỳ gối hai bên hông cô. “Có lẽ thế thật ấy chứ. Có lẽ chúng là trái táo của thiên đường. Ngực như em, kích cỡ hoàn hảo, ngọt ngào, khiến đàn ông phát điên.”

Mắt cô giờ sáng lên vì sự pha trộn giữa niềm hân hoan, hạnh phúc lẫn dục vọng.

“Anh muốn thấy em với nét mặt này mỗi buổi sáng,” anh nói, cúi xuống để đặt một nụ hôn lên môi cô, “Mỗi đêm và mỗi chiều.”

“Mấy năm qua em cũng đã quan sát anh,” cô nói, tay vuốt ve vai anh. “Anh bắt đầu lớn dần lên, mỗi lần về nhà nghỉ lễ là anh lại cao hơn, và lúc nào cũng thấy đối.”

Cô có một nhúm lông nho nhỏ ngọt ngào ở phía dưới. Anh muốn chạm vào nó. Nhưng Bella không cho phép điều đó. “Tay anh hẳn không được lại gần kho báu của em,” cô ta sẽ nói thế và đánh tay anh dù đã cho anh thoải mái đùa với ngực mình.

Anh không mấy quan tâm đến cô ta. Nhưng với Daisy thì khác. Anh muốn quan sát cô,

cảm nhận khao khát của cô bằng chính cơ thể mình.

“Và giờ chỗ này của anh bắt đầu rộng ra,” cô nói, vuốt ve ngực anh.

James nhìn xuống người mình. Anh không có ảo tưởng gì về cơ thể mình. “Anh có cơ bắp trên cánh tay, nhưng ngực thì chưa có, ít nhất thì chưa nhiều. Em nên nhìn những người đàn ông thường tập đấm bốc ở phòng tập dành cho quý ông của Jackson.”

“Nhưng em thích anh thế này. Có vài người đàn ông trông như bò mộng vậy. Em từng nhìn họ hoạt động trên sân. Nhưng anh...” Cô rê ngón tay dọc cánh tay anh. “Anh có cơ bắp nhưng không kỳ quặc. Tuyệt đẹp!” cô thì thầm.

Và rồi cô cong người về phía anh, chỉ vừa đủ để có thể rải những nụ hôn lên cánh tay anh. Trong khi anh vẫn còn mơ màng vì sự ngọt ngào ấy, miệng cô đã đi tới núm ngực anh, dừng lại và liếm nhẹ.

Một tiếng rên khàn đặc phát ra từ lồng ngực anh, và cô nhìn anh bằng ánh mắt vừa láu cá vừa khao khát. Cô rướn người lên và liếm cái núm đó thêm lần nữa, rồi cắn nhẹ.

Dục vọng lan tràn khắp tay chân James và anh ngã xuống trên người cô, duyên dáng như một cái cây đổ. Cô kêu lên nhưng cơ thể mềm xuống dưới người anh. “Em đã... em đã sẵn sàng chưa, Daisy?” anh gần như lắp bắp.

Lông mày cô khẽ nhíu lại. “Anh có thể hôn em nữa không?”

“Chúa ơi, có.” Thằng bé của anh đập rộn bên đùi cô, nhưng anh cúi đầu xuống. Nụ hôn của Daisy không hề giống bất kỳ người nào khác. Dù rằng anh cũng chưa hôn nhiều phụ nữ lắm. Khi hôn Bella, anh chỉ nghĩ đến việc chôn mình vào trong cô ta, tìm kiếm hơi ấm lạ là của cô ta, đắm sâu vào trong và rút ra. Nhanh và mạnh mẽ hết mức có thể. “Nhanh hơn!” cô ta sẽ nói vậy.

Nhưng nụ hôn với Daisy thì khác. Cô ngọt ngào và say đắm. Khi hôn cô, dường như đầu anh trở nên trống rỗng đến nỗi anh quên sạch việc mình đang làm... quên rằng phải tới đó và di chuyển thật nhanh.

Với Daisy, anh cảm giác như thời gian biến thành từng giọt mật ong, và anh có thể dành cả giờ chơi đùa với lưỡi cô, gặm rồi liếm, nuốt trọn âm thanh khàn khàn mà cô phát ra, tay anh lồng vào tay cô.

Một lát sau, tay họ tách ra và tay cô nhảy múa dọc theo vai xuống lưng anh. Anh chỉnh vị trí của mình, gần như ở nơi bản thân đang khao khát. Một lần anh đẩy tới cô lại thở dốc. Cô ấm áp và mềm mại.

Cuối cùng anh phải hỏi cô. “Anh muốn chạm vào em ở đó, Daisy,” anh thì thầm, rồi nín thở chờ đợi, xem xem cô có thấy ghê tởm với ý tưởng đó như Bella hay không. “Tay anh sạch.” Anh giơ tay trên bụng cô.

“Sao lại không?” cô thì thầm đáp lại. Mắt cô sống động vì khao khát... và buồn cười. “Em cũng làm vậy mà!”

Một tiếng kêu thoát ra khỏi ngực anh nghe như tiếng nước nở khi dục vọng và sự biết ơn nhấn chìm anh cùng một lúc. Rồi anh chạm vào cô tại đó, cô cũng ướt mà, ẩm ướt, và căng mọng như anh từng tưởng tượng. Hơn thế, sự động chạm của anh làm cô uốn người theo một nhịp điệu mà cơ thể anh cảm nhận được.

“Em có thích thế này không?” anh hỏi, cơ thể bùng cháy, tập trung hơn bao giờ hết.

Cô vận người lên, cổ họng nước nở. Bàn tay cô túm chặt lấy cánh tay anh.

Anh thử một việc khác nữa, và nó hẳn là đúng, vì đột nhiên cô ẩm ướt hơn dưới tay anh, sung phồng và cảm dỗ hơn. Anh muốn hôn cô ở đó, nếu cô cho phép. Rõ ràng là cô thích sự vuốt của anh. Mắt cô nhắm nghiền, những tiếng thì thầm say mê thoát ra khỏi đôi môi. Có lẽ anh có thể thuyết phục cô rằng lưỡi anh thậm chí còn tuyệt hơn.

Anh xoa mạnh hơn và mắt cô mở bật ra. Cô túm tay anh và đẩy nó xuống dưới. “Quá nhiều,” cô nói, thở dốc. “Hơi đau.”

“Đây à?” anh nói hụt hơi. Anh để ngón cái đâm vào chỗ chật thít gợi cảm của cô một cách lười biếng, chậm rãi. Cô nhỏ đến mức việc dụng cụ của anh đi vào trong cô êm qua đường như vô thực.

Một tiếng kêu thoát khỏi họng cô. Anh chồm đi vào lối vào của cô, hết lần này đến lần khác, cho tới khi cô cong người lên một cách hoang dại, run rẩy, kêu khóc, tay bấu chặt cánh tay anh đến mức anh hẳn sẽ bị thâm tím. Đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất đời anh - cảm nhận được cô co thắt quanh ngón cái của mình. Nó gợi cảm đến phát điên... và ngay lập tức anh biết rằng Bella chưa bao giờ có cảm giác đó, ít nhất với anh thì không.

Anh nhận ra rằng nếu Daisy như vậy khi anh ở trong cô thì điều anh quan tâm không phải là mình có thể lên đỉnh nhanh đến đâu mà là khoái lạc của cô. Anh có thể cảm nhận cơn co thắt đó trong cô.

Nhưng đó là một ý nghĩ mờ nhạt so với những gì đang quay cuồng trong đầu anh lúc này, lúc này anh... Anh chống người và cọ mình vào cô một cách khá vụng về. Cô trơn và nóng, và chỉ thế thôi cũng đủ khiến anh hỗn hển. Nhưng anh phải giữ kiểm soát. Anh tuyệt vọng muốn tự mình cảm nhận *điều đó*, bên trong cô.

Mắt cô lại mở ra. “Tuyệt thật,” cô nói, khoái lạc làm giọng cô mê mụ.

Nhìn vào mắt cô khi anh trượt xuống rồi vào trong... nó tuyệt vời hơn đêm qua năm mươi lần. Khi ấy, anh đau khổ vì tội lỗi, quá tội lỗi để tận hưởng, để ở đó.

Giờ trái tim anh đập to đến mức anh không nghe thấy gì nữa, toàn bộ sự sống của anh tập trung vào giữa hai chân, trong thủy triều dục vọng đang nhấn chìm anh. Daisy chặt và nhỏ đến

khó tin, nhưng anh trượt vào trong thoải mái như thể cô là nhà.

Anh chưa từng có cảm giác tuyệt vời đến mức này. Anh chưa vào tận cùng, hoặc có lẽ rồi cũng nên. Anh không biết nữa. Mỗi chuyển động của hông cô đều là một lời mời mọc khêu gợi. “Anh nghĩ là mình nên bắt đầu chuyển động,” anh thì thầm. “Ý anh là, anh không nghĩ mình có thể dừng lại.”

Những tiếng cười khúc khích bật khỏi môi cô. “Em làm sao biết được, James. Chúng ta phải dựa vào kiến thức tài giỏi của anh thôi.”

“Anh bắt đầu nghĩ rằng mình không có nhiều kiến thức đâu,” anh thú nhận, cúi đầu xuống để có thể hôn phớt lên miệng cô hết lần này đến lần khác.

“Nhưng em còn chẳng biết gì luôn,” Daisy bảo anh, “dù có một điều em có thể nói cho anh biết...”

“Điều gì?” anh thì thầm.

“Em muốn *cái này*,” cô nói, ưỡn người lên để anh trượt đến phân cuối cùng vào trong chỗ ngọt ngào màu anh đào sẫm của cô. “Thêm nữa, James. Anh có cảm giác tuyệt lắm. Anh lấp đầy em, và nó không đau như đêm qua.”

Câu nói của cô đã tháo dây cương đang kìm anh lại. Anh đâm tới, hết lần này tới lần khác, những cú đâm dài, dữ dội khiến cô thét lên. James không thể nghĩ được gì, tâm trí anh tràn ngập khao khát đi mạnh hơn và nhanh hơn. Anh đã chống tay hai bên người cô, đầu cúi xuống để hơi thở của cô phả vào mặt anh, để không bỏ lỡ một tiếng nức nở nào.

Với Bella, anh chưa từng cố gắng kiểm soát bản thân. Anh chỉ đâm vào một cách hung hãn, vì đó là điều cả hai cùng muốn. Nhưng với Daisy, anh muốn cô tan rã như lúc này, run rẩy cả người. Anh muốn biết cảm giác ở trong cô vào khoảnh khắc ấy, hơn tất cả những gì anh từng muốn trong đời.

Nó không đến, không chịu đến... cô vịn người bên dưới anh, nức nở khi cố gắng lên đỉnh. James có thể cảm thấy cơ thể mình siết lại, biết rằng mình không thể đợi lâu hơn.

Anh chống người một cách vụng về trên cánh tay trái và trượt tay vào giữa cơ thể họ, chạm vào nơi cô thích thú.

“Không!” cô kêu lên, gay gắt và dữ dội. “Đau quá!” Cô tóm cánh tay anh. “Làm thế này này. Chạm vào đây. Ôi, như thế!”

Sự sung sướng dâng tràn khắp cơ thể anh như một cơn bão, nhanh hơn cả dự vọng và khao khát. Nó giành lại cho anh một phần kiểm soát, và anh chậm rãi đâm vào, quan sát khuôn mặt cô, đôi mắt cô nhắm nghiền, anh khẽ ấn và lăn ngón cái. Cô rúm người lại, nhưng rồi rên lên. Cô rùng mình, chắc chắn cô đã rất gần.

“Anh sẽ hôn em ở dưới đó,” anh nói, câu nói phát ra cùng tiếng thở dốc khi anh đâm lại vào trong cô. “Anh sẽ liếm sạch nước đào ở đó. Anh muốn nó, Daisy. Và anh sẽ...”

Nhưng vào khoảnh khắc ấy, cô siết chặt tay anh hơn và má cô mang sắc hồng xinh đẹp. Cô ngả đầu ra sau và thét lên.

Nó ngạc nhiên như anh có thể tưởng tượng. Cô bắt đầu đập dồn dập quanh anh và anh đông cứng lại, sững sờ trước cái cách khoái lạc *của cô* lan đi khắp người anh rồi biến thành những cơn sóng lửa, cho tới khi nào anh tắt ngóm và cơ thể thềm khát của anh giành quyền kiểm soát.

Cô lại bắt đầu thở dốc. Anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô phả vào cổ anh, nhưng anh cũng không thể chú ý đến, bởi vì đột nhiên cô lại bắt đầu co thắt, đập dồn dập dưới đó, và anh tan ra trong một ngọn lửa trắng xóa.

Anh không còn là James, là bá tước, hay công tước tương lai. Và cô cũng không phải Daisy, Theo, hay nữ công tước tương lai gì hết.

Họ là hai cơ thể vừa vặn với nhau như hai mảnh ghép.

Cho tới khi cái chết chia lìa đôi ta, James nghĩ một cách biết ơn. Cho tới khi cái chết chia lìa đôi ta.

Chương 11

Bình minh tới cùng với niềm tin của Theo - cô sẽ không bao giờ đi lại nữa. Trên thực tế, một thử nghiệm nhỏ đã thuyết phục cô rằng có lẽ tốt nhất là ngừng cử động chân.

Sau lần thứ hai làm tình, cô đã mẫn cảm và sung đến mức James phải rót nước lạnh vào chậu rửa trên chiếc bàn trang điểm và dịu dàng rửa ráy cho cô, cảm giác ấy tuyệt đến mức cô bật cười khúc khích.

Sau đó họ ăn tối, nhưng rồi James thực hiện lời hứa hôn cô ở chỗ đó, và chẳng mấy chốc cô đã không ngớt nài nỉ anh, kéo anh lên bằng toàn bộ sức mạnh của mình.

Khi anh đầu hàng, cả cơ thể cô ngân nga.

Nên mặt trời đã mọc mà họ vẫn nằm trên giường, không thể bỏ qua cảm giác lạ lẫm tuyệt diệu khi có một cơ thể khác ở bên cạnh. Một người để tiêu khiển. Một người để chơi đùa.

“Anh yêu đầu gối của em,” James nói, đặt một nụ hôn lên đầu gối tròn. “Chúng phẳng một cách trang nhã.”

“Anh đừng có mà chạm vào em ở phía trên đầu gối đấy,” Theo ra lệnh. “Em què rồi.”

“Chắc chắn không phải.”

“Phải đấy. Anh nợ em.”

“Gì cũng được.” Anh nằm sấp, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên mắt cá chân của cô. “Đây là mắt cá chân tinh thể nhất anh từng thấy. Như những con ngựa đua quá tinh tế để nhảy qua chướng ngại vật, chưa nói đến việc phi nước kiệu.”

“Em muốn anh hát cho em,” Theo nói, nhìn ánh sáng hồng chiếu qua cửa sổ, chơi đùa trên da anh. Nó chuyển từ màu rượu whisky khi hắt lên trên thắt lưng anh sang màu trắng hoàn toàn ở cặp lông cơ bắp.

James rên lên và gục đầu xuống chán. “Em biết anh ghét hát mà.”

Giọng anh nghèn nghẹn, nhưng cô vẫn nghe ra. Mẹ anh rất thích anh hát, nhưng sau khi bà mất, anh đã ngừng hát hẳn, trừ lúc đến nhà thờ.

Theo muốn thử nghiệm quyền lực của mình, thử sai cánh. “Anh sẽ làm vì em chứ?”

Anh lật người lại. “Em không thích điều gì khác sao, điều gì đó mà chỉ anh có thể trao cho

em? Ai chẳng hát được.” Cô bắt đầu nhận ra đôi mắt xanh dương của anh sáng lên đầy khiêu gợi.

“Tuyệt đối không.”

“Anh chẳng biết gì ngoài thánh ca.”

Cô kéo anh. “Lại đây, ngồi với em.” Cô đang dựa vào đầu giường. “Hãy hát cho em nghe bài hát mà mẹ anh rất thích, bản nhạc cũ từ thời Nữ hoàng Elizabeth,” cô nín thở. Anh sẽ hát chứ? Nó không phải là một thử thách công bằng, họ mới cưới nhau được hơn một ngày.

“Bài hát dành cho Celia,” James nói bằng vẻ mặt vô cảm. Nhưng rồi anh nhìn cô và mỉm cười, sau đó đi vòng ra đầu giường để cơ thể cô ngả dựa vào người anh.

Và anh ôm lấy cô, hít sâu rồi cất tiếng hát, “Dùng mắt em để uống cùng anh, và anh sẽ dùng ánh mắt để nâng cốc cùng em.”

Trái tim Theo gần như ngừng đập trước vẻ đẹp đang lấp đầy căn phòng. Giọng anh cũng giống anh, giọng hát hoàn hảo phát ra từ một cơ thể hoàn hảo.

Anh dừng lại. “Hát cùng anh đi.”

Cô không giỏi nhạc, nhưng như mọi phụ nữ quý tộc khác, cô đã được đào tạo. Giọng họ quyện vào nhau, giọng anh giúp giọng cô hay hơn. “Hoặc để lại một nụ hôn trong cốc, và anh sẽ không tìm rượu vang.”

Khi họ hát, trời sáng dần lên, những tia nắng mang màu hổ phách phủ lên khăn trải giường.

Khi bài hát kết thúc, Theo hạnh phúc đến mức không nói nổi nên lời. James hôn tai cô. “Nếu em kể với người khác là anh hát cho em thì anh sẽ kể với mẹ em việc em tới vũ hội Devonshire mà không mặc váy lót đấy.”

Không phải lần đầu tiên, Theo nghĩ rằng mẹ anh đã làm hại con trai khi bắt anh vào phòng khách để hát mỗi tối. Sau từng ấy buổi biểu diễn, anh không thể quý tài năng của mình được nữa. “Em hứa,” cô nói, ngả đầu ra sau để nhận nụ hôn của anh. “Anh sẽ hát cho em mỗi sáng chứ?”

Mắt anh cười nhưng miệng thì không. “Chỉ sau những đêm như thế này thôi,” anh thì thầm.

Sau đó anh về phòng mình, để lại sự trống trải trên giường cô. Có lẽ, cô thoáng nghĩ, mình có thể thuyết phục anh ngủ cùng. Bất kể họ đã làm gì cùng nhau... và cô đỏ mặt khi nhớ lại một số hành động ấy... hoàn toàn không có chuyện ngủ ghê. Ít nhất, không phải cho tới khi anh về giường của mình, dù sự phấn khích vẫn còn đó. Theo chỉ muốn ngủ liền tù tì hàng tiếng đồng hồ.

Một lúc sau, Amélie nhòm vào cửa. “Nước nóng chứ, phu nhân?” cô ta thì thào.

Theo gật đầu. “Máy giờ rồi?” cô hỏi, chống một khuỷu tay để gượng dậy. Chỉ thế thôi cũng làm cô nhản mặt.

“Mười một giờ sáng ạ,” cô hầu nói, “Đức ngài nói đừng đánh thức cô dậy ăn sáng.”

“Cám ơn em,” Theo nói, ngẩn ngơ nhìn mặt trời chiếu xuống tấm thảm nhạt màu. Loại vải lốm đốm đáng yêu này được dệt ở Ấn Độ. Có lẽ nhà máy dệt Ryburn có thể làm một loại lụa chuyển từ màu cao lương sang màu kem. Dù hình như lụa được làm từ sâu sống trong kén? Hình như thế. Và cô chưa từng thấy cây cho kén nằm ở Anh quốc.

Một lát sau, Amélie thông báo rằng bồn tắm của cô đã được chuẩn bị. Nếu không có ai nhìn, Theo hẳn sẽ tập tễnh đi tới bồn tắm, nhưng cô không muốn Amélie đoán được cảm xúc của mình, nên cô thẳng lưng và vờ như mọi thứ đều bình thường.

Tuy nhiên, sau nửa tiếng ngâm mình trong bồn nước nóng, cô cảm thấy khoẻ hơn một cách đáng kể, và cô ngồi bên cửa sổ để lau khô tóc, lờ đi mọi kháng nghị hốt hoảng của Amélie liên quan đến cảm lạnh. Cô luôn yêu khu vườn phía sau ngôi nhà, nhưng giờ cảm xúc ấy mạnh mẽ hơn khi cô biết chúng thuộc về James chứ không phải cha anh.

Thuộc về cả hai người bởi James đã hết lần này đến lần khác nói rằng khu vườn cũng thuộc về cô.

Cô vừa chải mái tóc ướt vừa quyết định sẽ thay đổi khu vườn quy cũ đó. Nó đủ rộng để xây một mê cung nhỏ với hình trang trí đáng yêu ở trung tâm.

Với giường hoặc sofa bên trong, má cô nóng lên vì suy nghĩ đó. Trong một đêm mùa hè ấm áp, cô và James có thể tản bộ ra mê cung. Ý nghĩ đó dẫn thẳng tới một ý tưởng khá tai tiếng, một ngày nào đó cô muốn hôn anh ở đó, như cách anh đã hôn cô.

“Đức ngài gửi tin báo rằng ngài ấy sẽ về sớm hơn dự định,” Amélie nói, đặt một bộ váy xuống.

“Ta nghĩ mình sẽ gặp công tước vào bữa trưa,” Theo nói một cách hờ hững. “Không phải bộ đó,” cô nói thêm khi thấy bộ váy Amélie bỏ ra, “Ta ước gì những món đồ mà ta đặt hôm qua đã được làm xong.”

“Ít nhất phải ba tuần, Madame đã nói vậy,” Amélie nhắc cô.

Theo thở dài. “Ta nghĩ bộ váy vàng cũng được, dù ta không thích sự tương phản của nó với màu tóc.”

Amélie gật đầu, “Màu vàng sẫm sẽ đẹp hơn đấy ạ.”

Đó là một trong số rất nhiều điểm mà Theo thích ở cô hầu của mình - Amélie cũng nhiệt tình với màu sắc và vài vóc giống cô.

Nhưng tâm trí cô lại nghĩ về James. Cô hẳn sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng cảm giác mình đang sống lại mạnh mẽ thế này. Tất nhiên cô biết mình đang sống, nhưng đêm qua, khi họ nhìn vào mắt nhau, cảm giác ấy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Ai quan tâm cô là ‘nữ công tước xấu xí’, miễn là James nhìn cô như thể cô đẹp đến mức không sao tả nổi?

Cô thấy mình ngân nga bài hát lúc trước trong khi Amélie cài váy hộ. Và cô không thể ngừng mỉm cười với gương khi cô hầu cuốn tóc cô một cách thanh lịch. Trước lễ đính hôn, cô đã nghĩ sẽ cắt một kiểu đầu táo bạo và mới lạ, nhưng bây giờ thì không. Giờ cô đã biết James yêu nó đến mức nào. Giữa đêm, anh đã châm nến quanh giường và chơi đùa với tóc cô. Không. Cô sẽ không bao giờ cắt tóc.

Cô ngẩng lên và nhìn vào mắt cô hầu trong gương.

“Tôi rất vui khi thấy cô hạnh phúc, phu nhân,” Amélie nói bằng chất giọng Pháp làm vẻ chân thành của cô ta thêm phần quyến rũ. “Tất cả bọn tôi đều thấy vậy. Lũ khốn gọi cô là... họ nên bị đánh đòn. Nhưng bá tước giúp mọi chuyện ổn hơn. Đúng như một người chồng.”

Nụ cười của Amélie hết sức mờ ám.

“Đúng vậy,” Theo nói, cười đáp lại. “Đúng vậy. Biệt hiệu đó vẫn làm ta khó chịu, ta thừa nhận. Nhưng kết hôn có nghĩa là chỉ ý kiến của một người có trọng lượng, không phải sao?”

“Tôi chưa kết hôn bao giờ,” Amélie nói, “Nhưng tôi cũng nghĩ vậy. Phần lớn đàn ông đều ngu ngốc, nhưng ngài bá tước, ngài ấy luôn biết cô xinh đẹp. Ngài ấy đã ngắm cô trong bữa ăn, đó là những gì ông Cramble nói. Và ngài ấy không thể rời mắt khỏi ngực cô.”

“Anh ấy cũng đã nói vậy với ta! Ta không thể tin là mình chưa từng nhận ra điều đó trong khi ông Cramble thì có.”

“Cô vẫn còn non nớt về mặt quan hệ nam nữ,” cô hầu của cô nói một cách thông thái.

Theo nhìn cô ta châm biếm. “Và cô đang giả vờ là mình lớn lắm đấy, Amélie? Bởi vì chúng ta đều biết cô bước sang tuổi mười tám đúng một tuần sau khi ta mười bảy.”

“Tôi là người Pháp mà,” Amélie nói với vẻ tự mãn. “Đây là chiếc khăn mà cô muốn, phu nhân.”

“Nhìn này!” Theo cầm chiếc kéo nhỏ mà Amélie dùng để cắt móng tay cho cô lên và nhanh nhẹn cắt đôi chiếc khăn.

Amélie kêu ré lên, “Lựa Ấn Độ!”

Theo rũ hai mảnh vải vuông bằng lụa, “Nó sẽ làm bộ váy nhạt nhẽo này khác hẳn đi.” Cô giặt miếng ren được luồn vào thân váy đi và thay nó bằng chiếc khăn. Nó có màu đỏ mâm xôi nổi bật trên nền chiếc váy muslin màu quả hạnh.

Cô quay lại gương. “Tôi thích nó,” Amélie nói. Cô ta vươn tay ra và khéo léo chỉnh lại miếng lụa. “Tôi sẽ ghim nó vào đây và đây, thưa phu nhân.”

“Nó thu hút sự chú ý vào ngực của ta,” Theo nói, tự hỏi James có chú ý đến hay không.

“Thế là chắc chắn rồi,” một lát sau Amélie nói rồi lùi lại. “Tôi có thể khâu nó vào sau.”

“Ta không nghĩ hôm nay mình sẽ rời khỏi nhà,” Theo nói. Tự dỗ mình rằng chỉ ý kiến của James mới quan trọng là một chuyện. Còn đi bộ trên phố Bond với cả đồng tranh chân dung của mình nhìn thẳng vào mặt lại là chuyện khác.

“Hãy để sự hiếu kỳ nguội xuống,” Amélie nói, gạt đầu, “Đến tuần sau, sẽ có một linh hồn tội nghiệp khác bị tấn công.”

“Có lẽ ta sẽ xem xem chồng ta có thích tới Staffordshire, dinh thự Ryburn hay không.” Đột nhiên cô khá chắc chắn rằng James sẽ tới bất kỳ đâu cô tới. Cô có thể cảm thấy má mình nóng lên, nhưng cô nói giọng đều đều. “Trên thực tế, cô có thể đóng gói quần áo của ta, Amélie, ta tin rằng chúng ta sẽ về vùng quê, có lẽ tầm một tháng.”

“Cô sẽ rời khỏi Luân Đôn trong những ngày còn lại của mùa vũ hội sao?”

“Cô có nghĩ ta nhát gan không?”

“Không bao giờ!” Amélie nói, “Nhưng có lẽ người ta sẽ càng bàn tán nhiều hơn nếu cô về vùng quê, thưa phu nhân. Bởi vì họ sẽ nghĩ cô sợ hãi.”

“Chúng ta có thể trở lại dự vũ hội Elston,” Theo quyết định, “Đến lúc ấy tủ đồ mới của ta đã được chuyển tới, ông Cramble có thể gửi nó về vùng quê và chúng ta sẽ chỉnh đồ lần cuối ở đó.”

Cô đứng dậy và nhìn gương lần cuối. Bộ váy vẫn quá tinh khôi, nhưng vẻ đối lập của màu đỏ mâm xôi giúp nó thời trang hơn.

Tim cô khẽ đập loạn trước ý nghĩ được gặp lại James. Dù hẳn là bây giờ anh đã ra khỏi nhà, cưới ngựa, hoặc đắm bốc ở câu lạc bộ quý ông Jackson. Anh có nguồn năng lượng dư dật và không thể ở trong nhà, không thì anh sẽ khổ sở như một con hổ bị giam cầm.

Cô sẽ phải nhớ kỹ điều đó, cô mơ màng nghĩ, ngón tay rê dọc tay vịn sáng bóng khi xuống gác. Chồng cô cần luyện tập thường xuyên. Khá giống một chú chó.

Dù James không hề giống *thú cưng*. Ở anh có gì đó hoang dã và bất trị, không hề giống bất

kỳ quý tộc nào mà cô từng gặp. Cô chỉ dám hi vọng mình có thể quyến rũ anh về với mình.

Chưa đến lúc ăn trưa. Nếu James về nhà, có lẽ anh sẽ ở trong thư viện. Cảm giác quyền lực của phái nữ lan đi khắp người cô. Có lẽ anh đã quyết định ở lại nhà, ít nhất cho tới khi gặp được cô. Có lẽ họ có thể cưới ngựa ở Hyde Park. Giờ họ đã kết hôn, cô thật sự nên cưới ngựa giỏi hơn.

Nhưng không phải trước khi cô có thể mặc một bộ đồ cưới ngựa quyến rũ do mình tự thiết kế, viền dây tết, có cầu vai và gấu loe kiểu quân đội.

Chương 12

Chồng cô sai bước qua thư viện đúng lúc Theo xuống chân cầu thang. Mặt anh tối sầm giận dữ... nhưng chỉ khi nhìn thấy cô, khuôn mặt ấy sáng lên, dù mắt anh vẫn u ám.

“Xin chào,” cô nói, cảm thấy hết sức e dè.

Anh không nói gì mà chỉ nắm chặt tay cô và đi ngược vào trong thư viện. Anh phản phất có mùi da và gió vùng cao.

“Anh vừa đi cưới ngựa,” một lát sau cô nói khi họ dừng lại hôn nhau.

“Chúa ơi, anh điên lên vì em mất,” anh thì thầm vào tai cô, lờ tịt bình luận của cô. “Nhưng anh ngạc nhiên vì em vẫn đi lại được. Chúng ta không nên làm cái lần cuối cùng đó mới đúng.”

“Em muốn anh mà,” cô nói bên môi anh, “Giờ em vẫn muốn anh.”

“Em có mùi hương ngọt ngào như hoa cúc vậy.”

“Anh phải ngừng gọi em như thế ngay! Em kiên quyết muốn được gọi là Theo.”

Anh đã ép cô vào tường và một bên tay anh lúc này đang ôm lấy ngực cô. “Anh không thể,” anh nói, giọng khàn đặc.

“Sao không?”

“Bởi vì em có thể là Theo khi chúng ta ăn sáng hoặc chơi đùa, nhưng khi anh ôm em như thế này, em là Daisy của anh.” Anh lại hôn cô và Theo tan chảy trong anh, suy nghĩ tan biến dần trước sự tấn công của miệng lẫn tay anh, cũng như sức mạnh của cơ thể anh. “Không thể làm việc này,” James khàn giọng nói, “Em vẫn còn đau lắm. Chúng ta sẽ chỉ hôn thôi.” Anh dẫn cô ra chiếc ghế sofa ở bên kia phòng và bắt đầu rút ghim kẹp tóc của cô ra, tiêu diệt tác phẩm của Amélie đã mất hơn mười phút để tết. “Em không thể xõa tóc khi ở nhà sao?”

Theo cười khúc khích. “Anh có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của ông Cramble nếu em đi lang thang trong nhà với mái tóc xõa quanh vai không?”

Mặt James cúi sát mặt cô, và anh lại hôn cô, một nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa hung dữ. “Vậy thì sao nếu với tư cách là chồng,” anh gầm lên, “anh ra lệnh cho em?”

Theo cảm thấy rùng mình tới tận ngón chân. Khi James mang vẻ mặt sở hữu, hung dữ như hổ đói, cô cảm thấy một khao khát đáng xấu hổ là tan chảy trong anh và làm bất kỳ việc gì anh yêu cầu.

“Em xin lỗi,” cô nói, dùng ngón tay lần theo đường viền môi dưới đầy đặn của anh, “nhưng không ai được phép ra lệnh cho em mặc gì nữa. Em đã tự hứa với mình như thế cách đây năm năm, khi mẹ bắt đầu cố gắng bù đắp cho khuôn mặt của em bằng cách thêm diêm xếp ly vào váy vóc.”

James cau mày.

“Mẹ em không chịu thừa nhận điều đó, nhưng bà muốn đảm bảo tất cả mọi người đều biết em là con gái,” Theo giải thích.

Anh đã phát hiện ra miếng vải lụa màu mâm xôi được gắn tạm vào váy và rút nó ra mà không thềm thông báo. Không có nó, thân váy cô hở khá nhiều. “Bà ấy nghĩ trông em không đủ giống con gái ư?” anh nói, giọng sừng sốt. Anh cúi đầu và liếm láp ngực cô. Rồi anh ngẩng lên. “Thế nếu với tư cách là chồng, anh ra lệnh cho em bỏ quần lót thì sao?”

Cô cười anh, yêu cách anh thử nghiệm quyền lực của mình. “Điều đó còn phụ thuộc vào việc em cảm thấy thế nào về anh vào thời điểm đó.”

“Thế em cảm thấy thế nào về anh vào lúc này?” anh hỏi.

Cô ưỡn người lên, vừa đủ để có thể rê lưỡi dọc môi dưới ngọt ngào của anh. “Anh sẽ làm gì nếu em ra lệnh cho anh?”

Môi anh hé ra, và anh hít sâu. “Em muốn gì cũng được,” anh nói, giọng nồng nhiệt. “Anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn.”

“Vậy thì em muốn anh ngồi im,” cô nói, vịn người và rời khỏi sofa.

James ngồi một cách ngoan ngoãn. Mắt anh tối lại đầy phấn khích, “Tuỳ em sai khiến, phu nhân.”

“Kéo quần xuống,” cô nói, từng mạch máu trong người tăng tốc.

Không chớp mắt, James đứng dậy và làm đúng như cô yêu cầu.

Theo quỳ gối và chỉ xuống sofa. Anh ngồi xuống. Vật đàn ông của anh có vẻ còn lớn hơn đêm qua, nếu điều đó là khả thi. Chỉ nhìn nó thôi, chỗ kín của Theo cũng râm ran.

“Suốt lúc anh hôn em tối qua,” cô nói, vươn tay ra âu yếm anh, “tất cả những gì em nghĩ đến là hôn *anh*.”

“Ôi Chúa ơi,” James thì thầm, “Anh sẽ không sống nổi đâu. Anh không thể.”

“*Em* đã sống sót còn gì,” Theo nói, cười tinh quái với anh. Cô cúi xuống và nếm anh.

James phát ra một tiếng kêu khàn khàn và Theo cúi đầu xuống thấp hơn chút nữa, khám

phá cảm giác mượt mà của anh.

Hắn tiếng rên của anh đã khiến Theo không nghe được tiếng cửa mở. Hoặc do cảm giác quyền lực làm cô mê mụ.

Nhưng một giây sau, âm thanh đó xâm nhập vào đầu cô. Cô nháy bật dậy, nhìn vào mắt cha chồng, và lao thẳng về phía ngược lại, qua cánh cửa gần nhất, tức là vào phòng nghỉ sáng. Cô đóng sầm cửa lại rồi tựa lưng vào cửa, tim đập dồn dập như thể vừa chạy trốn một kẻ tấn công.

Cô cảm thấy buồn nôn. Công tước đã thấy... Ông ta đã thấy tất cả. Ông ta đã thấy cô ngồi đó, cúi người trên lòng James.

“Ôi Chúa ơi.” Đầu gối cô yếu ớt đến nỗi không thể trụ vững, cô trượt dần xuống sàn. Qua cửa, cô nghe giọng rầm rì của James, nhưng cô không đoán được câu chữ của anh. Âm thanh đó nhắc cô nhớ lại cảnh anh ngồi trước mặt cô một cách sống động đến ghê tởm, quần tụt quanh mắt cá chân, và cô chôn mặt trong vòng tay.

Có nhất thiết *phải* là công tước không? Cô chưa chịu đủ sự bẽ bàng trong mấy ngày qua hay sao? Nhưng nếu có người hầu nam cắt ngang họ thì mọi việc có tệ hơn không? Cô có thể đuổi việc anh ta. Không, cô sẽ không sa thải một người không may mắn khi nhìn thấy cô hành xử như gái điếm.

Họ sẽ phải về vùng quê cả tháng tới. Hoặc cả năm tới.

Âm thanh rì rầm đối tông, cha chồng cô đang nói.

Dịch người sang một bên, cô vươn người và mở hé cửa. Nếu ông ta gọi cô là loại vô liêm sỉ thì tốt nhất là cô nên biết.

Nhưng ông ta đang cười.

Cười!

Tim cô đập hốt hoảng trong họng. Cười có tốt hơn quát tháo không? Hay tệ hơn nhỉ? Cô cảm thấy tốt hơn. Có lẽ những chuyện này hay xảy ra với vợ chồng mới cưới. Sau rốt thì, cô và James có thể bị bắt quả tang khi đang thật sự làm tình. Và nếu không phải cô còn đau thì chắc đã thế thật. Theo áp tai vào khe cửa.

“Ta đã quay lại Luân Đôn vì nghe vụ ‘Nữ công tước xấu xí’,” công tước đang nói, “Nghĩ rằng anh muốn ta đe dọa vài phóng viên, có lẽ còn đóng cửa một trong mấy tờ lá cải đó. Nhưng có vẻ như anh bận đến nỗi không lo lắng gì hết. Ai quan tâm cô ta xấu xí chứ? Rõ ràng là điều đó khiến cô ta thấy biết ơn hơn phải không? Ta gần như không tin nổi vào mắt mình khi thấy cô ta phục vụ anh hăm hở như một cô ả bồi bàn ngoài quán trọ muốn kiếm vài xu lẻ.”

Theo gục đầu xuống gối. Cô mong chờ gì ở công tước chứ? Nhiều năm trước mẹ cô đã

tuyên bố ông ta là gã bất lịch sự, và rõ ràng bà nói đúng.

“Trên thực tế, *chính vì cô ta xấu xí*,” công tước tiếp tục. “Anh không bao giờ có thể bảo một tiểu thư đứng đắn quỳ gối xuống như thế...”

“Im đi!” James quát.

Tạ ơn Chúa vì anh lên tiếng, Theo dờ dẫm nghĩ.

“Ta không thích tông giọng của anh,” cha anh đáp lại, ngay lập tức chuyển sang trạng thái giận dữ đặc trưng.

“Ông không được phép nói gì về vợ tôi hết,” James đáp. Ngược lại với giọng cha anh, giọng anh lạnh như băng, kiềm chế, nhưng vẫn nguy hiểm.

Theo run rẩy hít vào. Ít nhất James đang bảo vệ cô.

Dường như ngài công tước không nhận thấy vẻ đe dọa trong giọng con trai. “Ta sẽ nói bất kỳ điều gì ta muốn!” ông ta rống lên. “Ta đã chọn con bé đó cho anh, không phải sao?”

“Không phải!”

“Còn gì nữa! Anh không muốn cưới nó, nhưng ta nghĩ giờ anh vui rồi. Ta đã bảo anh thế còn gì? Ta đã bảo anh rằng trong bóng tối ai cũng như nhau hết.”

“Tôi sẽ giết ông,” James phát biểu. Nhiều năm kinh nghiệm với tính khí của James cho Theo biết rằng khả năng kiềm chế của anh sắp chạm giới hạn. Anh ghét những lúc mình la hét giống hệt cha.

Nhưng khi hiểu ra câu nói của công tước - *Ta đã chọn con bé đó cho anh, không phải sao* - cô không còn nghĩ về James nữa. *Gì cơ?*

“Có thể lúc đó ta không nghĩ về hôn nhân của anh,” công tước đang nói. “Có thể ta đã không nghĩ về nó như thế này...”

“Trong khi ông biến thủ tài sản thừa kế của cô ấy!” James rống lên. Cùng với câu nói đó, Theo đồng thời nhận ra hai điều: Đầu tiên là khả năng tự chủ của James cuối cùng đã vỡ vụn... và thứ hai là tầm quan trọng của điều anh vừa nói. Về việc biến thủ. Nó không thể là sự thật. Nó *có thể* là sự thật không?

“Ta chỉ mượn tiền thôi,” công tước nói, giọng thiếu nã, “Anh không cần phải bôi xấu nó như thế. Sau rốt thì hãy xem ta đã làm gì giúp anh. Kiếm cho anh một cô vợ thấy biết ơn anh đến nỗi chịu giúp anh giải quyết giữa ban ngày, khi Cramble có thể đi vào bất kỳ lúc nào. Ta đã xin lỗi hộ về ngoài của con bé khi bắt anh cầu hôn, nhưng giờ ta rút lại. Ta chưa từng nghe nói một quý cô nào làm việc đó. Chưa bao giờ. Anh sẽ tiết kiệm cả một đồng tiền nuôi tình nhân. Chỉ cần thôi tắt nến trước.”

Hơi thở của Theo trở nên nức nở. Cả thế giới của cô lộn nhào, đổ sập xuống quanh tai. Công tước đã bắt James cưới cô. Ông ta đã xin lỗi James vì cô xấu xí. Cô đã làm một việc mà không phụ nữ quý tộc nào làm, dù cô không biết điều đó. Tuy vậy, cô đã biết sự thân mật chỉ thuộc về phòng ngủ. Đến cả người hầu cũng biết điều đó.

“Đừng nói gì về vợ tôi,” James hét lên. “Đồ khốn kiếp!” Sự giận dữ sôi sùng sục trong giọng anh, nhưng Theo không quan tâm. Anh không phủ nhận nó.

Anh không phủ nhận điều gì cả.

Công tước - người bạn thân nhất của người cha quá cố của cô - đã biến thủ của hồi môn của cô. Ông Reede - quản lý điền trang - nhất định đã biết điều đó khi họ nói chuyện hôm trước. *James* cũng biết. James biết ngay từ đầu. Anh đã ngồi đó và trò chuyện về việc họ có thể trả các khoản nợ của công tước từ tài sản thừa kế của cô, vì suốt lúc ấy anh đã biết rằng cha anh đã đánh cắp tiền từ nó.

Tâm trí cô quay cuồng, ghép tất cả lại với nhau. Cô chưa từng thấy James say xỉn. Nhưng khi anh làm trò ở buổi hoà nhạc của Hoàng tử xứ Wales... anh hẳn đã phải uống say để có can đảm cầu hôn một người như cô.

Trong những năm tháng tới, khi nhìn lại, cô nhận ra chính vào khoảnh khắc ấy trái tim cô đã vỡ làm đôi. Khoảnh khắc tách biệt Daisy với Theo, khoảnh khắc Xưa với Nay.

Xưa, cô có niềm tin. Tình yêu.

Nay... cô có sự thật.

Chương 13

Trong thư viện, James ngẩng lên và thấy cửa phòng nghỉ sáng hé mở. Anh nao núng, nhìn kỹ hơn, và thấy ánh vàng gần sàn. Daisy đã nghe thấy rồi. Cô đã nghe thấy tất cả.

James rời mắt khỏi cửa và quay lại với cha mình.

Người cha ngu ngốc và đê tiện của mình.

“Tôi không muốn nhìn thấy ông nữa.” Anh cảm thấy họng mình co thắt. “Cô ấy đã nghe thấy ông nói rồi. Cô ấy đã nghe thấy rồi. Đồ khốn nhà ông!”

“Hừ! ta chẳng nói gì không phải sự thật cả,” công tước nói, ngay lập tức giữ vẻ phòng thủ, quay lại để nhìn cửa.

“Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi,” James nói, biết rõ điều đó tận xương tủy.

“Cân nhắc đến điều ta vừa nhìn thấy...”

James nhe răng, và cha anh ngậm chặt miệng, “Chúng tôi đã có một cơ hội. Dù mọi chuyện xảy ra như vậy.”

“Ta không nghi ngờ việc cô ta sẽ cầu nhàu,” Ashbrook nói. Ông ta hạ giọng xuống và nói thêm một cách bí ẩn, “Kim cương. Nó luôn có tác dụng với mẹ anh. Giúp chúng ta hòa thuận nhiều năm liền.”

James không còn nghe nữa. “Tôi sẽ dành cả đời để cố gắng... bù đắp chuyện đó.” Lần đầu tiên sau nhiều năm dài, anh muốn có mẹ. Anh đã không cảm thấy sợ hãi tràn ngập như thế này từ ngày bà mất. “Ông nên đi đi,” anh nói, “Tìm chỗ khác mà sống. Tôi nghĩ chúng ta không cần giả vờ mình có tình cảm với nhau nữa.”

“Anh là con trai duy nhất của ta,” công tước nói, “Con trai *của ta*. Tất nhiên là chúng ta có tình cảm chứ.”

“Quan hệ máu mủ chẳng có ý nghĩa gì hết,” James nói, cảm giác giận dữ và khổ sở khủng khiếp căng tràn trong tim. “Tôi chẳng là gì với ông, và Daisy cũng vậy. Chúng tôi chỉ là những người mà ông đi ngang qua, những người ông sử dụng khi cần rồi vứt bỏ.”

Mắt cha anh nheo lại. “Anh cũng đâu phải là nạn nhân ở đây!” ông nói, giọng vút lên. “Chính anh đã tự xông vào cô ta. *Anh* không có lý do gì để than khóc hết.”

“Tôi đã phản bội cô ấy – vợ tôi – để cứu ông.”

“Không hề,” công tước nói. “Anh làm vậy để cứu đất đai của anh và chống đỡ tước vị này. Anh có thể bảo ta cút xuống địa ngục, nhưng anh đâu có làm vậy. Ta cứ nghĩ anh sẽ trở nên đạo đức và đuổi ta đi. Nhưng hóa ra anh không cứng nhắc như anh vẫn giả vờ. Chúng ta không khác nhau lắm đâu.”

Tay James xiết chặt. Anh không thể đánh cha mình.

“Trên thực tế,” ông Ashbrook tiếp tục, “con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, anh đừng quên điều đó. Mẹ anh không tự lừa mình rằng ta là người đàn ông hoàn hảo, nhưng chúng ta đã kết hôn, thế là hết chuyện.” Môi ông cong lên. “Nhưng có một điều chúng ta khác nhau, đó là ta không than khóc. Ta có thể ngạc nhiên khi anh làm việc đó, nhưng không ngạc nhiên khi anh than vãn về kết quả. Hãy đàn ông lên, vì Chúa. Anh thật đáng xấu hổ. Anh lúc nào cũng đáng xấu hổ, suốt ngày hát hò. Ta quy lỗi đó cho mẹ anh.”

“Ông không hề yêu tôi chút nào,” James nói, phá vỡ luật lệ, không bao giờ thảo luận chuyện đó của đó của giới quý tộc Anh. “Phải không?”

“Đó là câu hỏi ngu xuẩn nhất,” công tước nói, má đỏ bừng, “Anh là người thừa kế của ta và thế là hết.”

“Những người yêu nhau không làm những việc như thế này,” James dờ dẫm. Anh đi tới cửa thư viện, mở cửa ra và đứng cạnh cửa. “Đi đi.”

“Anh phải nói chuyện với con bé,” công tước nói, không di chuyển, “Hãy nắm quyền kiểm soát. Anh là đàn ông. Hãy khẳng định mình. Đừng để cô ta kích động, nó có thể tạo thành thông lệ.”

“Đi đi,” James lặp lại, không tin tưởng bản thân để nói thêm điều gì khác.

Công tước bực bội nhưng vẫn ra cửa. Ông dừng lại với tay đặt trên tay nắm cửa, nhưng không quay người lại. “Ta yêu anh,” ông nói nhỏ nhẹ một cách khác thường, “Ta... ta yêu anh.” Và rồi ông bỏ đi.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng lại, James lại cảm thấy khao khát mẹ... nhớ những ngày mẹ anh, hay ít nhất là bảo mẫu của anh, có thể giúp mọi chuyện tốt đẹp hơn. Anh phải vào phòng nghỉ sáng. Anh phải nói chuyện với Daisy, cho cô biết anh rất... rất cái gì? Cô sẽ chẳng bao giờ tin anh yêu cô.

Anh vừa nói vậy với cha anh. Những người yêu nhau không đối xử tàn nhẫn với nhau.

Cảm giác nặng như chì trong lồng ngực lan đi khắp tứ chi. Có lẽ anh không đủ sức yêu ai hết. Anh giống như cha mình. Anh nên bỏ đi cho rồi. Cô sẽ sống tốt hơn khi không có anh.

Anh đi tới cửa phòng nghỉ sáng.

Suốt một lúc lâu, Theo không cử động, các cơ bắp đông cứng, mắt nhắm nghiền. Sự cay đắng trong bụng chỉ chực trào lên hòng.

Cố gắng lấy lại khả năng tự chủ, ban đầu cô thậm chí còn không nhận thấy có một đôi mắt đi thẳng đến trước mắt mình.

Theodora Ryburn phải gom hết can đảm mới đủ sức đứng dậy và nhìn vào mắt chồng mình. Nhưng cô đã đứng lên và nhìn vào mắt anh. Và cô nhìn thấy chính xác những gì mình chờ đợi – sự xấu hổ. Nó trả lời câu hỏi dằn vặt cuối cùng của cô. Anh chưa bao giờ muốn cưới cô.

Nên cô trụ vững tinh thần. “Tôi hi vọng anh thích điều đó,” cuối cùng cô nói. “Như tôi chắc chắn anh đã đoán được đó là lần cuối cùng vợ anh phục vụ anh.”

“Daisy.”

“Tôi có phải nói thẳng ra không?”

“Đừng rời xa anh,” anh nói nghẹn ngào.

Theo đã lùi lại sau một tường băng dày nơi cô cảm thấy bình thản tuyệt đối. Và não bộ của cô đang hoạt động với sự nhanh nhạy đáng kinh ngạc.

“Đừng có ngốc thế,” cô nói, “Tôi sẽ không rời bỏ anh, tôi sẽ quăng anh ra khỏi cửa. Tôi sẽ cứu điền trang với số tài sản còn lại sau khi bị biển thủ. Tôi nghĩ sau biểu hiện ở buổi họp hôm qua của anh, chúng ta có thể đồng thuận rằng anh hoàn toàn vô dụng và thừa thãi.”

Anh nuốt nước bọt, vẻ tủi nhục mà cô chờ đón thoáng xuất hiện.

“Tức là ở đây chẳng có gì giữ chân anh hết,” cô nhận xét. “Anh và cha anh rõ ràng không phải là người tốt. Ông ta là một tên tội phạm thô bỉ, ti tiện, còn anh là một gã ngốc yếu đuối, kẻ đã cố tình hủy hoại đời tôi để lấp liếm tội của cha mình.”

Mắt anh nóng rẫy, nhưng anh vẫn im lặng.

“Anh sẽ rời khỏi căn nhà này và rời khỏi Anh quốc. Anh có thể lấy chiếc thuyền mà anh ghé hôm qua... hãy mang nó đi đâu đó. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

James bần chồn đổi chân, hệt như một đứa bé mắc lỗi.

“Điều chết tiệt nhất là nghi thức kết hôn đã được hoàn thành trọn vẹn,” cô tiếp tục, “Không có cách nào thoát ra nữa.”

“Anh không muốn thoát ra,” James găm gù nghẹn ngào.

“Tôi cũng nghĩ là không. Sau rốt thì, tôi đã quỳ gối xuống chân anh, van xin ơn huệ mà

anh bố thí. Như cha anh đã tốt bụng chỉ ra, bất kỳ người đàn ông nào cũng sượng lên mây, tôi nghĩ sự hăm dọa đó thường phải trả tiền mới có. Tôi đoán anh đã lặp lại những yêu cầu với gái điếm khi ra lệnh cho tôi không mặc quần lót? Và xõa tóc?”

“Không!”

“Đừng có quát tôi,” Theo đáp lại, “Tôi không phải một cô hầu rửa bát sợ hãi đang đối mặt với cha anh. Nếu anh ném tượng sứ vào người tôi, tôi sẽ nhấc cái bàn ăn chết tiệt này lên và quăng nó vào đầu anh.”

“Anh chưa bao giờ ném cái gì hết,” James tuyên bố.

“Anh đang dần trưởng thành. Tôi chắc chắn khi bằng tuổi cha mình, anh sẽ đủ tư cách khoác lác rằng mình là một thằng khốn. À... chờ đã. Tôi nghĩ anh đã đủ tư cách rồi.”

“Anh xin lỗi,” anh nói, giọng vỡ vụn. “Anh rất xin lỗi, Daisy.”

Mặt anh rúm rỏ, như thể anh đang cố không khóc, nhưng cô không cảm thấy chút thương xót nào. An toàn sau bức tường băng, cô chẳng cảm thấy gì hết.

“Anh đẹp còn tôi thì không. Nhưng anh biết gì không, James? Tôi thà là tôi một trăm lần. Bởi vì yêu anh, tôi hết sức thật lòng. Giờ tôi đã nhận ra rằng mình là đứa ngốc. Nhưng tối qua tôi đã yêu anh. Thật sự yêu anh. Hi vọng anh thích điều đó, vì tôi nghĩ mình hẳn là người cuối cùng đủ ngu ngốc, và bị lừa bởi khuôn mặt đẹp đẽ của anh, mà nghĩ rằng trong anh có phẩm chất tốt đẹp.”

Quai hàm anh siết lại nhưng anh không nói gì hết.

Cô vẫn còn một điều nữa muốn nói. “Khi có người yêu tôi... và nhất định chuyện đó sẽ đến, bởi vì cuộc sống rất dài và cuộc hôn nhân này đã *chấm dứt*... anh ấy sẽ yêu tôi vì bản thân tôi chứ không phải khuôn mặt. Anh ấy sẽ có thể nhìn vào tâm hồn tôi, và anh ấy muốn tôi không chỉ vì của hồi môn, hay thực tế rằng tôi có thể nghe lệnh và biến thành gái điếm mà thậm chí còn không hiểu được sự nhục nhã của mình.”

“Anh không hề làm vậy!”

Cô cố gắng giữ giọng đều đều. “Anh thật ghê tởm. Hết sức ghê tởm. Nhưng điều đáng buồn nhất là tôi đã làm tất cả chuyện đó với anh chỉ vì nghĩ mình yêu anh, và anh cũng yêu tôi. Tôi không làm vì tiền, dù đó là lý do của anh. Nên tôi nghĩ cha anh đã nhầm, có vẻ như tôi vừa có hai đêm dặt dỏ với trai bao.”

“Đừng thế này,” anh nói, giọng anh thì thầm khản đặc, “Xin em, Daisy, đừng. Đừng thế này.”

“Thế nào? Nói cho anh sự thật à.”

“Chia tách chúng ta.”

Cô chờ đợi, nhưng anh không nói thêm được gì.

“Chẳng có chúng ta nào hết,” cô nói, đột nhiên cảm thấy vỡ vụn, “Tôi mong anh rời khỏi căn nhà này ngay trong ngày.” Trước sự kinh hãi tột độ, cô nhận ra rằng bóng hình anh vẫn còn sưởi ấm một phần trái tim bất trị của mình, và nhận thức đó thúc đẩy cô hành động.

“Tôi sẽ chẳng bao giờ làm việc này với anh.” Lần đầu tiên, giọng cô nghẹn ngào, “Tôi yêu anh James. Tôi thật sự đã yêu anh. Điều kỳ cục là tôi thậm chí còn không nhận ra điều đó cho tới khi chúng ta cưới. Nhưng dù có không yêu anh như thế thì tôi cũng sẽ chẳng phản bội anh, vì anh từng là người bạn thân nhất của tôi. *Anh trai* của tôi. Anh chỉ cần xin tôi là được, anh biết đấy.”

Mặt anh đã trở nên trắng bệch như xác chết. “Xin cái gì?”

“Xin tiền,” cô nói, đầu ngẩng cao, mắt khô rang. “Những người yêu nhau... họ chia sẻ. Họ trao đi. Tôi sẽ cho anh số tiền đó. Anh không cần dẫm đạp lên tôi để lấy nó.”

Cô quay người và bỏ đi, đóng cửa lại sau lưng.

Cô đi cầu thang lên tầng hai với cảm giác mình đã một trăm tuổi, trống rỗng và khô đét như bà lão. Khi cô đi trên hành lang thì gặp công tước bước ra khỏi phòng.

Cô nhìn vào mắt ông ta mà không hề thấy xấu hổ.

Mắt ông ta cụp xuống.

“Tôi sở hữu ngôi nhà này,” cô nói với đỉnh đầu ông ta, “Tôi muốn ông rời khỏi nó. Như đã biết ngày hôm qua, có vẻ như tôi đã hứa cho ông một khoản trợ cấp hào phóng. Ông có thể tự thuê nhà với số tiền ấy.”

Ông ta ngẩng phắt đầu dậy và rống lên, “Cô không thể làm việc đó!”

“Nếu mai ông chưa ra khỏi đây, tôi sẽ chuyển gã quản lý điền trang Reede đối trá cùng lý lịch của ông ta tới thẳng chỗ luật sư của tôi, và có thể cả Bow Street nữa. Cứ nói gì tùy thích. Hãy bảo bạn bè ông rằng ông không thể nhìn khuôn mặt xấu xí của tôi mỗi sáng. Nhưng hãy chuyển đi.”

“Hãy bảo cô ta rằng cô ta không thể làm điều đó!” cha chồng cô rống lên.

Cô liếc xuống và thấy James đang đứng ở chân cầu thang, tay nắm chặt tay vịn. “Anh ấy cũng sẽ chuyển đi,” cô bảo công tước. “Tôi sẽ đóng cửa ngôi nhà này để giảm chi phí. Tôi sẽ sống ở Staffordshire trong tương lai gần, nhưng nếu hai người muốn liên lạc với tôi thì hãy thông qua luật sư.”

“Anh sẽ không liên lạc với vợ mình qua luật sư,” James nói từ bên dưới.

“Tôi đồng ý. Tôi thích anh đừng có liên lạc gì hơn.”

“Cô là một ả hung dữ,” công tước quát, giọng run rẩy vì giận dữ.

“Hành lang chẳng có gì để ném đâu,” cô nói, nhìn ông ta bằng vẻ chán ghét.

“Cô không thể bắt tôi rời khỏi nhà của chính mình, căn nhà mà ông tôi đã xây dựng.”

“Tôi không thể. Nhưng tôi có thể phát tán bằng chứng ông biến thủ của hồi môn của tôi, đưa con được bạn thân của ông gửi gắm. Điều đó thú vị nhỉ.” Cô liếc nhìn James, “Bạn thân chỉ là đối tượng để phản bội trong gia đình này.”

Dường như vẻ khinh miệt trong câu nói của cô cuối cùng cũng xuyên thủng công tước. Ông ta lão đảo lúi vào phòng mà không nói thêm thêm lời nào.

Theo không nhìn xuống cầu thang để xem James có còn ở đó hay không. Cô biết anh đang nhìn nhìn cô, cô có thể cảm thấy mắt anh trên lưng mình.

Nhưng cô sai bước, bỏ lại Daisy. Bỏ lại cuộc hôn nhân của mình.

Bỏ lại trái tim mình.

PHẦN HAI:

NAY

Chương 14

Chín tháng sau

Trên boong tàu Percival

Đâu đó ở Maldives

“Chúng ta không thể bỏ xa nó được. Chúng ta quá nặng,” hạ sĩ quan lái tàu – một người đàn ông mập mạp có tên Squib – phải hét lên thì James mới nghe thấy. Sự sợ hãi trong giọng nói của ông ta bị gió thổi bạt đi, nhưng vẫn còn nguyên trên mặt.

“Giữ vững tay lái.” James quay lại, quét mắt khắp đường chân trời. Con tàu đang đến gần họ còn mờ ảo, nhưng nó đang rẽ sóng như có cánh. “Ông có chắc nó là tàu hải tặc chứ?”

“Người giám sát cũng đã xác nhận rồi,” Squib nói, chầm trán, “Tôi đã tránh được tàu hải tặc suốt chừng ấy năm, chết tiệt, tôi còn mới có cháu ở nhà chứ. Tôi nên ở lại Luân Đôn mới phải.”

“Nó có treo cờ đen không?”

Squib gật đầu. “Chúng ta xác định rồi. Nó là tàu *Flying Poppy*^[1].” Ông ta khẽ rên rie, “Có một bông hoa trên nền đen, rất dễ nhận diện.”

[1. Poppy (tiếng Anh): hoa anh túc.]

James đang đứng ở thành tàu, căng thẳng nhìn con tàu trước mặt như thể ánh mắt chăm chú có thể khiến nó biến mất. Khoảng khắc anh nghe thấy cái tên đó, sự nhẹ nhõm làm vai anh sụp xuống. Anh biết về con tàu đó, và nếu anh đúng thì họ có cơ hội. Một cơ hội mỏng manh nhưng còn hơn là không có gì. “Có thể tệ hơn,” anh nói, hi vọng mình đúng.

“Chỉ trong mùa tày, tàu *Poppy* đã chiếm được năm thuyền, theo những gì tôi nghe được lần cuối cùng ở cảng. Điều đáng mừng duy nhất là họ thường không giết thủy thủ đoàn nhưng sẽ đánh chìm tàu. Chúng ta chết chắc rồi thưa ngài.”

James gầm gừ, “Súng đã sẵn sàng khai hỏa chưa?”

“Rồi.”

“Cho đến giây phút cuối cùng mới biết được kết quả. Lái thẳng đi. Chúng ta đi đâu cũng không quan trọng lắm.”

James nhảy khỏi boong và chạy xuống sàn tàu bên dưới. Thủy thủ đoàn của anh bận rộn

chuẩn bị súng, nhồi que để cố định bột súng. Họ không dừng lại cho tới khi anh gọi.

“Mọi người!”

Tất cả ngẩng lên. Một tiếng trước, họ còn mang vẻ mệt mỏi cháy nắng của những người đã đi một chuyến hải trình dài, chán ngấy thịt bò ướp muối và cá chuồn, mắt với mũi đầy muối. Nhưng giờ, đối với đàn ông mà nói, họ hoảng sợ.

“Mục đích của chúng ta là sống sót,” James bảo họ.

Cả thuyền im lặng vì ngạc nhiên.

“Chúng ta sẽ thử dùng súng. Chúng ta có thể gặp may và bắn trúng mạn thuyền. Nhưng những gã hải tặc đó muốn đồ của chúng ta. Và tôi không muốn tất cả các anh bị giết khi đang đấu tay đôi với những người đã đánh nhau cả đời. Nếu chúng ta không đánh chìm được thuyền ngay lần đầu tiên, tôi muốn các anh lên boong. Úp mặt xuống.”

Khi nghe thấy điều đó, cả thuyền ào ào giận dữ.

“Cả đời tôi chưa từng đầu hàng bao giờ,” Clamper hét lên. Anh ta đến từ Cheapside, có khuôn mặt vạm vỡ và giỏi dùng dao găm.

“Giờ thì có,” James nói, “Chỉ cần anh rút dao găm ra thì tôi sẽ xem như anh nổi loạn, Clamper.”

Lại im lặng. Anh và đoàn thủy thủ đã bên nhau chín tháng. Anh đã gặp nhiều thời khắc khó khăn khi học cách đi biển và điều khiển thuyền buôn, nhưng Squib luôn kề vai bên anh. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu để đoàn thủy thủ của mình bị thảm sát. “Tôi định thách thức thuyền trưởng,” anh nói, “Dùng luật biển.”

“Hải tặc không tuân theo luật biển,” có người hét lên.

“Thuyền trưởng tàu *Flying Poppy* thì có,” James nói. Anh đã tìm hiểu tất cả những gì có thể về những thuyền trưởng nổi danh giữa Ấn Độ và Anh quốc. “Tên anh ta à Griffin Barry, anh ta là tông nam tước và là họ hàng xa với tôi. Chúng tôi đã gặp nhau khi còn nhỏ. Anh ta sẽ nhớ ra tôi.”

“Vậy thì anh có thể trò chuyện với anh ta bằng ngôn ngữ của quý tộc các anh,” Clamper nói, mắt lóe lên tia hi vọng.

“Tôi có thể thử,” James nói. Tất nhiên, Barry là một tên tội phạm lạnh lùng. Nhưng anh ta đã tới Elton. Và họ là họ hàng xa. Nói ngắn gọn, ngoài cha anh và anh thì dòng tộc nhà anh vẫn còn kẻ biến chất. “Đừng khai hỏa cho tới khi tôi ra lệnh.”

Nhưng cuối cùng, mệnh lệnh đó không bao giờ tới. Đoàn thủy thủ của tàu Poppy quá lợc lõi để lộ ra mạn tàu cho một con tàu mà họ định đánh chiếm, còn tàu *Percival* thì quá nặng do

chất đầy gia vị nên không thể di chuyển mau lẹ. Tàu Poppy lượn lờ quanh nó cho tới khi nhóm hải tặc trèo lên boong mà chẳng hề có xô xát.

Hải tặc vội vã nhảy qua thành tàu. Khi nhìn thấy đoàn thủy thủ *Percival* nằm úp mặt trên boong, họ dàn hàng dọc mạn tàu mà không nói một lời, quay lưng về phía biển, một tay cầm súng, một tay cầm dao. Rõ ràng *Percival* không phải con tàu đầu tiên mà thuyền trưởng đầu hàng khi nhìn thấy bông hoa anh túc màu máu thêu trên nền vải đen.

Thuyền trưởng là người cuối cùng lên boong, đặt chân lên tàu với một con dao cấn giữa hai hàm răng và một khẩu súng trong tay phải. Chắc chắn trông anh ta không có dáng vẻ quý tộc Anh, anh ta ăn mặc như công nhân bến cảng. Một bông hoa anh túc nhỏ giống hình ảnh ở trên cờ được xăm dưới mắt phải của anh ta.

“Ngài Griffin Barry,” James nói, nghiêng cằm đúng góc độ tiêu chuẩn khi một bá tước chào đón một tông nam tước. Anh đứng giữa nhóm thủy thủ nằm úp mặt của mình, bọn họ bị bao vây bởi một vòng tròn hải tặc. Anh mặc lễ phục, kỳ cục nhưng có chủ ý – áo viền chỉ vàng với nút xoắn vàng. Anh thậm chí còn đội tóc giả, nói đúng ra thì nó được vội vã đập lên đầu anh.

Barry nhìn hình ảnh đó nhanh như chớp rồi dựa lưng vào thành tàu và phá ra cười. Đó không phải là một tiếng cười hòa nhã, nhưng ít nhất thì anh ta đang cười.

James cảm thấy được tiếp thêm can đảm vì không bị bắn ngay lập tức. “Theo luật biển, tôi có thể thách anh đấu súng,” anh nói, giọng cố gắng không tỏ ra sợ hãi.

Mắt thuyền trưởng tàu hải tặc nheo lại, tay nắm chặt khẩu súng. “Đúng vậy.”

“Hoặc chúng ta có thể đơn giản về cabin của tôi và uống rượu. Sau rốt thì, chúng ta đã không gặp nhau... bao lâu nhỉ... năm năm?”

Cả đoàn thủy thủ của anh có thể chết sạch trong vòng ba phút, theo ước lượng của anh. Nhưng James đang đánh cuộc vào phong cách lịch sự truyền thống của Anh quốc, nó đã được nhồi vào đầu mọi cậu bé quý tộc từ thửa nằm nôi.

Anh cố tình nói thêm, “Tôi tin rằng bà cô Agatha quá cố của chúng ta thích cái thứ hai hơn.”

“Chết tiệt,” Barry nói, mắt mở to khi nhận ra anh, “Cứ nghĩ anh là một gã quý tộc ngu ngốc nào đó. Nhưng anh là con trai ‘Công tước của con đập ngu ngốc’.”

James cúi chào, làm tung bay miếng ren tinh khôi ở cổ tay. “Bá tước Islay. James Ryburn rất hân hạnh được gặp lại anh, ngài Griffin Barth...”

Barry cắt lời anh với một tiếng chửi thề. James cảm thấy hài lòng và gan dạ hơn. Ai biết người ta có thể đe dọa một thuyền trưởng hải tặc với thông tin riêng tư như là tên đệm của anh ta là *Bartholomew* chứ?

“Anh đang làm cái gì ngoài này, trừ việc đợi tôi đến cướp?” Barry gầm lên. Nhưng cán cân quyền lực đã chuyển vị trí. Địa vị người thừa kế tước vị công tước của James đã cân bằng trận đấu đối với Barry, dù với tư cách hải tặc hay tông nam tước.

“Kiếm tiền sau khi cha tôi đánh mất và biến thủ tiền. Chắc chắn anh có thể là người dạy tôi làm điều đó chứ Coz? Tàu *Poppy 2*, thế nào?” Anh quăng mái tóc giả qua thành tàu. “Tôi đã là thuyền trưởng của chiếc tàu chín tháng rồi. Tôi đã học được cách xem gió, nước và sao. Tôi có cả một thuyền đặng gia vị, nhưng tôi thích làm việc gì đó mới mẻ. Coz, anh có thể nói rằng bản năng tội phạm chảy trong gia đình chúng ta.”

Bất kể Barry đoán sẽ nghe thấy gì thì cũng không phải điều đó. James nín thở. Anh không cho phép bản thân nhìn xuống đoàn thủy thủ của mình, sợ rằng người ta sẽ xem nó như dấu hiệu của sự yếu đuối.

“Tôi sẽ uống brandy,” cuối cùng Barry nói.

“Thủy thủ của tôi cũng không mang vũ khí,” James nhận xét như thể đang bình luận về thời tiết.

Barry hất đầu về phía một thủy thủ của anh ta, “Trói họ lại và đưa họ tới mạn thuyền trong khi ta trò chuyện với quý ngài đây.” Anh ta nhìn James, mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn lạnh lùng của thuyền trưởng hải tặc. “Nếu ta không lên boong trong một tiếng nữa, hãy giết tất cả bọn họ, Sly. Giết sạch.”

Một tiếng trông qua, và Barry chưa xuất hiện trở lại. Tuy nhiên, Sly biết dừng nên thực thi mệnh lệnh của thuyền trưởng trước khi xuống gác nhìn. Đến lúc anh ta ngó vào, James và Griffin đã uống đến chai cognac thứ hai.

Màn đêm buông xuống, tàu *Percival* bị kéo theo tàu *Flying Poppy*, đoàn thủy thủ của họ làm việc theo kỷ luật (trừ vài gã hải tặc ngắm nghĩa vai Squib).

James và em họ - người anh vừa chuyển sang gọi bằng tên, tiếp tục rượu chè.

“Không thể thường xuyên uống thế này,” một lúc sau Griffin lầm bầm, “Thuyền trưởng không thể kết thân với thủy thủ của mình.”

“Tôi sẽ nhớ điều đó,” James nói, giọng lè nhè. “Anh có nhớ chúng ta đã làm gì vào lần đầu tiên gặp nhau không?”

“Trèo lên mái nhà,” Griffin nói sau một thời gian thoáng hồi tưởng, “móc dây thừng từ một ống khói, trèo xuống đủ để đập cửa sổ phòng trẻ và cố gắng dọa vú em của anh.”

“Kế hoạch là thế,” James đồng ý, hớp thêm một ngụm cognac. Họ uống thẳng từ chai. “Thực tế không như vậy.”

“Em gái tôi thì vừa hét vừa chạy, nhưng em gái anh thì không. Cô ấy đã mở cửa sổ ra, nhớ không? Tôi tưởng cô ấy sẽ kéo chúng ta vào, nhưng thay vào đó cô ấy đã hắt một xô nước vào mặt chúng ta, cười như điên. Cô ấy có thể giết chết chúng ta đấy.”

“Không phải em gái,” James nói khá gắt gỏng, “Tôi đã cưới cô ấy. Cô ấy là vợ tôi.” Trước khi định thần, lần đầu tiên anh bắt đầu kể chuyện về những gì đã xảy ra chín tháng trước. Nó tuôn ra khỏi miệng anh. Không phải tất cả... không phải việc anh và Daisy đã làm trong thư viện... nhưng thế là đủ.

“Chết tiệt,” Griffin cảm thán. “Cô ấy đã nghe hết à?”

Con tàu bị sóng đánh và James suýt ngã khỏi ghế, nhưng anh trụ lại được. “Say ngaoắc cần câu,” anh tự lẩm bẩm. “Cô ấy đã nghe thấy từng từ một. Bảo tôi đừng bao giờ trở lại. Sáng hôm sau tôi đã tiếp quản tàu *Percival*.”

“Tôi cũng có vợ ở đâu đó,” Griffin nói, không chút hối hận, “Không có thì tốt hơn.”

Không chút tao nhã, họ cụng ly. “Chúc mừng tàu Poppy,” James nói.

“Và *Poppy 2* nữa,” Griffin nói thêm. “Thấy cái này không?”

Anh ta gõ nhầm bên má, nhưng James vẫn hiểu ý và cảm thấy e dè. Không người đàn ông có hình xăm nào có thể trở lại xã hội Anh quốc. Người có hình xăm không cúi chào nữ hoàng, hay khiêu vũ ở Almack và cũng không hôn chúc vợ ngủ ngon.

Có những lúc, trong đêm tối, anh khao khát Daisy đến mức gần như không thở nổi. Có những lúc anh nghĩ mình *phải* quay về với cô, van *xin* cô chấp nhận anh và ngủ ở cửa phòng cô nếu cần thiết. Sau rốt thì họ đã là bạn bè cả đời, cả người tình nữa...

Anh vẫn choàng tỉnh, run rẩy và khuấy động, vì mơ thấy cô.

Nhưng nếu anh xăm mình, những giấc mơ đó sẽ chấm dứt. Không đời nào có chuyện quay trở lại. Và đó là điều cô muốn.

Cô đã bảo anh đừng bao giờ quay trở lại, cô không bao giờ muốn thấy mặt anh nữa. Daisy luôn nói thẳng những gì mình nghĩ. Cô thẳng như mũi tên. Không giống anh.

“Phải rồi,” anh nói, đứng dậy mà không lảo đảo, “Phải lên thuyền của anh. Xăm mình để tôi có thể thật sự là hải tặc.”

“Anh có thể qua đó nhưng không được xăm,” Griffin nói, “Anh phải có chiến công mới được xăm hình. Không phải cứ xin là được.”

James gật, “Chết tiệt, đầu tôi bắt đầu nhức rồi.”

“Ba chai cognac,” Griffin nói, cũng đứng dậy. Anh ta đâm vào tường. “Tôi không còn giỏi

uống rượu nữa. Tôi đã kể cho anh chuyện tôi không bao giờ uống với thủy thủ chưa?”

James gật, điều đó khiến đầu anh đau đớn. “Tôi sẽ học tất cả,” anh nói.

Lên boong, không khí biển đánh thức họ.

“Chúng ta sẽ lên thuyền của anh thế nào đây?” James nói. Trước đó tàu *Poppy* đã lại gần tàu *Percival*, đủ gần để hải tặc nhảy khỏi boong của mình, nắm lấy mạn thuyền *Percival* và lao qua. Nhưng giờ hai con tàu cách nhau một khoảng xa, buồm cuộn lại.

Với một tiếng hét lớn, Griffin đá văng bớt và nhảy thẳng xuống dòng nước xanh.

“Điên rồi,” James lầm bầm. Quý tộc Anh chỉ ngâm mình dưới nước, dù tất nhiên là anh biết bơi.

Nhưng anh cũng lao xuống dòng nước ấm áp như bồn tắm và đuổi theo em họ, người đang bơi như cá mập.

Rồi anh trèo lên thang dây, tay này tay kia nhanh như Griffin. Đầu James đã thanh tỉnh, anh tỉnh táo hết như lúc lao qua mạn tàu.

Uống brandy và nói chuyện thân mật, Griffin đúng là một hải tặc quý tộc.

Đội hải tặc đang túm tụm lại quanh anh ta. Họ quay lại khi James đứng thẳng người dậy, nước nhỏ tong tong.

Mặt Griffin khác hẳn khi ở giữa những người của mình – nó hung tợn, không có lấy một dấu vết của dòng máu quý tộc. “Đây là anh họ của ta,” anh ta tuyên bố. Nhóm hải tặc gật đầu, dù vài người nheo mắt. “Anh ta sẽ là thuyền trưởng của tàu *Poppy 2*. Các người có thể gọi anh ta là Bá tước.”

Họ đi xuống cabin của Griffin, ở đó Griffin quăng cho James quần áo khô – những bộ đồ thô ráp, thích hợp với việc đánh nhau trên biển. Không xin phép, anh ta cầm kéo và cắt tóc của James tới tận mang tai. “Điều cuối cùng anh muốn là một tên đồ tể kéo anh lại bằng những lọn tóc xinh xắn này,” anh ta giải thích.

James nhìn mình trong gương và tán thưởng. Không còn dấu hiệu của bá tước Anh nữa. Anh trông giống một người đàn ông bất cần, không quan tâm đến vợ, gia đình, hay tài sản thừa kế.

Điều đó chưa đúng, nhưng anh sẽ biến nó thành sự thật.

Giờ anh là hải tặc

Một năm sau

Dùng chiến lược gọng kìm đã luyện tập hoàn hảo (và hết sức thành công), tàu *Flying Poppy* và *Poppy 2* đã chiếm thêm một con tàu hải tặc khác – tàu *Chiến Hạm*. Các tấm gỗ tếch và các thùng trà Trung Quốc cùng với đoàn thủy thủ tàu *Chiến Hạm* giờ thuộc quyền kiểm soát của tàu *Flying Poppy*, còn con tàu đã theo xác thuyền trưởng của nó – Flibbery Jack - xuống đáy biển Thái Bình Dương.

Griffin và James đang ngồi ườn trong cabin của Griffin, chúc mừng chiến thắng mới nhất bằng vài ly cognac. Sau đêm đầu tiên uống rượu với nhau, họ chưa hề buông thả lần nào nữa, nó trái với bản chất của họ.

“Chúng ta giống nhau một cách đáng ngạc nhiên,” James nói, theo dòng suy nghĩ đó và đưa ra một kết luận logic.

“Những thủy thủ cực giỏi,” Griffin đáp, “Đúng lúc tôi nghĩ tàu *Poppy 2* không thể lướt tới chỗ tôi muốn thì anh đã làm được.”

“Đáng tiếc cho những người đó.”

“Những người chết à?”

“Phải.”

“Chúng ta không mất người nào. Và đoàn thủy thủ tàu *Chiến Hạm* khét tiếng khắp Đông Ấn,” Griffin chỉ ra. “Chúng ta đã ban ơn cho thế giới đấy. Thêm một ơn huệ nữa, cân nhắc đến việc tháng trước chúng ta vừa đánh đắm tàu *Nhện Đen*. Và tôi có thể nói thêm rằng tàu *Chiến Hạm* nổi danh vì bắt một tàu chở khách đến Bombay và lệnh cho mọi người đàn ông, phụ nữ và trẻ em trên tàu nhảy xuống biển không?”

“Tôi biết điều đó,” James nói. Những nghiên cứu về hải tặc và lộ trình của chúng đã rất hữu ích với họ trong mấy tháng qua. Giờ hải tặc sợ hai con tàu *Poppy* như tàu buôn sợ hải tặc.

“Chúng ta đúng là Robin Hood đấy.”

“Trừ ngoại lệ nhỏ là chúng ta không chia của cho người nghèo,” James nói khô khan.

“Chúng ta đã trả bức tượng vàng về cho vua Sicily. Chúng ta có thể bán nó,” Griffin không thích những cử chỉ cao thượng.

“Ferrdinand đã viết thư cho phép chúng ta gắn cờ của ông ta lên với tư cách tàu săn hải tặc, nó đáng giá hơn tượng thánh Agatha, cho dù bức tượng đó không rỗng ruột đi nữa... mà tôi xin phép được chỉ ra là nó rỗng ruột.”

Griffin chỉ nhún vai. Anh ta không thích cho không thứ gì hết, nhưng đến anh ta cũng phải thừa nhận rằng săn hải tặc dễ sống hơn hải tặc, dù sự khác biệt hết sức mơ hồ.

“Tiện thể, anh định làm gì với đồng vải vóc anh cất trong cabin?” anh ta hỏi. “Anh định quyến rũ một người phụ nữ lên boong à? Nhóm thủy thủ không chịu đâu. Con bão đầu tiên ập đến, anh sẽ đi tìm cô nàng của mình và phát hiện ra cô ta đã bị quăng xuống biển để tế quỷ biển, hoặc Poseidon, hoặc bất kỳ thứ gì làm hại anh.”

“Tôi nghĩ mình sẽ gửi vải về cho vợ. Cô ấy luôn trò chuyện liên mồm về vải vóc, và những mảnh lụa đó hết sức đáng yêu. Tàu *Chiến Hạm* hẳn đã bắt được một tàu buôn lụa.”

“Vì sao anh lại làm thế?” Griffin hỏi, sững sốt thấy rõ. “Cô ta đã đá anh ra khỏi cửa, dù như lời anh nói thì cô ta làm như thế là đúng. Sao phải nhắc nhở cô ta về sự hiện diện đáng ghê tởm của anh?”

“Câu hỏi hay đấy,” James nói, nốc cạn ly cognac, “Quên vải vóc đi, chúng ta phải làm gì đó với đồng vàng.”

“Gửi ngân hàng đi,” Griffin nói ngay lập tức. “Khi nghĩ lại cái cách tôi chỉ chất nó vào hang động trước khi anh đến là tôi lại khó chịu cả người. Chúng ta nên chuyển vào Genoa hay mở một tài khoản ở nơi khác?”

“Tôi đang lo về tài khoản của chúng ta trong ngân hàng Paris, cân nhắc đến bàn tay nhóp nhép của Napoleon,” James nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên đến đó và đóng tài khoản đó lại. Chúng ta sẽ đặt phần lớn ở Genoa.”

Griffin đặt cốc rượu không của mình sang một bên và đứng dậy. “Nhìn này, James, tôi có vài tin xấu đây. Quản lý neo buồm trên tàu *Chiến Hạm* đã bị bắt ở Bristol hai tháng trước, và anh ta cầm theo cái này.”

Anh ta đi ra chỗ tủ, cầm tờ báo đang nằm ở đó lên và đưa nó cho James. Một thông báo được đóng khung viền đen báo tin Công tước Ashbrook đã chết đột ngột.

James nhìn xuống tờ báo. Cha anh đã chết hai tháng. Chỉ thế, thế giới của anh thay đổi. Rồi, sau vài giây, anh bình tĩnh đứng dậy và nói, “Tôi về tàu *Poppy 2* và bảo thủy thủ rằng chúng ta sẽ hướng tới Marseille. Chúng ta nên đổi thành buồm của tàu săn hải tặc.”

Griffin dấm vào cánh tay anh. “Đừng nghĩ tôi sẽ gọi anh là ‘Ngài Công tước’ nhé. Anh nghĩ nhóm thủy thủ có theo kịp nếu chúng ta thông báo tên anh đổi sang Công tước không? Bá tước có vẻ không hợp với địa vị cao quý của anh.”

James không thêm trả lời. Anh mệt mỏi trèo cầu thang. Họ có một thủy thủ chuyên trèo thuyền giữa hai tàu *Poppy*, và một giây sau anh đã băng qua khoảng cách ngắn đó. Hoàng hôn đã buông xuống, đại dương dường như mất sạch màu sắc và chi tiết, con thuyền nhỏ có mái chèo dường như vừa xuyên qua một đám sương mù.

Về lại cabin của mình, anh cảm thấy kiệt sức đến mức nằm phịch xuống giường mà không thay đồ. Hôm nay là một ngày dài vất vả - từ lúc phát hiện ra con tàu hải tặc, anh và các thủy

thủ khác thường xuyên mất ngủ đến bốn mươi tám tiếng đồng hồ, một giai đoạn quan sát căng thẳng thường dẫn đến một trận chiến đẫm máu. Hải tặc luôn đánh nhau kịch liệt, và hạ gục họ là một trận chiến giáp lá cà tàn nhẫn. Việc đánh chiếm tàu *Chiến Hạm* ngày hôm nay cũng không khác gì.

Dù thể xác kiệt quệ, tâm trí anh dường như đông cứng, không thể nghĩ gì ngoài cái chết của cha mình. Người của anh xuất hiện cùng một chậu nước nóng trước khi lặn lẽ lù ra. James nhòe dậy và cởi đồ, ký ức đi loạn trong não.

Cuộc đời anh có rất nhiều lúc căm ghét cha mình, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ ông sẽ không còn trên đời. Chưa bao giờ. Công tước không già lắm, nhưng rồi James nhớ lại những mảng tím sẫm trên má ông khi ông giận dữ. Không nghĩ ngờ gì, tim ông đã nổ tung.

Vậy nhưng... với những việc cha anh đã làm, James chưa từng thật sự nghi ngờ việc ông yêu anh, James, con trai và cũng là người thừa kế, đưa con độc nhất của ông. Công tước là một người ngu ngốc, cò bạc, bất cẩn, coi khinh cảm xúc của những người xung quanh. Nhưng ông yêu James. Sự thật rằng ông đã chết mà không biết con trai mình còn sống hay chết như một con dao cắm vào xương sườn James.

Ký ức ủa về, những ký ức không liên quan tới việc trộm tài sản của Daisy. Không, anh nhớ lại những lúc cha anh lao vào phòng trẻ và bế anh lên vai, cho anh trốn dưới bàn của ông để gia sư không tìm thấy; nhớ lại lúc ông xuất hiện không báo trước ở Eton, dùng tước vị để xông vào lớp học rồi đưa James cùng bạn bè của anh đi thuyền trên sông Thames.

Sự đau khổ trộn lẫn với cảm giác tội lỗi. Hai cảm xúc ấy động lại trong lồng ngực anh như đá tảng, nói với anh rằng cha anh đã chết vì đau tim.

Anh biết điều đó.

Anh nên... anh nên... làm gì? Điều đó không còn quan trọng nữa. Anh đã không làm gì cả. Và công tước đã *mất*. Cũng như mẹ anh.

Daisy chắc sẽ xoay sở ổn thỏa. Daisy chắc sẽ bảo đảm rằng cha chồng cô, dù bị cô ghét bỏ, có một tang lễ hợp lễ nghi.

Tắm xong, anh nhìn chăm chăm vào đồng vải ở góc phòng khi lau người và tuyệt vọng muốn nghĩ tới bất kỳ chuyện gì khác ngoài cái chết của cha.

Đồng vải sáng lấp lánh như những khu chợ Bắc Phi và Ấn Độ, nơi xuất xứ của chúng. Mắt anh dán chặt vào một tấm vải có màu xanh nhạt như một ngày hè nóng bức ở Anh quốc, khi bầu trời dường như xa vời vợi, trông như thiên đường.

Dù đang nhìn, bắt tâm trí trống rỗng, anh vẫn như nghe được giọng cha quát tháo, bảo anh đừng có cứng đầu nữa mà hãy trở về, đối diện với trách nhiệm của mình, tiếp nhận chức vị công tước.

Vậy nhưng giờ đây âm thanh ấy đã mãi mãi im lặng. Ký ức của James về cha rất vô dụng và xa xăm, như thể nước Anh chỉ là một vương quốc dưới đáy biển, một vùng đất của cá mà anh không thể hòa hợp, chẳng khác gì một con cá hồi đứng sau bức kính của nhà thờ St.Paul.

Kệ xác nó.

Anh đã ngừng mơ về Daisy, nhưng điều đó không có nghĩa là anh đã ngừng nghĩ về cô. Anh vẫn thường xuyên nhớ cô, dù phần lớn là lúc anh cô độc trên giường, dưỡng bệnh sau khi bị thương.

Nếu có cơ hội làm lại, anh sẽ không chạy trốn khỏi Anh quốc. Anh sẽ bế vợ lên gác và quăng cô lên giường, làm cô hiểu cảm giác của anh về cô. Nhưng giờ đã quá muộn – những giấc mơ ấy cũng đã chết như cha anh.

Ở Anh quốc chẳng còn gì cho anh hết. Anh phải ra đi bảy năm trước khi họ có thể tuyên bố anh đã chết. Chỉ còn chưa đầy hai tháng là anh đã ra biển được hai năm. Pinkler-Ryburn là một anh chàng đứng đắn; anh ta sẽ nhận được tước vị trong vòng năm năm nếu James không trở lại. Rồi Daisy có thể tái hôn. Chặt đứt mọi mối liên hệ với nước Anh sẽ dập tắt triệt để khao khát muốn về nhà với cô, những khao khát kỳ cục và đáng xấu hổ.

Anh có thể nghe giọng Daisy trong trẻo như tiếng chuông bên tai khi cô bảo anh rằng cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt. Và cô đã nói một người đàn ông khác sẽ yêu cô, một người tốt hơn anh.

Điều đó cũng dễ hình dung. Nhưng anh chưa từng ghét ai trong đời nhiều như ghét chính mình.

Anh hét ầm lên, và người của anh ló đầu. “Ném thứ đó qua mạn tàu,” anh ra lệnh, hất đầu về chồng vải. Anh ta ôm đống vải lên và lao vội ra cabin.

Một tiếng sau, James đã cạo đầu và xăm một bông hoa anh túc nhỏ dưới mắt phải. Anh chiếm tên của Fibbery Jack, thuyền trưởng tàu hải tặc không còn cần cái tên đó nữa.

Jack Hawl vĩ đại.

Bởi vì James Ryburn – Bá tước Islay – đồng thời là Công tước Ashbrook đã chết.

Chương 15

Tháng 6 năm 1811

Tại dinh thự Ryburn, Staffordshire

Lãnh địa của Công tước Ashbrook

Theo cào tay qua mái tóc ngắn, thấy sung sướng vì đầu nhẹ nhõm và thoải mái. Cô đã cắt tóc ngay sau hôn nhân tan vỡ, và cô chưa từng hối hận về điều đó, “Mẹ nói sao? Con sợ là mình không tập trung lắm.”

“Con có muốn ăn bánh táo không?”

“Không, cảm ơn mẹ.”

“Con phải *ăn* đi,” bà Saxby nói một cách khá gay gắt, đưa bánh cho Theo, “Con chỉ biết làm việc thôi, con yêu. Làm việc, làm việc, làm việc.”

“Có rất nhiều việc phải làm,” Theo nói một cách hợp lý. “Và mẹ phải thừa nhận rằng mọi việc diễn ra tương đối tốt đẹp. Trong tháng này chúng ta sẽ sản xuất mẻ đồ sứ đầu tiên. Và nhà máy dệt Ryburn đã có mười bốn đơn hàng mới. Mười bốn!” Cô không thể không cười hân hoan trước suy nghĩ ấy.

“Rất tuyệt,” bà Saxby nói, “nhưng con trông con hơi hốc hác. Không đẹp đâu.”

Theo bỏ qua bình luận đó. Sau những tháng mà cô vẫn còn thấy ghét mỗi lần nghĩ đến, cô đã chấp nhận tình trạng “xấu xí” của mình. Khi James chạy trốn khỏi Luân Đôn, theo lẽ tự nhiên, giới thượng lưu đã nhận định rằng anh không chịu nổi hơn hai ngày kết hôn với một-nữ-công-tước-tương lai xấu xí. Không ai nói về chuyện khác trong suốt một tháng trời, bằng chứng của điều đó là các tin đồn hiển hiện trên khắp các tờ báo. Theo không ở đó để tự mình trải nghiệm sự biến động ấy, cô đã rời khỏi thành phố cùng ngày với James, trốn về Staffordshire, sau đó mẹ cô ấy cùng về đây khi trở về từ Scotland.

Đến lúc mọi người khám phá ra rằng James đã đưa tàu Percival đến những vùng đất xa lạ, cô đã an tọa ở vùng quê, và, dù những chuyến thăm Luân Đôn là không thể tránh được, cô vẫn chưa trở lại xã hội thượng lưu - cái từ đó khiến môi cô nhếch lên.

“Đám cưới của Pinkler-Ryburn đang đến gần,” mẹ cô bắt ép, “Cả hai ta phải trông đẹp nhất.”

“Như đã nói khi thiệp mời được gửi tới, con thấy không có lý do để tham dự đám cưới

của người thừa kế giả định của chồng con với Claribel ngu ngốc. Bên cạnh đó,” cô nói thêm một cách hợp lý, “chúng ta sẽ phải đi mất một tuần vì họ cưới ở Kent. Chắc con không dành thời gian ra được đâu, tháng tám bận lắm.”

Tách trà của bà Saxby được đặt xuống đĩa mạnh hơn mức cần thiết, “Con yêu, mẹ hi vọng không phải nói thế này với con, nhưng con dần trở nên khô khan rồi đấy.” Tóc bà đã ngả xám, và bước chân của bà không còn nhẹ nhàng như trước sau sự bỏ đi kịch tính của con rể, nhưng bà chưa bao giờ bỏ qua phép lịch sự. “Con phải tham dự với tư cách đại diện của nhà công tước. Và bởi vì Pinkler-Ryburn là một chàng trai rất tốt.”

“Giá trị của anh ta thì có gì liên quan đâu,” Theo nói, “Đơn giản là con không thể chạy tới một đám cưới khi cần có mặt tại đây.” Cô cũng có thể bướng bỉnh ngang với mẹ.

“Con bắt đầu nhìn nhận cuộc sống một cách quá khe khắt đấy,” bà Saxby tiếp tục. “Có thể con đã có một trải nghiệm hôn nhân không vui vẻ, nhưng đó có phải lý do để biến thành người phụ nữ rầu rĩ, gay gắt thế này không?”

“Con không rầu rĩ,” Theo nói, rồi nói thêm một cách trung thực, “phần lớn thời gian là thế. Bên cạnh đó, hạnh phúc không phải điều người ta có thể kiểm soát được.”

“Mẹ không đồng ý. Cuộc sống giáng cho con vài đòn. Nhưng điều gì đã xảy ra với con gái mẹ hồi xưa? Những quy tắc ăn mặc của con đâu? Con toàn nói ngay khi mẹ ngừng chỉ đạo quần áo của con, con sẽ quẳng ngọc trai đi, vân vân. Không phải lúc nào mẹ cũng tán đồng, nhưng mẹ rất hứng thú muốn xem con sẽ biến mình thành thế nào.”

Theo nhìn xuống váy của mình một cách bao biện. “Váy con chẳng có gì không ổn hết. Sau rốt thì chúng ta đang để tang công tước.”

“Nó được làm trong làng. Điểm duy nhất có thể khen ngợi là đường chỉ khá thẳng.”

“Con không có hứng thú tô vẽ cho bản thân nữa, đó là giấc mơ thiếu nữ mà con đã gạt bỏ. Bên cạnh đó, con dành phần lớn thời gian của mình trong thư viện. Sao con lại cần một bộ váy được may đo riêng, đặc biệt lại còn có màu tang, khi không có ai để ngắm?”

“Một quý cô không mặc đồ cho người khác.”

“Con xin phép phản đối. Khi mới ra mắt, cô ta mặc đồ để tìm chồng, Chúa giúp cô ta...”

“Mẹ đang muốn nhắc đến những câu bình luận như thế đấy,” mẹ cô xen vào.

Theo thở dài. “Con nghĩ mình có thể đặt một hai bộ váy gì đó từ Luân Đôn khi chúng ta hết kỳ để tang, nếu điều đó làm mẹ vui. Nhưng chắc chắn con sẽ không quay về đó để may đo, và con sẽ không dự đám cưới của Pink.”

“Hạnh phúc,” mẹ cô nói, quay lại chủ đề đó, “do chính con kiểm soát. Và con có vẻ không thể hiện đủ điều đó.”

Lần đầu tiên trong cuộc trò chuyện, Theo cảm thấy thật sự giận dữ. Sao lại có người, lại còn là mẹ cô, khẳng định rằng cô không có khả năng kiểm soát chứ? Trong những năm vừa rồi, cô đã ở lại thư viện nhiều tiếng liền sau khi cả nhà đi ngủ, nghiền ngẫm những cuốn sách tả đồ sứ Ý và đồ trang hoàng kiểu Elizabeth.

Cứ một tuần một lần cô lại đi lại khắp điền trang trong một chiếc xe ngựa kéo, để bảo đảm rằng việc chăn cừu và điền trang đang phát triển tốt đẹp. Cô không tới Luân Đôn để vào rạp hát hay cửa hàng thời trang mà vào Cheapside và một tòa nhà đầy những máy dệt kêu lọc cọc. “Con nghĩ mình có thể hiện sự kiểm soát,” cô nói, cố gắng chứng tỏ điều đó bằng cách không thể hiện sự bực bội.

“À, con làm việc,” bà Saxby nói một cách tùy tiện.

“Điền trang giờ đã sinh lời, dù chúng ta đã phải trợ cấp cả đồng tiền cho ngài công tước biển thủ,” Theo quát lên. Và rồi, nhận ra vẻ giận dữ trong giọng nói của mình, cô cảm thấy ăn năn. “Xin hãy tha thứ cho con, chắc chắn con không định biến thành một ả đàn bà chanh chua. Và lời bình luận vừa rồi không mấy tốt đẹp đối với ngài công tước khi ông ta đã chết.”

Mẹ cô vỗ tay cô. “Mẹ biết, con yêu.”

Nhưng bà không chối bỏ sự thật rằng Theo đã trở thành một ả đàn bà ngoa ngoắt. Chết tiệt. “Mua những bộ cánh xinh đẹp ở Luân Đôn sẽ không biến con thành người khác.” Theo chỉ ra.

“Con thật đẹp,” mẹ cô nói, một lần nữa thể hiện khả năng chối bỏ hiện thực, “Đẹp hơn vì không giống ai khác.”

Theo thở dài, “Váy vóc và trang sức mà con khoác lên chỉ làm giảm lòng tự trọng của con. Cái tôi của con. Nếu cố gắng làm bản thân xinh đẹp hơn, con sẽ không thành công mà chỉ trông ngu ngốc và phù phiếm.”

Mẹ cô lại đặt tách trà xuống. “Theodora, mẹ không nuôi dạy con trở thành một kẻ yếu đuối, hèn nhát như thế. Con không phải là người phụ nữ đầu tiên bị giáng một đòn vào cái tôi, và cũng không phải là người cuối cùng. Nhưng điều đó không cho phép con tự than thân trách phận. Khi trốn tránh giới thượng lưu, con biến mình thành chủ đề bàn tán. Quan trọng hơn, khi cứ chìm đắm trong những mặt kém may mắn của hôn nhân, con khiến bản thân mình trở nên khó ưa.”

“Con không chìm đắm trong hôn nhân! Và nói thật, mẹ, mẹ thấy cuộc hôn nhân của con còn có mặt ‘may mắn’ nữa à?”

Mẹ cô nhìn vào mắt cô. “Theodora, mẹ có cảm giác rằng con thích cái cách tất cả mọi người trong điền trang này nghe theo từng lời của con. Và chưa kể đến nỗ lực con đặt vào việc dệt vải và nhà máy sứ.”

Điều đó là sự thật không thể tranh cãi.

“Con sẽ chẳng bao giờ có cơ hội này nếu cưới ngài Geoffrey Trevelyan. Tiện thể, nửa tháng trước mẹ đã gặp anh ta ở nhà hát opera. Nó là tác phẩm của *Così fan tutte*, hát bằng tiếng Ý.”

“Một ví dụ hay để chứng thực luận điểm của mẹ,” Theo nói, toét miệng cười. “Mẹ nói đúng, con không thích phải chịu đựng hàng giờ đồng hồ nghe opera.”

“Tuy vậy, con không chịu để bản thân hạnh phúc. Con quyết tâm coi bản thân là người bị hại, trong khi trên thực tế con đã chiến thắng nghịch cảnh. Con đã quảng chông mình ra cửa, và mẹ nghĩ là trong cảm giác tội lỗi, James đã tuân lời con.”

“Anh ấy muốn đi đấy chứ,” Theo đáp lại, một lúc nào đó cô đã nhận ra điều ấy, và có chút nhẹ nhõm, “Anh ấy đã kết hôn để bảo vệ danh dự của cha, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy muốn giữ tình trạng kết hôn, ít nhất không phải với con.”

Mẹ cô nhìn cô rồi nhìn xuống tách trà. “Mẹ mời con một chén trà mới nhé, con yêu?”

“Không, cảm ơn mẹ. Con lại thế rồi phải không?” Theo hỏi, cảm giác chán nản trào lên trong bụng.

“Cuộc sống phức tạp hơn con thừa nhận nhiều. Ví dụ mẹ chắc chắn sẽ tranh cãi về động cơ của James, nhưng điều đó có vẻ không mấy liên quan vào thời điểm này. Sau rốt thì, chàng trai tội nghiệp đó có thể đã chết.”

Theo nhăn nhó, “Tất nhiên là không! Anh ấy chỉ bỏ đi vì giận dữ. Con không hề nói anh ấy phải rời khỏi Anh quốc mãi mãi. Con chỉ nói mình không muốn gặp lại anh ấy nữa thôi.”

“Theo suy nghĩ của mẹ, sự gắn bó sâu sắc nhất của James với Anh quốc là con. Khi con chối bỏ cậu ta, hẳn cậu ta đã cắt đứt mọi mối liên hệ để bảo vệ trái tim mình. Cha cậu ta chỉ làm cậu ta nhớ tới hành động bất lịch sự đối với con, và giờ vị công tước tội nghiệp đã chết. Chẳng có gì mang James trở lại Anh quốc hết.”

“Bất lịch sự!” Theo nói trong đau đớn, “Con nghĩ còn hơn cả thế.”

Mẹ cô lờ bình luận đó đi, “Bất kể ngài công tước quá cố xử lý tiền nong... cùng với tài sản thừa kế của con... bất cần đến đâu đi nữa, ông ta đã cho chúng ta dùng căn nhà này khi cha con mất mà không do dự. Ashbrook chưa bao giờ vui vẻ trở lại sau khi James biến mất, và con phải gánh một phần trách nhiệm trong chuyện đó đấy, Theo. Ông ta yêu con trai sâu sắc.”

“Mẹ cứ nói như thể James đã chết vậy,” Theo nói, tự thấy ngạc nhiên với giọng nói kịch liệt của mình, “James *chưa* chết.”

“Phải hi vọng là không thôi.” Mẹ cô duyên dáng đứng dậy khỏi ghế, “Mẹ phải xử lý nốt đồng vải lanh với bà Wibble. Mẹ sẽ ăn trưa cùng con, con yêu.”

Mẹ cô rời đi một cách kịch tính, Theo phải thừa nhận là vậy.

James không chết. Nếu anh chết thật thì cô phải biết chứ.

Cô không thêm chất vấn bản thân xem vì sao mình lại chắc chắn về điều đó đến vậy. Thay vào đó, cô đứng bật dậy. Cô vừa nhớ ra là mình đã hứa gửi một bộ mẫu vải mới tới nhà máy ngay trong chiều nay.

~*~

Trên boong tàu Poppy 2.

Vài tuần sau khi Jack Hawk xuất hiện (và James Ryburn, Bá tước Islay, được tuyên bố đã chết bởi một người nên biết điều đó – tức là chính anh), tàu *Flying Poppy* cùng với cái bóng của nó, tàu *Poppy 2*, đổ vào một hòn đảo ở Tây Ấn trên đường tới Pháp, và James - giờ là Jack - đầu hàng sự tán tỉnh yêu thương của một góa phụ đầy đà vui vẻ có tên là Priya.

Cô ta dạy anh một hai điều hữu ích, dù anh cảm thấy hết sức khủng khiếp sau đêm ở cùng cô ta. Nhưng trên thực tế, cuộc hôn nhân của anh đã chấm dứt dù không phải chính thức. Liệu anh có thể độc thân suốt cuộc đời còn lại không? Tất nhiên là không.

Phản bội... phản bội. Anh không thích từ đó. Nó lớn vồn trong đầu anh khoảng một hai tháng trước khi anh có thể nhét nó vào một góc tối trong đầu và khóa miệng nó lại. Vợ anh đã chấm dứt cuộc hôn nhân của họ. Do đó, anh được tự do hành động như chưa cưới. Không phải ngoại tình. Không phải vậy.

Anh đang hành động theo cách duy nhất mà một người đàn ông trưởng thành có thể làm sau khi hôn nhân của anh ta chấm dứt. Anh sẽ tránh mặt để sau bảy năm theo yêu cầu, cô có thể tuyên bố rằng anh đã mất. Anh đang sống cho ra sống chứ không phải chỉ là tồn tại. Tim anh đau đớn khi nghĩ về cha mình.

James học hỏi thêm nhiều điều từ một tiểu thư người Paris, và năm sau là từ một cô gái có tên Anela, sống trên một hòn đảo Thái Bình Dương và nghĩ rằng mặt trời mọc từ vị trí nằm ngang.

Jack chứng tỏ mình có tài làm con chiên.

Về phần mình, Griffin chưa từng hạnh phúc hơn khi hai tay có hai cô em và bao cao su được cất khắp người. Vì cả hai bọn họ đều không tham lam... cả trong lẫn ngoài giường. Hình ảnh tàu *Flying Poppy* và *Poppy 2* rẽ vào vịnh sớm trở thành lý do ăn mừng cho một phần thế giới.

“Jack Hawk” trở thành một cái tên mà các hải tặc thích nguyên rủa. Ngày nào cũng phải lao động nặng nhọc – leo dây, đấu tay đôi, bơi qua bơi lại giữa hai tàu Poppy, cầu nguyện với Anela. Da Jack sẫm lại và ngực nở ra, cho tới khi đến mẹ ruột cũng chẳng nhận ra anh nữa. Anh

thậm chí còn cao thêm chục phân với bả vai và cặp đùi mạnh mẽ của một người đàn ông thống trị biển cả.

Nhưng cùng lúc ấy, đôi mắt xanh dương và gò má cao tuyên bố dòng máu quý tộc của anh, dù rằng bông hoa anh túc nhỏ dưới mắt phải tuyên bố một điều khác hẳn với đám hải tặc – *tử thần*.

Chương 16

Tháng 8 năm 1812

Một sáng nọ, bà Saxby và Theo vừa ăn sáng xong thì chủ đề về James lại nổi lên.

“Một ngày nào đó con sẽ đón nhận cậu ta trở lại,” mẹ cô nói.

“Không đâu,” Theo nói, giận dữ, “Con thậm chí còn không nghĩ về anh ta nữa.”

“Con đã chấp nhận sẽ không bao giờ có con hả?” bà Saxby hỏi. Đó là một trong những câu bình luận điển hình của bà. Nhưng lần này bà ngừng lại và tựa đầu vào khung cửa. “Ôi con yêu, mẹ đau đầu quá.”

Theo đứng bật dậy và đi tới bên mẹ. “Mẹ có muốn con cho người sắc thuốc không? Để con giúp mẹ về phòng. Vài tiếng nằm trong bóng tối với khăn lạnh trên đầu sẽ giúp mẹ thấy đỡ hơn.”

Nhưng bà Saxby thẳng lưng dậy và nói kiên quyết, “Chắc chắn mẹ có thể tự lên cầu thang, con yêu. Mẹ sẽ ngủ một giấc và khỏe lại ngay thôi.” Nhưng bà không đi lên ngay lập tức mà đặt một tay lên má Theo và nói, “Có con là một trong những niềm vui lớn nhất cuộc đời mẹ. Mẹ chỉ ước con cũng được như vậy – có con cái với người chồng mà con yêu thương, dù con thích chối bỏ điều đó thường xuyên thế nào đi nữa.”

Theo ôm lấy mẹ. “Điều này sẽ làm mẹ vui đây. Con đã chấp nhận đặt một tủ quần áo ở Luân Đôn để tới thăm anh chàng Pinkler-Ryburn mới cưới, cả Claribel vui vẻ nữa.”

Mẹ cô cười trước điều đó. “Và mẹ không thể đợi để nhìn tủ váy mới của con. Mẹ yêu con.” Cùng với câu nói đó, bà quay người và đi về phòng.

Bà Imogen Saxby không bao giờ tỉnh dậy sau giấc ngủ đó. Theo di chuyển giữa khách khứa trong đám tang của mẹ như thể đang đi lạc vào làn sương mù dày đặc. Nhiều tuần trôi qua Theo mới chấp nhận sự thật – mẹ cô đã thật sự ra đi rồi. Căn nhà trống vắng. Cô ngồi ăn một mình và khóc nức nở.

Không may, việc kinh doanh không dừng lại chỉ vì trong gia đình có người mất. Thật bất tiện khi khóc giữa lúc họp với quản lý điền trang. Thật bất tiện khi khóc trong nhà thờ, ở bữa sáng và trên đường tới Luân Đôn.

Cũng thật khó coi, nhưng cô chẳng quan tâm; sự trống rỗng trong con tim cô lớn đến mức những gì mọi người nghĩ về cô không còn quan trọng nữa.

Vậy nhưng bằng cách nào đó Theo vẫn sống tiếp, biết rằng rất nhiều người phụ thuộc vào cô và cô không thể để họ thất vọng. Sẽ không để họ thất vọng.

Cuối cùng thì năm đã để tang cũng kết thúc. Cô thường xuyên nghĩ đến những cuộc trò chuyện với mẹ về đám cưới của mình, và dần dần cô chấp nhận việc cô và James không thể tiếp tục thế này, không có phương án giải quyết. Bốn năm đã trôi qua từ ngày anh bỏ đi, không có một tin tức nào từ anh, của anh. Cô đã quyết tâm tìm kiếm anh. Sau rốt thì, mẹ cô có tâm nguyện Theo trở lại với xã hội và cả với James.

Không nghĩ ngợi thêm, Theo hướng dẫn luật sư thuê các thám tử Bow Street, bất kể cần bao nhiêu người đi nữa, và cho họ tìm kiếm tin tức về chồng cô. Sự thành công của việc kinh doanh giúp cho chi phí tìm kiếm, họ có thể mất hơn một năm mới có tin tức, điều đó không thành vấn đề.

Và rồi cô cố hết sức để gạt James ra khỏi đầu. Cô chẳng thể làm gì về anh trong thời điểm này.

Theo đã định hình gu thời trang của mình trong những năm qua khi đưa nhà máy sứ Ashbrook thành một doanh nghiệp sinh lời, nó sản xuất ra những món đồ sứ tinh xảo nhất cho những người có cùng hứng thú với cô về đồ sứ Hy Lạp cổ. Và cô đã rót tình yêu màu sắc vào máy dệt Ryburn, chuyển hướng đi của nó vào việc sản xuất lại loại vải Pháp và Ý từ hai thế kỷ trước.

Nhưng giờ nhà máy dệt và nhà máy sứ hết sức ổn định. Chúng không còn cần Theo giám sát hàng ngày nữa. Trên thực tế, họ cần đến một nhà bảo trợ có giao thiệp rộng, người đó phải có gu thẩm mỹ và trí tuệ được giới thượng lưu công nhận, một người thúc đẩy nhu cầu đối với hàng hóa của Ashbrook.

Đó là một sáng kiến tuyệt vời trừ một khuyết điểm duy nhất – Theo vẫn đang sống tách rời những người mà cô cần gây ấn tượng nhất.

Cô đã học được cách tin tưởng bản thân cũng như gu thẩm mỹ của mình, dù không thêm áp dụng chúng lên váy vóc. Sau rốt thì, phong cách là sự phối hợp hài hòa của những phụ kiện mà, theo quan điểm của Theo, đẹp hơn cả sắc đẹp thể xác. Hơn thế, người ta thường nhầm lẫn hai thứ với nhau.

Cô không nghĩ việc biến đổi bản thân thành một khách hàng lý tưởng có gì khó khăn. Cô thậm chí còn mò lại danh sách luật lệ thời trang của mình, nó được cẩn thận viết ra từ nhiều năm trước bằng kiểu chữ tròn trịa của con gái và được mô tả chi tiết với sự đam mê khiến cô mỉm cười. Đọc lại chúng, cô mừng rỡ khi nhận ra không có điều luật nào làm mình nhăn nhó xấu hổ hết. Thế là xong. Cô sẽ trở thành nhà bảo trợ xuất sắc nhất của chính mình.

Sau khi nghĩ ngợi, cô quyết định tới Paris vài tháng trước khi chinh phục Luân Đôn. Các tờ báo đầy kín tin tức về Hiệp ước Fontainebleau (và sự thoái vị của Napoleon), có nghĩa Pháp sẽ lại chào đón các vị khách Anh. Không ai hiểu rõ hơn người Pháp về việc sắc đẹp do trời sinh,

còn nghệ thuật – nghệ thuật ăn mặc – nằm trong tay tất cả những người muốn học.

Vào tháng 5 năm 1814, Nữ Bá tước Islay (vì James chưa nhận tước vị công tước) đóng cửa điền trang của mình và chuyển tới một căn nhà hoa lệ ở sông Seine, đối diện cung điện Tuileries. Cô định học tập sự thanh nhã với tất cả niềm đam mê cô dành cho gốm sứ và dệt vải.

Và cô tin chắc vào thành công của mình.

Chương 17

Paris, 1814-1815

Trong vòng một tháng sau khi gia nhập xã hội Paris, Nữ Bá tước Islay được xem là một phụ nữ Anh “thú vị” sau vài tháng ngắn ngủi, cô được xem là một phụ nữ Pháp. Không có ai nhắc đến cô với những từ ngữ nhạt nhẽo như *xấu xí* hay thậm chí là *xinh đẹp* – cô *mê hồn* và hơn tất cả là *thanh lịch*.

Ai cũng biết rằng Nữ Công tước d’Angoulême – cháu gái của vua Louis XVIII, đã hỏi ý kiến của Phu nhân Islay khi thắc mắc về quạt và những phụ kiện kèm theo. Sau rớt thì, mũ, găng tay, giày, và ví là những nhân tố quan trọng nhất của một bộ cánh thật sự thanh lịch. Người Paris há hốc miệng khi Theo phối màu nâu với màu đen... và rồi còn sốc hơn khi cô mặc một váy dạ hội bằng lụa gân màu đen được đính thạch anh, và sau đó, đồ cưới ngựa màu tím với găng tay màu xanh lá cây nhạt.

Họ há hốc miệng... và vội vã bắt chước.

Điều người Pháp thích nhất là những luật lệ trào phúng của Theo. Chúng được gom góp như đá quý, và đến cả cô gái nghèo khổ nhất cũng xé ren ra khỏi bộ đồ đi dạo ngày Chủ nhật khi có tin Theo từng nhận xét rằng, “*Mặc đồ ren để được rửa tội. Cả đời.*”

Khắp nơi đều sôi lên khi có người nói cô từng tuyên bố rằng *thận trọng đồng nghĩa với khôn ngoan*. Đến khi mọi người luận ra rằng cô không bình luận về thời trang mà nói đến sự ngưỡng mộ công khai có chủ ý của Hầu tước Maubec với người vợ thứ ba của cha mình, phần lớn người Paris đã đưa ra kết luận rằng một phụ nữ “thận trọng” sẽ không đeo trang sức đầy người. Trên thực tế, nữ công tước đã từng nhận xét về một phu nhân hết sức phô trương rằng “cô ta đeo nhiều cara đến mức trông như một vườn rau.”

Người ta chú ý đến lời nói của Theo đến mức cô được đại biểu của ba nhà bán kim cương đến nhờ trợ giúp. Ngay tối hôm đó, Phu nhân Islay xuất hiện ở vũ hội, đeo một chiếc vòng không ít hơn tám dây kim cương, được nối với nhau bởi một mặt kim cương hình giọt lệ, và hờ hững nhận xét rằng cô nghĩ về đêm, phụ nữ nên cạnh tranh với dải Ngân Hà^[1]: *Chúng ta cho trẻ con uống sữa, nhưng các phu nhân thì sao? Những viên kim cương.*

[1. Trong tiếng Anh, dải Ngân Hà được gọi là Milky Way, dịch nghĩa đen là con đường sữa.]

Đến năm Theo hai mươi ba tuổi, chồng cô mất tích gần sáu năm, và không một thám tử Bow Street nào – dù có vài người chưa trở lại Luân Đôn – có tin tức của anh. Cô luôn bảo với mọi người mỗi khi được nói rằng chồng cô đã bị lạc, nghe như thể người ta để lạc một ngọn đèn chùm ghê tởm do bà cố trao tặng.

Nhưng trong thâm tâm, cô không cảm thấy lãnh đạm như vậy. Im lặng không giống James. Hay giống nhĩ? Anh có tính khí nóng nảy nhất trong số những người cô biết, có lẽ chỉ kém mỗi người cha đã mất của anh. Giận dữ với cô... hoặc với chính mình... có thể khiến anh tới sống ở một đất nước xa lạ mà không thèm nghĩ tới cuộc đời cũ. Nhưng anh sẽ nghĩ ngợi lâu thế này sao? Anh không muốn về nhà và giải quyết với cô sao?

Trừ phi anh đã có một cuộc sống khác, một người vợ khác, ở một vùng đất khác... có lẽ anh thậm chí còn mang một cái tên khác.

Nó là một suy nghĩ không dễ chịu nhưng còn đỡ hơn những gì mà Cecil Pinkler-Ryburn - người sẽ được kế vị chức công tước - vẫn tin. Người thừa kế của chồng cô và vợ anh ta - Claribel - đã xuất hiện ở Paris vài tháng sau Theo, đi theo một dòng người thời thượng từ Luân Đôn tiến vào lục địa, dù Claribel thể hiện bản năng người mẹ không mấy hợp thời và thích ở nhà với con cái. Cecil đã trở thành một trong những vị khách thường xuyên nhất của Theo, và cả hai đều phát hiện ra rằng (trước sự ngạc nhiên của Theo) họ rất thích kết bạn với Theo.

Nhưng Cecil tin chắc rằng nếu James còn sống, anh đã quay lại Luân Đôn ngay khi biết tin mình là công tước, theo logic của Cecil, vì James không quay lại, anh hẳn đã chết.

Theo cố gắng không nghĩ về điều đó. Cô đang có một quãng thời gian tuyệt vời ở Pháp, tìm kiếm những mảnh vải cổ và gửi chúng về chỗ nhà máy dệt, chớp lấy các mẫu đồ sứ Hy Lạp ở mọi nơi có thể và gửi chúng về nhà máy sứ Ashbrook, cô còn được tiếp đãi ở triều đình Pháp. Vậy nhưng sự thật đáng buồn là sau mỗi thành công, cô đều thoáng tự hỏi James đang nghĩ gì.

Dường như cô biến James thành khán giả trầm lặng của mình. Thời gian trôi đi, cô dần quên về những khía cạnh khó chịu trong cuộc hôn nhân của họ, chỉ nhớ lại anh từng là người bạn thân thiết, anh đã khuyến khích cô thế nào khi cô ra mắt như một kẻ ngoài rìa với tình yêu vô vọng dành cho Geoffrey Trevelyan.

Giờ bạn thân nhất của cô là Cecil, dù anh ta không hề giống James cả về tính cách lẫn vóc dáng. Anh ta đã trở nên khá mập mạp, đặc biệt ở chỗ từng là vòng eo. Anh ta quan tâm nhiều đến cá bơn rưới nước sốt rượu vang hơn là chiều cao của cổ áo, và anh ta hết sức tận tâm với đam mê mới của mình.

Anh ta đã bỏ đi phong cách thời trang màu mè đặc trưng hồi trẻ, dù chưa dứt hẳn - ngày nay, anh ta thường xuyên mặc lụa Ryburn. Đặc biệt, Cecil có lợi thế nhờ vào chiếc cà vạt sặc sỡ - một trào lưu mới ở Paris - vì nó thu hút sự chú ý khỏi cái cằm thứ hai của anh.

“Đó là một chiếc cà vạt mới à?” Theo đang hỏi khi uống trà cùng anh ta.

“Đúng vậy,” anh ta nói, nụ cười làm đậm thêm nếp nhăn do cười quanh khóe mắt, “Người hầu của tôi không thích kết hợp cà vạt hồng với áo khoác tím, nhưng tôi đã lấy cô làm ví dụ và anh ta đầu hàng. Tôi phải nói rằng thật tuyệt vời khi thấy một người Pháp tán thành thẩm mỹ của một phụ nữ Anh. Tôi sẽ không bao giờ trị được anh ta mà không dựa vào cô.”

Theo rút cho anh ta một tách trà nữa. “Tôi rất biết ơn việc anh không thúc ép tôi có quyết định chính thức về tước vị công tước.”

“Chúa biết rõ là tôi không muốn tước vị,” Cecil nhún vai nói. Và anh ta nói thật lòng. Anh ta lười biếng một cách vui vẻ và khiếp hãi trước những trách nhiệm đối với điền trang đi kèm tước vị. “Điều duy nhất tôi thấy hơi thú vị khi trở thành công tước là nếu một người trong giới quý tộc giết người và chúng tôi được xử án. Nhưng thành thật mà nói, điều đó quá hiếm gặp.”

“Anh chàng khát máu,” Theo nói một cách trêu mếu.

“Tôi thừa tiền rồi. Cha vợ tôi mới là người mê mẩn viễn cảnh đó.”

“Chúng ta không thể tuyên bố James đã chết,” Theo nói vội vã, “mà không cố gắng tìm anh ấy lần nữa. Tôi đang nghĩ mình nên trở lại Anh quốc và xem xem điều gì đã xảy ra với những thám tử Bow Street mà tôi đã gửi đi. Có lẽ là sau Giáng sinh, kịp mùa vũ hội. Tôi không thể ở lại Paris mãi được.”

Cecil hắng giọng, “Cách đây hai năm cha vợ tôi cũng đã thuê một thám tử.”

“Anh ta không tìm được gì à?”

“Tôi thấy không việc gì phải kể cho cô trừ phi chúng ta tìm được James. Có luật mà, cô biết đấy... công tước phải mất tích bảy năm.”

“Tháng sáu sang năm là bảy năm,” Theo nói, cau có nhìn xuống tách trà. “Người của anh có tới Ấn Độ không? Tôi nhớ James vẫn nói về đất nước đó.”

“Tôi sẽ hỏi xem,” Cecil nói, nhắc người khỏi ghế.

~*~

Mùa Giáng sinh năm 1814 hết sức đáng yêu, cả thành phố khiêu vũ, chỉ người Paris mới có thể làm vậy, nhưng Theo ngày càng nhận thức được nỗi sợ hãi ảm đạm trong tim mình. Liệu có thật là có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra với James không?

Thật kinh khủng nếu cô bắt anh rời Anh quốc và anh đã chết nơi đất khách. Hay tệ hơn, trên một con tàu đắm. Cô thường tỉnh dậy giữa đêm, không thể ngủ nổi khi tưởng tượng tàu *Percival* gặp bão, tiếng kêu cuối cùng của James khi anh chìm vào biển khơi. Cô sẽ gạt hình ảnh đó đi, ngủ lại... rồi tỉnh dậy khi nhận ra James đã chết và đó là lý do anh không bao giờ liên lạc với cha mình.

Thật rối loạn khi phát hiện ra cô quan tâm đến người chồng mất tích và không mấy thành thật của mình.

Một sáng cô cũng tỉnh dậy và nhận ra mình đã chán cảm giác tội lỗi, đau đớn, khao khát

khó chịu cứ bám dính lấy mình rồi.

“Anh ấy đã chết,” cô tự bảo mình, cố nói to câu đó trong không khí sớm mai lạnh giá. Nó là một ý nghĩ đau đớn, nhưng mạnh mẽ. Sáu năm, gần bảy năm, là một quãng thời gian dài, và họ chỉ cưới nhau có hai ngày. Cô nhớ người bạn thừa ấu thơ hơn hẳn người chồng ngăn ngủ của mình.

Cô gọi Cecil đến nhà. Cả hai đều định trở về Anh quốc trong tháng Hai.

“Chúng ta sẽ đợi thêm một năm nữa,” cô bảo anh ta, “Đến lúc ấy, chúng ta sẽ làm bất kỳ việc gì cần thiết để chuyển giao tước vị cho anh.”

“Và rồi cô phải tái hôn,” Cecil nói, “Claribel và tôi đều hi vọng được thấy cô có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Phải cưới mẫu đàn ông nào đây? Đó là một câu hỏi thật sự.

Cô liên tục đưa ra một danh sách phẩm chất hết nhau. Cô thích một người đàn ông có giọng hát hay, vì cô chưa bao giờ quên được cảnh James hát cho mình dưới bình mình, sau khi họ làm tình cả đêm dài.

Cô muốn một người có đôi mắt xanh dương. Cô muốn anh ta có nụ cười cởi mở, hài hước, và cực kỳ tốt bụng.

Chẳng cần thông minh lắm cũng biết rằng tổng hợp những yêu cầu của cô đều dẫn tới một người đàn ông đang vắng mặt và gần như chắc chắn đã chết. Nên cô cố gắng gấp đôi để thuyết phục bản thân về sự bội bạc của James. Cô có thật sự muốn quay lại với người đàn ông đã cưới cô theo lệnh của cha anh không?

Câu trả lời thật đáng phiến muộn là *Có*.

Miễn là anh làm tình với cô rồi sau đó hát cho cô nghe.

Chương 18

Tháng 4 năm 1815

Vũ hội mở màn trong mọi mùa lễ hội luôn là sự kiện hấp dẫn nhất vì một số lý do, một vài lý do thì hiển nhiên nhưng số khác lại quá bí hiểm. Các quý cô trẻ lần đầu tiên ra mắt xã hội thượng lưu sẽ xuất hiện đầy đủ, và hơn thế, thành phần của giới thượng lưu cũng lộ ra. Ai đang để tang và ở lại vùng quê? Cuộc hôn nhân nào trở nên hỗn loạn tới mức vợ chồng phải xa cách? Ai thua tiền cá ngựa nhiều tới mức mặc một chiếc áo lỗi thời?

Brummel cũng đã xuất hiện hoàn hảo trong một bộ cánh đen trắng trong một vũ hội mở màn. Petunia Stafford cũng đã khoe mái tóc xoắn ngắn khiến cô trông như một cô bé phù phiếm nhưng lộng lẫy trong một vũ hội mở màn, và cũng trong một vũ hội như thế, Phu nhân Bellingham đã xuất hiện trong một cái chân váy ước (và cho đến giờ vẫn có người hỏi liệu cô ta có mặc váy lót hay không).

Theo quyết định bỏ qua vũ hội mở màn mùa hội năm 1815. Xuất hiện như thế quá lộ liễu, và cô tự định ra một luật lệ bất thành văn là Nữ Bá tước Islay không bao giờ làm những việc lộ liễu.

Tất nhiên cô đã được mời. Khi mọi người biết rằng vòng sắt gỗ cửa đã được thay mới ở số nhà 45 quảng trường Berkeley, báo hiệu Theo đã đến ở, thiệp mời đã ùa về.

Có nhiều người chỉ nhớ đến cô một cách mơ hồ vì cô đã cưới khi mùa vũ hội năm 09 mới diễn ra một nửa, và sau đó không bao giờ xuất hiện trở lại giới thượng lưu Luân Đôn nữa. Họ khao khát muốn tự mình đánh giá về sự xấu xí của cô.

Nhưng cũng có những người đã tới thăm thủ đô của nước Pháp, hoặc nghe tin tức ở đó, và họ tự tin nhắc nhở mọi người rằng vịt con xấu xí – và cả những nữ công tước – thỉnh thoảng cũng biến thành thiên nga.

Trên thực tế, Theo quyết định không chỉ bỏ qua vũ hội mở màn mà còn chờ đến hết ba tuần đầu. Cô đã quyết định xuất hiện lần đầu tái xuất xã hội Anh trong một vũ hội do Cecil và Claribel chủ trì.

Claribel vẫn ngu ngơ một cách vui vẻ như một thập kỷ trước. Vẻ xinh xắn mọng nước của cô ta không đẹp lên theo tuổi tác, cô ta bắt đầu giống một bông hồng héo, loại hoa nở bung trước khi mọi cánh hoa rụng xuống. Và cũng như Cecil, vòng eo cô ta đã phình ra một cách đáng kể.

Mặt khác, vẻ mảnh mai góc cạnh và những đường nét mạnh mẽ của Theo đã định hình ở

tuổi hai mươi. Cô biết rằng trông mình chưa bao giờ đẹp hơn, nhưng mỗi lần nghĩ vậy, cô lại thấy nuối tiếc bởi mẹ cô sẽ ghét cay ghét đắng thói tự kiêu phù phiếm đó. Thật sự đáng kinh ngạc khi mẹ của một người đã ra đi, nhưng giọng nói vẫn liên tục vang vọng bên tai họ.

~*~

Khi ông bà Pinkler Ryburn mở vũ hội, chủ đề trên môi tất cả mọi người là Nữ Bá tước Islay. Người ta kháo nhau rằng nữ bá tước đã chấp nhận lời mời của em họ.

“Chúng ta có mời ngài Tinkwater không nhỉ?” Claribel hỏi chồng, nhìn quản gia đưa một vị bá tước say xỉn vào nhà, vị bá tước đó đi lại mà chẳng cần đến sự thăng bằng.

“Không,” Cecil nói, “Có khối người mà chúng ta không mời ở đây, em yêu.” Anh siết cánh tay Claribel và quay người lại để chào ngài Tinkwater.

Nhưng đến lúc họ quyết định ngừng tiếp khách, vẫn không có dấu hiệu của Phu nhân Islay. Họ chỉ vừa mới đi hết cầu thang xuống phòng vũ hội thì có một âm thanh lớn vang lên sau lưng.

“Theo đây,” Cecil nói, quay lại để nhìn lên cầu thang. “Tất nhiên, cô ấy sắp xếp việc tiến vào một cách hoàn hảo.” Và rồi... “Khỉ thật!”

Claribel đang định quở trách anh ta vì nói năng tục tĩu trước mặt mình nhưng thay vào đó, cô há hốc cằm.

Người phụ nữ đứng ở đầu cầu thang, nhìn xuống họ với một nụ cười mỉm thể hiện vẻ tự tin tuyệt đối, trông như một nữ thần vừa từ Paris giáng xuống Trái Đất. Cô ta toát lên vẻ lộng lẫy không thể tả được bằng lời mà đơn giản là không thể học được – Claribel biết một cách buồn sau khi đã nỗ lực vô số lần.

Váy của Phu nhân Islay chắc chắn được làm bởi loại vải có giá trị bằng tiền trợ cấp cả quý của Claribel. Đó là lụa taffeta màu hồng ngọc trai thêu chỉ vàng. Ngực cô ta chỉ được che hờ, và từ ngực, váy đổ xuống đất một cách xinh đẹp đến ám ảnh.

Sắc hồng tôn lên màu tóc của cô ta – màu hổ phách cháy với brandy và hoa mao lương. Giá mà cô ta thả nó quanh mặt và tạo ra vài lọn tóc xoăn quyến rũ! Claribel thầm nhớ phải kể riêng cho cô ta về máy uốn tóc mới ra. Chính cô cũng có những lọn tóc xoăn đáng yêu bằng bành bên tai.

Kể cả vậy, tối nay nữ công tước có một vẻ gì đó hết sức lộng lẫy, gần như mê hoặc. Điểm nhấn trong trang phục của cô ta là một chiếc áo khoác nghiêm trang sáng rực rỡ dưới ánh đèn, như thể được làm từ lông thú.

“Khỉ thật,” Cecil nhắc lại, giọng thì thào.

Cô liếc nhìn chồng và ngạc nhiên khi nhận ra rằng mắt anh đang sáng lên vẻ tán thưởng

mà cô đã quen thấy dành cho cơ thể khá đầy đặn của mình.

“Em thấy không việc gì phải nói bậy hết,” cô nhận xét rồi đi đón khách. “Trông cô tuyệt quá, Phu nhân Islay,” cô nói với Theo một cách thật lòng, rồi tiếp, “Váy của cô thật lộng lẫy. Cô có muốn Jeffers cất áo khoác đi không? Tôi sợ rằng là nó khá nóng, dù rất đẹp.”

Cecil đang cúi người hôn bàn tay đeo găng của Theo. “Ồi không,” anh nói trước khi Phu nhân Islay kịp trả lời, “Anh khá chắc là Theo định mặc áo choàng ít nhất một phần buổi tối,” giọng anh có vẻ thích thú.

“Nếu cô chắc là mình sẽ không bị nóng,” Claribel nói một cách do dự, nhìn áo choàng. Từ vai Phu nhân Islay, nó xòe xuống đất, trông nhẹ nhàng một cách đáng ngạc nhiên. Áo được lót vải lụa hồng lộng lẫy, còn bên ngoài... “Nó được làm từ cái gì vậy?” Claribel không thể không hỏi khi vờn tay chạm vào nó.

“Anh đoán được đấy,” Cecil xen vào, vẻ thích thú trong giọng càng mạnh mẽ hơn.

“Ồ, thật à?” Theo bình luận. “Vậy nói cho tôi nghe xem tôi có quá lộ liễu không?”

Claribel không hiểu cô ta muốn nói gì. Nhưng Cecil – Cecil thông minh – rõ ràng là hiểu vì anh ta phá ra cười.

“Lông tơ thiên nga,” anh ta nói, “Lông tơ thiên nga lộng lẫy, và mọi người đàn ông và phụ nữ trong căn phòng này đã chú ý đến chiến thắng của cô.”

“Tôi không thể kiềm chế,” Theo nói với một nụ cười thêm phần hấp dẫn vì hiếm khi nở ra. “Cô thật may mắn khi có người chồng như vậy,” cô nói với Claribel, “Một người đàn ông hiếm hoi biết chuyện cổ tích.”

“Tôi biết, tất nhiên, tôi biết,” Claribel nói, hơi ấp úng. Ở Phu nhân Islay có vẻ gì khiến người ta ngã lòng. Đầu tiên là cô ta quá *thanh lịch*. Và mái tóc khắc khổ của cô ta, mà đáng nhẽ phải trông khủng khiếp, lại trông gợi cảm, dù Claribel chẳng thích từ đó chút nào.

Thêm vào đó, giờ cô nhận ra rằng váy của cô ta mỏng một cách tai tiếng. Không ngạc nhiên khi cô ta không lo bị nóng. Khi Phu nhân Islay quay lại để chào Scarborough, Claribel đã thấy rõ hình dáng căng chân của cô ta.

Cô nén tiếng thở dài. Tất nhiên là cô yêu ba đứa con dễ thương của mình, nhưng mang thai chúng ảnh hưởng trầm trọng đến cơ thể cô. Cô cảm thấy mình như một cái gối cắm kim bị nhồi quá tay vậy.

“Trông cô ấy tuyệt nhỉ?” chồng cô nhận xét.

“Em thấy cô ấy mặc hơi ít,” Claribel nói, có chút tổn thương.

Cecil nắm lấy bàn tay đeo găng của cô và nâng lên môi. “Em không thể nghĩ rằng anh thấy

Theo hấp dẫn như em chứ?”

“Cơ thể cô ấy hoàn hảo,” nói một cách khao khát, “Hoàn hảo.”

Anh dựa sát vào cô. “Đàn ông không quan tâm đến điều đó đâu, bông hoa mao lương ngọt ngào của anh.”

Claribel đảo tròn mắt.

“Cô ấy lạnh lùng,” anh nói nhỏ hơn, “Anh ngưỡng mộ cô ấy, nhưng không ghen tị với người đàn ông mà cô ấy cưới. Nhìn cô ấy mà xem.”

Cả hai quay lại, thấy nữ công tước đang đứng giữa một nhóm đàn ông ép chặt vào nhau như các đồng xu ở hộp đựng tiền của nhà thờ.

“Họ mê mẩn, hứng thú, thậm chí cả ngưỡng mộ,” Cecil nói, “Nhưng anh cũng đã thấy phản ứng đó ở Paris vô số lần. Nếu em hỏi anh, đó cũng là lý do chẳng bao giờ có vụ tai tiếng nào về cô ấy trong sáu năm qua. Chẳng có ai muốn thật sự *lên giường* với cô ấy hết.”

“Cecil! Anh nói gì đấy?”

Anh nháy mắt với cô. “Còn *em* thì khác. Với cả, cơ thể anh cũng không được như xưa.”

“Cứ làm như em quan tâm đến điều đó vậy!”

“Vậy thì vì sao em lại nghĩ là anh không mê mẩn từng đường cong của em?” anh nói, ánh mắt chân thành, “Nhưng hơn thế, Claribel, anh yêu việc em lên giường cùng với sự sung sướng. Em là...”

“Pinkler-Ryburn!” Claribel kêu lên, “Anh thái quá rồi đấy.” Nhưng má cô nóng bừng và các ngón tay cô run rẩy trong tay anh. “Chúng ta may mắn,” cô nói thêm, cũng dịu dàng như giọng anh. Rồi cô rút tay ra. “Ngu ngốc thế đủ rồi. Phu nhân Islay vừa nói gì về chuyện cổ tích thế?”

“Tất cả những người từng gọi cô ấy là ‘nữ công tước xấu xí’ đang cắn phải lưỡi mình,” chồng cô nói “Nữ công tước đã biến thành thiên nga, và cô ấy chứng tỏ sự ngu ngốc của họ bằng cách biến điều đó thành chuyện cười.”

“Em đã quên mất chuyện đó,” Claribel nói, chun mũi. “Mẹ em đã nói điều đó là vô giáo dục một cách ghê tởm và không để bọn em đọc báo suốt một tuần.”

Cecil cúi xuống và đặt một nụ hôn lên mũi cô. “Anh biết, em yêu. Đó là lý do em là cái bánh tart ngọt ngào, còn Theo thì là một cái bánh lộng lẫy và nghiêm túc.”

“Em không phải bánh tart.” Nhưng cô không thể ngừng cười.

Chương 19

Vũ hội Pinkler-Ryburn chỉ làm Theo nhớ tới một bầy chim sẻ đậu trên hàng rào. Cả đàn sà từ trên cây xuống, chiêm chiếp điên cuồng. Một con cất cánh là cả lũ còn lại sẽ điên cuồng lao theo, rồi ngay lập tức cả đàn đậu xuống một hàng rào cách đó mười thước về bên trái. Hoặc bên phải.

Cô đã quyết định rằng chìa khóa để kiểm soát buổi tối là trở thành con chim sẻ đầu đàn. Khi phòng vũ hội trở nên đông đúc không thể chịu nổi, Theo tránh ra ban công, mang theo nhóm quý ông bám dính lấy cô với sự khao khát và ngưỡng mộ. Hơn thế, họ là những người đàn ông thích hợp với gu thẩm mỹ của cô.

Khi Van Vechten nhập hội, chiếc áo khoác nhung của anh ta có màu tím rực sọc hồng đào, cô tỏ ra khinh miệt đủ để anh ta rút lui nhanh chóng như lúc đến. Hoyt - người có tiếng là có gia tài khổng lồ nhưng không may có thiên hướng khoe của bằng những cái khay sặc sỡ - cũng bị đối xử tương tự.

Liếc nhìn nhóm người ít ỏi đang phá ra cười khi Theo kể chuyện, cả phòng vũ hội tràn ra ban công.

Cảm thấy ngột thở hết như lúc ở trong, Theo quyết định đi dạo trong vườn, một cách khá tinh quái. Không cần nghĩ xem bạn đồng hành của cô sẽ là ai, cô luồn tay vào tay của Geoffrey Trevelyan.

Cả hai đều trưởng thành. Cô biết được rằng anh ta đã kết hôn ngay mùa vũ hội đầu tiên (dù rõ ràng là không phải Claribel), và vợ anh ta đã mất khoảng hai năm sau. Giờ khóe mắt anh ta đã có nếp nhăn, gò má hõm xuống. Nhưng những chỗ khác vẫn như xưa – đôi mắt đen xéch, nụ cười mím xấu xa. Và tim cô vẫn khê đập loạn khi nhìn thấy anh ta.

Đến lúc cô và Geoffrey trở lại ban công, khách khứa của Cecil đã chệnh choáng đi lại trên những con đường tối om, giả vờ đang ở Vauxhall.

Theo đi vào phòng vũ hội giờ đang vắng vẻ và cho phép Geoffrey nhảy valse với mình. Cô không vui khi điệu nhảy đến hồi kết và đến điệu sau, dường như tất cả mọi người đều muốn khiêu vũ với thiên nga và họ không thích nhảy bốn.

Giờ đây họ muốn nghe tiếng cười khàn khàn vang lên khi họ kể chuyện cười, và đôi chân mảnh dẻ, linh động dựa sát vào chân mình.

“Vẻ ngoài của cô ấy có điều gì đó thu hút,” Đại tá MacLachlan bảo với Cecil, vẻ khao khát hiện rõ trong giọng nói, “Cô ấy hoàn toàn không phải mẫu người thông thường của tôi, tôi

không ngại nói thế. Tôi thích người nhỏ và đầy đặn. Thêm vào đó, cô ấy còn chế nhạo tôi, và tôi biết dù có là tôi hay hoàng tử thì cô ấy cũng chẳng thèm cân nhắc đến việc cùng lên giường!”

Nhưng mắt anh ta vẫn dõi theo Theo suốt phòng khiêu vũ. Cô đang ở trong vòng tay của một người đàn ông đủ già để làm cha cô, vậy nhưng ai cũng có thể thấy rằng khi cô mỉm cười với ông ta, ông ta thẳng lưng dậy và xoay người nhanh hơn.

“Theo như nữ thần săn bắn Diana,” Cecil nói, đứng đưa người trên gót chân. Anh ta đang hết sức thích thú với sự nổi tiếng bùng nổ của chị dâu. “Xinh đẹp nhưng nguy hiểm chết người, sẵn sàng giường cung hoặc biến đàn ông thành heo. Gọi cảm vậy nhưng vẫn có vẻ trong trắng.”

“Chúa ơi, anh như nhà thơ vậy,” MacLachlan nói, giật mình, “Đừng để vợ anh nghe anh nói thế về nữ bá tước!”

Cecil chỉ cười. Anh không lo về Claribel, họ hiểu nhau, và những khoảnh khắc hạnh phúc nhất cũng là những khoảnh khắc thân mật nhất của họ. Sự gắn kết ấy cho cô biết rằng anh sẽ không ngủ lang. Bên cạnh đó, anh có ý kiến riêng là Theo sẽ rất khó sống chung.

Luật lệ của cô khi đọc thì hấp dẫn nhưng người ta cũng có thể nhận ra cuộc đời cô được áp dụng sự hoàn hảo đó. Cô tuyên bố chứ không gợi ý. Cô quá độc đoán, quá gay gắt, quá khôn ngoan.

Quá ồn ào. Quá nhiều lông.

Phù hợp với một ocn thiên nga, tất nhiên.

~*~

Kể cả khi Theo tận hưởng sự đổ bộ như mưa sao băng của mình xuống giới thượng lưu và sự chú ý thành kính mà họ dành cho các luật lệ thời trang của cô, việc người ta liên tục nhắc đến thiên nga (vịt con không bao giờ xuất hiện) bắt đầu nhàm chán.

Đến mùa thu năm 1815, các tờ báo hình thành thói quen hỏi “luật lệ” của cô, tờ *La Belle Assemblée* luôn có một bức hình mô tả chi tiết từng trang phục của cô.

Cô nghĩ sẽ khá hay ho nếu James trở lại và thấy vợ mình đã thành tiêu điểm của giới thượng lưu, một người không thể lờ đi.

Vậy là Theo có bóng ma của mẹ đứng ở một bên và bóng ma của James đứng ở bên còn lại. Và dù không nhìn nhận những ngày hôn nhân ngắn ngủi của mình một cách lãng mạn, cô đã nghĩ ngợi rất nhiều về chỗ sai – thật vậy, liệu sai lầm có phải là một câu hỏi hữu ích trong hôn nhân.

Cô đã kết luận rằng James đã bị cha mình đẩy vào một hành động mà anh biết là phi đạo đức. Vậy nhưng anh cũng yêu cô theo cách của mình. Cô chắc chắn về điều đó.

Giới hạn mà cô và Cecil đặt ra đang tiến đến gần, và Theo biết mình phải chấp nhận thực tế rằng chỉ nhờ phép màu thì tin tức của James mới xuất hiện ở thời điểm này.

Ngay sau khi năm 1815 chuyển sang năm 1816, cô gọi Cecil đến gặp luật sư gia đình – ông Boythorn – người đã liên tục nói đến việc nộp đơn công nhận “Chết không rõ tung tích” lên Nghị viện, liệt kê chi tiết về việc Theo không có được nghĩa vụ và trách nhiệm của một người vợ và đồng thời cũng không có cả sự tự do và quyền lợi của một goá phụ.

“Chúng ta nên làm lễ tưởng niệm chồng tôi,” Theo nói khi ông ta ngừng lại lấy hơi. “Sau khi chúng ta tuyên bố anh ấy đã chết một cách tuyệt tình như thế. Tôi nghĩ thật ngớ ngẩn nếu để tang trong một năm. Nhưng ít nhất tôi sẽ mặc đồ tang trong một thời gian ngắn. James rất trẻ khi rời Anh quốc, nhưng có rất nhiều người nhớ anh ấy.”

“Khi tôi còn nhỏ, ai cũng gọi tôi là Pink,” Cecil xen vào, “James thì không bao giờ.”

Luật sư hăng giọng, “Lễ tưởng niệm ở thánh đường St.Paul là thích hợp nhất. Tổ chức lễ tưởng niệm sau khi Bá tước Islay được chính thức tuyên bố đã chết là ổn. Có thể lập một tấm bia để tưởng niệm cuộc đời của chàng trai trẻ can đảm đó. Tôi tin rằng tàu *Percival* đã bị đắm gần như ngay lập tức.”

“Chắc chắn không phải,” Theo nói, không muốn nghĩ đến điều đó.

“Theo mọi bằng chứng thì con tàu đã hướng tới Ấn Độ rồi biệt tăm. Lộ trình đó đầy rẫy hải tặc,” ông Boythorn nhận xét, “Không chỉ một thủy thủ từng nói với tôi rằng chỉ nhờ phép màu thì tàu *Percival* mới thoát được số mệnh bi thảm.”

Theo thở dài. “Cecil, anh có chấp nhận được không nếu ông Boythorn bắt đầu thủ tục chứng nhận đã chết với ngài Chancellor và Nghị viện? Tất nhiên, nếu chúng ta nhận được tin khác vào tháng tới thì đơn sẽ được rút lại ngay lập tức.”

“Cô có muốn đợi thêm một năm nữa không?” Có người nào lưỡng lự làm công tước hơn Cecil không?

Theo mỉm cười yếu ớt với anh ta. “Tôi khá thích việc quản lý điền trang, đặc biệt là nhà máy dệt và nhà máy sứ. Nhưng tôi muốn tiếp tục cuộc sống của mình. Tôi biết mình gần như đã già...”

“Không hề!” Cecil kêu lên với giọng phẫn nộ.

“Nhưng tôi định lao vào thị trường hôn nhân sau khi đơn được duyệt,” Theo tiếp tục, “và thêm một năm nữa chẳng có lợi gì cho tôi cả.”

“Đúng vậy,” ông Boythorn nói một cách nghiêm nghị, “Đến lúc phải kết thúc đoạn văn buồn này trong lịch sử công tước của dòng họ Ashbrook rồi. Bá tước Islay chết trẻ nhưng cuộc sống phải tiếp tục.”

Và với câu nói tế nhị đó, cuộc đối thoại chấm dứt.

Vị công tước mới xuất hiện.

Chương 20

Trên hai boong tàu Poppy

Năm 1814, hai tàu Poppy đã dong buồm tới Ấn Độ mà không đánh hạ một con tàu nào trên đường, họ làm vậy chỉ để chứng minh thuyền trưởng của mình đủ sức trị gió mùa. Nhưng khi đến nơi, họ đi đây đi đó cho tới khi Griffin quyết định rằng các phụ nữ quý tộc ở đảo Sicily mà anh ta đã quen (một cách thân mật) sẽ rất thích lồng chim mạ vàng và chất đầy chúng lên thuyền. James thì phát hiện ra tình yêu mới với một loại gia vị có tên là cà ri, anh chất đầy gói nghệ và thì là vào chuồng chim.

Trên đường về nhà, một thuyền hải tặc ngạo mạn đến mức muốn hạ gục họ, nên họ đánh chìm con tàu đó, thả thủy thủ lên một hòn đảo có người ở (đó là thói quen của họ) và đi tiếp, một chồng ngọc lục bảo ở góc cabin của Griffin cho biết rằng tàu *Poppy* không phải là con thuyền đầu tiên mà mấy gã hải tặc xấu số đó tiếp cận.

Họ bán lồng chim ở Sicily với lợi nhuận khổng lồ. Họ gửi cà ri về Anh quốc, ở đó có người của họ (vì giờ họ đã có trụ sở quản lý tài sản của họ ở năm nước) báo cáo lại rằng mới đầu bán ra khá chậm, nhưng sau ba tháng, nó thu lãi bảy mươi lần.

Jack đã học được cách kiểm soát tính khí. Anh thậm chí còn có thể nghĩ về cha mình một cách bình thản. Khi người ta giết nhiều người, trừ những gã hải tặc đã giết hàng trăm người thì biến thủ dưởng như là trò trẻ con. Có lẽ quan trọng hơn, anh không còn cho phép cảm giác tội lỗi thống trị cuộc đời của mình nữa.

Và Daisy... anh cáu điên vì không thể quên sự hấp dẫn khi mắt cô mở to vào lần đầu tiên anh chạm vào ngực cô, chưa kể đến những năm tháng ấu thơ khi họ cùng chơi đùa và đánh nhau. Nhưng anh tự dặn mình hết lần này đến lần khác rằng đó là ký ức của một cậu bé có tên là James, còn Hawk tự hào vì quên sạch quãng đời của mình ở nước Anh, hôn nhân cũng nằm trong số đó.

Rồi may mắn của anh cạn kiệt.

Đó là đầu năm 1816, họ vừa hạ gục tàu *Groningen* theo yêu cầu đặc biệt từ vua Hà Lan, tàu hải quân đã bị trộm và được dùng để cướp tàu buôn. Tất cả mọi thứ đều đã được xử lý xong, thuyền trưởng hải tặc đã bị trừng phạt thích đáng, chỉ còn vài tên hải tặc khác của tàu *Groningen* vẫn đang đánh nhau kịch liệt.

Jack chuẩn bị kêu gọi đầu hàng thì có một chuyển động nhanh như chớp ở bên phải, một gã hải tặc cầm dao lao tới.

Anh cảm thấy con dao xượt qua cổ, ngay dưới cằm mình. Kỳ lạ thay, anh không thấy đau, chỉ có cảm giác kinh khủng là da thịt bị tách ra, sau đó máu chảy xuống.

Anh quay cuồng lùi lại, thả vũ khí và sụp xuống boong. Có một tiếng nổ súng và gã hải tặc cầm dao ngã ngửa ra sau, đập xuống boong với tiếng bịch.

Rồi Griffin quỳ gối bên cạnh Jack, chửi rửa liên tục, hét lên.

Jack nheo mắt nhìn em họ dưới ánh nắng như thể anh ta có vầng hào quang, một vầng hào quang mờ mờ. “Thành công đấy,” anh nói nhưng môi không thốt nổi nên lời. Tất nhiên những người đàn ông bị cắt họng không thể nói được. Anh và Griffin đã dần yêu quý nhau như anh em, dù là đàn ông nên họ chưa từng bộc lộ tình cảm. Họ cũng không cần.

Giờ Griffin đang cúi người nhìn xuống anh, đập vãi dưới cằm. James nhìn vào mắt anh ta và thấy chúng đang khiếp hãi. Anh đã biết sự thật trước khi nhìn vào mắt em họ. Người bị cắt họng không sống được.

“Anh sẽ không chết,” Griffin ra lệnh qua đôi môi trắng bệch, dữ dội như một vị vua hải tặc. “Khỉ thật, James, cố lên. Dicksling sẽ tới đây ngay và anh ta sẽ khâu da anh lại.”

James nói thật chậm, “Bảo với Daisy.” Không có âm thanh nào thốt ra, và giờ sự đau đớn đã lan đi khắp cơ thể anh, trước mắt anh là những đốm đen lấm chấm. Nhưng trong trái tim anh chỉ có một điều duy nhất, một điều anh phải nói, dù phát hiện ra điều đó làm anh sốc.

“Daisy à?” Griffin nói, cúi sát hơn, “Vợ anh. Bảo cô ấy cái gì?”

Nhưng các đốm đen đang liên kết lại với nhau và ủa về phía anh như thể có một cơn bão cát vừa đột ngột nhô lên khỏi mặt biển.

Và đúng lúc ấy, gã hải tặc đã bị đánh ngã găng gượng nốt lần cuối – gã ta ngồi dậy và vung dao về phía Griffin. Rống lên, Griffin ôm lấy chân. Máu bay theo gió và rơi khắp mặt James.

Nó đã kết thúc, nó đã kết thúc. Chỉ đến lúc ấy James mới nhận ra điều mình đã biết từ lâu.

Anh không thể nói ra từ mà anh tuyệt vọng muốn nói.

Và cũng chẳng có ai nghe.

Chương 21

Tháng 4 năm 1816

Đơn xin chính thức công bố chấm dứt cuộc đời của bá tước Islay đang được xử lý ở tòa công lý thù Theo nhận được một bức thư từ một trong hai mươi tám thám tử Bow Street đã trở về Anh.

Nhưng bức thư này khác – nó có tin tức.

Cô ngồi im lặng với bức thư trong tay, nhìn nó chăm chú.

Nếu James còn sống, thám tử, một người đàn ông tên là Badger, chắc chắn đã viết *Tôi đã tìm thấy chồng phu nhân*, chứ không phải *Tôi có tin tức*. Bụng cô dâng lên cảm giác u sầu mãnh liệt đến mức có thể sờ được, như một quả tim khác đập bên dưới quả tim thứ nhất.

Cô gọi quản gia mới – Maydrop, và ra lệnh cho ông ta mời Pinkler-Ryburn đến ngay chiều hôm đó. Badger hóa ra là một người đàn ông rậm lông và ngăm đen, chân vòng kiềng và trông hung hãn. Người ta có cảm giác rằng bọn tội phạm sẽ thấy khá hối hận nếu bị Badger bám đuôi.

“Râu anh ta như cá trê,” Cecil thì thầm, nhưng Theo lo lắng để mức không cười nổi. Họ đang ngồi cùng nhau trên tràng kỷ, Badger ngồi trong chiếc ghế đối diện. Theo bồn chồn đến mức cảm thấy có ruồi bay trên đầu, vậy nhưng Badger vòng vo giải thích phương pháp mà không đi thẳng vào vấn đề. Anh ta tốn cả đồng thời gian để giải thích chính sách nơi mình được thượng cấp bổ nhiệm, mình đưa theo bao nhiêu người, thuê bao nhiêu người ở đảo, mất bao lâu để đi thuyền tới bến cảng đầu tiên.

Lần đầu tiên sau nhiều năm trời Theo có thói thúc muốn cắn móng tay, một thói quen mà cô đã từ bỏ từ thời đi học.

“Tây Ấn,” Badger tiếp tục, “không văn minh theo tiêu chuẩn của chúng ta, và tôi sợ rằng tôi đã phải hối lộ rất nhiều để có được thông tin mình cần.”

“Anh có tìm được chồng tôi không?” Theo cắt ngang. Cô không thể đợi lâu hơn.

“Không,” Badger đáp lại.

Cô nuốt nước bọt. “Nhưng anh có tin về anh ấy.”

“Tôi tin rằng ngài ấy chưa chết vào năm 1810,” Badger nói, nhìn xuống tập giấy mà anh ta đã đặt trên đầu gối, “Ngài ấy... ờm....” Vẻ chê bai hiện lên trên mặt anh ta.

“Anh ấy đang sống cùng một người phụ nữ khác,” Theo nói thẳng.

“Ngài ấy từng là hải tặc.”

Cecil thở dốc, và Theo kêu lên – vì kinh hãi hay ngạc nhiên thì cô không dám chắc.

“Không thể nào,” một giây sau cô nói.

Badger liếm ngón tay và lật sang một trang khác. “Ngài ấy đã được gọi là Bá tước bởi nhiều nhóm tội phạm khác nhau. Tôi có thể nhắc lại cho phu nhân vào thời điểm này James Ryburn sở hữu tước vị Bá tước Islay. Ngài ấy đã liên hợp với một hải tặc khác có tên là Griffin Barry.”

“Cái tên đó nghe khá quen,” Cecil nói.

“Barry thật ra cũng là một quý tộc...,” Badger nhìn họ chê bai, như thể bản thân họ phải chịu trách nhiệm cho những thành viên sa đọa của giai cấp mình, “...và sau khi cân nhắc tôi thấy rằng ngài Griffin đã đưa Bá tước Islay vào con đường xấu xa và phạm tội này.”

“Phạm tội!” Cecil lại thở dốc. “Anh họ James của tôi sẽ không phạm tội! Tôi dám cá cả tính mạng.”

“Tôi khuyên ngài không nên làm thế,” Badger phát biểu, “Hoạt động thực sự của Bá tước và Barry còn nằm trong vòng nghi vấn, có những người quả quyết rằng Barry chỉ tấn công các tàu hải tặc, ít nhất là sau khi ngài ấy nhập hội với Bá tước. Có nhiều chứng cứ cho hoạt động hải tặc của Barry trước năm 1808, nhưng sau năm đó, ngài ấy đã tuyên bố mình là ‘tàu săn hải tặc’, một tên gọi có được vì tấn công đồng nghiệp của mình.” Anh ta dừng lại. “Đối với những công dân tuân thủ luật pháp thì sự khác biệt đó rất mong manh.”

“Không thể!” Theo nói, lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì mẹ mình không còn sống.

“Nếu vị ‘Bá tước’ này có liên hệ với anh họ của tôi,” Cecil nói, “thì tôi dám chắc rằng anh ta chỉ tấn công tàu hải tặc. Anh ấy là một người đàn ông trọng danh dự và sẽ không nghĩ đến việc làm hại những tính mạng vô tội cũng giống như sẽ không... chơi bạc bịp!”

Theo nắm tay anh ta và siết nhẹ. Giá mà James ở đây để nghe Cecil mạnh mẽ biện hộ cho anh. “Điều gì đã xảy ra với Bá tước?” cô hỏi, “Anh ta bị giết à?”

“Có cả một huyền thoại được dựng nên quanh con tàu của người đàn ông này, tàu *Poppy* 2, nhưng không một ai kể cho tôi số phận của nó,” Badger nói, “dù, tất nhiên, tôi đã để lại người ở đó để tìm hiểu. Họ đang di chuyển qua các đảo để dò hỏi thêm, trong khi tôi về đây hết tốc lực. Đến ngày tôi trở lại Anh quốc, điều duy nhất được xác định là Griffin Barry nói trên từng có một đối tác có tên là Bá tước. Nhưng không lâu sau đó, Bá tước được thay thế bởi một kẻ đáng sợ có tên là Jack Hawk.”

“Jack!” Theo kêu lên. “Jack không khác James là mấy.” Trong khi cô muốn mọi bằng chứng cho thấy anh có thể còn sống, cô không dám chắc mình thích ý kiến đó. Điều đó có nghĩa James của cô là hải tặc, một tên tội phạm khát máu bắt những người vô tội nhảy xuống đại dương. “Dù tôi vẫn không tin điều đó đâu,” cô nói thêm.

“Tôi đồng ý rằng có sự tương đồng giữa hai cái tên đó,” Badger nói, “Nhưng chỉ đến thế mà thôi. Tôi có hai người vẽ tranh của của anh chàng Jack Hawk này, vì anh ta nổi tiếng ở những vùng đất đó. Anh ta có cả một nhóm phụ nữ ái mộ, xin phu nhân thứ lỗi cho sự khiêm nhã. Không có khả năng Bá tước và Jack Hawk là một. Theo mô tả, Hawk là một gã to con khổng lồ, đầu cạo trọc và có hình xăm ngay dưới mắt phải.”

“Hình xăm?” Cecil lặp lại.

“Hình xăm là cái quái gì vậy?” Theo hỏi.

“Hình ảnh được cấy vào da bằng màu nhuộm và kim,” Badger nói, “Tôi thấy ít có khả năng một người Anh, chưa nói đến một quý tộc, sẽ trải qua quá trình man rợ đó, nó vừa đau đớn vừa không thể gột bỏ. Tôi đã thấy vài ví dụ khi còn ở trên đảo, và chúng cực kỳ dã man.”

“Tôi đồng ý với anh rằng chúng ta có thể bỏ qua khả năng ngài Islay và gã hải tặc là một,” Theo nói, “Trên thực tế, tôi thấy giả thuyết trước của anh cũng khó tin tương tự, Badger. Việc Griffin Barry là quý tộc không phải bằng chứng thích đáng để kết luận rằng một gã tội phạm có tên là Bá tước có liên hệ với chồng tôi.”

“Tôi sợ rằng chúng tôi không thể trao phần thưởng cho thông tin này,” Cecil đồng ý, xen vào, “Ngài Islay không bao giờ là hải tặc, tôi thấy giả thuyết đó rất khó tin, nó còn sỉ nhục ký ức về anh ấy nữa.”

Theo bỏ qua “ký ức,” Cecil ngày càng ít nói về anh họ mình bằng thì hiện tại. Cô có thể hiểu được, sau rốt thì, James đã đi gần bảy năm.

“Tôi đã bị xen ngang trước khi kịp trình bày bằng chứng với phu nhân,” Badger nói, trông khoái chí như một con mèo ăn đuôi chuột. Anh ta thò tay vào túi áo ngực và rút ra một ví nhỏ bằng vải flannel, mở nó ra.

Nó đựng một cái hộp nhỏ.

Và bên trong chiếc hộp... một lọn tóc màu đồng sang brandy.

“Tôi không thấy được tầm quan trọng của vật mà anh đang cầm,” Cecil nói, ngả ra sau, phẩy tay. “Một chiếc hộp xỉn với một lọn tóc...” Anh ta nhìn sang Theo và ngừng lại.

“Đó là tóc của tôi,” Theo nói, môi cử động khó khăn, “James đã cắt nó vào đêm tân hôn của chúng tôi. Thật ra là sáng hôm sau.” Cô chìa tay ra, “Tôi có thể cầm nó được chứ?”

Badger đưa nó ra. Chiếc hộp, như Cecil nói, xỉn và không đặc biệt đáng giá. Vậy nhưng

không thể nhuộm mái tóc của chính cô. Cô đã dành quá nhiều năm để than phiền về những màu sắc kỳ cục của nó.

“Nó không nhất thiết là tóc của cô,” Cecil nói, nhìn xuống tay cô, “Tôi đồng ý rằng có vài điểm tương đồng, nhưng màu tóc của cô sáng hơn nhiều.”

“James đã cắt tóc bên dưới để không ai nhìn thấy. Lọn tóc này sẫm hơn, nhưng anh thấy đấy, nó có đủ sự kỳ cục của tóc tôi. Như một con ngựa vằn màu vàng, James luôn nói vậy.” Đau đớn, cô thấy giọng mình run rẩy.

“Anh đã tìm thấy thứ này ở đâu vậy?” Cecil nói với Badger, ngay lập tức khế siết nhẹ tay Theo, “Dù tôi không nghĩ lọn tóc này nhất định là của Phu nhân Islay đâu.”

“Rõ ràng là nó đã bị đánh cắp từ người đàn ông có tên là Bá tước. Tôi đã nói rằng sẽ trả một trăm bảng, một khoản tiền nhỏ, để đổi lấy bất kỳ bằng chứng nào chứng minh sự tồn tại của ngài công tước. Trên đường tìm kiếm, tôi đã đề xuất sẽ trả thêm cho bất kỳ chi tiết nào về gã hải tặc có tên là Bá tước. Thứ này đã được mang tới cho tôi sau đó.”

“Vậy nhưng không ai biết chuyện gì đã xảy ra với những người đàn ông đó à?” Theo hỏi nhỏ. Các ngón tay run rẩy, cô đóng hộp lại. Chỉ nhìn lọn tóc thôi cũng mang lại niềm vui vô bờ bến của ngày hôm ấy. Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy nữa.

Badger lắc đầu. “Tàu *Flying Poppy* không còn được nhìn thấy ở khu vực đó trong khoảng ba bốn năm, một điều không có gì kỳ lạ. Griffin Barry hoạt động trên khắp đại dương. Anh ta được nhắc đến quanh Ấn Độ lẫn gần Canada. Họ gọi anh ta là ‘cá chuồn’ và nhiều tên tương tự.”

“Và khi *Poppy* quay lại, Bá tước đã biến mất.”

“Chính xác. Và điều quái quỷ là mấy năm qua cũng không có ai nhìn thấy tàu *Poppy* nữa, và tôi cũng không nghe ai nói đến nó nữa. Vậy nên có khả năng Barry đã chìm xuống đáy biển, mang theo sự thật về những gì đã xảy ra với ngài Islay.”

Sau đó là một khoảng im lặng. Badger đã tường thuật xong. Theo là người phải nói ra những gì cần nói, “Anh ấy đã mất.” Cô nắm chặt lấy chiếc hộp nhỏ bằng kim loại xỉn màu. “James đã chết.”

Badger gật đầu, ánh mắt không chút thương cảm. “Tôi sợ là thế. Hải tặc là một nghề kinh khủng, và tôi thấy ngạc nhiên vì đức ngài sống sót qua một hai tháng, chứ chưa nói là lâu như vậy. Bá tước Islay bị đặt vào tình thế bất lợi, bao quanh bởi những kẻ phạm pháp, những kẻ sẽ bắn vào lưng anh thay lời chào.”

“Đây là một câu hỏi khá khiếm nhã, nhưng tôi sợ rằng mình phải hỏi,” Cecil xen vào, “Liệu có khả năng anh họ tôi để lại con rơi ở đâu đó trên các hòn đảo không? Tôi không thích ý nghĩ một người nhà Ryburn phải trưởng thành dưới hoàn cảnh bất lợi đó.”

Tim Theo nhỡ mất một nhịp.

Nhưng Badger lắc đầu. “Jack Hawk mới là người nổi tiếng với phụ nữ. Theo những gì tôi biết, gã tội phạm đó đã để con rơi khắp Đông Ấn, anh ta có danh tiếng đi kèm với điều đó. Nhưng Bá tước có tính cách khác hẳn.”

“Tính cách như thế nào?” Theo hỏi, tim cô như vỡ nát dưới xương ức.

“Không ai thấy anh ta đến chỗ một phụ nữ nào hết,” Badger nói, giờ mắt anh ta đầy vẻ thông cảm, “Điều đó cho thấy dù sa vào nghề nghiệp khá bất thường này, Bá tước Islay không vứt bỏ mọi phẩm chất đặc trưng của quý tộc Anh. Và tất nhiên, ngài ấy đã giữ gìn chiếc hộp đó.”

“Tôi mừng vì ngài công tước quá cố không còn sống để nghe điều này,” Cecil lầm bầm, “Nó hẳn sẽ đưa ông ấy xuống mồ.”

Họng Theo phát ra một tiếng nức nở mạnh mẽ đến mức cô cảm thấy miệng mình vặn vẹo. James đã chết, bị chết bởi một gã hải tặc, cơ thể anh hẳn đã bị quăng xuống biển. Và anh đã mang theo lọn tóc của cô khi rời khỏi Anh quốc. Cô không thể chịu nổi điều đó... không thể chịu nổi.

Cô đứng dậy và tay Cecil rời khỏi cánh tay cô. “Xin thứ lỗi,” cô nói, cảm thấy nước mắt tràn xuống mặt.

Badger đứng dậy và gật đầu. Anh ta có vẻ đã quen truyền đi nhiều tin tức khủng khiếp.

Cecil đang cố đứng dậy từ chiếc tràng kỷ thấp. “Đi đi,” anh ta nói, hơi hỗn hển, “Tôi sẽ nói chuyện với Badger thêm vài phút nữa. Tôi sẽ gặp cô sau.”

Theo chạy ra khỏi phòng, tay nắm chặt chiếc hộp nhỏ.

Chương 22

Ngày 30 tháng 5 năm 1816

Nghị viện

Luân Đôn

Hiệp sĩ Garter, người chịu trách nhiệm cho các nghi lễ trong Nghị viện, đang đau khổ trước ngày mới. “Anh phải bắt tất cả bọn họ xếp hàng vào phòng,” ngài Henry Gismond cúi kính nói với vợ, đĩa bánh mỳ nướng và mút cam để trước mặt. “Tất cả gần hai trăm người, họ sẽ đi lại lung tung, đặc biệt là những người lớn tuổi. Anh ghét những nghi lễ trang trọng như thế, ghét thật sự.”

Phu nhân Gismond gật đầu. Bà biết rằng Henry thân yêu của bà ghét những dịp như vậy, dù ông rất thích cơ hội thể hiện bản thân với tư cách trưởng cố vấn cho Hoàng gia về các vấn đề lễ nghi và tước hiệu. “Đó là một sự kiện hết sức buồn thảm. Bá tước Islay là một chàng trai trẻ dễ mến, trên mọi phương diện. Anh không thích nghĩ đến cảnh anh ta mất tích trên đại dương dữ dội.”

“Những gã sâu rọu sẽ gây ra nhiều rắc rối nhất.” Gismond tiếp tục dòng suy nghĩ của mình, “Em sẽ chẳng bao giờ đoán được có bao nhiêu gã giấu bình rượu dưới áo choàng đỏ. Sốc lắm. Thỉnh thoảng anh phải tìm chế lăm mới không gõ vào mu bàn tay họ.”

“Hôm nay họ sẽ không say xỉn đâu,” vợ ông nói một cách quả quyết, “Có mấy khi một quý tộc bị tuyên bố đã mất tích và chết đâu? Và Phu nhân Islay cũng sẽ có mặt. Em chắc chắn tất cả mọi người sẽ tôn trọng sự đau khổ của cô ấy khi phải tạm biệt người chồng trẻ của mình. Họ vẫn nói đó là một cặp yêu nhau, anh biết đấy.”

Cần có thêm sự giúp đỡ của bảy vị quan phụ trách nhưng Gismond cũng đã chỉ huy các quý tộc vào hàng, sẵn sàng đi vào Nghị viện – công tước sánh đôi cùng công tước, các bá tước đi cùng nhau. “Như thuyền của Noah,” Gismond lẩm bẩm, không phải lần đầu tiên. “Ngài phải đứng đúng vị trí,” ông nói, đặt tay lên một quý tộc già nua và nghễnh ngãng.

Cuối cùng ông cũng có thể thở dài nhẹ nhõm khi tiếng kèn trumpet chính thức kêu gọi các quý tộc tiến vào, và ông sải bước qua cửa như một con vịt mẹ oai vệ dẫn hai hàng vịt con quàng quạc. Ánh nắng tràn vào qua các ô cửa sổ vòm cao, phản chiếu lên hai chiếc đèn chùm mạ vàng treo trên trần nhà.

Nói chung, khi đứng ở trên cao và quay lưng lại, ông chứng kiến một cảnh tượng khá huy hoàng trước mắt khi những quý tộc mặc áo đỏ tía... và áo khoác lông chồn ngồi vào ghế. Ngài

Fippleshot có vẻ đã quên kính, Công tước Devonshire đang vẫy tay về phía các hàng ghế đang được các nữ quý tộc ngồi chật kín. Nhưng tổng thể thì tất cả đều đang đi đúng hàng, có vẻ không có ai uống quá nhiều brandy trong bữa trưa.

Đáng buồn thay, căn phòng này chỉ mang bầu không khí đông đúc, phấn khích này khi chủ đề cần xử lý liên quan đến cái chết – ví dụ như một quý tộc bị buộc tội giết người, hoặc bị xem là đã chết, như hiện thời. Các nữ quý tộc cũng chỉ thường xuất hiện với những vấn đề liên quan đến di chúc và con hoang. Những cuộc bỏ phiếu cai trị đất nước thì lại thường chẳng có mấy ai thêm xuất hiện. Nhưng đó là một ý nghĩ không phù hợp, và ông gạt nó đi.

Tiếng kèn tạm dừng lại, một vị quan phụ trách đi lên lối đi giữa các hàng ghế, Nữ Bá tước Islay trẻ tuổi theo sau. Giờ cô ta sẽ không bao giờ trở thành nữ công tước nữa, Gismond tự nhắc mình, cảm thấy hơi thương cảm. Nhưng rồi, Phu nhân Gismond – người đọc các tờ báo lá cải với sự chú tâm mà vài người dành cho Kinh Thánh và giấy phép đua ngựa – bám chặt với ý nghĩ nữ công tước sẽ tái hôn. “Cô ấy cần có một người đàn ông của riêng mình,” Phu nhân Gismond đã nói sáng hôm đó, “Không hề nghe thấy một tin đồn nào về cô ấy, nhưng người phụ nữ tội nghiệp đó sẽ không có con cái nếu chuyện này tiếp diễn.”

Tất cả quý tộc đứng dậy khi nữ bá tước, cả người mặc đồ tang, đi lên trước và cúi chào, đầu tiên là chào khách đến nghe, rồi chào các quý tộc nam, rồi chào ngài Chacellor. Sau khi hoàn thành nghi thức, cô về chỗ dành riêng cho các nữ quý tộc và ngồi cạnh và Pinkler-Ryburn.

Gismond nheo mắt nhìn cô ta vì vợ ông sẽ đòi biết chi tiết về mọi bộ đồ của cô ta khi ông về nhà. Nhưng Gismond không thấy có gì khác thường. Cô ta cao ráo và có vẻ gầy, dù cũng khó nói vì có lẽ cô ta mặc bốn đến năm váy lót. Cô ta nổi bật như một chấm đen giữa một đám vàng lấp lánh. Không bị buộc phải mặc áo choàng đỏ, các nữ quý tộc có xu hướng chưng của cải lên người, các hàng ghế dành cho họ sáng lấp lánh.

Chấp hành viên toà án yêu cầu im lặng, và họ tiến hành các thủ tục mở màn (từng giây từng phút đều làm tâm hồn yêu nghi lễ của Gismond sung sướng). Cuối cùng, ông quỳ xuống và đưa cho ngài Chancellor quyền trượng.

Ngài Chancellor ngồi trên ghế Woolsack, một chiếc ghế không lưng giống như ngai vàng, cao hơn các quý tộc đang khoác áo màu đỏ và vàng ngồi trên những băng ghế đỏ phía dưới.

Ông đứng dậy. “Thay mặt cho các giáo sĩ và quý tộc đáng kính trong Nghị viện,” ông nói, giọng dễ dàng vang khắp đại sảnh rộng lớn, “Chúng ta họp mặt tại đây để giải quyết một nhiệm vụ trang nghiêm – quyết định xem có nên tuyên bố rằng bị quý tộc đáng kính, người bạn của chúng ta, Bá tước Islay – người thừa kế chức Công tước Ashbrook – đã bị mất tích trên biển. Chúng ta khoác lên người áo choàng đỏ và lông chồn lông lầy này để tôn vinh ngài Islay, để xử lý đơn đệ trình ‘Chết không rõ tung tích’ từ người thừa kế đau khổ của ngài, ông Cecil Pinkler-Ryburn, người đã bày tỏ nỗi đau khổ sâu sắc trước sự kiện đáng tiếc này.”

Tiếng xì xào tán thành vang lên, và Pinkler-Ryburn bồn chồn nhúc nhích trên chiếc ghế ngay bên dưới Gismond, còn ông thì tự động tính toán xem cần bao nhiêu lông chồn để trang

trí chiếc áo choàng đỏ phủ lên chiếc bụng vĩ đại khi anh ta trở thành công tước. Nhưng đánh khen cho Pink (như cách mọi người hay gọi anh ta), anh ta không hề có vẻ hân hoan hay vui sướng.

“Chúng ta sẽ trao tước vị Công tước Ashbrook cho vị quý tộc vắng mặt như một phép lịch sự,” ngài Chancellor tiếp tục, “vì người cha đáng kính của chàng trai ấy đã mất khi ngài ấy rời khỏi Anh quốc và hẳn là sau khi ngài ấy đã chìm dưới sóng biển. Do đó, Bá tước Islay trẻ tuổi chưa hề nhận danh hiệu cũng như nghĩa vụ đi kèm với vị trí người thừa kế, và cũng chưa từng ngồi cạnh chúng ta, trong Nghị viện.”

Ông ta ngừng lại lấy hơi và để ước lượng tầm ảnh hưởng của câu nói của mình.

“Vợ ngài ấy không thể để tang trong lúc ngài ấy mất tích,” nói đến đây ông nhìn sang ghế ngồi của nữ bá tước một cách hiền hậu, “và không thể nhận nghĩa vụ và trách nhiệm của một nữ công tước, trong lúc ấy cũng không có được sự tự do và quyền lợi của một góa phụ. Hơn thế, điền sản công tước không có bàn tay dẫn dắt của chủ nhân.”

Gismond nghe thấy điều ngược lại; trên thực tế, phần lớn mọi người đều biết về bàn tay dẫn dắt của nữ công tước khiến nhà máy dệt Ryburn thành công. Vợ ông đã bọc lại phòng khách bằng vải Ryburn, và chúng tốn khá nhiều tiền.

Giờ ngài Chancellor đang đề nghị thảo luận về đơn tuyên bố Công tước Ashbrook đã chết không rõ tung tích. Như dự đoán, người thừa kế công tước, Cecil Pinkler-Ryburn, xin phép được nói trước hội đồng. Anh ta đi lên và nhìn khắp phòng, chưa lên tiếng.

Anh ta có một vẻ kiêu hãnh kỳ lạ, dù béo phì và khá mờ nhạt. “Tôi hết sức đau đớn, và tôi nói vậy một cách thật lòng, khi phải xem xét việc tuyên bố người anh họ đáng mến của tôi đã ra đi như thế này. Tôi chỉ tán thành động thái này theo yêu cầu của Phu nhân Islay. Trong khi tôi muốn trốn tránh các nghĩa vụ và trách nhiệm của điền sản công tước thì tất nhiên, cô ấy muốn được thoát khỏi trách nhiệm nặng nề mà cô ấy phải gánh vác khi chồng cô ấy mất tích.”

Mọi người trong phòng dường như đều cảm thấy anh ta nói năng thích đáng, vì tiếng rì rầm vui vẻ vang lên cũng như rất nhiều nữ quý tộc gật đầu tán thành.

Sau đó hội đồng nghe trình bày từ đại diện ủy ban đã xem xét đơn của Pinkler-Ryburn. Ông ta nêu lên rằng đã có tổng cộng hai mươi thám tử Bow Street được thuê tới những địa điểm khác nhau trên thế giới sau khi bị bá tước trẻ tuổi mất tích vài năm, và tin tức về ngài ấy hết sức mơ hồ.

Vì không còn gì để trình bày, ngài Chancellor lại bước lên trước, cầm quyền trượng trong tay phải, “Chắc chắn rằng chúng ta đánh giá cao tình cảm của ông Pinkler-Ryburn, vì tước vị công tước Anh quốc được truyền cho một quý ông luôn đi cùng với sự thương tiếc và đau khổ dành cho người tiền nhiệm.”

Nghe thấy điều đó, tiếng cười ngay lập tức vang lên ở nhiều chỗ trong phòng, có vẻ như

các khán giả đã chứng kiến không chỉ một tước vị được tiếp nhận với vẻ hạnh phúc chứ không phải đau buồn.

Ngài Chancellor lờ đi sự bất lịch sự này, “Hội đồng này cũng như toàn Anh quốc không thể ngăn cản bước đi của thời gian, cũng như không thể tác động tới chuyển động của thủy triều hay chu kỳ của Trái Đất.”

Nữ Bá tước Manderbury đeo những sợi lông đà điểu dài ngoằng uốn xuống gáy và liên tục chọc vào mặt của Phu nhân Bury St.Edmond. Gismond nheo mắt. Chắc chắn ánh bạc kia không phải là chiếc kéo thêu nằm trong tay Phu nhân Bury St.Edmond đấy chứ?

Gismond kìm chế khao khát nhìn vào chiếc đồng hồ mà ông đã bí mật giấu dưới thắt lưng, và lắng nghe giọng nói mạnh mẽ của thượng cấp – người đã chuyển từ thủy triều sang đẳng tối cao.

Nhưng vào khoảnh khắc đó có một chuyện xảy ra, một sự kiện mà Gismond đã kể đi kể lại suốt cuộc đời còn lại. Nó bắt đầu với sự náo động ở cuối phòng, nơi các vệ binh hoàng gia đang canh gác phòng trường hợp một vị quý tộc lạc đường vào trễ. (Một hành động đáng chỉ trích, nhưng đã từng xảy ra.)

Nhưng chắc chắn người đến muộn không phải là quý tộc. Người đang bước đi giữa các hàng ghế hiện giờ là một kẻ xâm nhập trái phép – một người đàn ông mặc quần bó đen tuyền và áo khoác, không găng tay, và không tóc giả.

Ngài Chancellor khựng lại khi đang tả cảnh vòng tay của thiên đường ôm lấy vị quý tộc mất tích.

Gismond do dự bước lên trước. Ông nên quẳng gã ta ra khỏi phòng. Nhưng ông không phải người hành xử bạo lực, giờ một tay lên, ông nhìn xuống các vệ binh ở cuối phòng. Nhưng họ đứng thẳng, mắt sụp xuống.

Cảm giác giận dữ này đến, theo sau là cảm giác bối rối – họ đã được đào tạo bài bản và đáng nhẽ chỉ mang thái độ đó khi có một thành viên của giới quý tộc tiến vào. Gismond cảm thấy mình trở nên trắng bệch. Có phải một tay phóng viên đã lừa đảo để đi qua vệ binh vào cửa hay không?

Ông ưỡn thẳng vai lên và chuẩn bị hành động.

Người đàn ông đang đứng ở đầu phòng, và rải một bước dài để tiến lên bục.

Anh ta vạm vỡ, hết sức vạm vỡ, dù vậy đi nữa, ngài Henry Gismond biết rằng đây là khoảnh khắc quyết định trong đời ông. Ông phải chứng tỏ mình xứng đáng với vị trí này và ngăn sự hỗn loạn xảy ra trong buổi lễ. Kỷ niệm về vị bá tước trẻ tuổi phụ thuộc vào đó.

“Xin ngài hãy rời khỏi căn phòng này,” ông nói, nâng giọng át tiếng kêu lo lắng dường như đang vang vọng khắp các bức tường của căn phòng này.

Anh ta nhìn ông và Gismond ngập ngừng lùi lại một bước. Mái tóc của kẻ xâm nhập chỉ dài đến chớm tai. Da nâu như quả hạch, và ngay dưới mắt phải là dấu ấn của một kẻ hoang dã.

“Thề có Chúa, đây không phải là chỗ dành cho một kẻ mọi rợ từ châu Mỹ,” ngài Chancellor rống lên, “Anh kia, hãy trở lại nơi đã đưa anh tới đất nước này!”

Chỉ đáp lại bằng một nụ cười khoe hàm răng trắng, anh ta quay lại để đối mặt với toàn bộ hội đồng. Nhưng anh ta vẫn giữ im lặng. Gismond thấy rằng đến các vị khách cũng đã đứng hết dậy, rướn người xuống nhìn.

“Trật tự!” ngài Chancellor hét lên, “Mời mọi người ngồi xuống để chúng ta còn khám phá ý nghĩa của hành động quấy phá này.”

Tiếng kêu lo lắng không giảm xuống nhưng các quý tộc bắt đầu ngồi xuống.

Và suốt lúc ấy kẻ xâm nhập chỉ đứng im trước mặt họ, miệng nhếch lên cười một cách kỳ cục. Tâm trí Gismond chạy đua. Ông từng nghe giai thoại về những người Anh-điêng ở châu Mỹ, về sức mạnh và sự xảo trá của họ. Ông thậm chí còn từng nhìn thấy rìu và áo làm từ da được đem ra trưng bày. Nhưng gã thổ dân này có vẻ không mang vũ khí. Vì cái...

Dòng suy đoán của ông bị cắt ngang. “Không ai nhận ra tôi sao?” người đàn ông hỏi. Gismond chưa từng nghe thấy một giọng nói như vậy – mạnh mẽ, trầm, một tiếng gầm rung lên trong không khí như tiếng gấu gầm.

Chỉ có điều dù rất thô ráp, giọng nói đó vẫn mang chất quý tộc Anh không thể nhầm lẫn. Phụ âm không sai vào đâu được. Giờ cả căn phòng chìm vào sự im lặng chết chóc.

Qua khóe mắt, Gismond thấy ngài Chancellor run run, bị giằng xé giữa quyền lực và cơn sốc mạnh mẽ đến mức ông ta... như mọi người khác trong phòng... chờ đợi xem điều gì sẽ diễn ra sau đó.

“Cân nhắc đến việc các ngài vừa hết sức đau buồn khi phải chôn tôi dưới mồ nước,” anh ta nói thêm, quay đầu lại với ngài Chancellor, “tôi cứ nghĩ mình sẽ được nhận ra chứ.”

Ngài Chancellor kêu the thé như lợn con, “Không thể!”

“Hoàn toàn có thể,” kẻ xâm nhập đáp lại. Anh ta có vẻ thích thú. “Ngài thấy đấy, vòng tay thiên đường chưa ôm tôi vào lòng.”

Một loạt tiếng kêu phấn khích vang lên sau nhận xét này. Gismond ngẩng cổ để nhìn nữ công tước đang ngồi trên khán đài. Theo ông thấy thì vị công tước mất tích... nếu thật sự là vậy... không nhận ra các nữ quý tộc cũng có mặt ở đây, anh ta chưa hề nhìn về phía họ. Nhưng Gismond chỉ nhìn thoáng thấy mặt cô ta, trắng như giấy da.

Rồi Pinkler-Ryburn đứng dậy và lại leo lên bục. Dù người đàn ông tự nhận là công tước

hung hãn hơn hẳn, Pinkler-Ryburn vẫn có một vẻ đường hoàng kỳ lạ.

“Tôi không nhận ra ngài,” anh ta nói bằng giọng cẩn trọng và kính cẩn, như cách người ta đối xử với một con sư tử vừa đột nhiên nói bằng tiếng Anh rằng nó muốn ăn bạn.

“Chúng ta không thân nhau lắm,” anh ta đáp.

“Nếu ngài thật sự là công tước thì giọng ngài đã thay đổi đến mức không thể nhận ra.”

“Bị cắt họng khiến anh như thế đấy.” Anh ta ngửa đầu ra sau. Cả phòng thở dốc khi mọi người nhìn thấy một vết sẹo ghê gớm chạy dọc cổ họng màu nâu của anh ta như một chiếc cà vạt.

Gismond có thôi thúc muốn ôm chặt cổ mình, nhưng may mà kịp thời nhớ ra vẻ đẹp tinh khôi của chiếc cổ áo được hồ phẳng.

“Ngài đã ở đâu trong bảy năm qua?” Pinkler-Ryburn hỏi.

“Ở với những gã giết người.”

Pinkler-Ryburn đứng thẳng dậy và vươn vai. “Vậy xin ngài hãy trả lời câu hỏi này – Cái tên mà người ta thường dùng để nhạo báng tôi nhưng ngài chưa bao giờ gọi hồi đi học là gì?”

Lần đầu tiên, một nụ cười làm dịu khuôn mặt dữ tợn của anh ta. “Pink,” anh ta nói, “Họ gọi anh là Pink.”

Nếu có ai đó trong phòng tin rằng Pink thầm ước được trở thành công tước thì vào khoảnh khắc đó họ đã biết mình nhầm, vì anh ta ôm lấy anh họ của mình như mới tìm lại được người anh trai mất tích đã lâu.

Đó là một cảnh tượng mê hoặc đến mức không phải tất cả mọi người đều nhận ra rằng Phu nhân Islay – giờ đã là nữ Công tước Ashbrook – đã ngất xỉu vào người ngồi cạnh.

Chính chồng cô – vị công tước vừa trở lại vì giờ anh ta đã có quyền thừa kế tước vị đó – là người nhìn thấy cảnh náo động và nhảy xuống khỏi bục.

Gismond bước lên trước một cách khiếm nhã để nhìn rõ hơn. (Như sau đó ông đã nói với vợ mình, nó còn hay hơn kịch.)

Nữ công tước nằm bất động và trắng bệch cạnh bà Pinkler-Ryburn. Cô không hề nhúc nhích khi công tước cúi xuống. Một giây sau, ngài công tước thẳng người dậy, ôm vợ mình trong tay.

(“Đúng là một vở kịch,” tối đó Gismond đã nói đi nói lại, “Đầu cô ấy ngã vào vai chồng, nếu em hiểu ý anh. Giống hết phong cách anh hùng, chỉ có điều không có vị anh hùng nào trông như thế hết.” Ông cũng không giải thích được. “Có lẽ là do biểu cảm của anh ta, không hề có dấu

hiệu lo lắng hay phần khích. Như thế những chuyện thế này xảy ra với anh ta hằng ngày.”)

Khoác lên mình vẻ tự tin như khoác một cái áo viền lông chồn, công tước bước lên bục và đứng trước mặt mọi người, ôm vợ trong tay. Anh ta gật đầu với ngài Chancellor. “Tôi tin rằng em họ tôi, Pinkler-Ryburn, sẽ rút đơn xin tuyên bố tôi đã chết.”

“Phải!” Pinkler-Ryburn nói ngay lập tức với một tiếng thở dốc, “Chắc chắn. Sau rốt thì anh chưa chết.”

Nghe câu đó, công tước ngửa đầu ra sau và cười lớn. Và dù hành động đó lại làm lộ ra vết sẹo trắng kinh khủng, Gismond thấy mình suýt cười theo. Nhưng ông chưa từng lãng nhục các buổi lễ bằng hành động đó và ông cũng không định làm vậy vào lúc này.

Dù vậy, các quý tộc... những tiếng cười không kìm chế nổ ra, loại tiếng cười giải tỏa sự căng thẳng bị dồn nén.

(“Anh ta có một tiếng cười quyến rũ,” Gismond kể với vợ nhiều tiếng sau, “Trông như một gã côn đồ đúng nghĩa, nhưng khi cười thì là giọng cười *Anh*.”)

“Giọng cười Anh là thế nào?” vợ ông hỏi một cách nghi ngờ, “Và anh ta làm gì mà lại đứng đó nói chuyện với mọi người trong khi người vợ tội nghiệp đang ngất xỉu? Em thật sự hi vọng và tin chắc rằng *anh* sẽ không bao giờ đối xử khinh suất với em như vậy.”

Gismond kiên quyết gạt bỏ ý nghĩ rằng ông hoàn toàn không thể bế bổng vợ mình – người nặng hơn ông đến chục cân – chứ chưa nói đến việc bế bà đi vài bước. “Không đâu,” ông nói nghiêm trang, “Không bao giờ.”)

Chương 23

Ý nghĩ đầu tiên của Theo là muốn chạy trốn. Người đàn ông hung hãn, da cháy nắng trên bụng kia không thể, đơn giản không thể nào là James của cô.

Cái cách anh ta đứng trước toàn bộ quý tộc, vai rộng hơn bất kỳ ai khác, mắt bình thản di chuyển quanh phòng, màu da, hình xăm, mái tóc thậm chí còn không chạm đến cổ...

James trông không như vậy, và cũng không hành động như vậy.

Nhưng, tất nhiên, cô đã nhầm. Chính vết sẹo trên cổ James đã thuyết phục cô. Cô thở dốc trước hình ảnh đó, tim đập bình bịch và căn phòng chao đảo.

Cô trở lại từ trong bóng tối và thấy được mình được ôm trong tay James khi anh băng qua phòng. Có thứ gì đó sâu bên trong cô nhanh chóng nhớ lại mùi gió trời của anh, dù cho giọng anh không hề giống như cô đã nhớ.

Khi đầu tỉnh táo lại, cô nhận ra giọng nói mỉa mai thích thú của chồng khi anh trò chuyện với các quý tộc trên bụng. Chẳng có lấy chút quan tâm nào trong giọng anh dành cho cô, cho người phụ nữ - là vợ anh! - đang nằm trong vòng tay anh.

Ngay lập tức cô quyết định không mở mắt ra. Điều cuối cùng cô muốn là nhìn thấy những ánh mắt thương xót của những người trong phòng, vì James không thể thể hiện sự thờ ơ đối với cô trắng trợn hơn được nữa. Đó là trải nghiệm mà cô còn không muốn kẻ thù tồi tệ nhất của mình phải chịu.

Hắn là chồng cô đã lẩn tránh ở Luân Đôn nhiều ngày liền, chờ đến khoảnh khắc có thể sải bước vào Nghị viện như một chiến binh Visigoth và làm cô sốc đến ngất xỉu.

Dù rằng cô cũng chẳng mong anh sẽ lao vào vòng tay cô nếu biết anh đã trở lại. Sau cùng thì, họ đã chia tay trong giận dữ. Nhưng rồi, họ đã *kết hôn* cơ mà.

Đáng ra anh có thể ngăn chặn màn hài kịch này trước khi nó diễn ra. Anh có thể giả vờ quan tâm đến ý kiến của cô, để ý đến cô đủ để báo cho cô biết anh còn sống trước khi thông báo cho cả một hội đồng gần hai trăm người. Cảnh bề mặt công khai này như một hình phạt vậy. Tim cô đau đớn. Cô đã không cảm thấy hổ thẹn thế này từ hồi nhìn thấy bức phác họa “nữ công tước xấu xí.”

Nó khiến cô cảm thấy mình không được yêu, mình đáng ghét, như thể mặt đất dịch chuyển dưới chân, như thể từng ấy năm biến đổi thành thiên nga không có nghĩa lý gì, chúng bị xóa sạch bởi sự thật là chồng cô chẳng thèm đến thăm cô khi trở về Luân Đôn.

Sự đau đớn mà cô cảm thấy sau khi James bỏ đi, khi mọi người kết luận rằng anh không chịu nổi cảnh kết hôn với một phụ nữ xấu xí, ulla về. Vài bức vẽ đã mô tả James bỏ chạy với cánh tay che ngang mắt. Lúc ấy Theo đã trở thành một người vô giá trị, và giờ cô cũng cảm thấy như vậy.

Cô vẫn nhắm mắt trong khi James nói nốt, đi ra khỏi phòng và khỏi tòa nhà, rồi dịu dàng đặt cô lên ghế xe. Anh vạm vỡ đến mức cổ xe nghiêng ngả khi anh trèo qua cửa.

“Giờ em có thể tỉnh dậy rồi,” anh nói. Giọng anh lại mang ý cười. Cười sao? Anh nghĩ chuyện này... khiến những người yêu thương anh trải qua sự thống khổ khi phải tuyên bố anh đã chết... là chuyện *thú vị* chắc?

Trước đó James chưa bao giờ tàn nhẫn. Chưa bao giờ khinh miệt.

Cô không giả vờ nữa mà ngồi bật dậy, mắt mở ra. Sau chừng ấy năm, chồng cô lại ngồi đối diện với cô. Vậy nhưng mọi thứ đã thay đổi. James đã trở thành *hải tặc*. Một gã tội phạm. Mắt anh đen và khó dò, vậy nhưng không hiểu sao chúng vẫn toát lên vẻ kiêu căng và quyền lực. Cô không thấy khó tin với việc anh bắt mọi người nhảy xuống biển.

Cô nắm chặt lấy mép ghế da như bùa hộ mệnh.

“Chúa nhân từ,” cô nói, không nhỏ lắm. Da anh bị mặt trời đốt cháy, bông hoa màu xanh sậm bên dưới mắt phải của anh rất cuốn hút khi nhìn gần. Nó gần như một ngôn ngữ phương xa mà cô không hiểu.

Hình ảnh của anh làm cô có những so sánh lỗi bịch. Đàn ông Anh không – họ trắng như hoa lily. Da trắng. Họ không khắc hoa lên da mình.

Không phải James. Trông anh có sức sống gấp năm mươi lần những quý ông da trắng mà họ đã bỏ lại trong Nghị viện, và hình xăm đó...

Nó là một bông hoa, nhưng không phù phiếm. Nó hung hãn. Thậm chí là đáng sợ.

Cô nắm chặt ghế hơn. Trong một triệu năm nữa chắc cô cũng chẳng nghĩ mình có thể sợ người bạn ấu thơ của mình. Nhưng giờ cô thấy sợ. Chỉ đứa ngốc mới không lo lắng khi ở cùng anh.

“Buổi chiều tốt lành, Daisy,” anh nói, bình thản như thể họ mới chia tay một tháng.

Cô không nghĩ được gì để nói. Badger đã kể rằng hình xăm được khắc trên mặt một hải tặc tàn bạo có tên là Jack Hawl – Cô có nên gọi cái tên đó không? Rồi cô nhìn vào mắt anh, và nỗi sợ của cô bốc hơi ngay lập tức, sự giận dữ thay thế. James đang đánh giá cô bằng vẻ thích thú. Chẳng có dấu hiệu nào trên mặt anh cho thấy anh nhận thức được tầm quan trọng của buổi lễ mà anh vừa cắt ngang.

Vậy nhưng cô đã thật sự đau khổ khi chính thức tuyên bố sự ra đi của anh. Cô đã cố không

khóc, nghĩ đến cái cách ngài công tước quá cố thì thoáng lại xuất hiện ở Staffordshire và hỏi xem cô có nghe tin gì từ con trai ông hay không. Một người con trai đối xử với cha mình bằng sự lãnh đạm như thế thật đáng khinh.

Dù giận dữ hay không, bản năng cảnh báo cô hãy giữ bình tĩnh. “Chào mừng quay lại Anh quốc,” rốt cục cô nói vậy. Cô vươn tay lên gỡ mạng che mặt rồi đặt nó xuống ghế.

James chỉ gật đầu.

“Tôi có thể hỏi điều gì đã thúc đẩy anh trở về không?” cô hỏi như thể anh vừa đi du lịch ngắn ngày tới xứ Wales.

“Anh gần chết sau khi bị cắt cổ. Khá tầm thường, nhưng đúng là cận kề cái chết khiến người ta phải suy nghĩ.”

“Chắc chắn anh đã xuất hiện một cách kịch tính.” Theo chưa từng tự hào về bản thân hơn lúc này, giọng cô chẳng có chút chỉ trích nào. Khả năng kiềm chế tài tình đã giúp cô trải qua quãng thời gian nhục nhĩ trong quá khứ, và giờ nó cũng sẽ giúp đỡ cô. Cô nhất định không cho phép James biết thái độ thờ ơ của anh làm cô tổn thương thế nào.

“Ừ. Anh muốn nói rằng anh không hề biết em sẽ tham dự buổi lễ đó.”

“Điều đó có gì khác biệt với anh sao?”

Anh hơi nghiêng đầu, và lần đầu tiên cô nhận ra phong cách của James ngày xưa. “Có.”

“Anh đã ở đâu tại Luân Đôn trong lúc chờ buổi lễ?”

Anh cau mày, có vẻ thật sự bối rối. “Tàu của anh mới cập cảng tối qua. Anh đã tới dinh thự ngay lập tức để báo cho em biết anh còn sống, vị quản gia tốt bụng thông báo cho anh biết rằng anh nên chạy tới Westminster không thì sẽ không kịp cứu chính mình. Như anh tính thì vào ngày 16 tháng 6 anh mới chết được bảy năm. Anh cứ nghĩ mình vẫn còn vài tuần để thuyết phục mọi người rằng mình vẫn còn sống sờ sờ.”

“Giấy tờ sẽ được xử lý xong vào ngày anh mất, bảo đảm không có sự trì hoãn việc chuyển giao tước vị.”

“Anh mừng khi thấy Cecil không có chút do dự nào khi đánh mất tước vị mà cậu ấy gần như đã được thừa kế.”

“Không hề. Trên thực tế, anh ấy còn muốn đợi hơn một năm nữa.”

“Vậy ra vợ anh là người muốn được giải phóng nhân dịp kỷ niệm bảy năm kết hôn của chúng ta,” giọng anh lãnh đạm.

Cô mỉm cười lịch sự như một nữ công tước ở buổi hòa nhạc. “Chỉ vì tôi không có bằng

chứng về sự sống của anh, và cũng không có lý do gì giả thiết anh còn sống, tôi cam đoan với anh như vậy. Làm sao anh tìm được nhà vào sáng nay?” Theo ép các ngón tay của mình thả lỏng, nhưng không thể đặt chúng vào lòng. Thay vào đó, cô nắm lấy cạnh cửa sổ như thể họ đang cưa gấp chứ không phải thông dong đi về Quảng trường Barkeley.

“Anh chỉ tới đó vài phút. Anh đã thả hành lý của mình và đi thẳng tới Nghị viện.”

Cô không thể không hỏi, “*Hành lý tức là chiến lợi phẩm sao?*”

“Vậy là em biết?” Anh cười một cách tai quái.

Cô giận dữ đến mức cổ họng thít lại. Nhưng cô kiểm soát lại giọng nói. “Bọn tôi đã nghe nghe nói rằng có một mối liên hệ nào đó giữa anh và một hải tặc có tên là Bá tước và một gã khác có tên Jack Hawl, phải không nhỉ? Cecil và tôi không dám tin anh lại dấn thân vào cái nghề đó.” Cô không nói một điều quá hiển nhiên: *chúng tôi thật là lũ ngốc.*

“Cuộc sống tràn đầy ngập bất ngờ,” James đáp, không nói gì thêm.

Hắn là mũi cô phình ra, mắt anh nheo lại và có vẻ như anh đã nắm bắt được cảm xúc của cô.

Nhưng điều anh nói không thể hiện điều đó, “Giao thông ở Luân Đôn trở nên kinh khủng quá, anh tốn nhiều thời gian để tới Nghị viện đến mức suýt nữa thì phải làm cảnh đội mồ sống dậy.”

Cuối cùng cỗ xe cũng dừng lại. “Tôi mừng vì không phải xem cảnh đó?” Theo đáp.

“Quản gia của em đã bảo anh rằng em đã rời nhà lúc bảy giờ sáng,” giọng anh ngẫm mang vẻ sở hữu, “Buổi lễ bắt đầu một lúc lâu sau đó.” James đã mất tích bảy năm, và giờ anh nghĩ sẽ trở lại làm chủ gia đình sao?

“Tôi đã thăm mộ cha anh,” cô đáp, cầm ví và mạng che mặt khi người hầu mở cửa xe, “Ông thường hỏi thăm về anh trước lúc chết. Sáng nay, tôi muốn nói với ông trước khi tuyên bố anh đã chết. Một hành động ngu ngốc – theo nhiều mặt.”

Lần đầu tiên anh nao núng, cô thấy sự đau khổ sâu sắc lóe lên trong mắt anh.

Và cô thấy mừng. Khi rời khỏi xe ngựa, Theo thật sự sốc vì sự vui mừng của mình. Cô cảm thấy khát máu như bất kỳ gã hải tặc nào.

Chỉ còn một điều nữa mà cô cần làm rõ. À thì có nhiều, nhưng điều này không đợi được. Khi vào nhà, cô gạt đầu chào Maydrop, và ông ta ngay lập tức mở cửa phòng khách.

James đi theo, và khi cô quay lại để đối mặt với anh, anh chỉ nhìn cô chăm chú, chờ đợi, một hàng lông mày nhướng lên. Cô vẫn nhớ biểu cảm đó. Nhiều năm trước hàng lông mày nhướng lên của anh biểu thị tính tò mò của một cậu con trai, giờ rõ ràng là thể hiện sự ngạo

man của một gã đàn ông.

Trong giây lát, tim cô run rẩy. Cô sẽ làm gì đây? Cô sẽ không sống chung với hải tặc, với một gã công tước man rợ, mang sẹo. Có lẽ cô là người phụ nữ tự chủ nhất – hay cũng có thể nói là tao nhã nhất – trong số bạn bè của mình, nhưng giờ tim cô đập nhanh đến mức sắp bay ra khỏi ngực. Tuy vậy, cô vẫn cố trấn tĩnh lại.

“Vị thám tử Bow Street giả thiết anh là Bá tước khá chắc chắn rằng anh không thể là Jack Hawk,” cô nói, cời găng tay để không phải nhìn vào anh.

Nhưng cô vẫn có thể thấy anh dưới hàng lông mi. Anh đang ngả vào tường, không ra dáng quý ông chút nào. “Thám tử của em nhầm rồi.”

“Một trong những lý do để anh ta đưa ra kết luận đó là Hawk từng, nếu em hiểu đúng ý anh ta, có con hoang ở khắp Đông Ấn.” Lúc ấy, cô nhìn vào mắt anh, bỏ đi mọi phép lịch sự giả vờ, bảo đảm rằng mắt mình thể hiện rõ vẻ khinh miệt dành cho một người đàn ông không thềm trở về nhà suốt nhiều năm đằng đẳng, thậm chí còn không thềm an ủi người cha già nua của mình, một người đàn ông mà, theo những gì cô biết về hải tặc, không chỉ lấy cướp bóc làm kế sinh nhai mà còn lệnh cho mọi người nhảy xuống mồ nước. Một người đàn ông đã phản bội lại lời thề hôn nhân của mình, rồi bỏ mặc con cái, dù chúng có hoang dã và là con hoang đi nữa.

James im lặng trong chốc lát. Chàng trai mà cô nhớ hẳn sẽ hét lên để đáp trả ánh mắt cô, nhưng người đàn ông này chỉ khoanh tay trước ngực và trầm ngâm nhìn cô. “Em có vẻ khá giận dữ. Khi anh rời nước Anh, em cũng đã ở trong trạng thái này và anh cứ hy vọng thời gian sẽ làm thay đổi sự khó chịu của em.”

“Lúc ấy tôi tức giận vì anh lừa cưới tôi. Đối với tôi, cuộc hôn nhân của chúng ta không liên quan tới điều đó, dù có vẻ như anh không thấy vậy. Tuy nhiên, tôi có thể bảo đảm với anh rằng tôi chẳng thấy chút oán giận nào với hành vi phản bội của anh. Nhưng tôi sẽ hỏi anh lần nữa, Công tước, anh có thật sự bỏ con cái mình lại không? Hay anh đã đưa chúng về nhà cùng? Con cái là *hành lý* mà anh nhắc đến hả?”

Sự im lặng bao trùm lên phòng khách như tiếng roi quất – như thể không khí vừa bị chém làm đôi một cách hung hãn.

“Thám tử của em nhầm rồi,” James lặp lại, ngay trước khi Theo định tự mình kiểm tra phòng trẻ, “Anh không có con, dù con hoang hay hợp pháp.”

“Thật ư?” cô nói lạnh lùng, “Anh chắc chứ? Liệu tôi có phải tin rằng sau khi rời nước Anh chín tháng, anh đã hỏi thăm về tôi không?”

“Anh đã cho người làm vậy.”

“Đáng buồn vì anh không bảo người đó trấn an công tước về sự an toàn của anh.” Suy nghĩ cuối cùng của Công tước Ashbrook là về con trai mình, dù rằng kể cả lúc đang giận dữ

nhất thì cô cũng không nói ra điều đó. Như thế quá tàn nhẫn.

“Anh không nghĩ cha mình đã già. Một cách ngu ngốc, anh chưa từng nghĩ ông có thể chết trước khi chúng ta tìm được cách hòa giải. Đó là một trong rất nhiều niềm ân hận của anh.” Nhưng James nói nhẹ không, “Trên thực tế, tin về sự ra đi của ông đã biến anh từ Bá tước thành Jack Hawk.”

Cô chờ đợi nhưng anh không nói chi tiết. Rõ ràng là anh thấy không có nghĩa vụ phải giải thích thêm cho cô. Cô rời phòng và lên gác mà không nói thêm một từ nào nữa.

Nửa tiếng sau, trong bồn tắm, Theo nghĩ đến giải pháp hiển nhiên cho sự biến đổi khó lường này. Cô ngồi bật dậy, khiến nước chảy mạnh xuống vai và bắn ra sàn. “Mình cần Boythorn,” cô nói to.

“Phu nhân?” Amélie quay lại, cô ta đang gấp tất.

“Hãy bảo Maydrop gọi luật sư của ta, ông Boythorn,” Theo nói rồi đứng dậy, “Ta muốn ông ấy đến gặp ta ngay sáng mai.” Tất nhiên người ta có thể hủy hôn nếu chồng họ trở về sau nhiều năm vắng mặt với tai tiếng bắt người vô tội nhảy xuống biển. Dưới tình huống thông thường thì rất khó... gần như không thể... xin li dị. Nhưng đây không phải là một tình huống thông thường.

Trên thực tế, cô khá chắc chắn rằng lý luận của mình sẽ chiến thắng. Chính Hoàng thân nhiếp chính sẽ tự mình hủy bỏ cuộc hôn nhân này, nếu không có người khác đứng ra. Ông ta đã làm vậy giúp vợ của ngài Ferngast, sau khi Ferngast gia nhập Gia đình yêu thương và đòi vợ mình ngủ chung giường với tất cả mọi người. Ngài Ferngast còn chưa *giết* người đầu.

Luân Đôn có thể tạm thời ngẫm nghĩ về điều đó, cửa mở ra và cô hầu của cô quay phắt lại, kêu ré lên. Theo quay người chậm chạp hơn.

Nhưng cô vẫn xoay người lại, khóa thân và uớt dầm. Cơ thể vạm vỡ đến lỗ bịch của James chặn hết khung cửa. Một cách đáng ghét, anh nhàn nhã nhìn cả người cô.

“Amélie,” cô nói hơi gay gắt, “đưa ta khăn tắm được chứ?”

Với một tiếng kêu phẫn khích, cô hầu của cô dúm một chiếc khăn tắm vào tay cô và choàng một chiếc quanh vai cô.

Mắt James vẫn là màu xanh dương. Nhưng chúng tuyệt đối vô cảm như mắt của người lạ.

“Trong xã hội văn minh,” Theo nói khi quấn khăn tắm quanh người, “theo phép lịch sự, người ta phải gõ cửa phòng chung trước khi vào.”

Rồi cô đi qua cánh cửa dẫn vào phòng ngủ của mình và đóng cửa lại sau lưng.

Chương 24

James đi xuống cầu thang, đầu óc quay cuồng như cối xay gió trong bão. Anh đã quên mất Daisy trắng hồng đến thế nào. Da cô tựa như một bông hoa hồng Anh quốc trang nhã. Anh đã quên đường cong hông và độ dài của chân cô.

Anh đã ép mình quên đi những điều đó, nhưng giờ tất cả những gì anh yêu ở cô từ hồi nhỏ lại ùa vào trong tâm trí anh. Cấu trúc xương tuyệt vời, cánh cung ở môi dưới, hàng lông mi đen nhánh... Không chỉ có khao khát thể xác, tâm hồn anh ngân vang khi nhìn thấy cô.

Chết tiệt.

Rõ ràng là anh chưa bao giờ quên được.

Cô có một thứ khiến hơi thở nghẹn lại trong ngực anh. Đó là ánh mắt của cô khi nhìn anh. Ở đó có sự ngạc nhiên và giận dữ, anh cũng đã dự kiến được điều đó. Nhưng còn cả sự sợ hãi nữa. *Sợ hãi?* Từ Daisy, Daisy của anh?

Anh đã quăng người phụ nữ hấp dẫn này đi, dong buồm xuôi nằng dưới ánh mặt trời ngoại quốc. Anh xuống tới chân cầu thang thì nhận ra một cách tuyệt đối chắc chắn rằng anh sẽ không bao giờ *có thể* rời xa Daisy nữa.

Cô là trái tim, là nửa kia của anh. Cô lấp đầy mọi chỗ trống trong linh hồn mà anh đã cố gắng đến tuyệt vọng để trát lại với những phi vụ cướp biển và phụ nữ.

Và cô sợ anh.

Anh tự tin rằng mình có thể xoa dịu nổi tức giận của cô. Giờ thì anh cảm thấy vũ trụ đã giúp anh bớt ngạo mạn. Daisy *hiểu* anh. Sao cô có thể cảm thấy bị anh đe dọa cơ chứ?

Não anh cung cấp câu trả lời. Bởi vì anh đã làm tổn thương cô, dù chỉ về mặt tinh thần. Chắc chắn rằng cô không nghĩ anh có thể làm cô đau đớn về thể xác đâu. Anh cảm thấy đau nhói trước suy nghĩ ấy và nắm chặt tay lại để các ngón tay khỏi run rẩy.

Tất nhiên những người khác sợ anh – anh là hải tặc mà. Anh to con, xăm trổ, và cạo đầu – dù giờ tóc anh đang mọc lại. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng Daisy có thể sợ mình.

Cô là người duy nhất bỏ qua ngoại hình và yêu anh vì chính bản thân anh. Cô là người duy nhất trong cuộc đời nghĩ rằng anh tuyệt vời hơn cả một giọng hát hay và khuôn mặt đẹp. Thậm chí đến mẹ anh cũng thích mang anh khoe khoang khắp phòng khách, dỗ anh hát cho khách khứa của bà, và gọi anh là “báu vật.”

Anh đi vào thư viện, lò mờ nhận ra trông nó hơi khác. Làm sao anh có thể để Daisy ra đi? Trong bảy năm qua, nào anh đã đi đâu vậy?

Bảy năm ấy tuy dài đằng đẵng, thỉnh thoảng có những cuộc phưu lưu hung hiểm, nhưng không hiểu sao cũng hết sức ngắn ngủi.

Anh đứng cạnh cửa sổ, nhịp tim đập kỳ lạ tạo cảm giác buồn nôn. Chắc chưa muộn chứ.

Anh có thể giành lại cô.

Anh thoáng hình dung ra cảnh mình quỳ gối dưới chân cô và nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng đó. Anh sẽ không bao giờ van xin. Hồi nhỏ, anh đã van xin tình cảm, dù có vẻ như cha mẹ anh chẳng bao giờ thèm quan tâm. Anh đã hát cho mẹ bằng cả con tim, hy vọng bà không chỉ vỗ má và cười với anh.

Một âm thanh sâu trong lồng ngực làm anh ngạc nhiên và anh nhe răng với hình ảnh trên kính cửa sổ. Anh lại đa cảm rồi. Anh có thể giành lại Daisy mà không cần uốn gối. Phụ nữ không thích những kẻ ngu ngốc hay yếu đuối. Nếu cô không tôn trọng anh thì sẽ chẳng đời nào đón nhận anh.

Chẳng có gì đánh kính trọng ở người đàn ông chỉ cần nhìn vợ mình là nóng bừng cả người, ý nghĩ duy nhất trong đầu anh là khao khát được liếm sạch những giọt nước trên cơ thể cô. Anh muốn bế cô lên giường, và...

Và van xin cô yêu anh như thuở trước.

Bụng anh cuộn lên. Anh vừa có một khoảnh khắc tỉnh táo trong đó thế giới chia bị đôi ra làm hai nửa: một nửa là Daisy mỉm cười với anh, nửa còn lại là cô bỏ đi, hết như anh đã bỏ rơi cô.

Nửa thứ hai đúng là địa ngục. Còn nửa thứ nhất...

Nét mặt sợ hãi của cô quay lại như một cú đấm.

Đúng vậy, anh trông như một gã côn đồ và nói năng như công nhân bến cảng. Nhưng anh không cần hành động giống hai nhóm người trên. Trên thực tế, đột nhiên anh nhận ra rằng việc mình nên làm là hành động giống gã sâu bọ Trevelyan chết tiệt. Daisy vẫn luôn ngưỡng mộ thái độ mỉa mai của Trevelyan, dù nó chỉ là giả tạo (James nghĩ vậy dù Daisy thì không) và bộc lộ vẻ tự ti. Có lẽ thậm chí là căm ghét bản thân.

Anh muốn cười phá lên. *Chính anh* mới là người đang thiếu sự tự tin. Tuy vậy, miễn là cô không phát hiện ra gót chân A-sin của anh - tức là cô - thì anh có thể quyến rũ cô với những cuộc đối thoại thông minh có tính toán. Rồi, khi anh đã đưa được cô về giường thì chắc chắn có thể khơi lên tình cảm ngày xưa cô dành cho anh.

Nhưng đầu tiên cô phải nhìn thấy anh như một người đàn ông mà cô muốn, chứ không

phải một thằng ngốc van xin sự chú ý, chưa nói đến tình dục. Và cũng không phải là một gã hải tặc đáng sợ. Anh phải cẩn chu, hấp dẫn, lịch sự.

Tất cả không phải bản tính của anh, nhưng anh nhún vai. Cô có thể khám phá ra bản chất quái vật nguyên thủy thực sự của anh sau. Anh có thể giả vờ có văn hóa một thời gian.

Chắc vậy.

Anh vạch kế hoạch, thêm thắt chi tiết, cân nhắc những sự kiện bất ngờ, thử nghiệm từng giai đoạn trong đầu một số cách cẩn thận hết như khi nhìn thấy tàu hải tặc. Cảm tạ vô số lần Griffin và anh phải đứng cùng các thành viên hoàng tộc, anh giờ sở hữu cả tủ quần áo mà Daisy sẽ thích.

Chắc chắn là cô đã cải thiện bản thân, giờ cô như một cái bát bạc bóng loáng, từng phân một đều toát lên vẻ thanh lịch cổ điển. Và tự chủ. Trên thực tế, cô giống như một đại tướng gợi cảm khiến người ta lo lắng, đây là nếu phụ nữ được phép gia nhập quân đội hoàng gia.

Anh thích cô không mặc quần áo hơn. Tâm trí anh quay về cảnh cô đứng trong bồn tắm và cơ thể anh lập tức cứng lên. Nước đã chảy dọc đùi cô. Anh muốn quỳ xuống chân cô và âu yếm cặp đùi ấy... và những gì ở giữa nơi đó.

Nhưng hơn thế, anh chỉ đơn giản muốn ở cùng cô, là người đầu tiên được chia sẻ những sáng kiến thông minh và những ý tưởng mạnh mẽ của cô. Trong suốt hành trình của mình, anh chưa từng gặp ai khiến anh thích nói chuyện cùng như Daisy, kể cả Griffin. Giờ anh đã gặp lại cô, những năm trên tàu dường như đã trôi qua đi trong mơ. Thực tại là *đây*. Anh muốn già đi cùng cô, hoặc không già đi cũng được.

Quý thật.

Anh gặp rắc rối nghiêm trọng rồi đây.

Chương 25

Ngay khi đóng cửa, Theo quay phắt lại, chờ James xông qua. Sau rốt thì, anh chẳng vừa xông thẳng vào phòng tắm còn gì. Vì sao cô lại không chia căn phòng tắm rộng rãi đó thành hai phòng tắm nhỏ cho mỗi phòng nhỉ? Cô đã có ý định làm thế nhiều năm rồi. Thay vào đó, cô lại lắp đặt hệ thống dẫn nước mới nhất và một chiếc bồn tắm sứ lộng lẫy được sản xuất từ đền trang của họ.

Cô nghe bước chân anh đi về phòng rồi xuống cầu thang, tự nhủ rằng mình mừng về điều đó. Có lẽ anh đã quên rằng phòng tắm dùng chung. Từ giờ trở đi, anh sẽ tôn trọng sự riêng tư của cô.

Cô từ tốn mặc đồ, không cho phép bản thân mình nghĩ về những cô gái nẩy nở ngoài đảo với những đường cong mà cơ thể cô không bao giờ có.

Tối hôm ấy cô vốn định ở nhà để tưởng niệm James. Nhưng giờ thì chẳng cần thương tiếc ai hết, do đó cũng chẳng có lý do gì để ở lại nhà. Quan trọng hơn, đơn giản là cô không thể đối mặt với việc phải ngồi đối diện với James ở bàn ăn tối. Cô tuyệt vọng muốn bỏ chạy.

Cô bảo Amélie thông báo với Maydrop rằng cô sẽ đến rạp hát, rồi mặc một chiếc váy làm từ lụa mềm màu xanh lục, hơi bóng lên dưới ánh nến. Nó rủ từ eo xuống, nhưng thay vì phồng ra, lụa được cắt chéo và ôm lấy mọi đường cong của cơ thể cô.

Thân váy bó lại dưới ngực và viền ren màu đồng đỏ, nó lấp lánh với những hạt cườm đen bóng loáng, tay ngắn và rộng. Tóc cô được buộc gọn lên mà không có lọn tóc nào rủ xuống bên tai, và cô bỏ qua chiếc vòng ruby mà Amélie gợi ý. Cô không muốn giảm bớt sự chú ý vào mặt mình.

Nhưng cô vẫn đeo một chiếc vòng ruby lấp lánh bên tay phải - một món quà mà cô đã tự tặng cho mình khi nhà máy dệt Ryburn kiếm được một nghìn đồng vàng lợi nhuận đầu tiên.

Có cách nào tuyệt vời để nhớ rõ cột mốc đó bằng việc đeo một phần lợi nhuận trên tay chứ?

Cuối cùng, Amélie rút một cái cọ nhỏ và thành thạo đánh phấn lên mặt cô. Điều cuối cùng Theo muốn là cố gắng trông sao cho nữ tính một cách tầm thường, nhưng cô đã phát hiện ra rằng kẻ mắt đen khiến mắt cô trông sâu và bí ẩn.

Sau khi nhìn vào gương lần cuối, cô cảm thấy sự tự tin của mình đã về đúng chỗ - sự tự tin mà vất vả lắm cô mới giành được khi trả hết nợ của đền trang, chinh phục hoàng gia Pháp, dành được sự quý trọng của quý tộc Anh.

Sự thiếu quan tâm của chồng cô – dù được bộc lộ một cách công khai, trước toàn thể Hội đồng Nghị viện – cũng không thể làm giảm thành tựu của cô.

Quản gia của cô chờ ở chân cầu thang. “Đức ngài đang ở trong thư viện,” ông ta nói, mặt cô lộ rõ vẻ quan tâm.

“Cảm ơn ông,” Theo đáp, “Tôi tin rằng ông sẽ trấn an mọi người, Maydrop. Sự trở về của công tước khá bất ngờ, nói thế vẫn còn là nhẹ, nhưng tôi chắc chắn ngài ấy sẽ không thay đổi sự phân công trong nhà.”

Ông gật đầu. “Đức ngài không mang theo người hầu riêng, nên tôi đã tự chủ trương yêu cầu văn phòng tìm việc gửi ba ứng viên thích hợp vào sáng mai. Tôi sẽ để khách của công tước vào...”

“Khách?” Theo xen vào. Cô cảm thấy máu rút cạn khỏi mặt mình. Chắc chắn rằng bất kể James có trở nên thô lỗ đến thế nào thì anh ấy cũng không thể mang một phụ nữ từ Tây Ấn về chứ?

“Ngài Griffin Barry,” Maydrop nói vội, “Tôi nghe nói đức ngài và ngài Griffin là cộng sự trong vài năm qua. Tôi đã xếp ngài Griffin vào phòng ngủ hoa hồng.”

“Tốt lắm,” Theo nói, giọng hơi yếu ớt.

Cô ước ao được ra khỏi cửa nhanh hết mức có thể. Chồng cô không chỉ về nhà mà còn mang theo đồng phạm – và không phải Badger nói rằng Barry có tiếng xấu hơn cả James sao?

Đốc quân sẽ gõ cửa nhà họ trước trưa mai. Đã lâu rồi cô không nhớ sự ủng hộ của mẹ mình đến thế này. Đến cả vị công tước quá cố cũng sẽ được cô chào đón vào lúc này.

“Phu nhân, tôi tin rằng cô ấy định dự...”

Nhưng Theo giơ tay lên và Maydrop ngừng lại. “Để sau.” Cô phải đối mặt với James trước khi cúp đuôi bỏ chạy.

Cô đi vào thư viện trước khi kịp đổi ý.

Cô đã trang trí lại phòng sau khi cha James mất. Không gì còn sót lại để gợi khoảnh khắc nhục nhã đã phá hỏng cuộc hôn nhân của họ, khi công tước quá cố nhìn vào mắt cô trong lúc cô quỳ trước mặt con trai ông, phục vụ anh theo một cách khiến cô rùng mình khi nghĩ lại.

Vào lúc ấy, căn phòng dựng nên từ gỗ tối màu và rèm đỏ, đồ trưng bày duy nhất là tranh những chú chó săn đã chết từ lâu. Còn hiện giờ, những giá sách cao đến tận trần nhà đặt xen kẽ với những tấm panô xanh dương nhạt viền trắng, mỗi tấm panô được sơn một bộ tranh đẹp để được truyền cảm hứng từ những cổ vật ở Pompeii.

Rèm thì chẳng cần phải nói cũng biết – được dệt ở Ryburn. Chúng cũng là vải sọc xanh trắng, những bông hoa nhỏ lấm tấm trên các sọc xanh.

Mọi bức tượng cô gái chần cừ bằng sứ thoát khỏi cơn thịnh nộ của ngài công tước quá cổ từ lâu đã bị cất vào tầng gác mái, thay vào đó, phòng được trang hoàng đồ sứ Ashbrook, phong cách Hy Lạp và La Mã của chúng đối lập với những bức tranh kỳ quặc trên tường.

Theo biết chính xác mình đang làm gì khi đánh giá căn phòng thay vì nhìn vào người đàn ông đứng trong phòng. Cô đã lo lắng đến mức phải tự trấn an bản thân bằng cách kiểm lại thành công của mình.

James đang ngồi ở chiếc bàn cô dùng để tính toán sổ sách, rõ ràng là đang viết thư. Anh đã vút áo khoác sang một bên và xắn tay áo lên.

Theo hít sâu. “Chào buổi tối, James,” cô nói, tiến lên trước.

Khi cô nói, anh ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy trước mặt và nhòm dậy. Rõ ràng là anh chưa vút bỏ mọi phép lịch sự của quý ông Anh.

“Daisy,” anh nói. Anh đi vòng ra từ sau bàn và hôn bàn tay mà cô chìa ra.

Khi anh đứng thẳng dậy, cô từ tốn quan sát anh kỹ hơn. “Tên tôi là Theo,” cô nói bằng một giọng không cho phép hiểu lầm, “Chúa ơi, anh thay đổi rồi, James. Không ngạc nhiên khi sáng nay tôi không nhận ra anh. Anh uống một ly sherry chứ?” Cô đi tới tủ rượu và mở nắp một bình rượu ra.

“Anh hiếm khi uống rượu,” James nói cạnh vai cô. Cô nhảy dựng dậy và làm rơi nút chai. Tay anh chụp lấy nó.

“Để anh nhé?” anh đề nghị, cầm chai rượu trong tay cô và rót cho cô một ly sherry. “Anh thấy em có ba loại brandy, điều đó cho thấy gu rượu của em cũng không giống các phu nhân bình thường như mọi mặt khác của em vậy.”

Theo tự hỏi có phải anh đang cố làm cô lúng túng bằng cách nói móc về cơ thể thiếu vẻ đẹp Anh của cô hay không, nhưng cô gạt suy nghĩ đó đi, uống một hớp rượu nặng và để nó làm ấm họng mình. “Em họ Cecil của anh rất thích cognac và tôi trữ rượu đó cho anh ấy,” cô nói, đi tới chỗ chiếc tràng kỷ thế chỗ sofa lờ lợ đã bị cô vút bỏ.

Cô ngồi xuống và quan sát người lạ mặt tự xưng là chồng cô rót cho mình một ly port, rồi ra chỗ cô. Khi anh tiến lại gần, cô ngửa đầu ra sau để nhìn toàn bộ chiều cao của anh. “Anh trở nên vạm vỡ một cách đáng sửng sốt.”

“Phải.” Anh ngồi xuống cạnh cô và cô nhích người tránh khỏi hơi nóng của đùi anh. “Đầu hai mươi, anh đột nhiên nở giò thêm chục phân. Lý giải duy nhất là không khí biển.”

Đột nhiên chiếc ghế thật sự rất nhỏ. Theo uống một hớp rượu xoa dịu tinh thần rồi ngả

về phía anh và nhìn vào má anh. “Có phải dưới mắt anh là hoa anh túc không?”

Anh gật đầu.

Dù cô thà chết còn hơn phải thừa nhận điều này nhưng hình xăm đó có một sức hấp dẫn nguyên thủy. “Ngài Griffin cũng khắc biểu tượng đó trên mặt sao?” Thật tình, cô đối phó với chuyện này quá giỏi. Bao nhiêu phụ nữ có cơ hội nói chuyện với một hải tặc, chưa kể có đến hai hải tặc ở dưới mái nhà của họ? Và chắc chắn cô là nữ quý tộc Anh duy nhất kết hôn với một người đàn ông làm nghề này. Tất cả sẽ ổn, cô tự bảo mình vậy. James sẽ rời nước Anh - chắc chắn anh thà rời đi còn hơn chịu treo cổ - và cuộc sống của cô sẽ trở lại bình thường.

“Ừ,” James đáp, bình thản như thể cô đang hỏi về cà vạt. Dù rằng anh cũng không đeo cà vạt. Cổ anh trần trụi và rám nắng như những anh chàng làm việc đồng áng.

“Anh không lo nghề nghiệp của mình có thể dẫn tới những chuyện khó chịu sao?” cô hỏi.

“Về mặt nào?”

“Cân nhắc đến tính không chính thống, và tôi dám nói là tất cả bất hợp pháp của các hoạt động của anh, tôi nghĩ các đốc quân sẽ gõ cửa nhà chúng ta. Hoặc hải quân Hoàng gia. Những người đối phó với hải tặc.”

Anh ngồi xuống góc ghế và cười toe toét với cô qua cốc rượu. “Anh nên lo cái gì?”

“Treo cổ? Theo tôi biết, hải tặc bị tử hình.” Cô nhấp thêm một ngụm sherry.

“Phải,” James nói, giọng chẳng mấy may lo lắng, “Anh nghĩ đúng là vậy đấy. Trong hoàn cảnh bình thường.”

“Và anh chẳng lo lắng chút nào sao?”

“Không chút nào. Bảy năm qua em thế nào, Theo?”

“Mệt mỏi,” cô nói, bộc trực chứ không dùng những câu trả lời lảng tránh giống anh, “Cuộc sống khá khó khăn sau khi anh rời đất nước. Nhưng anh sẽ vui khi biết nhà máy dệt Ryburn và nhà máy sứ Ashbrook giờ rất sinh lời. Khi cả hai đã hoạt động ổn định, tôi đã chuyển tới Paris, nơi tôi vừa trở về năm ngoái. Tôi cứ nghĩ...” Cô dừng lại.

“Em đã nghĩ sẽ giao điền trang cho Cecil,” James nói, “Anh không thể trách em vì muốn nhìn thấy cuộc sống đó chấm dứt. Đáng xấu hổ thay, anh cũng đã định không bao giờ trở lại vì lý do đó. Trên thực tế, đó là một trong những lý do anh đổi tên. Anh nghĩ phải bảo đảm không ai liên hệ Bá tước và Bá tước Islay với nhau.”

“Chúng tôi thật may mắn làm sao khi anh đổi ý,” cô nói, không thềm cố ra giọng nhiệt tình.

Anh lặng lẽ quan sát cô trong giây lát. “Em giận vì anh không báo cho em rằng anh đã về trước khi cắt ngang thủ tục ở Nghị viện sao? Tối qua tàu anh mới cập cảng, và anh nghĩ không nên đánh thức mọi người dậy. Anh nghĩ Nghị viện chỉ toàn đàn ông, và anh không nhớ ra phải tìm kiếm phụ nữ trong nhóm khán giả trong quá trình chứng minh thân phận không mấy thú vị.”

“Vợ dễ rơi vào quên lãng mà,” cô đồng ý.

Anh do dự. Rồi nói, “Anh đã không còn xem em là vợ anh từ mấy năm trước, anh chắc chắn em cũng nghĩ về anh như vậy.”

Câu nói của anh làm Theo ghen thở. Không hiểu sao cô chưa bao giờ ngừng xem James là chồng mình, dù Chúa biết rõ cô ước gì mình đã làm vậy.

Cơn giận dữ lại bắt đầu bùng lên, nhưng cô không bước sang tuổi hai mươi tư mà chẳng được gì. “Tôi hiểu rồi,” cô nói bình thản, “Nếu anh đang nghi vấn tôi có phản bội anh trong những năm anh vắng mặt hay không thì câu trả lời là không.”

Mắt anh lóe lên một tia cảm xúc sâu thẳm, nhưng nó biến mất nhanh đến nỗi cô không dám chắc là mình nhìn thấy.

“Câu trả lời của anh đối lập với em,” anh nói, bình thản như đang thảo luận về thời tiết. “Hai ngày hôn nhân không có ấn tượng gì với anh. Anh khá chắc chắn rằng phần lớn đàn ông sẽ hiểu được sự sa ngã của anh.”

“Không phải ai cũng coi trọng lời thề hôn nhân,” cô đáp lại.

“Cuộc hôn nhân của chúng ta đã chấm dứt, trích nguyên văn lời em đấy,” giọng anh không cao lên nhưng mang theo vẻ gay gắt, khá khủng khiếp, “Em đã đá anh ra khỏi căn nhà này và bảo anh đừng trở lại. Anh không nghĩ mệnh lệnh của em được xem là trân trọng lời thề chung ở *cùng nhau chừng nào cả hai còn sống*.”

“Tôi có nên hiểu rằng sự giận dữ của tôi khi bị lừa vào một cuộc hôn nhân nhằm mục đích che giấu việc biến thù của hồi môn của tôi đã trở thành cái cớ cho anh ngoại tình không?”

Không khí trong thư viện căng thẳng tới mức cô cảm thấy chớp có thể lóe lên trong không khí. Thú vị là James rõ ràng vẫn kiểm soát được tính khí của mình. Anh thật sự đã trưởng thành.

“Chúng ta thù địch với nhau quá,” cuối cùng anh nói, “Anh không nghĩ em vẫn còn khó chịu. Nói thật, cuộc hôn nhân của chúng ta như một cuộc đời khác đối với anh vậy. Anh chẳng nhớ nổi cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta... ngoài việc em khẳng định rằng cuộc hôn nhân của chúng ta đã chấm dứt, nhưng phòng trường hợp lúc đó anh chưa xin lỗi, anh vui mừng xin lỗi vào lúc này.”

Theo đột nhiên cảm thấy khao khát, sự khao khát không dành cho người đàn ông trước

mặt mà dành cho chàng trai trẻ sụp mắt xuống khi cô la hét với anh – người đã yêu cô.

Rõ ràng James xem sự im lặng của cô là sự khuyến khích. “Anh thật sự xin lỗi vì tuân theo yêu cầu của cha anh và lừa cưới em. Trong nhiều năm sau đó, anh đã nhận ra rằng cho dù cuộc hôn nhân của chúng ta vẫn diễn ra đi nữa, không nghi ngờ gì sự gần gũi của chúng ta khiến hành vi phản bội của anh thêm đau đớn.”

“Dù thế, giờ chúng ta chẳng hiểu rõ về nhau lắm,” cô nói.

“Cậu bé trong anh sẽ luôn yêu em,” anh nói, tước vũ khí của cô bằng một nụ cười, “Người đàn ông trong anh thì chưa hiểu rõ em.” Và giờ cô nhận ra ánh mắt anh, nó tác động sâu đến cô.

Theo lập tức át đi cảm giác đó. Cô sẽ nhảy xuống từ gác chuông nhà thờ trước khi lên giường với một người đàn ông ít quan tâm tới cô đến mức chờ bảy năm mới báo cho cô biết mình còn sống. Đó là một bài học mà cô đã rút ra từ trải nghiệm “nữ công tước xấu xí” – nếu cô không trân trọng bản thân thì sẽ chẳng có ai nữa.

Có lẽ là trừ cậu bé James hồi xưa.

“Em đã không lên giường với một người đàn ông nào trong bảy năm,” anh nói dịu dàng. Giờ mắt anh đói khát một cách trắng trợn.

“Đúng vậy,” cô đáp lại, “Nhưng đó là trước khi tôi nhận ra lời thề của chúng ta bị hủy bỏ, nếu không phải trước tòa thì cũng là trên thực tế. Giờ tôi sẽ phải đền bù cho quãng thời gian đã mất.” Cùng với câu nói đó, cô đứng dậy.

Vẻ khao khát trên mặt anh ngay lập tức được thay thế bằng vẻ sở hữu dữ dội không lẫn đi đâu được.

Theo đáp lại theo bản năng, “Tôi không còn là vợ anh nữa, James, và có vẻ như anh chỉ là chồng tôi hồi còn là Bá tước, hai hay ba năm gì đó trước khi anh trở thành Jack Hawk.”

“Làm thế quái nào mà em biết điều đó?”

“Thật ngạc nhiên trước những gì mà một thám tử Bow Street tài giỏi có thể khám phá ra. Tôi hiểu rằng Bá tước là của tôi, còn Jack thuộc về nửa số phụ nữ ở Tây Ấn và nhiều vùng biển khác.”

“Khá phóng đại,” anh lầm bầm.

“Thật sao? Badger nghĩ rằng anh có con hoang rải rác khắp các hòn đảo.”

Tiếng cười của James khàn và trầm hết như giọng anh. “Anh thích đứa con đầu tiên của anh do vợ anh mang thai hơn.”

“Tôi sợ rằng anh không có lựa chọn đó,” cô nói lạnh lùng. “Tôi tin chắc rằng cuộc hôn

nhân của chúng ta có thể bị hủy bỏ, và tôi chắc chắn hi vọng rằng anh có một bầu con với người vợ kế tiếp.”

“Người vợ kế tiếp của anh sao?”

“Tình huống của chúng ta rõ ràng là không thể trụ lại được.” Theo không muốn anh mơ hồ. “Tôi sẽ đệ đơn hủy bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta ngay khi có thể; tôi đã liên hệ với luật sư rồi. Tôi tin rằng Hoàng thân nhiếp chính sẽ chấp nhận yêu cầu của tôi.”

“Còn lâu mới có chuyện đó,” anh nhả ra từng từ một.

“Tôi nghĩ cả hai ta đều muốn gạt bỏ sự thù địch giữa chúng ta,” cô nói, lời câu trả lời vừa xong của anh.

“Anh thấy không có lý do gì phải khó chịu với nhau hết,” anh tán đồng.

Nhưng giọng anh có một vẻ gì đó – dù đồng tình đi nữa – khiến mọi dây thần kinh của cô căng thẳng. “Tài sản thừa kế của tôi đủ để phục vụ các nhu cầu của tôi, và chúng ta sở hữu một căn nhà ở phố Hennessey đã được mua năm năm trước để đầu tư. Nếu anh đồng ý, tôi sẽ cho người hầu đến đó. Tôi sẽ vui mừng mua lại căn nhà vì hiển nhiên nó không dính kèm với tước vị.”

“Anh sẽ bị nguyên rủa nếu vợ anh chuyển khỏi nhà, chứ đừng nói là mua một căn nhà từ tay anh!” giọng nói nhã nhặn của anh biến mất và giờ nghe giống tiếng gầm gừ hơn.

Nó hấp dẫn một cách lạ thường, một điều đến là lỗi bịch. Rõ ràng là James đã đánh mất giọng nam cao tuyệt vời của anh trong một thảm kịch. Thật ngớ ngẩn khi nghĩ đến tiếng rung phát thẳng từ lồng ngực anh là hấp dẫn. Dù nó trầm, sâu, và...

Theo trấn tĩnh lại. Cô không hề cảm thấy mâu thuẫn chút nào với quyết định này, dù giọng anh có trầm hay không cũng kệ. James thuở bé đã thu hút cô, nhưng giờ cô đang đối diện với một kẻ lạ mặt chứ không phải người chồng trẻ của mình. Cô không thể sống với một người đàn ông như thế này.

“Tôi sợ rằng chủ đề này không thể thương lượng được nữa,” cô nói, mỉm cười với anh hết như lúc một nhà thiết kế Wedgwood cáo buộc cô cướp khách hàng của họ, “Như anh vừa nêu, vì niềm tin của anh đối với việc hôn nhân của chúng ta đã chấm dứt, tôi không nghĩ anh có lý do đặc biệt nào để giữ tôi lại đây. Nếu anh thích thì tôi có thể sống ở nước ngoài.”

“Cuộc hôn nhân của ta đã kết thúc. Nhưng giờ anh đã quay lại.”

“Hôn nhân không phải là đồ vật để anh thích ném thì ném, thích nhặt thì nhặt.” Cô dừng lại, nhưng có vẻ anh không có gì để nói về điều đó. “Anh định ở lại Luân Đôn hay sẽ trở về biển?”

“Anh định ở lại nước Anh.”

Anh có vẻ hoàn toàn không động tâm trước khả năng bị buộc tội cướp biển. “Tôi chắc chắn sự hiện diện của anh sẽ làm cả giới thượng lưu nghiêng về phía anh,” Theo nói, “Tất nhiên sẽ có tai tiếng khi cuộc hôn nhân của chúng ta bị hủy bỏ, nhưng tước vị sẽ cho phép anh sớm kiếm được một nữ công tước mới thôi. Giờ thì xin lỗi, tối nay tôi định tới rạp hát.”

James bước một bước về phía cô. “Có lẽ anh sẽ tháp tùng em.”

“Không cần.” Cô liếc bộ đồ của anh. Trông anh như người lao động, cổ nâu lộ ra trên áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên để lộ cánh tay cơ bắp. Thật đáng ngạc nhiên khi biết quần áo có thể khiến người ta trở nên văn minh đến mức nào. “Anh sẽ phải tới chỗ thợ may trước khi trở lại xã hội. Xin hãy đi cùng tôi một lát, James, tôi muốn giới thiệu anh với quản gia của tôi.”

Anh theo chân cô một cách lặng lẽ khi cô đi ra hành lang, nói chuyện nhanh hơn bình thường để cố gắng lấp đầy khoảng im lặng căng thẳng. “Maydrop là một báu vật, ông ấy đã có nhiều cố gắng không sao kể xiết để duy trì gia nhân từ khi Cramble nghỉ hưu. Maydrop, ta biết sáng nay ông đã nói chuyện với công tước, nhưng ta muốn bảo đảm hai người được giới thiệu đúng tiêu chuẩn.”

Viên quản gia cúi chào. James gật đầu.

“Có lẽ ông nên giới thiệu đức ngài với toàn thể gia nhân?” Theo gợi ý, “Vui lòng lấy áo viền lông cho ta.”

“Xe đang đợi thừa phu nhân,” ông ta cúi mình lần nữa. “Tuy vậy...”

James nói với quản gia, “Ông cho xe đợi dù biết tối nay nữ công tước sẽ gặp chồng mình trong nhiều năm trời ư?” Giọng anh không gay gắt mà chỉ tò mò.

Maydrop lại cúi mình. “Cô hầu của nữ công tước đã thông báo với tôi rằng tối nay nữ công tước sẽ đến rạp hát.”

“Vậy là em không hình dung chúng ta sẽ có một bữa tối ấm cúng ở nhà, ôn lại lời thề xưa?” James quay sang hỏi cô như thể viên quản gia bị vô hình.

“Không.” Theo mặc áo choàng bằng lụa thêu kim tuyến may riêng ở Paris theo phong cách nghiêm nghị mà cô thích.

“Ai tháp tùng em tới rạp hát?”

“Một người phụ nữ đã kết hôn lâu năm như tôi không cần lo lắng về vấn đề tháp tùng. Tôi có lời mời đến dự cùng Geoffrey Trevelyan ở khu ghế riêng của anh ấy, anh nhớ Geoffrey chứ? Anh ấy sẽ ngạc nhiên khi thấy tôi, sau những sự kiện chiều nay, nhưng tôi chắc chắn anh ấy sẽ không phiền. Tôi xin lỗi vì không có thời gian chào ngài Griffin.”

Cô trao cho James một nụ cười tương đối chân thành, dù nó là để đáp lại cơn giận dữ

trong mắt anh chứ không phải đến từ trái tim cô. Có vẻ như chồng cô không thích thông tin Geoffrey và cô vẫn là bạn bè. “Hãy gửi lời chào của anh tới ngài Griffin.”

Cô nhún người và chờ đợi, nghĩ James sẽ cúi người nhưng anh không làm vậy. Nên cô quay ra cửa, nó được gác bởi hai người hầu nam cũng thành thạo việc che giấu sự thích thú trước màn kịch hôn nhân nho nhỏ này như Maydrop.

Không có lấy một cảnh báo dù nhỏ nhất, một cánh tay vòng quanh eo cô và quay phắt cô lại, khiến cô ngã vào một lồng ngực rắn chắc. Đôi mắt xanh dương của James trừng lên nhìn cô. “Vợ anh không cúi chào anh,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

Theo bản năng, Theo cứng đờ như con thỏ dưới mắt cảnh cáo. “Vui lòng thả tôi ra,” cô nói.

James ngẩng đầu dậy. “Cút ra!”

Nhóm người hầu hơi xô đẩy nhau để vòng qua người họ rồi chạy qua cánh cửa bọc vải len xanh.

“Ta nói đi ra,” James nói, trừng mắt nhìn Maydrop. Theo nhận ra chất giọng khàn của anh đặc biệt dễ nhận thấy khi anh giận.

Maydrop nói bằng một giọng vừa kiên quyết vừa tôn kính. “Xin ngài thứ lỗi, tôi là người hầu của phu nhân và tôi không muốn bỏ mặc phu nhân trong bất kỳ tình huống nào mà bà ấy có thể khó chịu.”

Theo đứng trong vòng ôm của James, cố gắng làm bộ không bị ảnh hưởng bởi cơ thể lực lưỡng nóng rực của anh. Dường như anh tin rằng cô thêm khát đàn ông sau từng ấy năm cô đơn. Đó là một ý nghĩ đáng sợ. Nếu có điều gì đó chưa từng hấp dẫn cô thì đó chính là những cuộc gặp gỡ kích dục.

Hay anh nghĩ cô không ngoại tình chỉ vì không người đàn ông nào muốn cô với cái tiếng xấu xí?

Nhờ nhiều năm kiểm soát cảm xúc của bản thân mà cô mới giữ được tư thế kiêu hãnh. “Tôi sẽ rất mừng nếu anh thả tôi ra,” cô nói, giọng băng giá.

Anh trừng mắt nhìn cô, dường như đã loại bỏ Maydrop ra khỏi sự chú ý. “Em là vợ anh,” anh nói, giọng thấp và khàn, “Đến một lúc nào đó anh sẽ lại có em, Theo.”

Cô không chịu trả lời, dù mọi tế bào trong cơ thể cô đều rít lên là *không*. Anh hẳn đã nhìn ra điều đó trong mắt cô vì anh đã kịp đặt nhanh nịt hôn mãnh liệt lên môi cô rồi mới thả cô ra.

Theo lờ đi cảm giác yếu ớt nơi hai đầu gối do môi anh mang lại. “Maydrop,” cô nói, “vui lòng bảo Amélie đóng gói hành lý cho ta, vì chúng ta sẽ rời khỏi ngôi nhà này ngay sáng mai.”

“Nữ công tước sẽ không đi đâu hết,” James nói mà không thèm nhìn quản gia.

“Thưa phu nhân,” Maydrop nói, nhìn thẳng vào Theo, “tôi buộc phải khiến cô nhận thức được tình huống ngoài nhà.”

“Tình huống?” Theo thở dồn dập, cả cơ thể cô run rẩy muốn lao ra khỏi cửa.

“Phóng viên,” Maydrop nói, giọng khỗ não, “Tôi e rằng tin công tước trở về đã thu hút sự hứng thú của họ. Có rất nhiều người bao vây nhà, và thậm chí còn định trèo tường vào. Tôi đã cho người gác ở vườn để ngăn họ nhòm trộm vào cửa sổ.”

“Tiếc thật,” James cười tình quái, “Xem chừng tối nay em không thể tới rạp hát rồi, Daisy.”

Theo trừng mắt với anh. “Chắc chắn tôi có thể. Maydrop, ta rất biết ơn nếu ông cho một người hầu nam tháp tùng ta ra xe.”

“Đừng ngốc nghếch thế,” James nói, “Họ sẽ phát hành ấn bản đặc biệt chỉ thảo luận về sự tàn nhẫn của em khi bỏ anh lại một mình trong đêm đầu tiên anh ở Luân Đôn. Chưa kể đến sự thật là họ sẽ theo đuôi em tới nhà hát như một bầy quạ xà xuống một con bò chết.”

“Một con bò chết,” Theo lặp lại.

“Tôi phải tán đồng với nhận định của công tước,” Maydrop xen vào, “Hình ảnh của một trong hai người sẽ làm trầm trọng thêm tình huống không may này. Tôi đã phải cho người canh gác mái để bảo đảm không ai trèo xuống khu người hầu từ mái nhà.”

Theo nuốt nước bọt. Đột nhiên cô cảm thấy quá sức chịu đựng. Trước sự lo sợ mãnh liệt của cô, nước mắt dâng lên.

“Được rồi,” James nói một cách cộc cằn. Trước khi cô kịp hiểu điều gì đang xảy ra, anh bế cô lên tay và bắt đầu trèo lên gác.

Theo mở miệng ra rồi lại ngậm vào. Được bế lên gác mang lại cho cô cảm giác rất an toàn. “Anh không được phép nghĩ mình có thể biến việc này thành thói quen đâu,” cô nói khi họ đi được nửa đường, quyết định rằng mình nên phản đối.

“Nếu anh muốn,” James tuyên bố. Anh thậm chí còn chẳng thở hỗn hển.

“Tôi là *người* chứ không phải đồ vật,” Theo nói, sự giận dữ lại sống dậy. “Anh sẽ làm gì nếu anh muốn cơ? Quăng quật tôi như một bao bột à? Quay về nhà và hành động như thể anh mới đi vắng một tuần? Điều gì khiến anh nghĩ mình có thể đối xử với tôi một cách tùy tiện như thế?”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt mãnh liệt, khó dò.

“Anh là chồng em, Daisy.”

“*Theo*,” cô gầm gừ, cảm thấy ngu ngốc.

Anh gật. “Theo. Anh có thể nói rằng mình không thích gọi vợ mình bằng một cái tên con trai không?”

“Không,” cô nói. James đẩy cửa phòng ngủ của cô ra bằng vai và đặt cô đứng xuống.

Rồi anh lùi lại và cười vui vẻ với cô. “Em sẽ mặc bộ váy đó xuống ăn tối chứ?”

Cô nheo mắt. “Làm gì?”

“Trông em đẹp mê hồn.” Lời khen làm bụng cô thắt lại một cách kỳ lạ. Làm sao người đàn ông này, người trông như một kẻ man rợ lại có thể *tao nhĩ* như thế?

Cô ghét điều đó.

Nhưng có thể cô sẽ mặc chiếc váy này xuống ăn tối.

Chương 26

James đi xuống cầu thang nhưng không thể bắt mình trở lại thư viện. Anh không muốn viết thư, anh muốn ném vợ mình lên giường, luồn tay vào dưới bộ váy xanh lấp lánh mà cô đang mặc và...

Anh lắc đầu chỉnh lại quần. Cân nhắc lại tất cả, anh đã mô phỏng Trevelyan khá giống, đặc biệt là khi anh cảm thấy giống một gã hải tặc thích chiếm đoạt hơn là một quý tộc tao nhã.

Vì không thể đi phía trước nên anh vòng ra sau nhà, qua vườn, tới cánh cửa nhỏ dẫn thẳng vào chuồng ngựa.

Anh nhớ chuồng ngựa rất bụi bặm và chật chội, có mùi cỏ khô lẫn mùi ngựa dễ chịu. Giờ đây, tường được sơn trắng, sàn nhà trông sạch đến mức có thể ngồi ăn hay nằm ngủ ngay trên đó. Vợ anh thích sự hoàn hảo, người chăn ngựa đã bảo anh như vậy.

Anh nhìn cậu bé quét rơm ra khỏi chuồng một con ngựa xám. Họ bảo anh rằng đây là lần thay rơm thứ hai trong ngày. Trong lúc đó, con ngựa này được chải lông lần thứ ba. James nhún vai, đi vào lối đi chính giữa. Có vẻ như anh sở hữu một đôi ngựa xám, hai con ngựa thiến đen không có lấy một chấm trắng, và bốn con ngựa màu nâu đỏ.

Quản lý chuồng ngựa – Rosloe – là người vui vẻ và có uy. Nhưng lúc James quay lại vườn, anh đã nghe câu “Phu nhân muốn làm thế này” nhiều đến mức môi anh chuyển động theo cụm từ đó. Rosloe bắt gặp anh làm như vậy và bật cười. “Phu nhân có cách nghĩ ra phương án tối ưu nhất,” ông ta giải thích, “Cũng không phải tất cả là ý tưởng của phu nhân, nếu một cậu bé chăn ngựa nhỏ tuổi có ý tưởng để tổ chức công việc hiệu quả hơn thì cô ấy cũng lắng nghe. Cô ấy cũng rất công bằng, dù tất nhiên cô ấy là người đưa ra quyết định cuối cùng.”

Rõ ràng là Theo sẽ trở thành một thuyền trưởng xuất sắc.

Anh và Griffin đã sống sót qua nhiều năm ở cùng nhau, nhưng họ có hai con tàu riêng và hai đội thủy thủ riêng. Làm sao một gia đình có thể hoạt động với hai thuyền trưởng trong nhà cơ chứ?

Vào trong nhà, anh để Maydrop giới thiệu mình với bà quản gia – bà Eltis, rồi với bếp trưởng – ông Fableau, một người Pháp nhỏ người đến mức chỉ cao ngang lò nướng. Mọi bề mặt của bếp đều thể hiện rõ sự quản lý nghiêm ngặt. Ví dụ, có hai xiên nướng – “Một là để nướng gia cầm,” Fableau giải thích, “và cái còn lại cho các loại gia súc.”

Tủ bếp được chất đầy những lọ mứt bóng loáng. “Chắc chắn cả nhà không ăn hết được chỗ này trong vòng một năm,” James cảm thán, nhận ra rằng bốn bức tường đều chật kín.

“Ồ, không,” bà Eltis đáp lại với vẻ tự hào, “Khi hũ mút được gửi từ quê lên vào mùa thu, tôi đánh dấu từng lọ và đặt nó sang trái, rồi ăn những lọ ở bên phải. Khi sắp hết năm, tôi đưa những lọ chưa ăn cho trẻ mồ côi. Phu nhân muốn thế.” Nụ cười rạng rỡ của bà quản gia đã tự nói lên tất cả.

Ở trên tàu, thuyền trưởng là người là người thống trị tuyệt đối thế giới của mình. Đã nhiều năm rồi James không bao giờ thất bại trong việc làm theo ý mình, thủy thủ đoàn không bao giờ nghĩ đến việc làm trái ý anh cũng hết như họ không dám nhảy vào bồn nước đầy cá mập.

Lúc leo lên cầu thang, James nghĩ thật thú vị khi vừa trở về Anh, anh đã được dạy rằng mình không còn là chủ nhân trong thế giới của mình nữa. Trên thực tế, ít nhất tại đây, Daisy là thuyền trưởng còn anh chỉ là khách đi tàu. Thật bối rối.

Griffin đang ở trong phòng ngủ hoa hồng, Maydrop đã nói vậy. Dù James cũng chẳng biết đó là phòng nào. Mọi thứ trong ngôi nhà này đã thay đổi. Anh nhớ hồi xưa có một hành lang tối om ở đầu cầu thang, nhưng Theo đã phá bức tường trước nhà. Giờ cầu thang dẫn ra một hành lang thông thoáng, phía trước là ban công bằng gỗ sơn tiêu. Anh thích cảm giác ban công như lan can tàu dưới tay mình.

Cuối cùng anh cũng tìm được Griffin, nhưng anh ta đang bực bội, thấy James vào, anh ta chào bằng một tràng chửi rủa và khi một thuyền trưởng hải tặc nổi cơn thịnh nộ, vốn từ vựng của anh ta thật sự khiến người ta sửng sốt.

“Tôi đã có một cuộc hội ngộ thú vị với vợ,” James nói, ngồi phịch xuống một chiếc ghế và giả vờ không nghe thấy tiếng chửi rủa chào đón của Griffin.

Griffin vui lên khi nghe thấy điều đó. “Cô ấy đã đá đít anh hử?”

“Tôi phải nói là cô ấy đã đá những vùng nhạy cảm hơn. Cô ấy quyết tâm chuyển đi. Điều duy nhất giữ cô ấy ở dưới mái nhà của tôi là việc ngôi nhà đang bị các phóng viên bao vây.”

“Hãy chờ tới lúc vợ tôi biết rằng tôi đã trở lại Luân Đôn,” Griffin nói, cầu nhàu chuyển trọng lượng từ bên này sang bên kia. Anh ta vẫn còn đang hồi phục sau vết chém vào chân đã làm tính mạng... và cả biểu tượng đàn ông của anh ta... lâm nguy. Quá trình phục hồi của James không phức tạp bằng, Griffin bị nhiễm trùng và vẫn đang hồi sức. “Chỉ tuần sau là cô ấy chạy tới Scotland cho mà xem.”

“Tôi đã ra lệnh cho Daisy ở lại,” James nói, duỗi chân, “Phòng trường hợp anh thắc mắc, tôi dùng đúng tông giọng với thủy thủ đoàn của mình.”

Griffin phá ra cười. “Tôi đoán nữ công tước không đánh giá cao điều đó?”

“Đến cả quản gia cũng biết tôi chẳng có cơ hội nào. Tôi đã thoáng thấy vẻ thương hại trong mắt ông ta.”

“Cô ấy đã lồng lên như ngựa sao?” Griffin cầu nhàu, lại chuyển trọng lượng sang hông phải.

“Cô ấy giận dữ,” James đáp, “Tôi nghĩ cô ấy có quyền đó. Tôi cứ hi vọng...”

“Giảng hòa ngay lập tức?”

“Ít nhất là chấm dứt sự thù địch. Cô ấy đã thay đổi.”

“Anh cũng vậy. Có nhớ anh chàng trẻ trung chào tôi bằng cách ném tóc giả qua boong tàu không? Đó là người cô ấy nhớ. Giờ thì cô ấy phải đối mặt với một gã hải tặc đầy sẹo, vạm vỡ với một hình xăm dưới mắt. Không ngạc nhiên gì khi cô ấy bỏ đi.”

“Cô ấy cũng thay đổi,” James phản đối, cảm thấy ngu ngốc.

Griffin khịt mũi. “Anh nghĩ sau khi mình bỏ đi, mọi chuyện dễ dàng với cô ấy hay sao? Anh vẫn còn may vì cô ấy chưa biến thành ả đàn bà chanh chua đấy.”

“Vợ anh cũng thế đấy,” James mỉa mai.

Người bạn cũ cùng cảm giác tội lỗi lại đến bên anh. Phải, lúc rời Anh quốc nhiều năm trước, anh đã rất giận dữ. Anh không mấy quan tâm đến tình huống khó xử của Daisy. Anh là một thằng khốn vô tâm, bất kể dưới góc độ nào đi nữa. “Cô ấy đã biến thành cột băng. Cô ấy... hồi xưa cô ấy rất sôi nổi và hài hước.”

Miệng Griffin giàn giụa nhưng anh ta không nói gì.

“Chết tiệt,” James nói nặng nề, “Tôi đã làm hỏng mọi thứ trong đời mình. Tôi đã hủy hoại cô ấy, Griffin. Giờ thì cô ấy giống như những bức tượng điêu khắc bằng băng mà chúng ta thấy ở Halifax. Đẹp nhưng lạnh lẽo. Cô ấy không như thế trước khi tôi kết hôn với cô ấy. Cô ấy giận dữ vì tôi không giữ thằng bé của mình trong quần.”

Griffin gầm gừ, “Tôi nghĩ cô ấy có quyền đó.”

“Khi cô ấy quăng tôi ra khỏi nhà, cô ấy đã nói cuộc hôn nhân đã chấm dứt và tôi đã tin cô ấy. Chẳng lẽ tôi phải chung thủy suốt những ngày còn lại của đời mình sao?”

“Rõ ràng là vậy.” Griffin đang thích thú thấy rõ.

James nhìn anh ta cáu kỉnh. “Thỉnh thoảng tôi ước gì con dao chém vào anh cao thêm mấy phân nữa. Đàn ông biết thông cảm hơn nhiều khi thiếu cái thứ treo lơ lửng... Anh sẽ cảm thấy ra sao nếu một lưỡi dao sượt qua bộ phận đẹp đẽ nhất của anh? Tôi vẫn còn gặp ác mộng về nó. Tôi sẽ trở thành một ả đàn bà hận đời, cho anh biết thế.”

Griffin đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng. “Anh nghĩ sau bao lâu thì lệnh ân xá được

thông qua? Tôi mới ở trong căn phòng này có nửa ngày mà đã muốn xé màn xuống rồi.”

Quy trình nhận lệnh ân xá hoàng gia cho hai kẻ săn hải tặc (chứ *không phải* hải tặc) – những người đã dành sự nghiệp để bảo vệ biển cả khỏi sự tấn công của những kẻ tội phạm – đã tiến hành từ hai tháng trước.

“Đến giờ thì chỉ cần chữ ký của Hoàng thân nhiếp chính nữa thôi. Tôi đã đưa McGill viên ruby mà chúng ta lấy từ tàu *Chiến Hạm* để tặng nhà vua, xem như thể hiện lòng biết ơn của chúng ta.”

“Làm sao Hoàng thân nhiếp chính có thể không ký tên khi một kẻ săn hải tặc đạo đức là một công tước chứ?” Griffin dài giọng. “Dù tôi phải nói thêm rằng viên ruby to như ngón chân cái Hoàng gia cũng góp phần làm lung lay quyết định của ông ta. Tiện thể, anh có gặp phiền toái gì khi nhận tước vị không, họ đã hát truy điệu cho anh chưa?”

“Tôi vẫn sống khi vào phòng.”

“Anh có nghĩ vợ anh có ứng cử thay thế anh rồi không? Hẳn là anh ta cực kỳ thất vọng khi anh xuất hiện thế này.”

“À, tôi khá chắc chắn là cô ấy có,” James nói u ám, “Trước khi chúng tôi kết hôn, cô ấy khá thích một gã công tử bột có tên là Trevelyan. Tôi không chịu nổi hắn khi bọn tôi học chung trường, và chắc chắn giờ vẫn vậy. Cô ấy đã định đến rạp hát cùng hắn trước khi khám phá ra bọn tôi bị nhốt trong nhà.”

“Tôi tự hỏi Poppy có ai không. Dù cô ấy không nghĩ tôi chết như vợ anh.”

“Sao anh không đi gặp vợ đi? Tôi sẽ gửi lệnh ân xá cho anh.”

“Tôi không dám nói là mình háo hức muốn đi. Đến lúc tôi phải lên giường cùng cô ấy thì chúng tôi vẫn tuyệt đối xa lạ, và tôi đã không thể dựng dậy,” Griffin nói, giọng sáng lên thích thú, “Cô ấy lớn hơn tôi ba tuổi, và khi anh mười bảy thì sự khác biệt giữa một cậu nhóc và một cô gái hai mươi cứ như một thế kỷ vậy.”

“Mười bảy vẫn còn trẻ con lắm.”

“Anh cũng chẳng lớn hơn mấy đâu,” Griffin trả đũa, “Tôi đã không thể hoàn thành nghi thức kết hôn và đã bỏ chạy trong nhục nhã. Tôi say xỉn, chui vào quán rượu, và điều kế tiếp tôi biết là mình bị vác lên tàu và biến thành thủy thủ. Ở bến cảng kế tiếp, tôi nhảy tàu và gia nhập một đoàn thủy thủ khác, sau đó muộn màng nhận ra đó là tàu hải tặc. Đó là khởi đầu của một sự nghiệp ghê gớm.”

“Trong đêm tân hôn, căn phòng chúng tôi tối đến mức tôi không nghĩ cả hai biết mình đang làm gì.”

“Anh sợ mình sẽ phóng ra nếu châm nến à?”

“Theo rất đẹp,” James nói, thú nhận mà không tranh cãi, “Mai anh sẽ gặp cô ấy nếu xuống gác trước khi cô ấy đi. Tôi dám cá rằng cô ấy sẽ cùng hầu gái ra khỏi cửa không lâu sau khi mặt trời mọc.”

“Khác xa cái cách những phụ nữ vẫn bu đầy bến cảng khi tàu Poppy xuất hiện trong tầm mắt phải không? Nếu vợ tôi nhìn thấy tôi thì cô ấy chỉ thấy một gã què. Nếu vợ anh nhìn anh thì cô ấy sẽ thấy người đàn ông đã lừa cô ấy kết hôn và đang ngăn cản cô ấy đến với anh bạn Trevelyan.”

“Nếu tôi có thể thuyết phục một người phụ nữ nghĩ tôi cưới cô ấy vì tiền rằng tôi muốn có cô ấy thì chắc anh có thể thuyết phục vợ anh rằng anh không còn là bông hoa rũ rượi mà cô ấy nhớ chứ?”

“Anh đã nói dối cô ấy,” Griffin nói, “Từ giờ trở đi cô ấy sẽ không tin một điều gì mà anh nói nữa.”

“Rắc rối của tôi không lớn như của anh,” James đáp, tức giận, “Sau rốt thì Daisy cũng từng yêu tôi. Anh sẽ phải thuyết phục một người xa lạ để có thêm cơ hội thân mật.”

“Chẳng ai trong hai ta trông giống một người theo đuổi thanh lịch cả,” Griffin bật cười. “Muốn cá ai trong hai ta lên được giường vợ mình nhanh hơn không?”

James cười toét miệng với Griffin. “Đó *không* phải là hành vi của một quý ông đâu.”

“Quá muộn để nhận danh hiệu đó rồi. Anh thích sắm vai công tước thế nào tùy thích, nhưng quý ông sao? Không. Anh không phải là quý ông.”

“Nếu tôi nhận cược, anh phải về Bath và nói chuyện với vợ mình.”

“Tôi có thể làm vậy chỉ để đánh bại anh.”

James bồn chồn đến mức không thể ngồi im được. Anh đứng dậy và đi ra cửa sổ. “Nhóm phóng viên đang đứng tên bức tường bao quanh vườn kìa!”

Griffin đến cạnh anh đúng lúc có hai người hầu nam to con đi lên con đường rải sỏi, họ vung vẩy búa. Mấy gã phóng viên vội vã biến mất.

“Chúng ta bị nhốt tại đây rồi,” James nói chậm rãi. Một ý tưởng vừa nảy ra trong đầu anh.

Griffin quay phắt lại. “Tôi sẽ rời đi ngay lập tức. Điều cuối cùng tôi muốn là để vợ tôi biết tôi đã về Anh qua tờ *Luân Đôn Chronicle*.” Anh ta nheo mắt nhìn James. “Anh đang cười cái quái gì đấy?”

“Không có gì! Tôi đi nói chuyện với quản gia đây. Ông ấy phải làm gì đó về đám đông trước nhà chứ.”

“Sao anh không bước ra ngoài và đóng vai gã hải tặc lực lưỡng xấu xa? Điều đó sẽ giúp bọn họ hiểu ra rằng hải tặc không thể bị nhốt.”

“Không, trừ phi chúng ta muốn làm thế,” James nói, biết rằng nụ cười của mình có vẻ tính toán, “Trừ phi chúng ta muốn làm thế.”

Chương 27

Theo quyết định mặc váy xanh và đeo nhẫn ruby xuống ăn tối. Sau khi cân nhắc, cô đeo thêm cả vòng cổ ruby nữa.

Cô khá vui vẻ khi nghĩ mình ăn mặc như hoàng hậu của hải tặc. Hay là nữ hoàng nhỉ? Đến cả gót giày của cô cũng lấp lánh vì có gắn kim cương. Theo nheo mắt nhìn hình ảnh của mình. Chắc chắn rằng bạn đời của một hải tặc sẽ sáng lấp lánh từ đầu tới chân.

Cô đoán hải tặc không có nữ hoàng. Họ có nhiều gái bao. Nhưng rõ ràng không ai có thể nhầm cô với gái bao. Cô trông vương giả, có lẽ còn hơi quá nghiêm nghị. Cứ như cô ít khi cười.

Theo lại cau mày nhìn bản thân. Tất nhiên là cô có cười. Suốt ngày.

Nhưng khi xuống cầu thang, cô không nhớ nổi đó là lúc nào. Có lẽ lần cuối cùng cô gặp Geoffrey, anh ta luôn khiến cô cười. Có lẽ giờ anh ta đang có một nhóm nhỏ vây quanh và anh ta đang khiến họ cười rũ rượi nhờ việc miêu tả cảnh gã “man rợ” xông vào Nghị viện vừa kịp lúc dự đám tang của chính mình.

Ở Geoffrey có một điều gì đó cực kỳ vô vị, càng hiểu anh ta thì cô càng nhận thấy điều đó rõ ràng hơn. Cô không muốn lôi James ra làm trò cười, cô chỉ muốn thoát khỏi anh. Thực tế thì cô không muốn bất kỳ ai chế giễu anh hết.

Cô vẫn nghĩ về cảnh Geoffrey nhạo báng James khi vào phòng khách.

“Phu nhân đến,” Maydrop tuyên bố và đóng cửa lại sau lưng cô. Trong giây lát mắt cô nhìn vào mắt James và rồi nhìn thấy bộ đồ của anh. Môi cô hơi hé ra vì sững sờ, và cô dừng phắt lại.

James đang mặc một trong những bộ trang phục lộng lẫy nhất mà cô từng thấy, kể cả ở Paris. Áo khoác bằng lụa màu vàng sậm sáng lấp lánh. Bên dưới là áo chên thêu hoa hồng, khuy màu xanh dương. Cổ áo bằng lụa Ấn Độ rực rỡ, màu chuyển từ cam sang hồng. Cuối cùng? Quần bó bám chặt lấy từng phân của cặp đùi cơ bắp, được thắt nơ màu hồng ngay dưới đầu gối.

Hai chiếc nơ đó là thứ phi lý nhất. Cô chậm rãi nhìn lên cơ thể anh. Bộ trang phục đẹp đến mức nữ tính. Vải lụa, may kiểu Paris – cổ áo được cắt sâu và rộng hơn ở Luân Đôn. Quần của anh bó hơn kiểu người Anh hay mặc.

Vậy nhưng không ai có thể nhìn vào kẻ quyền lực không thể nhầm lẫn bao quanh James như một tấm áo choàng và nghĩ anh là nữ cho được.

Đó là lần đầu tiên trong hơn một năm, Theo thấy mình bị đóng đinh trước một bộ cánh

đẹp dễ. “Áo của anh... được may bởi Monsieur Bréval, phải không?”

James bước về phía cô, tay cầm một ly champagne. “Nghe quen đấy,” anh nói một cách hòa nhã, “Một người đàn ông nhỏ con tròn trịa với đôi chân nhỏ và thích đồ mạ vàng?”

“Danh sách chờ của ông ta dài hai năm,” Theo nói, nhận ly rượu.

“Ai cũng có giá hết và nếu anh nhớ đúng thì Bréval mê mẩn một viên ngọc hồng lựu. Nếu anh nhận ra ông ta được sẵn đón như thế thì anh đã bớt bạo lực khi ông ta muốn trang trí chiếc áo này với núp tua rua rồi.”

Theo cười và nhấp rượu. Cô nhẹ nhõm tới mức hơi lão đảo, James không còn giống hải tặc nữa. Cổ áo anh rủ xuống như thác, mái tóc ngắn được chải kiểu Brutus. Đúng vậy, anh vạm vỡ, nhưng người đẹp vì lụa. Anh rất ra dáng một công tước.

“Lụa đẹp quá,” cô nói, rê tay dọc ống tay áo của anh. Thật ngu ngốc nhưng cô vẫn chú ý đến sức mạnh tiềm ẩn bên dưới chiếc áo lụa đó.

“Kỳ quặc quá,” James nói sau khi thoáng dừng lại. “Thật khó để bắt chuyện với người bạn đời mà mình đã không gặp bảy năm trời. Không hiểu sao dường như thời tiết không phải là một chủ đề thích hợp để trò chuyện.”

Theo ngồi xuống một chiếc tràng kỷ nhỏ. Trong khoảnh khắc, cô đã nghĩ anh sẽ ngồi xuống cạnh cô, mắt anh toát lên một vẻ gì đó mãnh liệt, gần như sáng lên từ bên trong. Nhưng thay vào đó anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện một cách khá khuôn phép.

“Ngài Griffin có ăn tối cùng chúng ta không?”

“Không. Anh ấy định rời đi vào sáng mai để đến gặp vợ ở Bath, nhưng việc phóng viên lên vào vườn đã thay đổi suy nghĩ của anh ấy. Anh ấy đi rồi và nhờ anh chuyển lời xin lỗi tới em vì không thể tự mình cảm ơn lòng hiếu khách của em.”

“Vợ anh ấy?” Theo kêu lên, phân tâm trước việc còn có một người phụ nữ khác lâm vào tình huống giống mình, “Cô ấy có biết anh ấy là hải tặc không? Và biết anh ấy còn sống?”

“Cô ấy biết anh ấy còn sống,” James nói, “Còn vụ hải tặc thì anh không chắc.”

“Hừm.,” Cô gạt bỏ việc ngài Griffin Barry không để mặc vợ mù mờ về sự an toàn của anh ta. Có lẽ họ không chia tay trong khó chịu như cô và James. “Tôi muốn nghe về cuộc sống của hải tặc,” cô nói, hớp thêm một ngụm champagne và rồi đặt nó sang một bên. Cô không thích uống quá nhiều.

“À, cuộc sống của hải tặc,” James nói một cách dăm chiêu. Anh cũng đặt cốc xuống, cho phép Theo nhìn thấy cổ tay áo có đính diềm xếp nếp, viền chỉ màu vàng kim loại.

“Ôi!” cô kêu lên, ngắt lời anh, “Diềm xếp ly của anh đẹp quá!”

Anh giơ cánh tay ra, nhìn nó chằm chằm. “Em không nghĩ nó hơi bị thái quá sao? Anh nghĩ là vậy, nhưng rồi một công chúa ở đảo Cascara cũng có chung sự phấn khích với em.”

Từ nụ cười của anh, Theo đoán rằng James đã có những ký ức dễ chịu về cô công chúa đó. Cô thẳng lưng dậy.

“Cô ấy đã quyết tâm thuyết phục anh rằng tàu của anh luôn được chào đón nồng nhiệt ở cảng của cô ấy,” anh tiếp tục. “Dù anh không hề neo đậu ở cảng đó.”

“Sao không?” Theo nói lạnh lùng, “Quá mệt mỏi đối với một người đàn ông ở tuổi anh à?”

“Quá đông,” anh đáp lại, mắt sáng lên vẻ hài hước tinh nghịch, “Hải tặc thích tìm một hòn đảo nhỏ đến mức chưa có ai đặt chân lên. Bọn anh thích tìm những bến cảng nhỏ nằm mơ mộng dưới nắng. Chờ đợi.”

Cô thấy khóe môi mình nở nụ cười một cách không tự chủ. James rất thích chơi chữ khi còn bé. Anh toàn làm cô cười đến đau cả xương sườn. Có lẽ anh không thay đổi *nhều* lắm.

“Vậy ra em muốn biết cuộc sống của hải tặc,” James nói, duỗi chân.

Theo rời mắt khỏi đùi anh và nhìn lên mặt anh. Khi còn nhỏ, mặt James trông như được tạo bởi nhà điêu khắc tài ba cỡ Donatello. Cô không bao giờ ngạc nhiên khi mẹ anh xem anh như thiên thần – ngoại hình và giọng nói anh hết như một tiểu thiên sứ, những đứa bé dành cả đời ngân nga những bài hát vui vẻ đến mức chim chóc cũng phải nức nở ghen tị.

Giờ thì không còn nữa. Mặt anh cũng to ra theo cơ thể, xương gò mà thanh nhả hời xưa giờ vuông và thô hơn. Rõ ràng là mũi anh đã bị gãy trong một trận đánh nào đó. Tất nhiên, còn có cả hình xăm nữa.

“Anh thích gì ở cuộc sống đó đến vậy?” cô hỏi và nín thở. Dù vậy, dường như trong không khí vẫn nảy thêm một câu “*thích hơn anh thích em rất nhiều.*” Chết tiệt, đây không phải là lúc để Daisy yếu đuối xuất hiện.

Vậy nhưng thật *đau đớn*.

Cô đã hai lần cảm thấy trái tim mình như bị xé toạc khỏi lồng ngực. Đó là khi nhận ra James nói dối về lý do kết hôn và khi mẹ cô mất. Ký ức ấy giúp cô thẳng lưng.

“Em biết anh thế nào mà,” James nói một cách lười biếng, lơ tịt, hoặc không hiểu câu hỏi mà cô không nói ra. “Hồi bé, anh luôn chạy ra khỏi nhà, cố làm bản thân bình tĩnh lại bằng cách chạy quanh vườn. Trong ba bốn năm đầu, anh lại liên tục di chuyển. Suốt cả ngày, ngày nào cũng như ngày nào. Ra khơi đã rất vất vả rồi, hạ gục tàu hải tặc thậm chí còn vất vả hơn.”

“Em chỉ có thể hình dung thôi,” Theo nói. Cô đứng dậy và đi tới chỗ chuông, cảm thấy không thể chịu đựng thêm sự thân mật này. Tốt nhất là sang phòng ăn, nơi cô có việc để làm

với đôi tay của mình, giữa những người hầu. “Thế anh đã thấy những gì?” cô hỏi lại ngồi xuống.

Anh kể cho cô về con cá khổng lồ nhảy khỏi mặt nước để mỉm cười với họ, cánh tay dài của bạch tuộc, mặt trời mọc trên biển khi xung quanh chẳng có gì trừ nước biển xanh ngắt, dịu dàng ôm lấy trái đất.

Khi họ chuyển sang phòng ăn, James đuổi người hầu đứng sau ghế của họ bằng một cái hất đầu. Theo định phản đối rằng gia nhân của cô hoạt động trơn tru vì... và nhận ra đây không còn là gia nhân của cô nữa.

Nhưng rồi anh hỏi về nhà máy dệt, và thật thú vị khi được nói chuyện với một người có hứng thú về đề tài này – một người mà cô không trả lương.

Nến cháy lập lòe, họ vẫn tiếp tục nói chuyện mê mải. Vài lần cô nhắc lại rằng mình sẽ rời nhà vào sớm mai. Nhưng có vẻ như James phản ứng lại một cách hết sức hòa nhã, không hề giống gã cục súc hung hãn đã chộp lấy cô trong hành lang trước đó.

Trên thực tế, anh đã hộ tống cô lên gác, vào phòng ngủ, cúi chào như một quý ông hoàn hảo rồi lui ra.

Phải đến sau khi Amélie giúp cô lên giường, cô mới nhận ra mình cảm thấy hơi buồn. Những con cá biết bay đủ để giữ anh rời xa cô sao?

Cô đúng là đồ ngốc. Không hiểu sao cô vẫn giữ gìn hình ảnh người bạn thuở nhỏ của mình. Còn hiện giờ, khi phiên bản người lớn của người bạn ấy mỉm cười trên bàn ăn, thanh lịch và quyến rũ, cô muốn nhiều hơn. Cô muốn anh tôn thờ cô như cô nhớ.

Rõ ràng là anh đã thay đổi.

Sau đó, cô nằm chong chong, nhìn vào bóng tối, cảm thấy hơi đa cảm vì uống quá nhiều champagne. Dù James nói không cập cẳng của vị công chúa đó, nhưng có lẽ anh đã vào. Và qua nụ cười của anh thì biết bên cẳng đó hết sức quyến rũ.

Đầy đường cong, không nghi ngờ gì.

Theo cũng có thể trở nên duyên dáng, có lẽ vậy... Nhưng quyến rũ ư? Không bao giờ. Những nỗi đau cũ của cô lại quay về và giữa đêm, cô quyết định rằng bất kể nhung lụa mà cô khoác lên mình có đẹp đến đâu đi nữa thì cô vẫn cảm thấy xấu xí. Không cần phải nhắc đến lỗ vệt.

Xấu xí.

Lại còn tự thấy thương thân.

Thật phiền muộn.

Buổi sáng hôm sau, tỉnh dậy và cảm thấy giận dữ - chủ yếu là giận mình, dù cô cũng dành một ít giận dữ cho James. Anh không thể ở yên ngoài biển, sống nốt cuộc đời với những cô gái đảo lấp lánh có những chỗ trú ẩn bí mật sao?

Cô sẽ là góa phụ vui vẻ. Cô sẽ tìm được một người đàn ông có đôi mắt thông minh và khuôn mặt gầy gò. Anh ấy sẽ mạnh mẽ, nhưng sẵn chắc. Và cực kỳ dịu dàng. Sau chút do dự, cô cho anh ấy thêm một cái cảm hơi dài. Cô không muốn người đẹp.

Cứ một lúc cô lại nghĩ về vẻ hòa nhã của James khi đánh giá cô từ bên kia bàn tối qua, và vẻ tử tế của anh khi hỏi han cô - hết như thể anh là một ông chú tốt bụng mà cô đã mất liên lạc - và đám tro bụi bội sẽ lại cháy lên trong bụng cô.

Khi xuống gác ăn trưa, Maydrop đón cô ở chân cầu thang. “Tình hình bên ngoài càng trở nên tệ hơn,” ông ta bảo cô, đi theo cô tới phòng ăn. Cô chỉ mới uống một cốc sô-cô-la nóng trong bữa sáng nên thấy đói rõ rệt.

“Tệ hơn sao?” cô hỏi, gần như không cần nghe câu trả lời. Cô không đợi ông ta mở cửa phòng ăn mà tự mình làm việc đó.

James đang ngồi ở bàn, có vẻ đang ăn nửa con lợn nướng và đọc báo. Theo hít sâu. Anh ngẩng lên và nhồm dậy. “Thứ lỗi cho anh vì đã ăn trước. Anh tưởng em sẽ không ăn trưa cùng anh. Anh cứ nghĩ em sẽ ăn trong phòng ngủ.”

“Tôi *không bao giờ* ăn trong phòng ngủ,” Theo nói, cố gắng giữ giọng bình thường.

Lông mày James nhướng lên và anh nhìn Maydrop. “Có vẻ như em không ăn sáng. Không ai trong căn nhà này biết rằng em sẽ biến thành một tu sĩ quay cuồng nếu không ăn thường xuyên sao?”

Một người hầu kéo ghế và Theo ngồi phịch xuống. Đến lúc ăn xong một miếng cá hồi được nấu bơ ngon lành, cô cảm thấy đỡ hơn.

James không nói thêm một từ nào nữa. Và anh cũng không ngừng đọc báo. Nếu cuộc sống hôn nhân là như thế thì cô chẳng muốn chút nào. Phép lịch sự khiến cuộc đời dễ thở hơn. Nếu mọi người đọc báo lúc họ nên trò chuyện xã giao thì thà họ ngồi bệt trước lò sưởi và gặm từng tảng thịt lớn như người man rợ cho rồi.

Maydrop kể tên ba món tráng miệng khác nhau, mỗi món được bê bởi một người hầu, người đó tiến lên trước đúng lúc món ăn được kể tên. Ít nhất không phải mọi thứ trong nhà cô đều sụp đổ. Cô gật đầu về phía bánh đào.

Bên kia bàn, James kéo dài giọng, “Ta cũng muốn ăn món đó.”

Maydrop đi vòng qua bàn, theo sau là người hầu.

“Ta đã thấy những gì được đem lên cho nữ công tước rồi,” James nói một cách nóng nảy, “Không cần đi lại đây.” Anh chỉ đĩa vào cái bánh.

Không khí trong ngực Theo nóng lên, như thể cô vừa đi vào lò rèn. Nhưng cô bắt đầu ăn bánh, cố lờ đi việc James vẫn đang đọc báo. Lại còn cười khẽ khi đọc, thể mà không thềm chia sẻ điều gì làm anh thích thú đến vậy.

“Lố bịch thật,” cuối cùng anh nói, ngẩng đầu dậy. Mắt anh vui vẻ. “Trước đây anh chưa từng thấy loại báo này.” Anh giơ một trang lên. “Họ không gọi tên mà chỉ dùng chữ cái đầu.”

“Báo lá cải. Tôi không cho người giao báo đó đến nhà,” Theo nói. “Anh lấy nó ở đâu vậy?”

“Maydrop đã cho người đi lấy báo về,” James đáp lại, quay lại với tờ báo của mình, “Anh muốn biết màn bước bào Nghị viện của anh được miêu tả như thế nào. Anh phải thú nhận đó đúng là thói tò mò thô tục.”

“Và?” Cô ăn miếng bánh cuối cùng, nó rất ngon.

“Phu nhân sẽ ăn thử bánh mâm xôi,” James nói, chỉ đĩa vào người hầu.

“Tôi sẽ tự quyết định!” Theo kêu lên. Cô cố gắng không ăn quá nhiều đồ ngọt. Nhưng người hầu đã đặt một miếng bánh trước mặt cô rồi. Nó thơm phức và cô cắn một miếng.

“Phần lớn miêu tả khá thiếu trí tưởng tượng và vẽ anh như một gã hung hãn,” James nói, giọng có vẻ phàn nàn, “*Town Twaddle* là khá nhất, ít nhất họ có nỗ lực.”

Theo cảm thấy thật sự khỏe lên. “Cục súc? Quái vật?”

“Là Hải Vương!” James nói một cách hân hoan. “Chờ nhé.” Anh lục lại chồng báo mà rõ ràng là mình đã thả xuống sàn.

Theo nhắm mắt lại trong giây lát. Tất nhiên cô không thể ra lệnh cho Maydrop dọn sạch đồng lộn xộn đó ngay lập tức. Một tờ báo bay tới chân cô và cô đá nó đi.

“‘Ngài xuất hiện từ biển như một vị thần’,” James đọc to, “‘vai ngài rộng đến mức có thể mang theo tai ương của một vương quốc’.”

Theo khịt mũi.

“Sao? Em không muốn nghe đoạn anh chế ngự sóng biển hả?” James quăng tờ báo cho cô. Nó hạ cánh trên mặt đĩa đang dính nhơm nhớp bánh mâm xôi.

Cô tự động nhìn xuống và đọc đoạn tả James. “Anh mang kho báu về nhà à?”

“À, đúng,” James nói, “Anh đã bảo Maydrop xếp nó vào kho cho tới khi em muốn xem.” Mắt Theo tự động đi xuống đoạn bên dưới, nó nói rằng thế giới đang chờ để xem liệu ngài công

tước có nhận ra rằng vợ anh chỉ là một con chim giẻ cùi mượn lông công hay không. Họ dự đoán rằng anh sẽ lui về vùng đất chết như Orpheus.

Cô không nghe thấy tiếng James di chuyển, nhưng tờ báo biến mất trước mặt cô. Với một tiếng chửi thề mà trước đây cô chưa nghe thấy bao giờ, anh xé tan tờ báo và quẳng chúng đi.

Theo ngẩng lên. “Không tệ lắm mà,” cô nói, gượng cười, “Tôi đã quen bị so sánh với các loài chim rồi.”

James *gầm lên*. Nghư như một con quái vật điên rồ cố gắng giả vờ làm người. Các mẫu báo đang bám lấy bờ, một mẫu còn rơi vào cốc nước của cô.

“Maydrop,” cô nói, “ông hãy gọi xe đi, ta sẽ rời đi trong khoảng một tiếng nữa.”

Mặt viên quản gia xuất hiện vẻ bi thảm. “Phu nhân, tôi thấy điều đó là bất khả thi.”

“Ta không đồng ý,” cô nói, giọng không cho phép thương lượng thêm.

Viên quản gia thậm chí còn vặn tay, một cử chỉ mà Theo chưa bao giờ thấy ông ta làm. “Căn nhà đang bị bao vây, thưa phu nhân!”

Một giọng nói bên cạnh cô vang lên, “Maydrop, ta sẽ thuyết phục nữ công tước.” Viên quan gia và người hầu rút lui mà không nói thêm một lời nào khi James kéo cô dậy. Đầu Theo quay cuồng. Sao anh dám ra lệnh cho người hầu của cô? Có điều họ không phải người hầu của cô mà là của anh.

“Lại đây.” James kéo cô tới cạnh cửa sổ và dùng một ngón tay gạt rèm ra, “Nhìn đi.”

Mọi người không chỉ đứng kín vỉa hè mà còn trải dài xuống đường và có vẻ ngày càng có nhiều người đến hơn. “Không thể nào!” Theo thở dốc.

“Ở đằng sau cũng vậy. Chúng ta không thể rời khỏi nhà trước khi chuyện này lắng xuống, Daisy.”

Theo nghĩ xem có nên quát anh vì không dùng tên cô chọn hay không, nhưng cô kịp thời ngăn mình lại. Cô không thể từ bỏ mọi phép lịch sự chỉ đơn giản vì một gã nhà báo ngu ngốc so sánh cô với chim giẻ cùi. Chim giẻ cùi, vịt, thiên nga... chẳng có gì khác biệt.

Trong khoảnh khắc, họ chỉ đứng im tại đó, cơ thể James ấm áp sau lưng cô khi họ ngó qua rèm nhìn đám đông đang đi lại phẫn khích.

“Tôi không hiểu tình huống của chúng ta có gì mà thú vị đến vậy,” cô phát biểu, nhìn một nhóm chàng trai vòng qua góc phố và gia nhập đám đông.

“Hãy để mấy gã nhà báo có cái mà viết,” James nói.

Trước khi cô kịp trả lời, anh kéo phẳng rèm ra, kéo cô vào vòng tay và áp miệng xuống môi cô. Cô lơ mơ nhận thấy tiếng ồn ào vang lên nhưng không nghe rõ lắm.

Cô rất nhớ những nụ hôn. Không phải chuyện giường chiếu, chỉ hôn thôi.

Anh nóng bỏng, sở hữu, và...

Bảo vệ. Cô giật đầu ra. Đẩy anh giống như cố di chuyển một khối đá cẩm thạch vậy. “Tôi không cần anh bảo vệ,” cô rít lên.

James liếc ra ngoài cửa sổ. Ngoài đường, mọi người đang nhảy lên nhảy xuống, cố nhìn rõ hơn. Anh giơ tay lên vẫy họ.

“Ôi Chúa ơi,” Theo rên lên.

Rồi anh nâng cằm cô lên bằng một tay và đặt thêm một nụ hôn nữa xuống môi cô, trong khi tay còn lại kéo rèm vào.

Họ nhìn nhau hồi lâu. Sự tinh tế và thanh lịch của tối qua đâu rồi? Đã bị vứt bỏ. Mặt anh lộ rõ vẻ *khao khát* trắng trợn.

Khao khát thuần túy, không xấu hổ.

Theo hốt hoảng bước lùi lại.

“Daisy,” James nói gắt, “Daisy, em không sợ anh đấy chứ?”

Cô không thể nói cho anh sự thật. Tất nhiên cô không sợ anh.

Cô sợ chính mình.

Nên cô chạy về căn phòng an toàn của mình.

Chương 28

Nhiều năm liền cuộc đời Theo đều được tổ chức một cách đẹp đẽ. Cô biết rõ từng quyền sách trên giá, từng sợi ruy băng trong ngăn kéo, từng bộ váy trong tủ. Cô rải những thứ đẹp đẽ quanh mình. Không một món đồ nào của cô không mang vẻ thanh lịch.

James cũng từng có vẻ hoàn hảo chói sáng đó.

Nhưng giờ - không kể đến bộ đồ lộng lẫy tối qua – anh trông thô lỗ chứ không đẹp. Năng lượng mạnh mẽ của anh vẫn còn đó, nhưng những năng lượng dư thừa đã được chuyển hóa thành sức lực. Cô không hoài nghi về việc anh muốn nối lại mối quan hệ tình dục vô lối mà họ đã chia sẻ trong một thời gian ngắn ngủi.

Cô sẽ không bao giờ lặp lại điều đó với anh. *Không bao giờ.*

Dẫu vậy, ngoài Hoàng gia, ở Anh chẳng còn người nào quyền lực hơn một công tước được nữa. Nếu James muốn giữ cô thì anh sẽ làm được. Và anh bảo đảm là cô sẽ lên giường với anh.

Tim cô lại bắt đập dồn dập theo một nhịp điệu tuyệt vọng, đột nhiên cô lại cảm thấy căn phòng nóng như lò nung. Có lẽ tối nay James sẽ đi thẳng vào phòng cô và đòi quyền làm chồng. Như cái cách anh đi vào phòng tắm.

Anh có quyền. Anh có quyền theo luật Anh.

Cô giật cục đứng dậy và kéo váy qua đầu, sau đó đến váy lót. Cô sẽ mặc bao tải xuống ăn tối. Cô chỉ mặc mỗi quần lót bỏ vào giường, cuộn tròn như một quả bóng.

Có lẽ nếu ngủ một giấc thì khi tỉnh dậy, cô sẽ phát hiện ra ngày hôm nay chưa từng xảy ra. Có lẽ cô đang sốt.

Sau rốt thì truyện cổ tích đáng lẽ phải kết thúc lúc vịt con xấu xí biến thành thiên nga. Ai chả biết thiên nga có mọi thứ chúng muốn. Những người đẹp cũng vậy.

Cô ngủ thiếp đi khi đang nghĩ về sắc đẹp, mơ thấy mình khiêu vũ giữa phòng vũ hội trong vòng tay của một người đàn ông đang tỏa sáng, theo đúng nghĩa đen. Cô nheo mắt, cố nhìn xem liệu da anh ta có phát sáng thật hay không.

“Phải,” anh ta nói với cô, giọng dịu dàng. “Anh là một trong những người được chúc phúc.”

Cảm giác kém cỏi quen thuộc lại trùm lên cô như một tấm chăn. Dù gì đi nữa thì cô cũng sẽ không bao giờ có thể *tỏa sáng*, vì Chúa.

Anh ta xoay cô mỗi lúc một nhanh hơn... và cô thức dậy với một giọt nước mắt chảy xuống má. Theo chẳng bao giờ giỏi nói dối bản thân. Cô không thấy mình giống thiên nga. Cô cảm thấy mình như một bức tượng cô gái chần chừ bằng sứ rẻ mạt mà ngài công tước quá cố hay đập vỡ.

Cô cảm thấy mình như một bình hoa rỗng không, một người phụ nữ vô dụng bị chồng lờ đi suốt bảy năm. Người phụ nữ ngu ngốc đến mức cưới một người đàn ông di truyền dòng máu tội phạm.

Những giọt nước mắt nối nhau chảy xuống.

Cô bắt đầu kiểm soát tiếng nức nở thì cửa phòng mở ra. “Amélie,” cô gọi, giọng khàn khàn, “Vui lòng mang cho ta một chiếc khăn tay.”

Giấu giếm tiếng nức nở với cô hầu của mình chẳng có ích gì. Amélie biết mọi thứ về cuộc đời của Theo, luôn luôn là vậy.

Thế nên cô vẫn cuộn tròn như một con chuột, và khi nghe tiếng bước chân, cô chìa tay ra. Không sai vào đâu, một chiếc khăn tay mềm mại được đặt vào bàn tay đang chờ đợi của cô.

“Ta thấy mình khá nản lòng,” cô nói, lau đi giọt nước mắt cuối cùng. Cô đã khóc dữ dội đến mức tóc dính bết vào má. Mắt và họng cô đều đau. “Cô có thể gọi một bình trà lên không?”

Nhưng thay vì tiếng Amélie nhẹ nhàng bước đi, giường trĩu xuống khi có người ngồi xuống cạnh cô. Một người nặng đến sáu chục ký.

“Ôi *quý thật*,” cô thì thào, nhắm mắt lại.

“Đó là câu chửi độc địa nhất của em à?” James tò mò hỏi.

“Tôi có nhiều câu hay hơn,” cô nói giữa hàm răng nghiến chặt. “Tôi giữ nó lại để nói thẳng vào mặt. Anh đi đi được không?”

Sau đó là một khoảng khắc im lặng, như thể anh đang giả vờ ngẫm nghĩ về yêu cầu của cô. “Không.”

Cô nên ngồi dậy, đối đầu với anh. Nhưng cô quá khổ sở, quá đau lòng, quá thương tiếc bản thân, nói thật là vậy. Nên cô kéo chăn lên quanh tai và nhắm chặt mắt lại.

“Anh đã kể cho em nghe hải tặc làm gì sau một ngày vất vả chưa?”

“Ngoài việc bắt người khác nhảy xuống biển à?” cô quát lên.

“Sau đó nữa,” anh nói một cách dễ chịu, “Thuyền trưởng hải tặc không thể bớt cảnh giác. Nên Griffin và anh chẳng bao giờ nhập hội ăn mừng của nhóm thủy thủ.”

Theo cổ hít thở thật nhẹ, nhưng ngạc nhiên thay, cô lại bị nấc.

“Anh tắm nước nóng. Rồi anh quấn chăn quanh người và đi ngủ.” Anh đứng dậy, bước vào phòng tắm. Sự đau đớn và kiệt sức dường như làm dòng suy nghĩ của cô đặc quánh lại. Cô thậm chí còn ngủ thiếp đi một lát khi nghe tiếng nước chảy. Nhưng cô tỉnh dậy ngay khi cảm thấy mình bị bế khỏi giường. “Dừng lại,” cô nói, hắng giọng khi giọng cô phát ra chẳng hơn một tiếng thì thầm, “Đặt tôi xuống!”

“Ngay thôi.”

Từ chỗ đang nằm, cô có thể thấy rõ vết sẹo dọc cổ anh. Nó làm cô cảm thấy tương đối kỳ quái. Cô khá hi vọng rằng anh đã giết được tên hải tặc khiến anh bị như vậy.

Nhưng rồi anh đặt cô xuống và đứng lù lù bên cạnh, to con và nam tính. Không khí nháy nhót trên da cô... và cô đột nhiên nhận thức được rằng chăn của mình đã biến mất, cô chỉ mặc mỗi quần lót trên người.

Âm thanh phát ra từ cổ họng cô nghe như tiếng rít của lũ công vẫn đi lại trong sân Cung điện Buckingham. “Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì thế?”

Cô vươn tay ra và chộp chặn lại trước khi James có thể đáp lời. Anh mất thăng bằng và ngã vào tường. “Ra khỏi đây!” cô hét lên, giọng vỡ vụn, “Anh đang làm gì ở đây? Cô hầu của tôi đâu? Sao anh không để tôi yên chứ?”

“Anh vào thay cô hầu của em,” anh nói, đứng thẳng dậy.

“Đi ngay!” Theo quát, cảm thấy khá hơn khi đã che người lại. Mắt cô nóng và sung húp, giọng khàn đặc. Cả cơ thể nhức mủm với cảm giác kiệt quệ khủng khiếp mà cô đã không cảm thấy từ hồi mẹ mất.

Cô hít sâu. “Tôi xin anh hãy cho tôi sự riêng tư. Tôi đã nhận ra rằng có thể anh không quen làm vậy trên tàu, nhưng tôi cần ở một mình.”

Trong mắt anh, cô nghĩ mình nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của James thừa xừa, người bạn thừa ấu thơ của cô. “Em nên vào bồn tắm,” anh nói, “Em sẽ thấy đỡ hơn. Anh thấy là em vừa khóc.”

“Một suy luận xuất sắc,” cô nói thẳng thừng, “Khi tắm, tôi tắm một mình. Tạm biệt.”

“Vì sao quần lót của em lại đơn điệu như thế?”

“Gì cơ?”

“Quần lót của em. Anh nhớ chúng là sự kết hợp của ren, ruy băng và lụa Pháp. Anh đã mất rất nhiều thời gian nghĩ về chúng trên tàu.”

Cô nhúu mày, “Quần lót của tôi đơn điệu vì tôi đã gạt bỏ những trò trẻ con.”

“Anh thích chúng.”

“Thích đến mức anh không muốn tôi mặc chúng!” câu nói đó thốt ra khỏi miệng cô mà không được suy xét một cách lý trí.

“Chỉ là những trò đùa gọi tình thôi mà,” anh nói, nhún vai.

“Những trò chơi hết sức phù phiếm,” cô nói khá lạnh lùng. Và chúng nhắc cô nhớ về buổi chiều kinh khủng đó: Từ khi ấy, cô chẳng hề mặc gì trừ những món đồ lạnh mướt mướt, đơn giản. Tay anh giằn giật và cô nheo mắt lại. “Đừng có nghĩ đến việc giật chần của tôi đi nữa, không thì tôi sẽ lên gối ở nơi anh đau nhất đấy.”

Trên mặt anh có một vẻ gì đó... trông như anh đang *buồn* cho cô. Hay là *thương xót* nhỉ? Theo nuốt nước bọt. Thứ gia vị tuyệt hảo cho một ngày hết sức tuyệt vời. “Anh có thể rời phòng tắm không? Nếu không phải vì phép lịch sự thì cũng vì anh từng có thời tôn trọng tôi? *Xin anh?*”

Mắt anh chớp chớp, và cô không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng thay vì rời phòng, anh ngồi xuống ghế của cô hầu ở góc phòng. “Không,” anh nói.

“Thế thì tôi sẽ đi,” Theo vừa nói vừa quay người, “Cảm ơn vì đã xả nước vào bồn cho tôi.”

Anh bật dậy và tóm lấy cổ tay cô trước khi cô kịp bước nhiều hơn một bước.

“Anh đang làm gì đấy?” cô thở dốc. Rồi mắt cô nhìn lên mắt anh. “Anh... anh không bao giờ cưỡng ép phụ nữ chứ, James? Không phải chứ?” Vô thức, nước mắt lại trào lên trong mắt cô.

Một tiếng gầm phát ra từ trong lồng ngực anh. “Làm sao em có thể nói vậy với anh?”

“Bởi vì anh là hải tặc. Bởi vì anh... anh...” giọng cô nghẹn lại trước ánh mắt của anh. Nó giận dữ và đau đớn.

“Em sợ anh sẽ làm vậy với em à?” giọng khàn khàn, tăm tối.

Theo nuốt nước bọt. Mắt anh giờ có màu xanh u ám của bầu trời trước bão. “Tất nhiên là không.” Cô nói không thuyết phục cho lắm. Điều tệ hại nhất là cô không dám chắc chắn rằng mình sẽ chống cự lại anh.

“Anh chưa từng *cưỡng ép* một người phụ nữ nào,” anh nói, tiếng gầm gừ của anh đột nhiên gọi nhớ tới vẻ đẹp trong trẻo của giọng anh. Trước kia.

“Nhưng anh đã giết người,” cô nói, cắn môi.

“Chỉ khi bắt buộc. Và không bao giờ giết người vô tội: dưới sự chỉ huy của anh, tàu *Poppy 2* chỉ tấn công những con tàu hải tặc treo cờ đầu lâu xương chéo, và từ khi Griffin và anh nhập hội thì tàu *Flying Poppy* cũng vậy.”

“Không bắt người ta nhảy xuống biển sao?” cô hỏi, ghét sự hi vọng thăm thương trong giọng mình.

“Không.” Mắt anh nhìn cô chăm chú, và dù giờ anh đã thay đổi rất nhiều – cơ thể anh khác biệt, giọng nói biến mất, khuôn mặt trưởng thành – đôi mắt anh vẫn như trước. Kiêu hãnh và trung thực.

Trung thực?

Cô lại thấy kiệt sức. James không trung thực. Anh đã lừa cô vào tròng hôn nhân, gian dối khi thề trước Chúa. Cô xoay đôi chân vừa đột ngột trở nên mềm nhũn và ngồi bệt xuống chiếc ghế đầu mà anh vừa rời khỏi.

Rồi cô bảo đảm chần vắn bọc lấy mình một cách đứng đắn, đặt tay lên lòng, và nhìn xuống ngón chân. “Chuyện này sẽ không đi đến đâu cả,” cô bảo anh, “Không bao giờ.”

“Sao không?” Giọng nói bình thản của anh làm cô vững tâm.

“Tôi đã thay đổi. Tôi không còn dễ tính nữa. Tôi thích cuộc sống có trật tự. Tôi thích được kính trọng trong nhà mình.” Cô vẩy tay trong không khí mịt mù hơi nước. “Chúng ta thành thật với nhau được chứ? Tôi từng yêu anh. Tôi tin rằng anh cũng từng yêu tôi, dù không nhiều đến mức chịu bỏ mặc cha anh. Tuy vậy, trước khi cha anh đặt vấn đề, tôi không hề biết mình yêu anh – theo kiểu tình yêu nam nữ.”

Ký ức về sự thân mật của họ hiện lên và cô nao núng.

“Sao thế?” anh lập tức hỏi.

“Hồi tưởng lại thì mối quan hệ của chúng ta có rất nhiều mặt khó chịu, đặc biệt là quan hệ hôn nhân,” sau đó cô nói thêm, “Tôi đã khá tức giận với anh, nhưng từ cách đây vài năm tôi đã vứt bỏ cảm giác đó.”

“Cho tới khi anh làm em tức giận trở lại khi xuất hiện ở Nghị viện.”

Cô nhìn xuống chân mình. “Tôi không muốn lấy điều này ra làm có, nhưng rất khó khăn khi mang tiếng là một người phụ nữ xấu xí đến mức chồng cô ta cũng không chịu nổi việc sống cùng một đất nước. Hậu quả là có lẽ tôi hơi quá nhạy cảm về việc bị khinh thường.”

“Em không tiết lộ sự thật về lý do anh bỏ đi vì bất kỳ giải thích nào cũng sẽ dính tới cha anh cùng các rắc rối tài chính của ông,” James nói chậm rãi. Anh ngồi xuống mép bồn tắm sứ.

Cô không đáp lại.

“Họ thật sự tin rằng anh chạy khỏi đất nước này vì nghĩ em xấu xí sao?” Anh có vẻ sững sờ, điều đó làm cô hài lòng. Sau mẹ, James luôn là người ủng hộ cô mù quáng.

“Tôi đã phải mất vài năm mới không để ý đến họ nữa,” cô tiếp tục, “Nhưng khi đã làm cho diện trang sinh lời trở lại, tôi đã tới Paris, và khi quay lại Luân Đôn năm ngoái, tôi đã mặc một chiếc áo choàng làm từ lông tơ thiên nga tới vũ hội của Cecil.”

Anh thậm chí còn không mỉm cười.

“Tôi rất thành công,” cô quả quyết, dựa lưng vào tường.

“Dù mặc gì thì em vẫn lộng lẫy,” anh nói. Mắt anh không hề có vẻ trắc ẩn, vì chưa bao giờ chấp nhận rằng cô kém xinh đẹp, anh không thể ăn mừng chiến thắng của cô khi trở thành thiên nga.

“Điều tôi muốn nói là việc anh xuất hiện quá đột ngột ở Nghị viện tác động đến sự nhạy cảm của tôi, và tôi đã trở nên giận dữ. Tôi chấp nhận việc anh đã cố liên lạc với tôi vào buổi sáng, nhưng thực tế là tôi không hề biết anh còn sống cho tới khoảnh khắc anh chứng minh danh tính chỉ thêm xác nhận suy đoán rằng anh không chịu nổi việc sống cùng một phụ nữ xấu xí. Tuy vậy, tôi không còn giận dữ về điều đó nữa,” cô nói thêm, cố dùng giọng tươi sáng nhưng chẳng thành công chút nào.

“Vớ vẩn.” Mặt anh hoàn toàn vô cảm.

“Tôi sẽ chuyển tới Pháp,” cô nói một cách cấp bách, “Tôi sẽ chuyển tới bất kỳ đâu, James. Chỉ xin anh hãy để tôi yên như hiện giờ. Tôi không thể giả vờ rằng cô gái mà anh cưới sẽ trở lại. Tôi không thể... tôi không thể lên giường với anh.” Dù cố gắng, giọng cô vẫn có vẻ ghê tởm.

Vai anh gồng lên. Sau giây lát, anh nói. “Em ghét anh vì anh đã bỏ đi hay vì anh đã thay đổi?”

“Tôi đã bảo anh đi. Dù anh tin hay không, tôi đã nhận trách nhiệm về phát biểu hấp tấp của mình từ lâu rồi.”

“Anh không hề có ý xem thường em trước Nghị viện.”

“Anh đã nói vậy rồi và tôi tin anh,” cô vội vã trấn an. “Nên tôi nghĩ... hi vọng... chúng ta có thể thành thật với nhau, như hồi xưa, kính trọng sự say mê mà chúng ta từng có.”

Anh lầm bầm.

“Gì cơ?”

“Đó là tình yêu, không phải sự say mê,” anh nói, ngẩng đầu dậy.

“Tất nhiên,” cô nói nhẹ nhàng, “Tôi đã nghĩ rằng cuộc hôn nhân của chúng ta rất giống Juliet và Romeo ở khoản mãnh liệt nhưng ngăn ngại. Có lẽ mừng vì chúng ta chưa bị cuộc sống thử thách. Tình yêu của chúng ta quá nồng nhiệt, như một cơn bão mùa hè sớm tắt.”

“Anh không đồng ý. Anh nghĩ đến giờ chúng ta hẳn đã có con,” anh nói đều đều, “Chúng ta sẽ yêu nhau sâu sắc hơn. Một lúc nào đó anh sẽ thú nhận lý do mình cưới em và em sẽ tha thứ cho anh, vì đó là hành động của những người yêu nhau.”

Mắt anh lóe lên dữ dội, mãnh liệt, khiến xương sống của Theo rùng mình. “Có thể thế. Điều tôi muốn nói là chúng ta không thể giả vờ những cảm xúc đó có thể được khơi dậy. Không có chuyện đó. Tôi thật sự nghĩ rằng tòa án sẽ sẵn lòng cho chúng ta li dị dù họ hiếm khi chấp nhận đơn li dị. Họ vẫn làm thế trong những trường hợp đặc biệt.”

“Như ở đây là anh làm hải tặc.”

Giọng cô hơi có vẻ hối lỗi, “Dù cho anh chưa bao giờ bắt mọi người nhảy xuống biển.”

“Hoặc cưỡng ép phụ nữ.”

“Phải, kể cả vậy đi nữa. Anh thấy đấy, chỉ cần họ nghĩ thế là đủ.”

Cô nhận ra rằng mình không thích khả năng kiểm soát bản thân chặt chẽ của anh. Hồi anh hay mất bình tĩnh và la hét tốt hơn thế này nhiều. Giờ thì không khí xung quanh dường như lay động theo cảm xúc của anh, thế mà anh vẫn còn chẳng lên giọng.

“Em muốn anh giả vờ làm một kẻ cưỡng hiếp và giết người để cuộc hôn nhân của chúng ta bị hủy bỏ,” anh nói thẳng thừng.

“Không!” cô gần như hét lên điều đó.

Anh không đáp lại.

“Tất nhiên tôi không muốn bất kỳ ai nghĩ rằng anh... anh như thế. Thực vậy, tôi rất nhẹ nhõm vì anh không như vậy. Tôi chỉ nghĩ là do thực tế rằng anh... ừm, anh trông khá khác hồi xưa, James. Anh quá vạm vỡ. Anh còn xăm trổ nữa. Giọng anh...,” giọng cô lạc đi và cô vung tay loạn lên, “Chúng ta không thuộc về nhau?”

“Vì sao lại không?”

Cô gần như phá ra cười. “Tôi sẵn sàng cá rằng mình là người phụ nữ có tổ chức nhất Luân Đôn. Đó là cách để tôi quản lý điền trang, xây nhà máy gốm sứ và dệt. Tôi lên các danh sách. Không,” cô sửa lại, “tôi lập danh sách lồng trong danh sách. Cuộc sống dễ chịu và hiệu quả hơn nhiều khi mọi thứ có chỗ thích hợp.”

“Anh không hiểu vì sao khả năng quản lý điền trang của em lại ngăn trở hôn nhân của chúng ta.”

Giọng anh không hung hãn, nên cô cố gắng giải thích, “Tôi tắm rất nhiều, và tôi thích nước ở đúng nhiệt độ thích hợp. Tôi cho lắp đặt hệ thống đường ống nước trong phòng tắm để người hầu không cần bê nước lên gác, như hiện giờ nó sẽ xuống thẳng từ thùng nước trong phòng rửa bát. Bồn tắm của tôi được hòa ba giọt dầu hoa anh thảo. Không phải một loại hương bất kỳ nào mà là loại hương đặc biệt được làm riêng cho tôi ở điền trang Staffordshire.”

Trông James có vẻ ấn tượng.

“Cuộc sống dễ dàng hơn rất nhiều,” Theo bảo anh, “nếu anh loại bỏ những câu hỏi mà người khác hay phân vân. Bồn tắm của tôi được pha hương cây cơm cháy suốt mùa đông, nhưng tôi chuyển sang hoa anh thảo vào ngày đầu tháng Tư.”

“Em cứng nhắc như hàng rào,” anh phát biểu. Đó không phải là lần đầu tiên một câu như thế được nói với cô.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” cô nói, gật đầu. “Tôi thích nghĩ rằng mình logic. Tôi biết chính xác những gì mình muốn mặc cho các dịp lễ. Tôi không sở hữu nhiều váy hơn số bộ tôi có thể dùng, và tôi đều mặc đến một số lần nhất định trước khi tặng cho cô hầu. Tôi không bao giờ phải lo về việc thấy mình mặc một bộ váy lỗi mốt hoặc sòn chỉ.”

Anh hơi nghiêng đầu, và cô cảm thấy có chút thương tiếc anh chàng James trẻ tuổi trong ký ức của mình. Đó là thói quen anh có từ thời trẻ.

“Có cần thiết phải cứng nhắc đến mức độ đó không?”

“Không ai bị hại hết. Gia nhân của tôi chạy như kim đồng hồ. Tôi thoải mái và hạnh phúc. Người làm của tôi biết chính xác những gì tôi mong đợi từ họ, nhưng để đáp lại, tôi không đòi hỏi nhiều hơn những gì họ có thể đạt được.”

Anh vẫn không có vẻ bị thuyết phục.

“Hệ thống của tôi cho phép tôi năng suất hơn phần lớn phụ nữ... và kể cả đàn ông,” cô chỉ ra, “Nói chung, nữ quý tộc chẳng phải làm gì trừ điều hành gia nhân.”

“Anh xin lỗi vì bỏ em lại với trách nhiệm quản lý điền trang,” James nói nhỏ.

Theo mỉm cười, một nụ cười ngay ngắn và ngọt ngào, và đột nhiên Daisy của anh trở lại, dù chỉ trong giây lát. Anh đột nhiên có cảm giác chóng mặt, như thể thế giới hơi lệch sang một bên.

“Tôi thích quản lý điền trang,” cô thừa nhận một cách bẽn lễn. “Trước khi mất, mẹ tôi đã bảo tôi rằng tôi không có quyền than vãn khi hôn nhân của chúng ta chấm dứt và bà nói đúng. Tôi vui khi được bảo ban người khác. Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ trở thành một người vợ tốt, nhưng tôi đích thực là một công tước tốt.”

James ngẫm nghĩ về điều đó trong giây lát. Hình như một lãnh địa công tước chỉ có chỗ cho một công tước mà thôi. Một lúc lâu sau anh nói, “Anh rất tiếc về sự ra đi của mẹ em... Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Mặt Theo u ám và cô lại nhìn xuống chân. “Vài năm trước. Tôi vẫn nhớ mẹ.”

“Anh cũng nhớ cha mình,” anh nói nhưng không thể nhìn vào cô, nên anh quay lại và thò tay vào nước. Nó đã lạnh ngắt nên anh lại xả nước xuống.

“Tôi rất tiếc về cái chết của ông,” Theo nói, “Ông khá bối rối khi họ đưa ông về nhà sau khi tìm ông thất bại, nhưng ông có vẻ không đau đớn. Ông đã ra đi trong giấc ngủ.”

James nuốt nước bọt. Nước đang bốc khói vào mặt anh. Anh có thể cảm thấy nó đọng trên mí mắt mình. “Chắc. Một trong rất nhiều lỗi lầm của anh. Anh muốn ở cùng ông.”

Cô chẳng thể nói gì trước điều đó.

“Và anh muốn tránh một lỗi lầm khác và duy trì hôn nhân với em,” anh phát biểu. Anh ngừng xả nước, vẫn không nhìn cô. Bực mình là giọng anh không còn bình thản như trước nữa.

Cô không trả lời nên anh liếc cô và nghĩ mình thấy vẻ thương hại trong mắt cô. Anh thẳng người dậy và lau đi những giọt nước đang dính trên da mình.

“Em là bạn anh,” anh nói, đứng thẳng dậy và đi sang bên kia phòng, nơi xa cô nhất. “Anh muốn kết hôn với một người bạn. Em biết cha anh, tất cả những mặt tốt lẫn mặt xấu. Anh muốn thành thật với vợ mình, cô ấy phải hiểu rằng vừa có thể yêu và ghét ông ấy cùng một lúc. Dù ông ấy đã chết.”

Cô cười nhẹ. “Anh đã thay đổi trong lúc đi xa, James.”

“Trên tàu chẳng có nhiều việc để làm ngoài đọc sách và trầm tư. Anh đã có thói quen đọc Triết.”

“Nhưng anh là *hải tặc*! Hải tặc không đọc Triết. Và em tưởng anh ghét đọc sách.”

“Bọn anh không phải hải tặc. Bọn anh là người săn hải tặc. Bọn anh dành rất nhiều thời gian ẩn nấp trong các tuyến đường, giả vờ làm những con tàu buôn ngây thơ, treo cờ vương quốc Sicily chờ một lũ đồ tể treo cờ Jolly Roger, đấy là cách người ta gọi cờ đầu lâu và xương chéo. Phần lớn thời gian cuộc sống ở biển rất nhàm chán nên anh đã quyết định tận dụng khoảng thời gian đó bằng việc đọc sách.”

“Nhưng anh luôn ghét sự nhàm chán,” cô nói.

Cô trông khá hơn đôi chút. Mắt không đỏ, miệng cong lên khẽ cười. Khi cười, Daisy là thứ xinh xắn nhất anh từng thấy.

James cố gắng nhắc nhở bản thân về kế hoạch. Trevelyan sẽ không bao giờ xông qua phòng và hôn cô. Cô không đón nhận nụ hôn ở phòng ăn sáng một cách hào hứng cho lắm. Nụ hôn khiến anh quay cuồng dường như chỉ làm cô hoảng loạn.

“Anh phải học cách kiểm soát bản thân,” anh nói, “Trên tàu, em có thể lao từ lan can xuống biển và bơi lội cạnh tàu nếu em cảm thấy bức bối. Việc rèn luyện thể chất thường xuyên đó rất có lợi cho anh.”

Mắt cô đưa lên ngực anh và cô gật đầu. “Tôi thấy rồi.”

“Anh đâu có to con lắm,” anh biện hộ.

“Tôi không có ý ám chỉ điều đó. Tôi nghĩ chúng ta đang nói đến những mục đích đối lập, James. Tôi cũng thích làm bạn với chồng mình. Nhưng tôi quá hiểu anh. Anh không thật sự chỉ muốn làm bạn với vợ mình. Anh muốn nhiều hơn thế.”

“Anh cũng muốn có con.”

Cô gật đầu. “Phải, và hơn thế nữa.” Người cô bất động như được khắc từ gỗ. “Anh muốn sự đam mê nóng bỏng, và tôi không thể.”

“Sao lại không?” anh vô thức quát lên, nên anh hít vào. “Anh nhận ra rằng vẻ ngoài của anh đã thay đổi, nhưng em có thể làm quen với nó. Hay là anh không chung thủy?”

“Không.” Cô đã bắt đầu đổ mồ hôi và quần lại chần, điều đó làm anh hài lòng vì nó thể hiện một chút phản ứng với những gì anh đang nói.

“Không phải vì không chung thủy, hay không phải vì vẻ ngoài gớm ghiếc của anh? Cả giọng nói nữa,” anh nói thêm, nhớ lại việc cô thích được nghe anh hát như thế nào. Nếu giờ anh hát cho cô thì chắc cô sẽ sợ đến mức mơ thấy ác mộng.

“Cả hai đều không. Tức là cả ba đều không. Anh vẫn là James hồi trước, giờ tôi có thể thấy điều đó.”

Anh có thể cảm thấy khóe miệng mình cong lên. Rất nhiều phụ nữ đã bảo anh đẹp trai, anh thích *James hồi trước* hơn. “Trong trường hợp đó, vì sao em không cân nhắc đến việc lên giường với anh?”

Cô hơi rùng mình, và sốc khi nhận ra rằng mình vừa thấy sự chán ghét thật sự. Thậm chí là ghê tởm.

“Tôi không thể làm điều đó nữa. Một phần cảm xúc của tôi đã bốc hơi trong cơn sốc sau những gì xảy ra với cha anh. Nhưng kể cả không thì rồi tôi cũng sẽ nhận thức được điều đó,” cô nói tự tin hơn.

“Nhận thức được điều gì?”

“Đơn giản tôi không phải là loại người đó. Tất cả những việc anh đề nghị tôi làm – không mặc quần lót dưới váy, thả tóc xuống dù người hầu chắc chắn sẽ nhận thấy – những điều đó thật ghê tởm với tôi.” Cô hoàn toàn thật lòng. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. “Tôi không hiểu mình bị làm sao mà lại ưng thuận một việc gớm ghiếc như vậy. Mặc dù tôi không muốn anh nghĩ là tôi chỉ trích anh và nhu cầu của anh. Không phải đâu,” giọng cô hết sức chân thành, “Chỉ là nó không dành cho tôi.”

Anh hắng giọng. Thật sốc khi nhận ra rằng thế giới có thể đem đến đủ loại cảm giác tội lỗi, một số thì ghim thẳng vào tim, một số sẽ phai nhạt dần. Sự thật rằng anh đã góp phần giết chết niềm vui với chuyện chăn gối của Daisy, sự hân hoan chào đón những ve vuốt của anh hay khoái lạc trên giường của họ... cảm giác tội lỗi đó dường như sẽ chẳng thể phai nhạt tựa cảm xúc sau khi cha anh mất.

Mặt khác, anh không còn là thằng nhóc mười chín tuổi, lông ngóng vì ăn năn nữa. Anh có thể làm cô đổi ý. Dù cho phải mất năm mươi năm. Anh không thể làm gì về việc của cha mình, nhưng anh có thể cố gắng hàn gắn việc này.

“Anh nghĩ em nhầm rồi,” anh nói, giữ giọng dịu dàng.

“Tôi hiểu mình.” Cô nói quả quyết, mang theo sự tự tin của một người chỉ có thể dựa vào chính mình suốt nhiều năm trời, “Anh và tôi luôn đối lập về mặt đó.”

“Anh hài lòng với cơ thể mình,” anh nói.

“Lúc nào chả vậy.” Cô cau mặt nghiêm nghị, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh có thể thấy lúm đồng tiền ở má phải của cô. Cô luôn chỉ có một bên má lúm, như thể hai bên sẽ quá hoa mỹ. “Nếu gia sư của anh cho anh đi lại quanh chuồng ngựa giữa những giờ học tiếng Hy Lạp như một chú ngựa cần nghỉ ngơi thì anh đã vui vẻ hơn nhiều.”

“Anh đã đánh nhau rất nhiều ở Eton, điều đó cũng giúp ích.”

Lúm đồng tiền lại xuất hiện. “Tôi đoán hải tặc chỉ là phiên bản nâng cấp của những vụ cãi lộn nơi sân trường.”

“Hải tặc hợp với tính bất cần mà anh thừa kế ở cha.”

Cô gật đầu. “Cũng hợp lý.”

“Không may thay, sự nguy hiểm không thú vị như bề ngoài. Anh đã học được rằng tập luyện trí não cũng có thể thú vị như luyện tập thể chất.” Anh lựa chọn từ ngữ một cách hết sức cẩn thận, “Anh thấy rằng em phản ứng với cuộc hôn nhân bất hạnh của chúng ta theo hướng hoàn toàn ngược lại. Anh thì lao vào nguy hiểm còn em thì nhốt mình trong cuộc sống khô khan.”

“Khô khan không phải là một từ hay ho lắm, nhưng tôi hiểu ý anh. Tôi khá hạnh phúc mà

không cần hạ thấp phẩm giá để làm những hàng động thân mật,” cô giải thích một lần nữa với sự tự tin tuyệt đối, “Đó là lý do chúng ta nên hủy hôn, James. Tôi biết anh muốn một phụ nữ quy thuận mình. Và nhắc lại, tôi không có ý chỉ trích. Tôi sẽ không bao giờ là kiểu phụ nữ đó và cũng không thể trở thành người phụ nữ như vậy. Tôi hi vọng không ai trong hai ta muốn người còn lại vĩnh viễn bị nhốt trong một thỏa thuận không hạnh phúc.”

“Không.” Nhưng anh thấy mình bị bóp nghẹt bởi một trong những cảm xúc dữ dội nhất cuộc đời – anh muốn Daisy trở lại. Không phải Theo – hay phải nói, vì anh ngưỡng mộ Theo, anh muốn một phần Theo. Nhưng anh không muốn chịu trách nhiệm cho việc bóp chết niềm vui của Daisy. Anh không sao chịu nổi điều đó.

Và *anh* cần cô. Không có cô thì anh thà nhảy xuống biển tự sát cho rồi. Dù rằng họ chưa bao giờ bắt ai làm điều đó. Anh sẽ là người đầu tiên.

Cô mỉm cười, mù tịt về cảm xúc của anh. “Anh sẽ tìm được một người phụ nữ thích chơi trò thân mật kiểu của anh. Và tôi có thể tìm được một người đàn ông tương đồng với tính khí của mình. Cũng có thể không.” Cô nhún vai, “Tôi muốn có con, nhưng sống một mình thì tôi vẫn khá vui.”

Từ những gì anh được chứng kiến cho tới giờ, Daisy có lẽ là người cô đơn nhất mà anh từng gặp trong nhiều năm dài. Sau khi anh rời khỏi Anh quốc, Griffin đã trở thành cánh tay phải, người đồng hành vui tính, người anh em chung dòng máu của anh.

Nhưng Daisy chỉ có một mình.

Nếu anh tán thành kế hoạch ngớ ngẩn của cô – còn lâu anh mới chịu, bởi vì chỉ gợi ý thôi cũng khiến anh đâm vào tường – cô sẽ cưới Geoffrey Trevelyan hoặc bất kỳ gã nào cùng giuộc. Trevelyan hoàn toàn không hứng thú với tình dục. Nếu họ có con thì đó đã là một phép màu rồi.

Nếu có một điều anh cảm thấy chắc chắn thì đó chính là anh sẽ chết trước khi cho phép Daisy làm tình với bất kỳ ai trừ anh. Mỗi mỗi.

“Có gì không ổn sao?”

“Anh không muốn cưới mẫu phụ nữ mà em đang nói đến,” anh nói thẳng, “Và em có thể nghĩ rằng mình muốn cưới Trevelyan, nhưng em sẽ phát hiện ra lên giường với anh ta hết sức khó chịu. Thậm chí còn tệ hơn những gì em hình dung khi lên giường với anh.”

“Có lẽ vậy,” cô nói, “Nhưng... dù tôi phải chỉ ra rằng mình chưa từng nói đến việc xem Geoffrey là bạn đời tiềm năng... anh ấy sẽ hiểu cảm giác miễn cưỡng của tôi trước những vòng ôm cuồng nhiệt mà anh thích. Tôi còn có thể nói,” cô trầm ngâm, “rằng Geoffrey sẽ chương mắt việc vợ chồng giao phối hệt như tôi.”

“*Vợ chồng giao phối?*”

Cô lơ sự phản đối của anh. “Geoffrey và tôi đều lớn cả rồi. Dù chán ghét hay không thì chúng tôi cũng sẽ làm việc đó để sinh sản. Thật ra thì tôi sẽ nói Geoffrey và tôi chung nhau ở điểm đó. Tôi không ghét chuyện giường chiếu lắm, nhưng tôi nghĩ mình không thể đáp lại anh như cách anh muốn. Tôi không thể tiếp tục cuộc hôn nhân với anh, James. Tôi nghĩ nó sẽ làm tôi tan nát.”

James nghĩ thật nhanh như đang ở giữa trận chiến. Không một quyển sách nào anh từng đọc trên tàu – về thủ đoạn, nghệ thuật chiến tranh, triết lý Hy Lạp cổ - giúp được anh trong khoảnh khắc quyết định của cả đời anh. Anh có thể la hét trong sợ hãi và giận dữ, nhưng thay vào đó, anh nhắm mắt lại, lơ Theo đi.

Rồi anh cố phân loại cảm giác xấu hổ, tội lỗi, giận dữ, và... phải... tình yêu đang cuốn họ lại với nhau. Có lý do khiến anh chỉ có thể nói về cha mình với Daisy. Có lý do khiến anh có thể bày tỏ sự tự căm ghét và hối hận với cô rồi cảm thấy sạch sẽ và được tha thứ bởi một nụ cười của cô.

Họ được gắn kết với nhau và có lẽ đã như vậy từ mùa hè anh bị mù và cô trở thành đôi mắt của anh.

Anh không tưởng tượng nổi sao mình có thể sống thiếu cô trong bảy năm. Cô như ánh nắng. Như thức ăn nước uống.

Anh đi về phía cô, mọi tế bào trong cơ thể đều tập trung vào cô. Cô là *của anh*. Cô là tất cả những gì anh muốn, từng muốn, dù anh đã mất dấu sự thật đó trong một thời gian dài.

“James,” cô nói, giọng hơi lo lắng.

Anh túm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô và kéo cô dậy, cẩn thận không làm dịch chuyển cái chân đang bọc lấy cô.

“Anh muốn em,” anh nói. Lần đầu tiên, giọng nói đã biến đổi của anh nghe thật êm tai. Anh nên hét lên với cô vợ không muốn anh, người nghĩ rằng mình không bao giờ muốn lên giường với anh nữa. Âm thanh này nghe dễ chịu thật.

Anh không muốn cô nói thêm những điều đang nhốt chặt cô như lồng giam bằng sắt, nên anh cúi xuống môi cô. Chúng căng mọng và ngọt ngào như anh nhớ... anh vẫn nhớ sau từng ấy năm dài. Anh chưa từng quên nụ hôn đầu của họ.

Suýt nữa anh đã mất trí, nhưng rồi anh tự trấn tĩnh lại. Anh phải làm cô thoải mái với anh, cốt yếu là hành động như một gã đàn ông bị thiếu mà cô nghĩ cô muốn. Griffin sẽ nghĩ đó là việc ngớ ngẩn nhất mà anh từng nghe đến. Nhưng Griffin không phải là một người phụ nữ đã trải qua đúng hai ngày hôn nhân bảy năm về trước.

Griffin không phải Daisy cứng nhắc, tự chủ, đáng yêu của anh.

Cô đẩy anh đi, và anh lùi lại ngay lập tức, không quên nở nụ cười.

Chương 29

“Anh phải nói với em một chuyện mà em không hiểu,” James nói.

Vẻ mặt anh làm Theo bồn chồn. Cô quấn chặt chần quanh ngực. “Điều tôi không hiểu vì sao cô hầu Amélie của tôi lại không xuất hiện. Tôi đã gọi cô ấy từ lâu rồi.”

“Anh đã bảo cô ấy về nhà, hôm nay là sinh nhật mẹ cô ấy.”

“Nhưng...” cô nói rồi dừng lại. Cô không biết hôm nay là sinh nhật mẹ Amélie, nhưng nếu điều đó thật sự quan trọng thì Amélie đã xin nghỉ. Theo tự hào vì không bao giờ vô lý trước những yêu cầu riêng tư của nhân viên.

“Anh nghĩ cô ấy không muốn làm loạn thói quen của em.”

“Không có gì loạn hết,” cô giải thích, “Khi Amélie nghỉ, Mary giúp tôi. Cô ấy được đào tạo rất kỹ.”

“Anh cũng cho Mary về nhà rồi.”

Theo cau mày với anh. “Luôn có một trong số họ ở với tôi. Váy của tôi không giống quần áo đàn ông. Thường thì tôi không thêm mặc áo nịt, nhưng nếu tôi đã trót mặc áo nịt dưới váy thì giờ tôi vẫn còn phải mặc nó đấy.”

“Em không cần mặc áo nịt,” James nhận xét, ánh mắt ngưỡng mộ một cách trắng trợn.

“Phải,” cô bảo anh, “Tôi cũng chẳng dám mong anh hiểu. Tôi sẽ phải gọi một cô hầu khác thôi.”

Anh lắc đầu.

“Không phải chứ!” Cô lại ngồi phịch xuống ghế đẩu.

“Anh nghĩ đây là thời điểm thích hợp để ưu đãi nhân viên. Em biết đấy, anh muốn họ quý anh. Và họ sẽ rất không thoải mái khi phải ở trong một ngôi nhà bị bao vây.”

“Họ sẽ luôn quý anh chừng nào anh còn trả lương cho họ. Anh không để tất cả tất cả về nhà chứ?”

“Tất cả trừ Maydrop và những người hầu nam, họ đang gác nhà.”

“Anh điên hà? Ai sẽ mang đồ ăn cho chúng ta? Ai sẽ...” Cô nhìn xung quanh một cách

hoảng loạn.

Anh cười với cô. “Maydrop đã cho nhân viên rời đi trong vài cỗ xe ngựa, đánh lạc hướng những kẻ ngồi lê đôi mách.”

“Làm sao chúng ta mặc đồ để tiếp khách vào sáng mai đây?” cô hỏi, “Anh không nghĩ tôi sẽ đi vào phòng khách trong tình trạng không chỉnh tề chứ?”

“Bất kỳ vị khách nào đến thăm cũng chỉ khao khát được nhìn kỹ hình xăm của anh hơn mà thôi. Anh sẽ không tiếp khách và cả em cũng vậy. Trên thực tế, anh đã bảo Maydrop bỏ vòng gõ cửa đi rồi. Anh hi vọng sau khi bị rối loạn trước cảnh nhân viên rời đi trong những cỗ xe khác nhau và thiếu chuông cửa, đám đông sẽ đưa ra kết luận rằng chúng ta đã trốn về vùng quê.”

Cô đã quên giới thượng lưu sẽ thêm được nhìn vị công tước hải tặc đến mức nào. Lạ thay, anh ngày càng giống James ngày xưa đối với cô.

“Hừm, có lẽ tốt hơn hết là chúng ta ở lại đây,” cô nói, có phần miễn cưỡng. Một hai ngày tới có lẽ sẽ là một thử thách, nhưng còn hơn là phải tiếp đãi đám đông tọc mạch. “Anh nói đúng,” cô nói, ghi nhận điều đó, “Khi mọi người bắt đầu đến thăm thì cảnh tượng sẽ rất hỗn loạn.”

“Phải.” Anh đang ngả người vào tường, không ra dáng quý ông chút nào, trông có chút thích thú trước tình huống này.

“Vui lòng đi ra,” Theo nói, đổi chủ đề, “tôi muốn có sự riêng tư để tắm.”

“Vì chúng ta gần như chỉ có một mình trong căn nhà này,” anh đáp lại, “anh muốn làm sáng tỏ một sai lầm mà em đang phạm phải. Em tin rằng anh vẫn là chàng trai trẻ đã làm tình với em bảy năm trước, vẫn có những dự vọng giống hồi đó.” Cô toan nói, nhưng anh giơ tay lên, “Năm 09, chúng ta đã làm tình vì yêu nhau.”

Theo gật đầu. Hơi nước làm tóc cô ẩm và xòa xuống mắt. Cô nhớ hồi trước anh từng yêu những lọn tóc xoăn của cô đến mức nào và vội vã vén nó lên trán.

“Trong thời gian này, em đã thay đổi,” James nói.

“Rõ ràng là vậy,” cô nói, gạt bỏ hình ảnh cô cúi người trước anh như gái bán hoa, trêu trọc anh bằng mái tóc. Cô hẳn đã mất trí.

“Điều anh đang cố nói với em là không tính đến khả năng anh cũng đã thay đổi. Anh bảo đảm với em là có. Anh không còn là chàng trai trẻ nữa rồi.”

“Anh còn chưa đến ba mươi.”

“Tính tự chủ lớn lên theo tuổi tác.” Nụ cười của anh có hơi tự mãn, dù cô thấy không lịch

sự khi chỉ ra điều đó. “Hôm nay anh đã tức giận vài lần nhưng không hề trở nên nóng nảy.”

“Tôi cũng đã nhận thấy điều đó, đó là một thành tựu xuất sắc khi xem xét đến bối cảnh gia đình anh,” cô nói.

“Thứ nào chả có mặt tốt mặt xấu.” Anh thở dài. Nếu cô không hiểu anh thì chắc đã nghĩ anh đang kịch hóa mọi chuyện. Nhưng James không có tế bào kịch trong cơ thể.

Mông cô bắt đầu đau vì mặt ghế cứng và cô đứng dậy. Amélie thường ngồi khâu ở đó trong khi chờ Theo tắm xong. Ghế sẽ thoải mái hơn nhiều với đệm. Cô thầm nhớ trong đầu.

“Chúng ta sẽ sống như người nguyên thủy trong mấy ngày tới,” cô nói, đổi chủ đề, “nhưng những trải nghiệm mới luôn đáng ghi nhớ.”

James phá ra cười trước khi cô kịp ngăn cản, anh đã băng qua phòng, đặt tay dưới đầu gối cô và lại bế cô lên.

“Anh thật sự phải ngừng việc này lại ngay!” cô kêu lên. Nhưng anh đang dùng chân đẩy cửa phòng ngủ của cô ra. Ở trong vòng tay anh thật kỳ lạ. Trước đây cô không chú ý, nhưng bây giờ anh căng đầy cơ bắp. Hoặc có lẽ cô đã chú ý rồi cũng nên.

“Daisy,” anh nói, giọng vừa gay gắt lại vừa thích thú, “Em thật sự nghĩ rằng chúng ta sẽ sống như người nguyên thủy trong căn phòng lộng lẫy này, chưa kể còn cả ngôi nhà nữa hay sao?”

Tất nhiên căn phòng được trang hoàng hết sức xa hoa. Lựa Venice cực kỳ thanh lịch. “Chúng ta không có người hầu,” cô chỉ ra một điều hiển nhiên. “Cuộc sống không có người hầu bất tiện kinh khủng. Anh vui lòng đặt tôi xuống được chứ, James?”

“Chưa được,” anh nói, “Anh thích ôm em.” Rồi anh làm việc kỳ cục nhất – cúi đầu và đặt một nụ hôn lên mũi cô.

Nó êm ái như cánh bướm và cũng ngắn ngủi hệt như vậy. Thế nhưng bằng cách nào đó, nó lan truyền khắp cơ thể cô.

Cô nhìn thấy ở anh tồn tại hai con người trong cùng một khoảnh khắc: người chồng trẻ tuổi, bóng bẩy của bảy năm trước và anh chàng hải tặc vạm vỡ hiện tại.

Bất kỳ khoảnh khắc nào anh cũng có thể mang ánh mắt đói khát. Cô bắt đầu vùng vẫy thật sự, “Thả tôi xuống!”

Anh thả thật.

“Đây là điều anh đang cố nói với em,” anh nói vội trước khi cô kịp lên tiếng, “Anh không còn trẻ như hồi xưa nữa, Daisy. Anh không còn thứ dục vọng không thể kiểm soát đó nữa. Phải, anh muốn làm tình với vợ của mình. Anh muốn có con. Nhưng em có muốn biết chính xác thì

Jack Hawk đã làm tình với bao nhiêu phụ nữ không?”

Cô cau có nhìn anh. “Không.”

“Ba,” anh nói, “Ba. Và có những lúc phải đến tám tháng anh mới gặp tình nhân của mình. Họ chỉ là thể - không phải người yêu mà chỉ là tình nhân thôi. Trong năm vừa rồi, anh không ngủ với ai hết. Trên thực tế,” anh ngẫm ngẫm, “là mười sáu tháng. Griffin và anh đã tới Trung Quốc, trên đường từ đây về Ấn Độ bọn anh đã bị tấn công. Phải mất nhiều tháng liền mới hồi phục lại sau vết thương trên cổ họng anh.”

Theo liếc nhìn vết sẹo của anh và rùng mình.

“Em có nghe những gì anh vừa nói không Daisy?”

“Anh không phải là gã lẳng nhăng như thám tử Bow Street miêu tả,” cô nói một cách ngoan ngoãn.

“Cùng với khả năng kiểm soát cơn giận là khả năng kiểm soát dục vọng. Em không thể thiếu một trong hai.”

“Sao lại không?”

Anh nhún vai. “Tất cả những gì anh có thể nói là anh không mong muốn những cuộc tình cuồng nhiệt mà chúng ta từng chia sẻ hồi mới cưới. Chắc chắn là anh không muốn làm tình trong phòng khách, hoặc bất cứ nơi nào không có sự riêng tư tuyệt đối, dưới lớp chăn đệm của một chiếc giường thoải mái.”

“Tôi không thích làm tình chút nào,” cô nói, nheo mày nhìn anh để xem anh có vẻ thành thật hay không.

“Như đã nói, anh muốn có con. Và anh muốn em ở cạnh anh, Daisy. Anh hoàn toàn kiểm soát được sự thèm muốn của mình, và phòng trường hợp em còn băn khoăn, anh sẽ không bao giờ phản bội em nữa. Anh sẽ không bao giờ có nhân tình.”

Bất chấp tất cả, một chút hi vọng nhen nhóm trong tim Theo. Thật tuyệt khi lại có James nếu cô không phải lo lắng về các hoạt động trong phòng ngủ.

Nhưng cô không thật sự tin anh. “Tôi chắc chắn mình đã nhận ra điều gì đó trên mặt anh lúc trước.”

“Khi nào?” giọng anh có vẻ ngái ngủ, bình thản, và anh có vẻ hết sức thư giãn.

Có lẽ cô đã nhầm. Có lẽ điều anh thật sự muốn nói là anh thích những cơ thể đầy đặn của tình nhân mình hơn. Anh có khả năng tự chủ khi ở bên cô vì anh đã quá quen những phụ nữ xinh đẹp.

Cô cần môi.

“Anh có thể chứng minh cho em,” anh nói.

“Có thể sao?”

“Đi tắm đi, và anh sẽ làm người hầu của em.”

“Không!”

“Sao không? Em *biết* là anh sẽ không bao giờ ép buộc em làm bất kỳ điều gì cả, Theo. Em phải biết điều đó chứ.” Anh nhìn vào mắt cô, “Có thể anh đã lừa cưới em, nhưng anh chưa bao giờ nói điều gì mà anh không thật sự nghĩ hết. Khi chúng ta làm tình, anh đã nói với em tất cả những gì anh đang nghĩ.”

“Hắn là vậy.”

“Anh đã hát cho em còn gì.”

Theo bật cười. Vẻ kinh hoàng trong giọng nói đúng chất James. Nếu anh thật sự không muốn nhóm lại ngọn lửa tình dục vô nghĩa thì cô sẽ khá thích kết hôn với anh, kể cả có hình xăm đi nữa.

“Anh sẽ nuôi tóc lại chứ?”

Anh cau mày, “Nếu em muốn. Nhưng không hát hò gì hết. Anh không thể hát được nữa.”

“Em cũng nghe ra rồi.” Điều đó làm cô buồn, nhưng anh đang cười toét miệng nên có vẻ cô là người duy nhất quan tâm thì phải.

“Anh muốn có con của em,” anh nhắc lại và một lần nữa cô có thể nhìn thấy sự chân thành trong mắt anh. “Dù em trở nên cứng nhắc như hàng rào, em vẫn là người bạn thân thiết nhất và người anh ngưỡng mộ nhất trên thế giới. Và ai mà biết được? Có lẽ em sẽ học được cách thả lỏng.”

“Không đâu,” cô nói, “Anh sẽ hiểu nếu sống với em một thời gian. Em mất thời gian nghĩ ra cách hiệu quả nhất để làm mọi việc vì như thế em sẽ không cần nghĩ thêm về vấn đề đó nữa.”

Anh lại nhún vai. “Anh sẽ tin lời em vậy.” Anh cởi áo khoác.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Khỏa thân, để em biết anh có nói thật hay không,” anh nói, nghe hợp lý nhưng điên rồ.

“Anh không thể cởi đồ ra... Ôi Chúa ơi. Đó cũng là một vết sẹo à?” Cô bước một bước về phía anh. Vết sẹo này chạy từ vai phải xuống bụng anh. Nó trắng và căng trên làn da màu mật

ong.

“Lưỡi lê,” James nói một cách vui vẻ. Anh cúi xuống để cởi bớt và đột nhiên trước mắt cô là một bờ vai cơ bắp dẫn xuống tấm lưng đàn ông mạnh mẽ. Anh rất đẹp. Tức là anh vẫn đẹp. Cơ thể anh như một cỗ máy mạnh mẽ. Cơ bắp anh dịch chuyển mượt mà dưới da theo một cách khiến các ngón tay cô ngứa ngáy muốn chạm vào.

“Còn một vết nữa!” Cô thở dốc, nhìn thấy vết sẹo trắng ngang eo anh.

“Kiểm,” James nói, quăng chiếc bớt thứ hai đi, sau đó là tất. “Kỷ niệm của một gã người Pháp ngu ngốc nghĩ mình đang thách đấu. Anh đã bắn hấn ta.”

“Anh đã suýt chết bao nhiêu lần thế hả?” Theo hỏi, nghe ra vẻ choáng váng trong giọng mình.

“Chỉ một thôi,” anh nói vui vẻ. Anh đặt tay lên quần.

“Chờ đã!” cô nói, nhưng không hiểu sao giọng cô hỗn hển chứ không cương quyết, và anh kéo cả quần dài lẫn quần lót xuống không chút do dự.

Và đó. Anh to hơn... tất cả. Chắc chắn bảy năm trước anh không to như thế. Không.

Cô rời mắt đi. “Em tưởng anh có thể kiểm soát dục vọng,” cô buộc tội. Hình ảnh của anh làm cô bồn chồn, chỉ muốn lao sang một căn phòng khác. Có chìa khóa ở cửa thư viện. Ở đó...

Nhưng mắt anh vẫn bình thản, dừng dừng, “Đúng vậy.”

Cô trừng mắt nhìn theo anh, hết sức lúng túng. Mông anh cũng màu mật ong như cánh tay. Sao có thể thế được? Như thế anh phơi nắng mà không mặc quần áo. Sự hiếu kỳ làm cô đi theo anh.

James đang xả nước nóng vào bồn tắm lần thứ ba và thử nhiệt độ bằng ngón tay. “Em nói mình thích nước thế nào nhỉ?”

“Không quá ấm,” cô nói một cách cẩn trọng. Thật sự, cơ thể anh quá lạ. Bất kỳ vết thương nào trong số đó cũng có thể giết chết anh nếu anh bị nhiễm trùng.

“Vết thương của anh có bao giờ bị nhiễm trùng không?” cô hỏi.

“Hai lần,” anh nói, không quay lại. Lưng cô ớn lạnh. Cô biết triệu chứng của nhiễm trùng. Cô đã mất một cô hầu rửa bát khi cô gái đó bị đứt tay. Một công nhân nhà máy gốm đã chết sau khi vô tình tự làm mình bị bỏng.

“Anh có thể đã chết,” cô tuyên bố. Và sau đó, vì cần thu hút sự chú ý của anh và khiến anh hiểu, cô đi tới đứng cạnh anh. Cô cao thật nhưng đứng bên cạnh James, cô cảm thấy mình nhỏ bé. Gần như thanh nhã, đúng là trò cười vì chẳng ai bảo cô thanh nhã bao giờ.

Anh đứng thẳng dậy và mỉm cười với cô. Nụ cười làm hình hoa anh túc dưới mắt anh hơi chuyển động, như một bông hoa thật khẽ rung rinh dưới gió. “Hẳn là vậy, nhưng anh không chết. Có lẽ anh có thể tạng của bò. Nước thế nào?”

Cô cúi xuống và nhúng một ngón tay vào. Vừa chuẩn.

“Tôi cầm chân của người được chứ, phu nhân?”

Cô lại nhìn anh một cách nghi ngờ, còn anh nhìn cô bằng ánh mắt trong sáng, vẻ mặt gần như chán chường.

“Được rồi,” cô lầm bầm.

Ai cũng biết đàn ông có tính dục bẩm sinh. Một người đàn ông không thể tránh cảm giác khao khát nếu nhìn thấy ngực phụ nữ.

Dù có lẽ nếu ngực phụ nữ rất nhỏ... nếu người phụ nữ đó mảnh khảnh và không có đường cong...

Theo thở dài và thả chân xuống. Cô sẽ không thấy nhục nhã với vẻ ngoài của mình nữa. Cô đã học được rằng nếu giả vờ làm thiên nga thì cô sẽ đánh lừa được khá nhiều người.

Dù không phải lúc không mặc quần áo.

Không nghĩ ngợi gì thêm, cô cởi quần lót bước vào bồn tắm và ngồi xuống. Trước khi cô lên tiếng, một bàn tay đàn ông to bè chìa xà phòng ra.

Đó là xà phòng hương cỏ đuôi ngựa mà cô dùng khi tắm nên cô nhận lấy. Nhưng khi cô vừa định xoa xà phòng thì anh lấy lại.

Giật mình, Theo ngẩng lên. James gần hơn cô nghĩ, đang quỳ cạnh bồn tắm. “Không cần đâu,” cô nói.

Nhưng anh nói, “Còn cách nào khác để em thấy anh bình tĩnh và không bị ảnh hưởng nữa chứ? Không cần sợ anh, Daisy. Anh hoàn toàn tự chủ.”

Theo nuốt nước bọt. Cảm giác chẳng tốt lành gì khi biết chồng cô chẳng hề bị tác động bởi hình dáng cơ thể cô. Nhưng đời là thế, không phải sao?

Ít nhất thì cô không cần làm những trò kỳ cục anh đòi hỏi hồi còn thấy cô hấp dẫn. Trước khi anh gặp những cô gái da rám nắng với đường cong nảy nở.

“Được rồi,” cô nói. Cô lại liếc trộm phần giữa chân anh. Cô thấy nó có vẻ đau đớn. Cứng đến mức như sắp nổ. Nhưng có lẽ đàn ông là thế.

Cô tự động chìa tay ra, vì Amélie tắm cho nửa thân trên của cô (dù tất nhiên là không

phải ngực cô), và rồi, trong khi Amélie gọi đầu cho cô, Theo tự mình tắm rửa phần dưới.

James khá tử mẫn khi kỳ cọ cánh tay cô. Cảm giác được chạm vào thật tuyệt vời. Từ khi mẹ mất, chưa có ai chạm vào cô vì bất kỳ lý do gì, trừ Amélie.

Sau rốt thì, cô là một nữ công tước. Mọi người không ôm nữ công tước, hay hôn bàn tay đeo găng của cô lâu hơn một giây. Cô nhớ...

Cô nhớ những động chạm đơn giản.

Nên cô cúi đầu xuống và không nói chuyện, chỉ tận hưởng sự động chạm dường như không chút đòi hỏi vậy nhưng vẫn tràn trề khao khát. Thật tuyệt khi tận hưởng sự động chạm của James, còn thật thảm thương khi đó là Amélie. Cô *trả tiền* cho Amélie mà.

Anh xoa xà phòng lên một cánh tay và xoa ngang vai cô. “So sánh với anh, lưng em gầy gò kinh khủng,” cô nói, cảm thấy hơi ngượng ngịu, “Anh có quá nhiều cơ bắp ở đó.”

“Chắc vậy.”

“Nếu anh không ngại em hỏi, hóng anh có đau không?”

“Không. Sao em lại nói thế?”

“Giờ giọng anh nghe khàn lắm. Như bị đau vậy. Nên em mừng là không,” cô nói nhanh.

Tay anh lớn đến mức phủ trọn trên lưng cô, và những ngón tay dánh xà phòng của anh làm cô thấy hết sức mẫn cảm, như thể mỗi sự động chạm bỏ lại một nụ hôn trên đường đi. Cô chưa từng cảm thấy như vậy với Amélie, tạ ơn Chúa.

Cô hơi cúi người xuống, khom lưng để anh không nhận ra nhũ hoa của cô đã sẵn lại. Anh thật sự không bị ảnh hưởng bởi sự trần trụi của cô, anh vẫn thờ đều đặn như trước.

Có một điều mà cô nhớ khá rõ từ trò chơi trên giường của họ. Khi khuấy động, hơi thở của anh nhanh hơn và ngực phập phồng. Mắt anh sáng rực như lửa, các ngón tay run rẩy. Cô liếc xuống. Anh đang xoa xà phòng lên cổ tay trái của cô với bàn tay vững vàng. Cô khẽ thở dài.

Đời là thế mà.

Nếu cô học được gì từ ngày cảm thấy cuộc đời mình sắp tan tành đến nơi thì đó chính là cuộc đời của cô sẽ không tan tành. Người ta có thể vượt qua cảnh chồng mất tích, mẹ mất, bị cả nước Anh biết là xấu xí. Tất cả đều có thể vượt qua.

Khó khăn và nản chí, nhưng có thể chịu được.

“Chân em nào,” James nói. Giọng anh nghe vẫn khàn khàn đau đớn, nhưng cô sẽ không nhắc đến nó nữa.

Amélie chưa từng chạm vào dưới eo cô, nhưng Theo vẫn duỗi thẳng một chân và đặt cổ chân vào tay anh. Sau rốt thì, chân là điểm đẹp nhất của cô – nó mảnh mai, đầu gối tròn đáng yêu và mắt cá chân cong một cách duyên dáng. Thật ngớ ngẩn khi bầu vú vào điều đó, nhưng khi người ta không có nhiều nét đẹp hình thể để tán tụng thì cổ chân rất quan trọng.

James bắt đầu xoa xà phòng lên chân cô một cách khá chậm rãi. Anh đã từng bảo cô rằng cô có mắt cá chân xinh đẹp.

“Em thích mắt cá chân của mình,” cô nói, muốn anh lại chú ý đến nó. Anh kéo một ngón tay dọc gan bàn chân của cô và làm cô kêu ré lên. Thật nghịch ngợm.

Theo nuốt nước bọt cái ực, vì nếu là cách đây mấy năm thì điều này chẳng ngớ ngẩn tí nào.

“Trong này nóng quá,” James nói. Anh dùng bắp tay lau mặt. Anh đỏ bừng.

“Em có thể làm nốt phần còn lại,” Theo nói, rút chân khỏi tay anh, “Anh đã chứng minh được rồi, James. Em có thể thấy điều đó.”

“Thấy cái gì?”

“Thấy rằng anh không bị em hấp dẫn. Nên hãy đưa em xà phòng đây.”

Cô vớ lấy nó nhưng anh đưa nó ra xa. “Em không coi chuyện này là nghiêm túc.”

“Chắc chắn là có,” cô quát. Cô đã xem nó nghiêm túc hết mức có thể mà không òa khóc vì tổn thương lòng tự trọng của phái nữ.

James đảo tròn mắt. “Nếu anh không tắm cho cả người em, Theo, thì em sẽ luôn hoài nghi. Anh muốn chúng ta giữ tình trạng kết hôn.” Anh vươn một bàn tay đầy xà phòng ra và nắm lấy cằm cô, “Có lẽ con của chúng ta sẽ được thông báo thời điểm chính xác mà chúng được phép làm ướt tã, nhưng anh vẫn muốn em làm mẹ chúng.”

Cô có thể cảm thấy miệng mình cong lên, “Ồ. Cảm ơn anh.” Anh đã dùng xà phòng nhiều gấp đôi Amélie, và bong bóng trượt xuống ngực cô khi cô cúi người về phía anh.

Cả hai cùng nhìn xuống. Bong bóng đang chảy xuống ngực Theo.

“Phải rồi,” James nói và rồi anh vòng ra sau lưng cô và cô nghe thấy một âm thanh nghèn nghẹn, nghe như tiếng rên.

“Anh ổn chứ?”

“Anh không quen quỳ trên sàn gạch,” anh thú nhận và cô lại nghe thấy vẻ thích thú trong giọng anh, “Anh sẽ càu nhàu kinh khủng lắm nếu là cô hầu.”

“Amélie không bò quanh bồn tắm của em bằng đầu gối,” Theo nói. “Vậy nên...” Cô ngừng lại. Tay James chậm rãi trượt qua vai xuống ngực cô. Sự động chạm ấy châm một ngọn lửa trong bụng cô, thậm chí trước cả lúc anh chạm vào ngực cô.

“Em không nghĩ điều đó là cần thiết,” cô nói, thở dốc. Anh đã ôm hai bên ngực cô trong hai tay.

“Ngực chỉ là ngực mà thôi,” anh nói, “Tất nhiên, ngực em...,” giọng anh lạc đi.

Nhũ hoa của cô trông như hai nụ hồng ló ra khỏi ngón tay nâu của anh. Cô nghĩ chúng khá ổn. Rồi anh chậm rãi xoa ngón cái lên đầu nhũ hoa, và cảm giác tuyệt vời đến mức cô hít mạnh và quên luôn bản khoăn liệu James có khuấy động hay không, vì rõ ràng cô đang như thế. Trên thực tế, đầu cô ngã vào vòng tay anh, mắt nhắm lại, vì việc anh đang làm với ngón cái chẳng liên quan gì tới tắm rửa.

Như thế có một tia chớp làm cô giật nảy, nập điện cho những bộ phận không được chạm tới suốt bảy năm. Thậm chí cả khu vực riêng tư giữa hai chân cô cũng đột nhiên râm ran như muốn nói với cô rằng nó vẫn ở đó.

Khoảnh khắc cô nhận ra *điều đó*, tay cô chụp lên tay anh, “Anh đang làm gì đấy?”

“Em đã nói anh không bị em hấp dẫn, Daisy.” Môi anh lướt qua tai cô. “Em nhầm rồi. Anh *luôn luôn* phát điên bởi ngực em, và em biết điều đó.” Vào khoảnh khắc đó cô chỉ nghĩ đến cảm giác mà động chạm đơn giản từ môi anh đem đến. “Em không nhớ à?” anh thì thầm, lại hôn tai cô.

“Có,” cô nói yếu ớt, “Ở phòng ăn.”

“Anh thường ngồi đó và mơ được chạm vào em như thế này,” anh nói, giọng âu yếm, “Anh sẽ nhìn em trò chuyện và nghĩ em mới xinh đẹp và thông minh làm sao, nhưng nói thật, mắt anh toàn quay trở lại ngực em. Từng có thời anh nghĩ mình sẽ mất kiểm soát ngay tại phòng ăn mất.”

Theo vẫn giữ tay trên tay anh, nhưng cô lại dựa vào anh. “Chắc chắn là không.”

Tiếng cười của anh khàn đặc, nhưng không hiểu sao vẫn gợi cảm như trước. Có lẽ còn hơn. “Anh hứa với em đúng là thế đấy. Anh có thể mơ về em suốt cả bữa ăn. Sau tráng miệng, anh sẽ tập tễnh rời khỏi phòng.” Dưới tay cô, ngón cái của anh lại di chuyển dịu dàng trên nhũ hoa cô.

Các ngón chân của cô cong lại và cô khó lòng nhớ nổi tên mình, chứ đừng nói cảnh James trông như một chàng trai đói khát ngồi đối diện cô bên kia bàn ăn.

“Anh đang nói mình có thể gặp khó khăn với việc đứng thẳng dậy sao?” cuối cùng cô cũng đủ sức thốt ra một câu nói. Cô có vẻ mất sức lực ở tay chân, điều đó lý giải vì sao tay cô rời khỏi anh, để anh chơi đùa tủy ý với ngực mình.

Một khoảnh khắc im lặng, và sau đó anh nói, “Anh đã bảo em rằng ngày nay anh tự chủ rồi, Daisy. Nhưng em phải để anh chứng minh điều đó.”

Cô bắt đầu thấy nóng bức, và dù biết rằng suy nghĩ của mình rối bời, cô vẫn giả vờ điều anh nói rất hợp tình hợp lý. “Chứng minh như thế nào?” cô thì thầm.

Một tay James trượt trên mông và phồng xuống bụng cô, chìm xuống dưới nước, lặn vào giữa hai chân cô, nơi đang mở ra, yếu ớt và mềm mại. “Như thế này,” giọng anh đã chuyển từ khàn đục sang hụt hơi. Chỉ âm thanh đó thôi cũng làm cô cảm thấy mình như một khúc gỗ đang bốc khói, sắp cháy đến nơi. “Anh chạm vào em được chứ?” James hỏi.

Anh không chờ nghe câu trả lời, mà làm một hành động thân mật bằng ngón tay. Câu trả lời của cô chìm trong tiếng thở dốc.

“Chỉ để anh có thể chứng minh khả năng tự chủ của mình,” anh nói thêm.

Cô có thể chỉ ra rằng mình không điên. Cô biết đâu là cái có vớ vẩn. Nhưng tâm trí cô đã đen ngòm và đói khát, tiếng rên trong ngực cô biến thành tiếng nức nở. Cô ép vào tay anh, nghĩ thầm, *Mạnh hơn, chỗ đó, xin anh, chỗ đó!* Và như thể nghe thấy suy nghĩ của cô, một ngón tay to ép xuống thật mạnh, một ngón tay khác làm gì đó, xâm chiếm cô thật đúng cách.

Chỉ thế, Theo đã vỡ ra bởi tiếng rít nhỏ và cả cơ thể cô bị sốc, nó làm cô ưỡn nửa người lên khỏi mặt nước. Cô chỉ lơ mơ nghe tiếng nước xà phồng bắn xuống sàn, vì mọi thứ trong cô đang tập trung vào cảm giác gợn sóng đang lan truyền khắp cơ thể mình.

Rồi ngón tay James rời đi và anh kéo cô dựa vào cánh tay mình. Trong khi cô còn quay cuồng, anh cúi xuống thì thầm vào tai cô, “Nếu Amélie phục vụ em như thế thì mai anh sẽ sa thải cô ta ngay.”

Môi Theo phát ra tiếng cười khúc khích. “Đừng ngớ ngẩn thế.” Cơ thể cô mềm oặt và cô cảm thấy sung phòng và nóng rực giữa hai chân.

“Trên thực tế, không ai được chạm vào em như thế trừ anh,” anh nói thêm và giờ giọng anh không còn bình thản nữa mà đầy tính chiếm hữu. Trước khi cô kịp trả lời, anh nhòe dậy, cúi xuống và bế bổng cô lên tay.

Cảm giác lúc này rất khác vì cả hai đều khỏa thân. Da anh đốt cháy da cô.

“Em chắc hẳn nặng lắm ấy,” cô nói nhỏ, liếc trộm lên mặt anh. Chống lại lý trí, cô muốn nhìn thấy sự khuấy động ở đó.

Nhưng chẳng hề có.

Thay vì trả lời, anh đặt cô xuống và lau nhanh người cô bằng khăn tắm. Đến cả chiếc khăn tắm thô ráp cũng làm cô khao khát phóng dăng.

Quai hàm của James có vẻ căng lên, nhưng rồi anh nhìn cô và mỉm cười. Cô vươn tay ra lấy khăn treo trên móc, quấn quanh người và thắt chặt.

Quảng khăn lau đi, James lại bế cô lên, cứ như cô không thể tự đi về giường.

“Đừng cười với em nữa,” cô nói mỗi một, vùi mặt vào ngực anh và nhắm mắt lại, “Em đã học được bài học rồi.”

“Bài học?” Anh có vẻ bối rối.

“Anh không bị dục vọng chi phối. Em hiểu rồi.” Thật quá mức đau đớn khi công khai thừa nhận điều đó.

Anh thả cô xuống giường và cau mày nhìn cô. “Đó là điều em muốn mà.”

Cô lăn người xuống, đứng trên chân và phẩy tay về phía anh, “Điều đó không quan trọng. Em cần anh giúp em trải giường. Em không thể nghỉ trên ga giường nhăn nhúm, và tất nhiên chăn không còn ở đó nữa.”

Anh chớp mắt nhìn cô. “Em đang nói gì đấy?”

“Chúng ta phải trải lại giường,” cô nói khó khăn, “Em muốn gọi cô hầu, nhưng anh đã cho họ nghỉ rồi.”

“Phải. Xin em thứ lỗi, anh có việc phải làm.” Mắt Theo sụp xuống và cô thấy anh đặt một tay lên bộ phận riêng tư của mình như đang đau đớn. Anh lao vụt qua người cô vào phòng tắm mà không nói thêm lời nào. Thật bất lịch sự.

Cô không hề biết cách trải giường, nhưng chắc chắn cô đủ sức làm việc đó. Cô giật nốt chăn gối ra, rồi bảo đảm ga giường ở hai bên đều nhau – mỗi bên rơi xuống mười centimet, dù tất nhiên khó mà nói chính xác nếu không có thước đo.

Cô giắt ga ở đầu giường. Việc đó khá ngượng tay vì cô phải vươn tay về phía giữa giường. Cô có thể nghe tiếng nước lại chảy trong bồn tắm, nó làm cô phân tâm, nhưng cũng không thấy phiền mấy. Dịch vụ “riêng” của James, vì không còn từ nào hay hơn, làm cô cảm thấy khá hạnh phúc.

Cô đi sang thành giường và cố giắt ga vào một cách chính xác.

Cô vừa bắt đầu thì bên kia cửa lại mở. Cô đang cúi người trên giường, cố bảo đảm ga giường không nhăn khi cô giắt vào.

“Ồ tốt,” cô nói, nhìn qua vai, “Anh giúp em được chứ? Việc này không thể làm một mình được. Em không biết làm sao các cô hầu xoay sở được nữa.” Cô đi xuống chân giường và lại cúi xuống, cố vuốt phẳng lại nếp nhăn trên ga trải giường.

Một âm thanh hài hước phát ra, nghe như tiếng rên trầm, nhưng khi cô ngoái lại nhìn James thì anh đang ngoan ngoãn đi về phía mình.

Thi thoảng cô lại liếc trộm James. Cô cảm thấy hết sức ngượng ngập khi chỉ quần mỗi khăn mà không mặc quần và váy lót, nhưng có vẻ anh không bị tác động.

Khi giường được trải xong, cô chui vào giữa ga và chăn, vẫn quần khăn vì không thể chịu được ý nghĩ khỏa thân trước mặt anh lần nữa.

Anh đứng bên cạnh giường, nụ cười đáng giận nở trên mặt. “Em có đói không? Anh sẽ bảo Maydrop cho một người hầu nam cầm giỏ mây lên đây. Anh nghĩ nếu chúng ta ăn ở đây thì sẽ dễ hơn cho ông ấy, thiếu nhân viên bếp mà.”

“Em không bao giờ ăn trên giường.” Nhưng cô đang đói ngấu.

Vẻ thích thú trên mặt anh biến mất. “Tối nay thì có. Em đừng nghĩ đến việc rời giường nữa. Anh sẽ không chạm vào mấy tấm ga chết tiệt đó nữa đâu đấy.” Khó chịu làm sao, có vẻ anh đã thể hiện nhiều cảm xúc với chiếc giường hơn bất kỳ thứ gì khác. Chẳng hạn một phụ nữ gần như khỏa thân nằm giữa các tấm ga.

Cảm xúc trong ngực Theo hỗn loạn đến mức cô thậm chí còn chẳng nhìn mặt trước từ ngữ tục tĩu và quai hàm bạnh ra của anh. Có một người đàn ông khỏa thân trong phòng cô.

Cô nghĩ lại từ đầu. Có một hải tặc khỏa thân trong phòng cô, và cô chẳng sợ anh chút nào. Hơn thế, cô di mắt khắp cơ thể cơ bắp, đầy sẹo của anh và không xấu hổ trước sự thật rằng hình ảnh của anh làm cơ thể cô khao khát. Vì một lý do nào đó, mọi vết sẹo đều làm cô rung mình đến tận ngón chân. Cô liếc hình xăm đầy tai tiếng của anh. Nó làm cô thêm muốn đến tận chảy.

James – hay Jack Hawk – đang trừng mắt nhìn cô như thể cô là tù nhân của hải tặc. Theo thấy mình khẽ cười trước ý nghĩ đó. Cô đúng là một tù nhân, theo một mặt nào đó. Người giam cầm cô không phải James mà là nỗi sợ của chính cô.

Cô tua lại ký ức cũ trong thư viện, thử nghiệm với khoảng cách bảy năm. Việc đó đáng xấu hổ. Nhưng đột nhiên, cô nhớ lại vẻ đẹp hoàn mỹ của cơ thể trẻ trung, mảnh khảnh của James. Cách anh ngả đầu ra sau sung sướng. Tiếng rên thoát ra từ môi anh khi được cô âu yếm.

“Sao?” anh hỏi.

Chồng cô là hải tặc. Nhưng anh cũng là người đàn ông đã yêu cô sâu sắc. Người đã làm cô sung sướng rồi hạnh phúc đầu hàng sự quyến rũ của cô.

“Sao cái gì?” cô hỏi, không nhớ nổi anh đang hỏi cái gì. Tâm trí cô đang quay cuồng. Trong khoảnh khắc, cô nhớ lại nỗi đau khi bị gọi là xấu xí và rồi nó tan đi như xà phòng trôi xuống cống. Cô đã tự nhủ hàng trăm lần rằng cô chỉ bị bề bồng nếu chính bản thân mình cho

phép. Giờ cô cần tin vào điều đó.

Điều đó cũng đúng với sự thân mật... trong hôn nhân. Cô *từng* là tù nhân, nhưng không phải của một hải tặc. Cô bị giam bởi chính nỗi sợ hãi của mình. Trên thực tế, cô đúng là nhát gan.

Không nghĩ ngợi thêm, Theo cởi khăn choàng ra, hết sức từ tốn vì trong quá trình ấy chần trợt xuống dưới ngực cô.

James quan sát cô, mặt anh bất động, nhưng cô nghĩ mình thấy thứ gì đó sâu trong đôi mắt xanh ấy – có lẽ cơn sốc, và cả tia hi vọng le lói.

Cô đưa khăn cho anh với nụ cười ngọt ngào nhất. “Anh không ngại treo cái này lên chứ? Vì chẳng có ai giúp em làm điều đó nữa?”

Âm thanh anh phát ra có thể là tiếng gầm gừ. Nó làm Theo cảm thấy khá hơn đôi chút, và càng tuyệt hơn khi anh nhìn cảnh cô ngồi trên giường, chần che hờ trên nhũ hoa, rồi phóng ra khỏi phòng.

“Mặc đồ vào nhé,” cô gọi với theo, “Em không muốn anh dọa Maydrop với những vết sẹo đó đâu.”

Câu trả lời duy nhất là tiếng cửa đóng chặt. Ngay lập tức cô phóng ra khỏi giường và chải răng. Rồi cô chải tóc.

Khi nghe tiếng bước chân đi lên cầu thang, cô chui lại vào giường, vứt bỏ cảm giác bức bối mà cô cảm thấy khi bò vào một chiếc giường nhăn nhúm. Ai mà nghĩ dọn giường tốn sức đến thế chứ? James cầm một chiếc giỏ mây vào và đặt nó lên bàn trang điểm của cô. Rồi anh cầm chai rượu vang và hóp một ngụm thẳng từ chai.

Theo cũng muốn uống nhưng giờ thì cô không còn hứng thú cho lắm.

Anh rót cho cô một cốc từ chính chai đó. “Em không thể,” cô nói lịch sự.

“Thật là một ngày kinh khủng,” James nói, đẩy cốc vào tay cô. Rồi anh nheo mắt lại, “Em từ chối vì anh uống từ chai phải không?”

“Chúng ta có tiêu chuẩn vệ sinh khác nhau,” cô nói, tự bản thân cũng thấy cứng nhắc.

“Em sợ miệng anh? Sợ *nước bọt* của anh?”

“Chỉ là...”

Anh cúi xuống thật nhanh, đặt một tay sau cổ cô và kéo cô về phía mình. Theo phản xạ Theo nhắm mắt lại khi miệng anh đặt lên miệng cô. Nhưng nụ hôn không phải là điều gây hứng thú cho anh - lưỡi anh đưa vào trong miệng cô, nóng, ẩm, hung hăng.

Cô không có hứng thú với bài học về nước bọt và rượu vang mà anh đang giảng. Cô muốn anh nhìn cô với đôi mắt lấp lánh, như hồi xưa, nhiều năm trước, nên cô vòng tay quanh cổ anh và hôn trả anh. Cô đuổi theo lưỡi anh, nó làm cả cơ thể cô nhớ tới khoái lạc sâu thẳm.

Một lúc lâu sau, cô hít sâu, run rẩy. James đứng thẳng dậy, có vẻ miễn cưỡng, và quay đi. Anh quay lưng về phía cô nên cô ngắm nghía đường cong của mông và cặp đùi chắc nịch cơ bắp của anh. Và cả việc anh đang khẽ run rẩy nữa.

Đến lúc quay lại, rõ ràng anh đã lấy lại tự chủ.

“Thế,” anh nói một cách ân cần, “một miếng thịt gà thì sao?”

Theo nhìn chai rượu vang và nghĩ đến cảm giác thỏa mãn nếu được dùng nó đánh vào đầu anh và xóa bỏ vẻ mặt hờ hững đáng bực mình kia đi. Thay vào đó, cô làm một việc trái tính cách như hải tặc ném ruby qua mạn tàu.

Cô chộp lấy chai rượu và đưa nó lên miệng. Rượu vang thật tuyệt vời. Nó có vị đào, mùa hè, và cả vị gắt của những bông hoa bị nghiền nhỏ.

Có lẽ nó là chai rượu vang ngon nhất mà cô từng uống trong đời. Trong lúc họ hôn nhau, cô đã thả tay khỏi chăn và khi ngả ra sau, cô cảm thấy ngực mình lộ ra. Cô không thèm kéo chăn lên. Thay vào đó, cô dựa vào chồng gối và hớp thêm một ngụm rượu thần tiên, nhắm mắt lại.

Lần này, cô không phải quan sát khách khứa, chờ xem rượu vang có được đón nhận một cách vui sướng hay không. Cô không cần phân tích vị để bảo đảm nó hợp với món ăn trước mặt.

Thay vào đó, cô uống chỉ vì thích. Rượu vang mát lạnh trôi xuống cổ họng cô như được ép từ các vì sao rơi.

Chương 30

James đã từng chịu đau đớn, tất nhiên, nhưng anh không nghĩ mình đã từng thống khổ như lúc này. Theo đang tựa vào một chồng gối, hai bầu ngực lõng lầy mời gọi anh như món mứt hảo hạng nhất mà thiên đường có thể mời mọc, và anh phải ở nguyên bên thành giường, dục vọng của anh nguội xuống tí tẹo.

Một lát sau anh giật chai rượu khỏi tay cô. Mắt cô hơi phủ sương. Anh đoán rằng lâu nay chắc cô chỉ khẽ nhấp rượu rồi thôi. Có khi còn chẳng đụng tới một giọt rượu nào.

“Thịt gà,” anh nói, đặt một miếng vào tay cô, “Ăn cái này đi.”

Quan sát đôi môi đầy đặn của cô khép lại quanh miếng thịt gà như thủy thủ hớp nước ngọt sau nhiều tháng trên biển, anh thò tay xuống và búng mình thật mạnh. Ít nhất thì cảm giác đau đớn sẽ giúp anh tự chủ.

“Làm thế không phải đau lắm sao?” cô hỏi. Cô đang nhìn từ đầu tới chân anh, và anh bảo đảm mình nằm nghiêng sang một bên như những người La Mã truy lạc trong phòng tắm. Anh cảm thấy mình như thằng ngốc, nhưng nếu cô thích những gì đang nhìn thấy thì cũng đáng giá.

Cô sẽ tìm lại dục vọng. Anh biết cô sẽ tìm về dục vọng của mình. Cảm giác ngọt ngào và vui sướng tràn trề đã lấp đầy cả hai bọn họ khi làm tình nhiều năm trước không thể vĩnh viễn biến mất.

“Không đau lắm,” anh đáp lại.

“Kể thêm cho em về hải tặc đi,” Theo nói. Ăn xong chân gà, giờ cô lấy bánh tart thịt nguội.

James nuốt nước bọt. Anh phải dừng nghĩ về ngực, màu môi, vẻ hấp dẫn không thể chịu nổi của cô với mái tóc xõa, gò má cao, miệng đầy đặn, hàng lông mi lưa lã.

“Anh đã bảo em là chưa từng làm hải tặc,” anh nói, hơi hối tiếc, “Đó là lý do anh không lo về việc tống giam. Khi bọn anh đoạt lại đồ của Hoàng gia, bọn anh trả lại chúng và do đó được trao giấy phép để treo cờ Tây Ban Nha, Hà Lan, và Sicily.”

“Không phải tấn công các hải tặc dày dạn còn nguy hiểm gấp đôi sao?” Cô đã ăn xong bánh tart thịt nguội và đang ăn thêm chiếc nữa. Anh đã quên cô thích ăn thế nào – cô có thể ăn cả một người trưởng thành mà chẳng thêm một lạng nào.

“Gần giống hải quân.” Anh rời mắt khỏi đôi môi bóng mượt của cô. “Khi đã xác định mục tiêu, thường là chúng tự làm lộ bằng cách treo cờ đầu lâu xương chéo, bọn anh sẽ hạ gục chúng.”

“Một hạm đội gồm hai tàu,” Theo nói đăm chiêu, “Loại tàu khó đánh bại nhất là tàu nào?”

“Tàu nô lệ,” anh nói không do dự.

“*Tàu nô lệ? Hải tặc buôn nô lệ à?*” Miệng cô mở tròn vo.

Không được. Không sớm thì muộn anh sẽ van vãn cô làm cái việc mà cô chẳng bao giờ muốn làm lại.

“Hải tặc chiếm tàu nô lệ,” anh nói, hít sâu, “Bởi vì chiến lợi phẩm là người nên chúng không chuyển nô lệ sang tàu mình. Thay vào đó, chúng cho vài thủy thủ sang tàu nô lệ, rồi lái nó tới một bến cảng mà hàng hóa có thể chuyển thành tiền mặt. Bọn anh tấn công bất kỳ con tàu nào mà bọn anh có thể nhận dạng là tàu buôn nô lệ có tiếng, dù có phải hải tặc hay không.”

Giờ miệng Theo mím chặt lại, và cô đặt miếng bánh ăn dở xuống. “Tuyệt đối đáng chê trách. Ghê tởm. Em ghét việc đó. Đúng là tội ác khi quá nhiều đất nước do dự theo chân nước Anh trong việc cấm ngành kinh doanh đó.”

“Anh đồng ý.”

Mắt cô sáng lên thích thú. “Em mừng khi nghe điều đó, vì công tước Ashbrook, hay phải nói là điền trang của công tước, đã ủng hộ những nỗ lực để biến việc sở hữu nô lệ trở nên bất hợp pháp, chứ không chỉ buôn bán nô lệ. Đáng buồn khi phải nói ra, nhưng nó đã làm chúng ta mất hàng trăm bảng hối lộ.”

James gật đầu. Nhưng anh còn có điều muốn nói. “Theo,” anh cố tình dùng tên gọi đó, “Anh có thể thấy em điều hành gia nhân giỏi giang như thế nào. Nhưng em có thể nói cho anh biết làm sao em có thể vực dậy cái điền trang thối nát đó đến mức chúng ta đủ sức tiêu hàng trăm bảng cho những lý do như vậy không?”

“Em đã bắt đầu với nhà máy dệt,” cô nói, mỉm cười. “Anh có nhớ em đã có ý tưởng đề nghị họ tái hiện lại vài vóc thời Phục Hưng, những loại họa tiết rất khó kiếm ngày nay không?”

“Có, nhưng như anh nhớ Reede không chắc khung cử đủ sức tạo ra loại họa tiết phức tạp đó.”

“Một trong những việc đầu tiên em làm là cho Reede thôi việc,” Theo nói, không hối hận, “Chỉ một phần vì những rắc rối của cha anh và của hồi môn của em. Đơn giản là ông ta không có lòng gan dạ, James. Không hề có.”

“Lòng gan dạ là sao?”

“Mới đầu chúng ta phải mạo hiểm.” Theo lại cầm bánh lên và bắt đầu kể cho anh câu chuyện, cô đã khám phá ra rằng người dệt vải ở nhà máy dệt Ryburn toàn là phụ nữ nhưng quản lý lại toàn là đàn ông. “Em luôn phải nói chuyện với những người dệt vải về màu sắc, anh

hiếu mà, James. Ví dụ, màu xanh Florentine rất khó đạt được. Nếu chúng ta muốn tạo ra những mảnh vải Medici đúng nghĩa thì chúng ta phải tạo ra được màu sắc đó. Reede không chịu nổi điều đó.”

“Chịu nổi điều gì?”

“Cuối cùng em đã đuổi hết đàn ông,” Theo nói, mắt lóe lên vẻ láu lỉnh, “Thay vào đó, em đã cho một người thợ dệt, một người phụ nữ đáng sợ có tên Alcorn, lên nắm quyền. Đó là một trong những hành động thông minh nhất của em, nhưng nó gần như đã làm Reede tức ngạt máu.”

“Bà Alcorn có gì mà tuyệt vời vậy?”

“À, thứ nhất, bà ta đã sắp xếp để trộm một khung cửi từ Lyon.”

“*Trộm à?*”

“Chúng ta không thể làm được loại lụa óng ánh. Hóa ra là bà ta có một người em họ, người em họ đó có một người bạn, người bạn đó có một người anh ở Pháp... Trước khi em biết, chúng ta đã có loại khung cửi thích hợp.”

Đột nhiên James phá ra cười. “Vậy cả hai chúng ta đều không kiếm tiền hợp pháp.”

“Nhà máy dệt Ryburn còn lâu mới sánh bằng *hải tặc*,” Theo nói kiêu căng.

“Thế còn nhà máy sứ? Làm sao em xây dựng được nó? Em đã trộm người từ Wedgewood như Reede gợi ý hả?”

“À không. Không cần trộm cắp gì hết.”

James dựa vào gần, yêu ánh mắt hiếu chiến cũng như giọng nói kiêu ngạo của cô. “Kể cho anh đi.”

“Em đã đưa ra một mức lương thỏa đáng,” Theo cười toét miệng. “Họ đến chỗ em mà không cần trộm cắp hay hối lộ. Em e là có vài người ở Wedgwood hết sức khó chịu, nhưng nói thật, em chẳng liên quan. Nó là quyết định do chính công nhân đưa ra. Em chẳng liên lạc với bất kỳ ai ở Wedgwood. Nhưng nếu nhân công của họ biết mức lương em trả và chia sẻ thông tin đó với bạn hữu thì có gì lại trách tội em.”

James cười phá lên.

“Ngay từ đầu em đã có những thợ gốm lành nghề nhất làm việc trong lò,” cô nói, ăn nốt bánh. “Em đã quyết định rằng chúng ta nên tập trung vào gốm sứ hoa văn kiểu La Mã và Hy Lạp, và may thay sau này những món đồ đó hết sức được ưa chuộng ở Luân Đôn.”

“Nó không khác mấy ý tưởng của em ở nhà máy dệt,” James nói thích thú, “Họa tiết thời

Phục Hưng, gồm sứ kiểu Hy Lạp...”

Theo nhảy khỏi giường và chạy sang bên kia phòng. James ngay lập tức quên tiệt chủ đề của cuộc trò chuyện. Nhìn từ sau lưng, Theo đúng là một khám phá mới - cặp chân dài duyên dáng, mỏng săn chắc ngọt ngào, bờ vai thanh nhã như cả cơ thể.

Dục vọng trào dâng khắp cơ thể anh như thể anh chỉ là một đồng cành cây bị lửa rừng thiêu rụi. Anh có thể cảm thấy mắt mình sáng lên khi cô trèo lên giường, ôm một quyển sổ da to.

Cô thu chân lại, vắt chần qua người và mở sách. “Đây là mẫu vải từ nhà máy dệt Ryburn trong năm nay,” cô nói. “Thấy cái này chứ?” Cô chỉ vào một miếng vải và anh cố gắng chú ý đến nó. Nó là vải đen. Ngay cạnh mép sách, chần đã tuột xuống và anh có thể nhìn thấy đùi cô cùng một phần da thịt ngọt ngào và duyên dáng đến mức anh khao khát được liếm lên.

“Nó là họa tiết chim đang bay,” Theo bảo anh, “Anh không thể nhìn thấy họa tiết lặp lại trừ phi anh nhìn cực kỳ kỹ.”

“Tuyệt,” James cố gắng nói.

“Một người thợ dệt của em đã mất con,” Theo nói dịu dàng, “Cô ấy đã thiết kế món này vì muốn nghĩ rằng con gái mình đã bay tới một chỗ đẹp đẽ hơn.”

“Thật tuyệt,” James nói. Và lần này anh nói thật lòng.

“Bọn em đã bán được mười ba cuộn trong một tuần sau khi Thủ tướng bị bắn,” Theo nói, nhanh chóng chuyển giọng thực tế.

“Thật à?” James nhướn một bên lông mày. “Tên ông ta là gì? Lúc nào vậy?”

“Spencer Perceval,” Theo nói, trông ngạc nhiên, “Ông ấy bị ám sát vào năm 13. Anh không đọc tin tức khi ở nước ngoài sao, James?”

“Rất ít. Ngày nào anh cũng mong được đọc báo.”

“Nó thể hiện một khía cạnh đáng buồn khi sở hữu doanh nghiệp,” Theo nói, “nhưng sự thật là người đàn ông tội nghiệp đó có mười ba đứa con gái và vợ góa của ông ấy rất thích mẫu thiết kế này. Đột nhiên mọi người đều mặc vải của chúng ta. Em cảm thấy vừa buồn cười vừa hân hoan.” Cô do dự, “Anh hẳn cũng có những lúc như vậy, James.”

Anh gật đầu. “Những con tàu nô lệ rất khủng khiếp, không phải vì đánh nhau mà vì những gì bọn anh thấy trên tàu khi chiếm được.”

“Em đã đọc về nó. Các khoang tàu bẩn thỉu hôi hám lóc nhóc người, cả sống lẫn chết, không ai được cho ăn đầy đủ, được nhìn thấy ánh sáng hay được thông gió. Đáng khinh!”

Giọng cô run run và trong khoảnh khắc đó anh càng yêu cô hơn. Daisy của anh có thể cứng nhắc, nhưng hết sức nhân đạo.

Cùng lúc ấy, anh nhận ra là mình có thể lợi dụng sự đứng đắn đó. “Bọn anh sẽ giết những gã buôn bán nô lệ trong khi đánh nhau rồi cho những người trên tàu lựa chọn xem họ muốn dong buồm về lại quê hương với rất nhiều vàng, hay tiếp tục đi cùng bọn anh, và bọn anh sẽ thả họ xuống bến cảng tiếp theo, cùng với tất cả những báu vật mà bọn anh tìm được trên tàu hải tặc.” Anh giả vờ đau buồn nhìn cô và nín thở, hi vọng.

Không sai vào đâu, Theo đặt môi lên môi anh, nụ hôn kiểu bé con. Để đáp lại, James cẩn thận nằm ngả lưng xuống và kéo cô lên trên.

Cô nhìn xuống anh kinh ngạc, nhưng anh mở miệng và đón cô vào. Chiếc lưới lụa là của cô e then cuốn lấy lưới anh. Dù James cảm thấy như cả cơ thể đang bốc cháy, anh vẫn cố gắng giữ nụ hôn thư thả và dễ chịu.

“Em thích hôn anh,” một lúc sau cô thì thầm. Môi cô đã đỏ bừng như đá ruby.

“Không nhiều bằng anh thích hôn em đâu,” anh nói thành thật.

Cô rê một ngón tay dọc lông mày anh. “Nếu điều đó là sự thật thì anh đã chẳng đi xa đến bảy năm.”

“Sau hai đến ba năm anh đã chực muốn quay lại. Anh có một chồng vải dành cho em trong phòng mà anh tịch thu từ tay hải tặc. Anh không thể ngừng mơ về em. Anh cứ nghĩ đi nghĩ lại về những gì anh nên nói sau khi em nghe thấy cuộc trò chuyện giữa anh và cha. Phần lớn giải pháp của anh liên quan đến việc khóa cửa phòng ngủ và làm tình với em cho tới khi cả hai ta mất trí.”

Một nụ cười run rẩy nở trên môi cô. “Lúc đó làm thế sẽ không có tác dụng đâu.”

“Nhưng nếu anh trở lại hai hoặc ba năm sau thì có tác dụng không?”

Cô im lặng trong giây lát, ngón tay lướt nhẹ đến không chịu đựng nổi trên hình xăm của anh. “Có thể lắm. Sao anh không trở lại?”

“Cha mất mà anh không ở bên.”

“À, em hiểu rồi.” Cô đặt một nụ hôn xuống nơi ngón tay vừa chạm lên.

“Anh như ngã xuống khỏi vách đá,” James nói với vẻ mặt nhăn nhó. “Anh biết cha mình là người ngu ngốc và bịp bợm. Cả thời thơ ấu của anh phải tránh né những món đồ mà ông ném ra và cố lờ tịt những trò quái gở của ông. Khi rời Anh, anh nghĩ thật hạnh phúc khi không bao giờ phải gặp lại ông. Theo anh thấy thì ông đã đánh đổi hạnh phúc của anh vì tiền ăn cắp.”

“Nhưng?”

“Anh đoán ông đã mất trong đau khổ vì không biết anh còn sống hay đã chết. Ông cũng yêu anh theo cách của riêng mình.”

Mắt anh sụp xuống.

“Khi chết ông có hỏi về anh không?” giọng anh nghe như tiếng kim loại cạo vào nhau.

Theo vuốt má anh. “Ông rất bối rối. Ông có hỏi về anh nên em đã bảo ông rằng anh vừa ra ngoài và sẽ có mặt khi ông dậy. Ông chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên mặt. Và ông không tỉnh lại nữa.”

Nghe điều đó, James đợi trong giây lát rồi mới lấy lại tự chủ. “Cha anh là tội phạm, là kẻ ngốc. Nhưng ông yêu anh. Anh là đứa con duy nhất của ông, gắn kết duy nhất của ông với mẹ anh. Ông cũng yêu bà dù luôn nói họ chỉ kết hôn theo lý trí.”

Theo gật đầu rồi cúi xuống, đặt thêm một nụ hôn nữa lên chính hình xăm của anh.

“Anh không biết điều gì đã xảy ra với mình,” James nói. Tay anh theo bản năng ôm lấy hông cô, ép cô vào giữa hai chân mình một cách khít khao. “Anh nghĩ mình đã mất trí. Anh đã cạo đầu. Anh có một nhân tình, rồi thêm hai nhân tình nữa, vì trong suy nghĩ của anh, anh là một kẻ vô giá trị đến mức thà phản bội em còn hơn trở về Anh.”

Nụ hôn tiếp theo của cô hạ xuống môi anh.

“Anh đã giết James Ryburn,” anh nói thẳng thắn, “Anh đã trở thành Jack Hawk và thề sẽ không bao giờ trở lại.”

“Cho tới khi anh bị cửa hòng.”

“Phải.” Anh nhìn cô do dự, sự thật chực trào ra khỏi miệng. Nhưng cô chưa sẵn sàng. “Khi sống sót, anh nhận ra mình muốn về nhà. Tất nhiên, đến lúc ấy Griffin và anh đã là những kẻ săn hải tặc cực kỳ thành công. Anh có vàng bạc của hải tặc trên gác mái và trong nhiều ngân hàng khác nhau trên khắp thế giới. Nhưng anh muốn trở lại Anh quốc, không phải chịu cảnh luôn luôn nằm trong vòng nguy hiểm nữa.”

“Tổng kết lại về sự nghiệp của anh ở biển,” Theo nói, mỉm cười với anh, “Chính phủ Anh hẳn sẽ phong tước cho sự cống hiến của anh cho đất nước thay vì tống giam anh vì tội hải tặc.”

“Phải.” Sự bình yên đang bao phủ lên trái tim của James.

“Anh có thể bị giết khi đang giải cứu nô nê,” Theo bảo anh, mặt mang vẻ nghiêm túc quen thuộc, “Em tự hào vì là vợ anh.”

Anh thích lúm đồng tiền của cô hơn, nên anh kéo đầu cô xuống và hôn cô nồng nhiệt. Sau khi cả hai thở hổn hển anh mới nói, “Daisy, làm tình không nhất thiết phải có những hành động

mà em không thích. Vì có những hành động mà em thích mà.”

Cô cắn môi.

“Em rất thích lúc anh chạm vào em trong bồn tắm,” anh chỉ ra, dịu giọng xuống.

Ngạc nhiên thay, cô cười với anh. “Chỉ có đứa ngốc mới không thích điều đó.”

“Và em thích hôn...”

“Em có thể nhắc lại rằng mình không phải kẻ ngốc không?”

“Anh sẽ không bao giờ đề nghị em đi lại quanh nhà mà không mặc quần lót nữa.”

“Vì sao lúc đấy anh lại muốn thế chứ?” Trông cô thật sự hiếu kỳ.

“Khi ấy anh phát điên vì khao khát em. Anh mê mẩn vì em cũng đáp lại. Anh có ý tưởng mơ hồ rằng anh sẽ làm tình với em ở mọi nơi trong nhà chúng ta, trên cầu thang, trong phòng để đồ ăn, trên ghế cạnh cửa sổ, và không có quần lót thì dễ dàng hơn vì chỉ cần kéo váy em lên là được. Thật ngớ ngẩn. Nhưng những chàng trai trẻ thường mơ mộng thế.”

Các ngón tay cô lại lần theo hình xăm của anh. Anh thích điều đó. Nhưng cùng lúc ấy anh bắt đầu cảm thấy rối trí. Cơ thể mềm mại của cô đang làm anh phát điên. Anh lại cố gắng kiềm chế dục vọng của mình. Nếu anh để lộ ra cảm giác điên cuồng của mình thì cô sẽ chạy khỏi cửa ngay.

Thay vào đó, anh cẩn thận trung lên vẻ mặt ngái ngủ, thích thú để che giấu mọi cảm xúc.

“Chắc vậy,” cô nói. Nhưng giọng cô có vẻ bất mãn.

“Và anh đã muốn hôn em ở vùng đất ngọt ngào ấy,” anh nói, thú nhận sự thật, “Khỉ thật, anh từng muốn hôn Bella ở đó nhưng cô ta không bao giờ cho phép. Anh thích bộ phận đó của phụ nữ, đặc biệt là em. Em mềm mại, hồng hào, và thật thơm ngon, Daisy.”

“Theo,” nhưng giọng cô rất dịu dàng.

“Em phải nhớ rằng lúc ấy anh mới mười chín. Anh không hề biết vợ chồng làm gì hay không làm gì cho tới khi cha anh nói ra. Đàn ông không nói về những chuyện như vậy. Và anh không phải loại người có bạn thân.”

Cô gật đầu.

“Anh luôn có em.” Anh quan sát cô thật kỹ, ghi nhớ từng cái chớp mắt của cô. “Anh sẽ không bao giờ đề nghị em làm việc gì khiến em cảm thấy mất phẩm giá. Việc em đề nghị hôn anh trong thư viện là điều quyến rũ nhất từng xảy ra với anh. Anh chẳng bao giờ nghĩ đến việc từ chối. Anh hẳn sẽ khóa thân ở quảng trường Kensington nếu em bảo. Anh yêu em nhưng

cũng bị lấn át bởi tình yêu anh dành cho cơ thể em và mê mẩn việc làm tình với em.”

“Vậy là việc đó cũng mới mẻ và nguyên thủy với anh?”

Anh gật đầu. “Anh nhớ hình như Bella từng là tình nhân của anh trong khoảng một tháng. Cô ta sẽ cho anh chút thời gian với hai bầu ngực rồi làm những gì anh trả tiền để làm. Thế thôi.”

“Trời ạ.”

“Anh thậm chí còn chẳng thích ngực cô ta, chúng làm anh cảm thấy sắp chết ngạt đến nơi, còn ngực em... Em biết anh cảm thấy thế nào về ngực em rồi đấy.”

Anh thích ánh mắt tươi cười của cô. Thích đến mức anh sẽ dành cả đời chỉ để cố gắng làm cô mỉm cười với anh như vậy. Nhưng có một điều đang làm anh khó chịu và anh biết mình phải thú nhận trước khi họ có thể làm tình.

“Anh phải nói với em một việc mà em sẽ không thích đâu.”

“Ồ?” Vẻ ảm đạm thay thế ánh cười trong mắt cô nhanh như sấm chớp mùa hè.

“Anh đã cá với Griffin rằng anh có thể đưa vợ anh lên giường trước khi anh ta đưa được vợ mình lên giường.”

Cô đẩy anh ra, sụp xuống trên hai đầu gối. “Gì cơ?”

“Anh đã cá với Griffin...”

“Em nghe thấy rồi. Vì sao anh lại làm một việc như vậy?”

Cô nhìn xuống anh, mắt gay gắt và chệch lạc. Nhưng không khiếp sợ. Anh thấy rồi. Không phải khiếp sợ.

“Bởi vì anh là đứa ngốc. Anh đã dựng nên lý do để tán tỉnh em. Nhưng sự thật là anh chỉ muốn có lại em, Daisy. Anh đã trở về vì em.”

Phức tạp thật. James nói anh muốn cô nhưng rồi lại cá cược về việc đưa cô lên giường. Theo ôm đầu gối, sốc khi phát hiện ga giường đã tuột xuống, cô đã khóa thân một lúc rồi mà thậm chí còn chẳng nhận ra.

Những hành động mà mới một ngày trước còn có vẻ hết sức kinh khủng và mất phẩm giá giờ không như vậy nữa. Tất nhiên, cô biết điều gì đã xảy ra. Cô đã yêu một cách ngu ngốc và vô vọng như chuột sa bẫy.

James vẫn nói tiếp, “Em sẽ mừng khi biết bây giờ anh có thể giúp em quản lý điền trang. Anh đã xử lý toàn bộ tài chính của Griffin và anh.”

“Các tài khoản ngân hàng à?”

“Vâng,” anh nói, ngồi dậy và tựa lưng vào đầu giường, “Đá quý. Năm tài khoản ngân hàng ở các nước khác nhau. Một ngai vàng. Những thứ như thế.”

Theo đuổi chân ra và trèo xuống giường. “Chỗ này lộn xộn thật,” cô nói, quan sát bữa ăn picnic còn sót lại của họ, tay chống lên eo.

James không thể cứng hơn được nữa, vậy mà nhìn cô lại khiến anh như vậy.

“Anh còn đói không?” cô hỏi.

“Còn,” anh nói, không chú tâm.

“Muốn ăn thức ăn ấy,” cô nói rõ.

“Không.”

“Tốt.” Cô thu thập bát đĩa rồi đặt chúng gọn gàng lên bàn trang điểm. Rồi cô dọn chai rượu và ly, khăn ăn, những cái bánh nhỏ mà họ chưa chạm đến, rồi cho tất cả lên bàn. “Anh cần phải di chuyển,” cô thông báo.

James lăn khỏi giường, tự nhủ rằng chắc anh sẽ phải nghe lệnh rất nhiều trong phần đời sắp tới. Cả dọn giường nữa. Nhưng anh sẽ không đánh đổi mệnh lệnh của cô với một khoảnh khắc tự do thời hải tặc đâu.

“Giờ chúng ta sẽ làm sạch chăn ga,” cô thông báo.

Anh nhìn cô. “Anh nghĩ chúng ta nên tới hòn đảo mà chúng ta sở hữu và sống trong túp lều, không có giếng nước, chỉ có một dòng suối, và không có chăn ga gì hết.”

“Em không nghĩ vậy,” cô nói, “Nếu anh đứng sang một bên, chúng ta có thể làm cái này gọn gàng trở lại.”

Anh tuân lệnh. “Và rồi?”

“Rồi chúng ta sẽ phủ chăn lên.”

“Và?”

Cô nhìn anh, ánh mắt cô làm háng anh nóng rực lên. “Rồi chúng ta sẽ làm tình như các cặp vợ chồng đáng kính.”

“Thế sao?” Anh rên rỉ và quăng chăn lên giường như thể một cơn lốc xoáy vừa quét qua phòng. “Tức là như thế nào nhỉ?”

“Dưới chăn,” Theo bảo anh, “Trong bóng tối.”

“Phải rồi.” Anh chẳng quan tâm nó diễn ra ở đâu và như thế nào miễn là cô cho phép anh trở lại bên trong cơ thể ngọt ngào của mình.

Vài phút sau anh nhận ra rằng khi vợ anh nói “tối,” là tối thật. Theo dập nển và vắn ngọn đèn Argand xuống mờ mờ, rồi phải lần mò về giường trong bóng tối.

Anh nghe tiếng thạch và tiếng chửi thề khiến anh cười toét miệng. Về phần mình, mắt anh điều chỉnh nhanh chóng, anh đã quen đánh cướp tàu giữa đêm đen mịt mù.

Đến lúc cô chui vào dưới chăn, James đã run rẩy cả người vì khao khát gần như không kiểm soát nổi.

Nhưng anh có một điều phải nói với cô trước.

“Anh yêu em,” anh thì thầm trong bóng tối, cào tay anh qua mái tóc bóng mượt của cô. “Em quá thanh tao đối với anh, quá xinh đẹp, quá thông minh, nhưng anh *vẫn* yêu em, bất chấp tất cả những khuyết điểm ấy.”

Cô khịt mũi nhưng rồi quay đầu và hôn cổ tay anh. Thế là đủ.

James chắc chắn một điều. Anh sẽ trùm chăn lên đầu họ, nếu đó là điều cô muốn. Anh không cần ánh sáng. Tất cả những gì anh cần là cơ thể ấm áp, thơm ngát của cô quần quai dưới tay anh.

Anh tự hào khi cô cong người về phía anh với tiếng thở dài nhẹ nhõm khi môi anh tìm thấy cô, tiếng kêu ré lên sung sướng khi ngón tay anh chạy dọc đùi trong của cô, rên rỉ khi những ngón tay ấy tìm đến những vùng đất ấm áp và ướt át hơn.

Mỗi lần động tác của họ làm chần lộn xộn, anh lại đưa nó về vị trí cũ. Cả hai không nói lời nào cho tới khi anh hôn xuống bụng cô.

“Anh sẽ... không làm việc đó chứ?”

Giọng cô hơi hỗn hển, làm anh hài lòng.

“Có,” anh nói, cố giữ giọng ôn tồn và bình thản... nhưng thất bại, “Có. Anh phải, Daisy. Em chưa từng nói việc này ghê tởm mà.”

Anh nghĩ cô lầm bầm gì đó, nhưng không phải bằng tông giọng của Theo, nên anh xem như đồng ý. Chắc chắn rằng thỉnh thoảng cô sẽ trở lại là Daisy cho anh chứ? Khi ở trên giường?

Cô như loại rượu ngon nhất mà một vị thần có thể ước ao. Anh liếm láp, chơi đùa, làm tất cả những việc mà anh đã dành bảy năm mơ đến. Anh tách chân cô ra để cho mình thêm không gian và tiếp tục khám phá cho tới khi anh có thể cảm thấy sự căng thẳng dâng lên trong cơ thể cô. Khi cô căng lên như dây đàn, thở dốc, anh chậm lại và tiếp tục tra tấn.

Và khi cảm thấy cô sắp đến bờ vực, anh ngẩng đầu dậy và nói dưới chân, “Anh không nghĩ chúng ta nên có con đâu, Daisy.”

Anh nghe thấy tiếng chửi rửa lăm bầm theo sau đó là tiếng quát, “Đừng dừng lại!”

“Nhưng anh phải nói điều này,” anh khẳng định, “Như đã nói, anh không nghĩ chúng ta nên có con. Anh đổi ý rồi.” Anh thổi cô, hết sức dịu dàng, rê ngón cái dọc làn da lụa là.

Cô run rẩy dưới tay anh và rồi chần bị quăng sang một bên, và cô kêu lên, “*Anh vừa nói gì?*”

“Không con cái,” anh nói, lách ngón tay vào một đường hầm quá chật chội, ẩm ướt, và nóng đến mức anh gần như phóng ra giường, anh đã không như vậy từ hồi mười sáu tuổi. Anh nén tiếng rên của mình lại và đưa tay xuống để chỉnh lại mình.

“Vì sao?” Cô hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Anh sẽ chẳng bao giờ có thể yêu ai như yêu em. Trên thực tế, trước đây cũng chưa có ai. Anh là người khiếm khuyết. Anh không muốn làm con mình cảm thấy không được yêu thương.” Nó là một câu nói tán tỉnh, nhưng cùng lúc ấy cũng là sự thật. Anh không nghĩ mình còn dư thừa tình yêu cho con cái.

Anh đưa thêm một ngón tay vào trong cô. Cô kêu lên.

“Không phải em nên kéo chần lên sao?” anh hỏi, lại ngẩng đầu lên.

“Anh!” cô nói, mệnh lệnh ấy làm anh rùng mình tới tận xương, “*Đừng dừng lại!*” Anh tuân lệnh.

Khi cô nức nở và run rẩy, anh lại trèo lên cơ thể cô và thì thầm, “Em có vẻ dễ chịu hơn nếu anh nằm xuống?”

Có vẻ cô không tỉnh táo, nên anh lăn người xuống, nhắc cô lên và dịu dàng chỉnh vị trí của cô

“Anh có thể đề nghị em dịch xuống một tí không?” anh hỏi một cách lịch sự. Anh vẫn nắm hờ lấy cánh tay cô, dù chỉ muốn kéo cô xuống và đâm vào vùng đất ẩm áp ướt át của cô.

“Vâng, tất nhiên,” cô nói. Giọng cô hơi kỳ lạ.

“Anh sẽ không kéo dài lâu đâu,” anh nói, thở dốc khi cô trượt xuống thấp hơn.

Cô dừng lại.

“Daisy?” Tay James đang run nên anh bắt mình thả tay cô ra và nắm lấy ga giường để thay thế. Anh không thể dọa cô. Anh không thể làm cô ghê tởm mình.

“Em muốn có đèn,” cô nói, loạng choạng rời giường. Một quý ông hẳn sẽ đứng dậy giúp cô, nhưng James không cảm thấy giống quý ông. Anh như cự hải tắc sấp mất sạch khả năng tự chủ, vì đã quá lâu rồi.

Cô tìm được chiếc đèn Argand ở bên kia phòng và bật to lên. Ánh sáng phủ lên cơ thể cô, khiến tay chân cô toả sáng như thạch cao tuyết hoa. Khi cô không về giường luôn, anh ngồi dậy, hơi rên rì, cơ thể anh không muốn vào tư thế đó trong thời điểm này.

“Em không trở lại sao?” giọng anh như tiếng gầm. Theo đứng cạnh lò sưởi, tay lại chống lên hông. “Có vấn đề gì vậy?” anh hỏi, nuốt lại từ *“về đây ngay.”*

“Chuyện này,” cô nói, vẩy tay. Có vẻ cô vẩy về phía anh. Hoặc cái giường. “Không như trước.” Mắt cô như bề bóng tối dưới ánh sáng. Môi căng mọng khiêu gợi. “Nó không có vẻ khác với anh sao?”

“Ừm, em xinh đẹp hơn hẳn hồi thiếu nữ,” anh nói, rèn luyện tính khí nóng nảy của mình, “Còn anh tàn tạ hơn.”

Cô mở miệng định nói rồi dừng lại. “Phải.” Cô dừng lại rồi nói, “Không. Chúng ta phải làm đúng.”

“Anh sẽ làm bất kỳ việc gì,” anh nói ngay lập tức, “Anh không nên... hay phải nói, đáng ra anh nên... để em...”

“Đừng!” cô quát anh.

“Gì?”

“Đừng thế này!”

James hắng giọng. Lần đầu tiên, anh không chắc mình có thể trở thành người đàn ông mà cô cần hoặc muốn. Điều đó có nghĩa là anh không chắc mình có thể duy trì hôn nhân với cô.

Trong khoảnh khắc ấy cả cơ thể anh bùng cháy vì giận dữ, thêm vào đó còn có tình trạng cương cứng đã kéo dài mấy tiếng đồng hồ sắp làm anh mất trí. Anh đến cạnh cô trong một bước chân, tay túm chặt cánh tay cô. “Em là vợ anh!” anh gầm lên.

Cô ngửa đầu ra để nhìn mặt anh, để lộ chiếc cổ dài sạch sẽ. Anh muốn cắn nó. Anh muốn cắn khắp người cô, đổ mồ hôi lên người cô, đâm vào cô, liếm từ đầu tới chân cô. Anh muốn sử dụng cơ thể cô. Anh muốn cơ thể anh được sử dụng.

“Em thích cách chúng ta làm tình. Không, em mê nó chết đi được. Anh không thể trở thành một kẻ bợ đỡ nhu nhược chỉ để em chịu lên giường cùng!” câu tuyên ngôn cuối cùng được cất lên bằng tiếng hét to chẳng kém cha anh hồi trước.

Có vẻ cô không bận tâm. Mặt cô có vẻ nhẹ nhõm và cô vòng tay quanh cổ anh, cố kéo miệng anh xuống với môi mình.

James không cho phép, anh bế cô dậy và gần như ném cô lên giường, rồi trèo lên trên người cô, nhận thức sâu sắc về cơ thể cơ bắp của mình đè xuống người cô. “Anh xăm trổ, đầy sẹo, và quá vạm vỡ,” anh nhắc nhở cô khi cô không nói gì.

Nụ cười nở ra trên môi cô hết sức tham lam. Anh cảm thấy nhẩn nhúm hi vọng. “Em cũng thấy rồi,” cô nũng nịu. Cô đã từ bỏ việc kéo đầu anh xuống, thay vào đó cô rê tay trên tay anh.

“Em có sợ không?”

Cô cười và anh thả lỏng hơn, nhưng vẫn còn nhiều điều phải nói.

“Anh cóc quan tâm em mặc gì dưới váy, nhưng nếu em mặc quần lót thì có thể anh sẽ xé chúng đi trong phòng để thức ăn. Lúc này đây anh muốn em nhiều đến mức mất trí. Anh chưa từng thật sự muốn một phụ nữ nào ngoài em.” Anh hít sâu. “Các nhân tình chỉ là dấu hiệu cho thấy anh đã chết. Chết với em, với cả thế giới. Với chính anh.”

Mắt cô dịu dàng, cô ôm má anh. “Giờ anh đã trở lại rồi.”

“Đúng vậy. Anh đã trở lại. Nhưng anh không trở thành chó cưng đâu, Daisy. Anh không thể giả vờ làm một kẻ yếu ớt, lờ đờ nữa. Anh không thể là Trevelyan.”

“Em cũng không muốn anh làm như vậy.”

“Anh cũng cần em trở lại.” Anh phải nói ra hết sức rõ ràng. Tất cả phụ thuộc vào nó.

Lông mày cô nhíu lại.

“Anh cần em tìm lại sự dũng cảm khi còn là Daisy của anh.” Anh chọn lựa từ ngữ chính xác hết mức có thể, “Anh đã chết với chính mình... và với em... trong vài năm, nhưng một phần trong em cũng đã chết. Em không cho phép bản thân thấy vui vẻ.”

“Em thấy vui vẻ,” cô phản đối, “thi thoảng.”

“Cuộc sống rất hỗn loạn. Hỗn loạn, hôi hám và đáng xấu hổ. Dục vọng cũng hỗn loạn, hôi hám và đáng xấu hổ. Cơ thể em chẳng có gì ghê tởm đối với anh hết. Và anh cóc quan tâm xã hội nghĩ gì về việc chúng ta nên hoặc không nên làm trên giường cưới.” Môi cô run rẩy, và anh không biết thế là tốt hay xấu nhưng anh vẫn tiếp tục, “Em có thể làm tình với anh theo bất kỳ cách nào em thích, và anh sẽ không bao giờ, không bao giờ từ chối em. Về phần mình, anh muốn hôn em ở mọi nơi. Anh luôn muốn như vậy và điều đó chưa hề biến mất. Thậm chí nó còn mạnh mẽ hơn. Chúng ta sẽ ăn tối với chính Hoàng thân nhiếp chính, và anh sẽ vẫn nhìn em, lên kế hoạch xem mình sẽ hôn em ở đâu và như thế nào.”

Mắt cô sáng lên trong nước mắt.

“Đây,” anh nói, rê ngón tay trên môi dưới của cô, “Đây.” Anh dịch người sang một bên và ôm lấy một bên ngực cô một cách sở hữu. Nó căng lên trong tay anh và miệng anh khẽ phát ra một âm thanh nhỏ. Nhưng anh chưa xong, “Đây.” Nhìn vào mắt cô anh rê ngón tay, thật nhanh và thô bạo, xuống bụng cô, vào nhúm lông màu hổ phách giữa hai chân cô. Cô ướm át, ấm áp, và mở rộng.

Nhưng anh không dừng lại.

“Đây,” anh nói, ngón tay trượt lại để âu yếm khu vực riêng tư nhất.

Cô thở dốc, nhưng anh có thể thấy vẻ sung sướng yếu ớt trên mặt cô dù cô rúm người tránh sự động chạm của anh.

“Không có chỗ nào trên cơ thể em mà anh không muốn hôn, Daisy. Mà anh không khao khát. Bởi vì đây là bộ ngực đẹp nhất thế giới.” Anh cúi đầu, hôn và liếm nhũ hoa của cô. “Và đây là...”

Anh định đi xuống, nhưng cô đang cười giữa hai hàng nước mắt và kéo anh lên.

Nhưng anh vẫn chưa xong. “Anh sẽ hôn em trong phòng ăn của chính Hoàng thân nhiếp chính nếu em cho phép. Em là người duy nhất đối với anh. Anh đã trở về từ cõi chết vì em, Daisy. Hai lần.”

“Em rất mừng vì anh quay lại tìm em,” cô thì thầm. Một hạt lệ trông như pha lê rơi xuống má cô và biến mất trong mái tóc.

“Anh đáng ra không nên rời khỏi em.”

Nước mắt lại trào ra. Anh vuốt ve đôi má ướm đầm của cô bằng ngón cái, kéo cô áp chặt vào lồng ngực mình.

“Anh yêu em,” anh nói với tóc cô vì cô vẫn đang rúc mặt vào người anh. “Em chưa nói điều đó với anh,” anh tiếp tục, “nên anh sẽ nói hộ em. Em cũng yêu anh.” Rồi, bởi vì đến những người đàn ông tự chủ nhất cũng có giới hạn nhất định, và vì anh đã đến giới hạn xa nhất của mình, anh lật cô lại và nói, “Giờ anh sẽ xử lý nữ công tước của anh. Nếu không lên tiếng bây giờ thì sau này không được nói gì hết.”

Thấy mắt cô bùng lên dục vọng, anh xem đó như câu trả lời nên tách chân cô ra và đâm vào.

Cô ưỡn người ép vào anh với một tiếng thở dốc, tay nắm chặt bắp tay anh. “Lại đi, xin anh, James. Xin anh.”

Anh trao cho cô thêm một lần nữa.

“Ôi, tuyệt quá!”

Anh hít sâu và cố kiềm chế. “Anh không thể làm một quý ông đứng đắn cả ngày được,” anh gầm lên, cố gắng nói ra điểm quan trọng cuối cùng, “Anh không văn minh như thế. Anh không thể văn minh như thế. Anh sẽ cảm thấy mình như một thằng khốn lúc nào cũng cố gắng tỏ ra khoái chí, kiểu Trevelyan.” Quai hàm anh siết lại dù chỉ gọi cái tên đó.

Theo ngẩng lên nhìn chồng mình và cảm thấy như thể trái tim mình sắp nổ tung. James không hề giống Geoffrey, nhưng mạnh mẽ, dữ dội, và hống hách. Anh có một hình xăm dưới mắt và sẽ không bao giờ thoải mái trong phòng khách. Anh lộn xộn và bừa bãi, quăng báo xuống sàn. Anh không giỏi dọn giường. Anh sẽ luôn đùa cợt những luật lệ của cô dù có kính trọng cô đi nữa. Anh muốn hôn cô ở tất cả những chỗ không được phép.

Anh sẽ không thanh lịch và thậm chí có lúc còn không lịch sự.

Không sai, vào đúng lúc ấy, anh giữ hông cô rồi đâm vào thật sâu và mạnh.

Tiếng thét của cô phát ra từ một chốn ở sâu trong cơ thể đến mức cô không biết là nó có mặt trên đời. Phản ứng duy nhất của anh là cúi xuống, chạm mũi vào mũi cô, và tuyên bố, “Anh đang vui *thằng bé* của mình vào trong em, Daisy. Đó là một từ mà các quý cô không thích, nhưng em thì có. Không phải sao?”

Theo gật đầu. Rồi anh lại thả lỏng hông, lặp lại động tác.

Cô thích thật. Lại hét lên.

“Đây không phải chuyện giao hợp yêu đương hay chuyện vợ chồng,” James bảo cô, quai hàm siết chặt khi anh cố gắng tự chủ lại (dù chẳng được), “Đây là một hành vi đáng xấu hổ. Và chúng ta không xấu hổ.”

Sau đó công tước tiếp tục mô tả cho nữ công tước hầu hết các cụm từ mà anh biết về vùng đất tình yêu. Anh là một hải tặc. Anh biết rất nhiều.

Đêm đó, họ bận rộn trên giường và khiêu vũ trong chăn. Họ giao hợp, làm tình, ân ái. Một lát sau họ tự đưa ra mô tả riêng cho những trò chơi vui vẻ, lộn xộn, đầy mồ hôi mà họ đang chơi.

Nữ công tước chứng minh khả năng sáng tạo các cụm từ hay ho và họ yêu nhau cho tới khi gục xuống. Chăn đã bị quăng xuống sàn từ lâu nhưng cả hai đều không nhận ra.

Hai người lần lượt giúp đỡ nhau, thay phiên nhau hỗn hển hít vào, kêu lên, và mất kiểm soát hoàn toàn. Thỉnh thoảng cả hai cùng trở nên như vậy.

~*~

Sau đó, Công tước và Nữ Công tước Ashbrook đã không rời phòng ngủ bốn ngày. Họ dành

phần lớn thời gian trên giường. Nhưng họ làm tình trong bồn tắm, trên chiếc ghế đẩu nhỏ, và cả trên sàn nữa.

Một buổi sáng, một cô hầu phòng suýt thì bắt gặp chủ nhân của mình làm tình khi cô ta nhóm lửa. Đức ngài trùm chăn lên đầu vợ mình, người đang cười rũ rượi đến mức cả giường rung lên.

Một hôm nào đó, công tước quyết định thể hiện suy nghĩ về vẻ đẹp của vợ mình trước khi cô kịp ngăn cản, anh đã ném chiếc áo choàng thiết kế ở Paris đáng giá bằng cả một gia tài nhỏ ra khỏi cửa sổ, ở đó nó rơi xuống vườn và mắc vào hàng rào, lớp lót lụa hồng sáng lên dưới nắng.

“Hết như trước đây,” một người hầu nam bảo Maydrop, “Váy cưới của cô ấy đã bay khỏi chính ô cửa sổ đó vào bảy năm trước.” Cả hai đều không hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Maydrop triệu gia nhân lại và công tước bảo ông ta - bằng giọng thật *khẽ khàng* - rằng anh có thể trả tiền cho những người đàn ông mà ông ta mời đóng giả nhà báo.

Đến cuối tuần, nữ công tước gần như đã quen với việc bừa bộn và không chỉnh tề, phần lớn thời gian. Cô đã chấp nhận sự thật rằng chồng cô bướng bỉnh khẳng định cô vẫn đẹp như hồi mười bảy, cũng như sự thật rằng James sẽ chẳng bao giờ thật sự hiểu được việc quần áo có thể ảnh hưởng thế nào tới phụ nữ - hay đàn ông. Dù anh đúng là chuyên mặc thiếu quần áo.

Cô vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Cô vẫn còn kết hôn.

Một đoạn kết khá dài

Vũ hội của Hoàng thân nhiếp chính

Tháng 5 năm 1817

Như mọi cặp vợ chồng trong lịch sử của thế giới hôn nhân đã khám phá ra, đời sống hôn nhân không phải lúc nào cũng là một chiếc giường trải đầy hoa hồng.

Đó là buổi chiều trong cái ngày mà Hoàng thân nhiếp chính định trao tặng huân chương Bath cho James. Mấy tiếng trước, Theo đã quát anh vì làm rơi một con cá bằng gốm đã được đặt thẳng bằng trên đuôi một cách tinh tế, tác phẩm tuyệt vời của nghệ thuật làm gốm Ashbrook.

James đã quát trả rằng đặt một cái cột bằng cẩm thạch mỏng manh cạnh cửa thư viện và một việc làm ngu ngốc, vì ai đó có thể dễ dàng bước vào phòng và đi sang một bên như anh vừa làm, rồi gây ra hậu quả nghiêm trọng. “Cuộc đời anh dễ thở hơn nhiều khi những chú cá duy nhất xuất hiện trong tầm mắt đều có vảy!”

“Tốt thôi,” Theo hét trả, “Cứ thoải mái đi chơi với lũ bạn cá của anh nữa đi!”

Khi nghe các tiếng hét, Maydrop đã xua nhân viên ra xa cửa thư viện. Kinh nghiệm đã dạy ông rằng thỉnh thoảng công tước và nữ công tước cần có sự riêng tư ngoài phòng ngủ.

Không sai, khi nữ công tước xuất hiện tầm một tiếng sau, tóc cô rối tung chứ không bóng mượt, dây chuyền vắt vẻo trên ngực. Cô cũng không đi trên hai chân của mình.

Công tước thích bế vợ. “Những cơ bắp đó của ngài ấy được sử dụng tốt thật,” các cô hầu thì thầm với nhau, cười khúc khích.

Hôn nhân không dễ dàng nhưng không phải không có phần thưởng. Trên thực tế, James đã cười toét miệng suốt buổi chiều sau khi con cá sứ chết, dù anh ghét cay ghét đắng buổi tối. Anh sắp được tuyên dương vì những cống hiến cho Hoàng Đế về vấn đề buôn bán nô lệ và sau buổi tuyên dương sẽ là một vũ hội. Anh ghét những dịp như thế, nhưng nếu đeo khăn choàng và mặc một bộ đồ ngớ ngẩn trong một tối có thể giúp anh giành phiếu thông qua luật chống nô lệ (chứ không chỉ buôn bán nô lệ) ở khắp đế chế Anh quốc thì việc đó chẳng đáng gì. Ít nhất họ không còn bắt tẩm trong lễ tuyên dương nữa, đáng mừng thay.

Bên cạnh đó, Theo muốn anh chấp nhận nó. Và những gì Theo muốn thì James đều làm hết khả năng của mình để trao cho cô. Dù thế có nghĩa là anh cảm thấy lố bịch như một con công khoác áo choàng nhưng.

Do đó, giờ anh đang đứng trong phòng ngủ trong khi người hầu riêng của anh, Gosffens, loay hoay. Anh ta đã khoác cho James một chiếc áo chẽn đính đầy ngọc trai, rồi áo khoác kẻ ô vuông đỏ, viền tơ mịn màu trắng. Sau đó là khăn choàng màu trắng, thế đã đủ lắm rồi, vậy mà giờ Gosffen còn mang ra đôi bột trang trí đỉnh thúc ngựa vàng to vĩ đại, có lẽ phải to bằng cả cái bánh xe bò.

James nhìn chúng ghê tởm. “Cái thứ rác rưởi thô tục đó được chui từ đâu ra vậy?”

“Được làm riêng cho Hiệp sĩ Bath,” người hầu của anh nói.

James nhét chân vào bột.

“Còn bây giờ là áo choàng lễ,” Gosffens nói thật nhỏ. Anh ta kính cẩn rũ một chiếc áo choàng cùng màu với áo khoác và thắt nó quanh cổ James bằng đăng ten trắng.

James trừng mắt nhìn vào gương như thách chiếc gương vỡ đôi. “Đăng ten trắng, Gosffens? *Đăng ten* trắng? Trông ta như mông ngựa vậy.”

Gosffens lại mở một nắp hộp nữa. James liếc sang và nhận ra người hầu của mình đang lấy một chiếc mũ bonnet màu đỏ. Mũ *bonnet*?

Anh đã phải chịu đựng rất nhiều trong việc mặc đồ. Vợ anh rất kiên định, và cô cực thích cho anh mặc đồ bằng nhung và lụa, với những màu sắc không thường thấy nam giới mặc và thỉnh thoảng còn được thêu hoa, cô nói rằng quần áo của anh càng khoa trương thì trông anh càng giống hải tặc. Khi James khám phá ra nữ công tước của anh thấy vẻ hải tặc quyến rũ đến mức độ nào, anh thậm chí còn chịu mặc cả một chiếc áo khoác màu hồng nhạt.

Nhưng mũ bonnet thì quá quái lắm. James chìa tay ra mà không nói một lời. Gosffens đưa nó cho anh rồi kinh hãi khi James xé nó làm đôi và quăng ra ngoài cửa sổ.

“Mũ làm lễ của ngài,” anh ta rên rỉ.

“Ta sẽ cho người đội tóc giả cho ta,” James nói, giọng thỏa hiệp.

Gosffens tiếp tục với một chiếc ghim cài áo đính một viên kim cương to bằng quả nho.

“Cái vật kỳ quái đó từ đâu ra vậy?” James nói, gạt nó đi.

Người hầu của anh cười tự mãn. “Nó là quà của nữ công tước để chúc mừng ngài được phong tặng danh hiệu Hiệp sĩ Bath.” James thở dài và Gosffens ghim nó vào chiếc áo choàng màu đỏ tươi “Sau rốt thì, ngài là công tước hải tặc,” anh ta nói, “Chúng ta không nên làm người hâm mộ của ngài thất vọng.”

Về phần mình, James sẽ hết sức vui vẻ làm thất vọng những kẻ ngu ngốc đến mức quan tâm xem anh mặc gì. “Ta đoán tối nay nữ công tước sẽ đặc biệt lộng lẫy?”

“Theo tôi biết thì họ đã bắt đầu mặc đồ từ lúc một giờ.” Gosffens khẳng định. Người hầu riêng của James cảm thấy hãnh diện vì sống cùng một mái nhà với người phụ nữ thời trang nhất Luân Đôn. Một giờ là cách đây ba tiếng, và James nghĩ chắc phải thêm một tiếng nữa Daisy mới chuẩn bị xong.

~*~

Cuối cùng thì buổi lễ cũng không phải quá khó chịu. Hoàng thân nhiếp chính trao tặng huân chương Bath một cách hết sức ngắn gọn. Ở buổi vũ hội sau đó, James nhận lời chúc mừng của mười một vị hiệp sĩ ngu ngốc nghĩ rằng mười hai người họ là những người giỏi nhất vương quốc. Thành công kìm nén thôi thúc muốn phá ra cười, anh dùng ảnh hưởng hiệp sĩ mới có được của mình để thuyết phục ngài Flanner (được vinh danh vì công trạng trong chiến tranh) ủng hộ luật chống nô lệ của anh, vậy nên đó là một đêm thành công tốt đẹp.

Đến lúc ấy James đã mất dấu nữ công tước của mình từ lâu. Theo được cả giới thượng lưu săn đón. Báo chí miêu tả mọi ý kiến về bộ váy mới của cô, còn anh dường như chẳng bao giờ rời khỏi cửa trước nhà mình mà không chạm một phóng viên báo lá cải đang chờ gặp vợ anh.

Thường xuyên đến mức khó chịu, một gã phóng viên rồi việc nào đó sẽ tiêu khiển bằng cách viết một bài báo miêu tả về công tước hải tặc, với hình xăm “man rợ.” Những đoạn văn đầy lúc nào cũng kết thúc với cùng một nội dung: *Không ai có thể hiểu được vì sao người phụ nữ thanh lịch nhất Luân Đôn lại chịu duy trì hôn nhân với người đàn ông mọi rợ nhất giới quý tộc.*

Nhưng cùng lúc ấy, không ai có thể hoài nghi việc nữ công tước hết sức tôn thờ chồng mình. Nữ công tước không hay cười, nhưng sẽ cười vì ngài công tước.

Về phần mình, James nghĩ khuôn mặt bình thản của cô rất đáng yêu, nhưng khi cười - đặc biệt là cười với anh - thì khuôn mặt ấy đẹp lộng lẫy.

Nghĩ về điều đó, anh bắt đầu tìm kiếm cô chăm chú hơn. Họ đã ở đây ít nhất hai tiếng rưỡi, Theo và anh đã thương thuyết ra giới hạn ba tiếng cho các dịp xã giao có nhiều hơn mười người. (Có thể nữ công tước vứt bỏ các luật lệ của mình trong phòng ngủ nhưng vẫn áp dụng chúng trong mọi mặt khác của đời sống. Một ngày nào đó anh sẽ phải ngừng vứt báo xuống sàn phòng ăn.)

Anh thò đầu vào phòng khách nhưng chẳng thấy vợ mình đâu. Anh tìm phòng chơi bài, phòng khiêu vũ, nhưng có vẻ cô cũng không có mặt ở cả hai nơi. Chẳng còn cách nào khác ngoài việc mở rộng phạm vi tìm kiếm của anh lên tầng trên.

Anh đang đi thơ thẩn trong phòng tranh dài, nhìn chân dung của các thành viên hoàng tộc ngạo mạn thì nghe thấy giọng nói nhẵn nhụi của Geoffrey Trevelyan ở bên kia góc nhà. Dù James căm ghét gã đàn ông này, Theo thỉnh thoảng vẫn kiên quyết đòi nhảy với anh ta. James nghĩ có lẽ cô làm vậy vì biết điều đó khiến anh phát điên.

Đúng lúc anh quay gót giày gần đỉnh của mình sang hướng khác - việc lảng tránh Geoffrey

đã được anh nâng lên tầm nghệ thuật - anh nhận ra những gì Trevelyan đang nói bằng thái độ vênh váo thường thấy.

“Nữ công tước xấu xí đang mặc bộ quần áo mới của hoàng đế.” Đi kèm là một tiếng cười khẩy. “Quần áo có đẹp đến đâu đi nữa cũng chẳng giúp cô ta có cơ thể hay khuôn mặt của một người phụ nữ. Tôi thật sự nghĩ rằng cô ta là đàn ông. Có tin đồn các hải tặc...”

Vào đúng lúc ấy James vòng qua góc. Trevelyan thất kinh, ngậm chặt mồm lại.

Một người đàn ông đã học được cách kiểm soát tính khí của mình không có nghĩa là anh ta không thể nổi nóng khi hoàn cảnh đòi hỏi. James vịn cà vạt của bạn cùng lớp cũ trong tay, kéo anh ta lên trời và quăng anh ta vào tường, rống hết sức bình sinh. “Sao anh dám nói thế về vợ tôi? Đồ rác rưởi hôi thối, hiểm độc. Anh là đồ vô lại, không xứng đáng có mặt cùng chỗ với cô ấy.”

Mặt Trevelyan chuyển thành màu mận chín hết sức thú vị, có vẻ không thích trả lời, hẳn là vì chiếc cà vạt đã làm anh ta nghẹn thở. Không vấn đề, câu hỏi đó là câu hỏi tu từ.

Anh lại đập Trevelyan vào tường. “Cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất,” *bịch!*, “tao nhã nhất,” *bịch!*, “ở Luân Đôn.” Lúc này James có thể nghe thấy mọi người lao lên gác, nhưng anh không quan tâm. “Tôi chưa từng thấy một người phụ nữ nào xinh đẹp hơn, kể cả ở Trung Quốc,” *bịch!*, “hay Ấn Độ,” *bịch!*, “và chắc chắn không phải ở Anh quốc. Quan trọng hơn, cô ấy hết sức tử tế. Điều đó được chứng minh bằng số thời gian cô ấy phí phạm vào việc nói chuyện với anh, đồ sâu bọ độc ác, hèn nhát,” *bịch, bịch, bịch!*

Một bàn tay chạm vào ống tay áo của anh và anh quay lại, nghe răng ra. Đó là Theo.

“Anh yêu,” cô nói, và chỉ với hai từ đó thôi, cơn giận dữ rút khỏi anh và anh thả Trevelyan xuống sàn như một miếng vải.

Gã sâu bọ độc ác trườn đi. “*Anh!*” James nói bằng đúng giọng khi anh hét lên câu “*Đến lúc các người phải chết rồi!*” khi nhảy qua lan can tàu đối thủ.

Trevelyan hiểu được điều đó, chết cứng.

“Nếu anh dám nói thêm một lời nào đó không phải lời khen ngợi về vợ tôi, tôi sẽ không đập anh vào tường nữa. Tôi sẽ quăng anh ra khỏi cửa sổ. Mà cũng không phải từ tầng một đâu.”

James không đợi câu trả lời, ai lại chờ rác rưởi trả lời chứ? Thay vào đó, anh chìa cánh tay ra cho vợ mình.

Khi quay lại, họ thấy cả phòng tranh đã chật kín người.

“Nữ công tước của tôi,” James tuyên bố, mắt quét qua đám đông với thái độ của một người đàn ông đã thống trị sóng dữ, “Cô ấy không phải là thiên nga, bởi vì điều đó ám chỉ rằng cô ấy từng là một vịt con xấu xí.”

Anh nhìn Theo. Mắt cô được vẽ xếch ở đuôi mắt, mang vẻ đẹp kỳ lạ. Gò má vương giả, môi dưới mang màu đỏ hoàn hảo khiến anh muốn hôn. Bầu ngực nhỏ nhưng căng mọng, da dẻ như ánh trắng, vòng eo vừa bàn tay của một người đàn ông.

Nhưng những điều đó không hề quan trọng khi so sánh với vẻ tốt bụng bẩm sinh trong mắt cô, khoe môi hân hoan, sự thông minh tinh quái mà cô luôn dành cho mỗi ngày mới.

Đó mới là sắc đẹp.

Không nói thêm một lời, họ đi ra khỏi phòng tranh, tay Theo đặt lên ống tay áo của anh, đám đông rẽ ra như biển đỏ khi họ đến gần, James nhìn thấy sự tán thưởng trên mặt họ và rồi có người bắt đầu vỗ tay. Có thể chính Hoàng thân nhiếp chính cũng nên.

Từ một tiếng vỗ tay, vài người bắt đầu vỗ theo và rồi khi họ xuống cầu thang, cả phòng đã vỗ tay.

~*~

An toàn trong xe ngựa khi được chở về nhà, Theo cố gắng không khóc. James đã hỏi cô có ổn không, nhưng từ ngữ cứ nghẹn lại trong trái tim cô, khiến cô không thể thốt nên lời, chỉ biết gật đầu và nắm thật chặt tay anh.

Khi đã vào trong nhà, cô đưa áo cho Maydrop, nắm lấy bàn tay của James trước khi anh cởi áo choàng và im lặng dẫn anh tới chân cầu thang. Những đường nét thanh lịch của James vẫn còn đó. Hình xăm chỉ càng làm nổi bật hàng mi dày, đôi môi cong, vòm cung xương gò mà.

Khi anh cởi áo choàng, cô vươn tay lấy tóc giả của anh xuống rồi ném nó đi. Anh vạm vỡ, đẹp đẽ, ẩn chứa một sức mạnh khiến cho cả một tàu hải tặc và một phòng chật kín quý tộc ưng thuận bất kỳ điều gì mà anh đề xuất.

Anh là của cô.

“Em giận vì anh đã đánh Trevelyan à?” James hỏi, dù rõ ràng là anh chẳng thêm quan tâm đến những gì cô nghĩ trong vấn đề này và hẳn sẽ lặp lại hành động đó ngay.

Cô chậm rãi tìm cách nói thích hợp, “Anh đã nói cho cả thế giới biết rằng đối với anh em rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy,” anh nói một cách đơn giản, “Cũng không phải chỉ với anh đâu.”

Nước mắt lại chực trào ra, nhưng cô lại kìm nén. James đang dựa vào cửa như một gã hải tặc, nét mặt vừa tinh quái lại vừa dịu dàng.

“Em luôn nghĩ,” cô ngập ngừng nói, “anh đã bắt đầu yêu em lúc bị mù, năm mười hai tuổi. Bởi vì anh không thể nhìn thấy em.”

Lông mày anh nhướng lên. “Vớ vẩn. Anh đã yêu em từ trước đó rất lâu.”

“Thật sao?”

“Năm trước đó, khi mẹ anh mất. Em đã đến bên anh trong đêm ấy. Em không nhớ sao? Em vẫn còn nằm trong chiếc giường nhỏ trong phòng trẻ, còn anh đã chuyển ra một chiếc giường lớn hơn ở phòng bên cạnh. Em đã đến phòng anh mà không nói gì, sau khi bảo mẫu nghỉ, em đã trèo vào giường cùng anh. Sau đó anh bắt đầu khóc nức nở cho tới khi không còn một giọt nước mắt nào.”

“Em đã quên mất chuyện đó,” Theo nói, giờ mới nhớ lại.

“Nhưng em có biết vì sao anh yêu em không?”

Mắt anh ánh lên vẻ tươi cười quý quyết. Cô lắc đầu.

“Bởi vì em đã mang theo tám chiếc khăn tay đến giường anh. Tám chiếc. Và sau đúng tám chiếc khăn tay là hồ, anh cảm thấy mình có thể sống thêm một ngày nữa.”

Cô không thể kiềm chế nụ cười. “Em thích mình luôn được chuẩn bị đầy đủ.”

“Em hiểu anh.” Mắt anh lộ rõ cảm xúc, yếu đuối. “Suốt cuộc đời này, em vẫn là nam châm đối với anh, chìa khóa mở cửa trái tim anh. Anh đã từng mất em, Daisy.” Anh đứng thẳng người dậy và đi về phía cô. “Anh không thể chịu đựng việc mất em thêm lần nữa.”

“Không đâu,” cô thì thầm, kéo đầu anh xuống.

Một trong những khoảnh khắc mà Theo - hay Daisy, như chồng cô khẳng khái đòi gọi - sẽ nhớ mãi suốt cuộc đời này đã đến sau đó.

Họ đang nằm trên giường. Như thường lệ, một tấm chăn bị tuột xuống sàn. Tóc của nữ công tước rối bù một bên. Công tước đang phàn nàn rằng mình đã kéo căng cơ bên hông trái và đó là lỗi của cô, vì “không một người đàn ông nào có thể vào tư thế đó”.

Theo hôn chồng mình và kể cho anh một bí mật mà cô đã ấp ủ trong tim, chờ tới khi tuyệt đối chắc chắn. “Và *anh*,” cô tuyên bố, “sẽ là người cha tuyệt vời nhất mà đứa bé này có thể có.”

Dường như James không tìm nổi lời nào để nói. Anh chăm chăm nhìn cô trong giây lát, rồi dựa lưng vào đầu giường và dịu dàng đặt cô vào giữa hai chân của mình, xòe hai bàn tay trên bụng cô.

Khi cô vui vẻ thả lỏng người dựa vào vai anh, trước sự kinh ngạc tột độ của cô, anh bắt đầu cất tiếng hát. Giọng anh không còn là giọng nam cao trong trẻo hồi trước. Đó là giọng của một người đàn ông đã ra biển, như rượu brandy và cám dỗ.

“Hãy khiêu vũ cùng anh,” anh hát, “cho tới cuối đời.” Anh dừng lại sau câu đó và thì thầm vào tai cô, “Điều đó có nghĩa là em và anh sẽ khiêu vũ đến trọn đời và có lẽ cả sau đó nữa.” Anh đặt một nụ hôn lên mũi cô và tiếp tục hát, tay dịu dàng đặt lên vùng bụng vẫn còn phẳng của cô, “Hãy đưa anh tới bên con chúng ta, những đứa trẻ đang chờ được chào đời.”

Theo nuốt nước mắt xuống và cất giọng hát cùng với anh, giọng nữ cao của cô hòa quyện với giọng nam trầm không mấy hoàn hảo nhưng vô cùng đẹp đẽ của anh.

“Hãy khiêu vũ cùng nhau,” họ hát với nhau, “cho tới cuối đời.”

Đó là bài hát đầu tiên trong số những bài hát mà James hát cho đứa con đầu lòng, và con thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư của họ. Lũ trẻ biết rằng cha mẹ chúng không thích hát. Nhưng chúng cũng biết rằng nếu ba mẹ chúng đề nghị... ừ thì, cha chẳng bao giờ có thể từ chối mẹ.

Vậy nên cả gia đình khiêu vũ và ca hát một hải tặc và một nữ công tước, một công tước và một nghệ sĩ, một người đàn ông và một người phụ nữ - suốt những năm tháng hạnh phúc lâu dài.

Chú thích lịch sử

Tất cả những cuốn tiểu thuyết của tôi đều được truyền cảm hứng từ các nhân vật văn học, sự kiện lịch sử, và đời sống thường ngày (chồng tôi sẽ là người đầu tiên chỉ ra rằng ước muốn lập danh mục số ruy băng của Theo đã được thực hiện ở giá sách của tôi). Rõ ràng là cuốn *Nữ công tước xấu xí* cũng như vậy, nó mang ơn câu chuyện “Vịt con xấu xí” được sáng tác bởi nhà thơ và nhà kể chuyện người Đan Mạch Han Chistian Andersen. Truyện cổ tích của Andersen được xuất bản lần đầu vào năm 1843, việc sử dụng nó ở đây là sai niên đại, tôi xin được thứ lỗi vì điều đó. Tôi muốn câu chuyện của mình được diễn ra ở thời kỳ Nhiếp chính, và chính xác hơn, tôi muốn Theo ở Paris sau Hiệp ước Fontainebleau năm 1814.

Cùng lúc ấy, cuốn tiểu thuyết này là cuốn đầu tiên tôi lấy cảm hứng từ một người còn sống không thuộc gia đình tôi (tôi không tính đến ngài Justin Fiebvre trong cuốn *Công tước của riêng em*; dù Justin Bieber có thể truyền cảm hứng cho rất nhiều người, ngài Justin cũng chỉ là một nhân vật nhỏ). Cách đây một thời gian, tôi đã chú ý tới một đoạn văn miêu tả các “Nguyên tắc” được đặt ra bởi Iris Apfel, một người phụ nữ thú vị, hấp dẫn, và hết sức lộng lẫy. Theo đã đặt ra những nguyên tắc phù hợp với thời đại và nơi ở của mình, nhưng những nguyên tắc của Iris (“Ghé thăm vương quốc của các loài thú”) được xem là điểm khởi đầu. Một nguồn tư liệu thời trang khác được lấy từ cuốn *Hướng dẫn trở nên thanh lịch – dành cho tất cả các dịp* của Genevieve Antoine Dariaux. Dariaux đã tuyên bố rằng sự thanh lịch được tạo nên từ sự hòa hợp của mọi phụ kiện, một bài học mà Theo học thuộc lòng.

Tôi muốn nói thêm rằng chương diễn ra trong Nghị viện khá tương đồng với một cảnh được mô tả trong cuốn *Nỗi sợ của Nhân chúng* của tác giả Dorothy Sayers (1926). Và cuối cùng, ngài Griffin Barry được lấy từ hình mẫu từ một hải tặc có thật ở thời kỳ Phục Hưng, một anh chàng phóng túng vừa là nhà soạn kịch, một quý tộc, đồng thời cũng là một hải tặc.

--- Hết ---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>